STAR WARS™

COMPLOTUL DE PE CESTUS

seria RĂZBOIUL CLONELOR

STEVEN BARNES

Steven Barnes

STAR WARS

COMPLOTUL DE PE CESTUS

V.1.0

Steven Barnes
The Cestus Deception
2006

Steven Barnes

Născut în 1952, Steven Barnes este un scriitor de literatură ştiinţifico-fantastică, lector, consultant şi tehnician în domeniul performanţelor umane.

PERSONAJE

Grupul de pe CORUSCANT

Obi-Wan Kenobi – Cavaler Jedi (bărbat de rasă umană)
Kit Fisto – Maestru Jedi (bărbat de rasă nautiloidă)
Doolb Snoil – avocat (bărbat de rasă vippită, originar de pe Nai Hutta)
Amiral Arikakon Baraka – comandant de supercrucişător (bărbat de rasă mon calamareză)
Lido Shan – tehnician (umanoid)

COMANDOURILE DE CLONE

A-98, Nopt – infanterist ARC (recrutare şi comandă)
CT-X270, Ixdoi – pilot
CT-36/732, Treijdo – logistică
CT-44/444, Patruşpa – pregătire fizică
CT-l2/74, Cepatru – comunicaţii

CESTIENII

Trillot – lider interlop pe Cestus (bărbat/femeie de rasă X'Ting)
Fizzik – rudă mai tânără a lui Trillot (bărbat de rasă X'Ting)
Sheeka Tuli – pilot (femeie de rasă umană)
Resta Shug Hai – membră a grupului de gherilă Vântul Deşertului (femeie de rasă X'Ting)

Thak Val Zsing – conducătorul grupului de gherilă Vântul Deşertului (bărbat de rasă umană)

Fratele Nicos Fate 7 – (bărbat de rasă X'Ting)

Skot Onnson – membru al grupului de gherilă Vântul Deşertului (bărbat de rasă umană)

CELE CINCI FAMILII DE LA CONDUCEREA CORPORAŢIEI CESTUS CYBERNETICS

Debbikin – departamentul de cercetare (bărbat de rasă umană)

Lady Por'Ten – departamentul de energie (femeie de rasă X'Ting)

Kefka – secţia de producţie (bărbat umanoid)

Llitishi – departamentul de vânzări şi marketing (bărbat de rasă wrooneză)

Caiza Quill – secţia de minerit (bărbat de rasă X'Ting)

CURTEA REGALĂ DE PE CESTUS

G'Mai Duriş – Rergent (femeie de rasă X'Ting)

Shar Shar – sfetnicul Regentului Duris (femeie de rasă Zeetsa)

CONFEDERAŢIA

Contele Dooku – conducătorul Confederaţiei Sistemelor Independente (bărbat de rasă umană)

Comandorul Asajj Ventress – comandant al Armatei Separatiste (femeie umanoidă)

PROLOG

ŞTIRILE HOLONET 13:3.7

Baktoid desfiinţează alte cinci fabrici

TERMIN, METALORN – într-un comunicat adresat acţionarilor principali, întreprinderea de Armament Baktoid confirmă desfiinţarea a cinci fabrici din Inelul Exterior îndepărtat şi din Colonii, ca urmare directă a reglementărilor impuse de Republică, pentru a stânjeni programul de dezvoltare a droizilor de luptă.

Fabricile Baktoid de pe Foundry, Ord Cestus, Telti, Balmorra şi Ord Lithone se vor închide până la sfârşitul lunii, având ca rezultat disponibilizarea unui număr estimativ de doisprezece milioane şi jumătate de angajaţi.

Măsurile legislative votate de Senat în urmă cu opt ani au obligat Federaţia Comercială să îşi demobilizeze forţele de securitate, singurul şi cel mai mare consumator al vehiculelor şi automatelor de luptă produse de Baktoid. Restricţiile ulterioare de autorizare a vânzării droizilor de luptă au făcut cumpărarea unor astfel de utilaje extrem de prohibită şi scumpă pentru majoritatea clientelei întreprinderii Baktoid...

1

Timp de jumătate de mileniu Coruscant a strălucit în toată splendoarea turnurilor sale de aur, centru de interes în coroana galactică a Republicii. Podurile şi solarele sale arcuite îşi îndreptau curburile spre vremuri de mult apuse, atunci când nici un conducător nu părea să spună vorbe prea mari, nici un zgârâie-nori nu părea să se înalţe prea sus, iar întinderile civile titanice proclamau cu mintea raţională cucerirea cosmosului.

Odată cu izbucnirea Războiului Clonelor, unii începuseră să creadă că acele zile glorioase se pierduseră în trecut. Dacă hologramele de ştiri anunţau ba victorie, ba înfrângere, erau la fel de uşor de imaginat navele în flăcări îndreptându-se în spirale necontrolate către osânda veşnică dincolo de cerul îndepărtat, vastele armate izbindu-se cutremurător, visele acelea nenumărate şi imposibil de numărat pierind. Era aproape imposibil să nu te îngrijoreze gândul că poate într-o zi hăul devastator al războiului nu va înghiţi şi acest loc, nestemata Republicii. Veniseră timpuri când cuvântul oraş simboliza nu realizare, ci vulnerabilitate. Nu linişte şi pace, ci ravagii şi dezastru.

În ciuda acestor temeri, miliardele de locuitori de pe Coruscant îşi păstrau încrederea şi continuau să îşi trăiască vieţile agitate. Un stol de thrantcilli cu ciocurile încovoiate zburau în formaţie de diamant perfect pe cerul liniştit, de un albastru palid, deasupra planetei Coruscant. Timp de o sută de mii de ani standard se îndreptaseră spre sud în fiecare iarnă şi o vor face încă pe atât. Urmăriseră cu ochii lor negri, plaţi, cum civilizaţia forţase animalele să se retragă într-o sălbăticie necruţătoare. Altă dată stăpâni ai planetei, păsările şi animalele scormoneau acum prin canioanele de duracretă, habitaturile lor naturale înlocuite acum de

şesuri artificiale şi păduri din permacretă. Veniseră timpurile, spuneau alţii, pentru minunăţiile şi fiinţele uimitoare din o sută de mii de lumi diferite. Timpuri pentru optimism, visuri şi ambiţii slobode.

Timpuri pentru oportunităţi, aşa cum credeau vizionarii.

Discul roşu-alb al unei navete de transport cu două locuri, din clasa limulus, străbătu mantaua de nori de deasupra planetei Coruscant. Strălucea în soarele dimineţii ca un sloi de gheaţă argintie. Dansând în spirală pe ritmul unei muzici imperceptibile, îşi detaşase inelul hipermotorului pe orbită, trecând apoi prin norii vaporoşi şi aterizând cu un zgomot tandru ca un sărut. Partea laterală, lucioasă ca sticla, se văluri în jurul unei forme rectangulare, apoi tambuchiul se deschise. Un bărbat înalt, cu barbă şi acoperit cu o robă maronie, păşii în cadrul uşii şi sări jos din navetă, urmat de un al doilea pasager, proaspăt bărbierit.

Bărbatul cu barbă purta numele Obi-Wan Kenobi. Mai mulţi ani decât putea să numere, Obi-Wan fusese unul dintre cei mai renumiţi Cavaleri Jedi din întreaga Republică. Cel de-al doilea pasager, un tânăr surprinzător de zelos, se numea Anakin Skywalker. Deşii nu devenise încă pe de-a întregul Cavaler Jedi, câştigase faima de a fi unul dintre cei mai puternici luptători din galaxie.

Treizeci şi şase de ore şi-au îndeplinit sarcinile de navigare şi zbor, folosindu-şi tehnicile Jedi pentru a-şi reţine nevoile fiziologice de somn şi rezistenţă la minimum. Obi-Wan era obosit, iritat, înfometat şi se simţea de parcă cineva i-ar fi turnat nisip în toate încheieturile. Anakin, remarcă el, părea proaspăt şi gata de acţiune.

Puterile de recuperare ale tinereţii, gândi Obi-Wan cu regret.

Doar o directivă de urgenţă din partea Cancelarului Suprem, Palpatine, putea să îi cheme pe cei doi din

misiunea lor de pe Corsican VI.

— Deci, Maestre, începu Anakin. Bănuiesc că aici ne despărţim.

— Nu sunt deloc sigur despre ce este vorba, răspunse bărbatul mai în vârstă. Măcar îţi vei petrece timpul într-un mod util studiind în Templu.

Obi-Wan şi Anakin coborâră pe pasarela suspendată. Departe sub ei, străzile oraşului zumzăiau în plin trafic, trotuarele suspendate şi clădirile de la nivelul pământului fiind ascunse din loc în loc de valuri subţiri de nori sau de thrantcilli singuratici. Reţeaua de străzi şi poduri din spatele şi dedesubtul lor era orbitor de complicată, dar Obi-Wan remarcă frumuseţea mai puţin decât înălţimea, oboseala sau foamea. Pentru moment, mintea îi era ocupată cu alte griji, mai urgente.

Ca şi cum padawanul i-ar fi citit gândurile, Anakin vorbi:

— Sper că nu eşti încă supărat pe mine, Maestre.

Ei bine, încă o replică subtilă care făcea referire la acţiunile nesăbuite ale lui Anakin pe Forscan VI. Forscan VI era o planetă-colonie aflată la marginea curentului Cron, neafiliată în prezent nici la Republică, nici la Confederaţie. Agenţi Separatişti de elită specializaţi în infiltrare îşi stabiliseră o tabără de antrenament pe Forscan, „exerciţiile” lor producând dezordine în rândul coloniştilor. Aspectul cel mai delicat al operaţiunii de anihilare a fost să îi respingă pe agenţi fără ca localnicii să bănuiască vreodată că au primit ajutor de afară. Complicat. Periculos.

— Nu, răspunse Obi-Wan. Am ţinut situaţia sub control. Modul meu de abordare este mai... măsurat. Dar tu ţi-ai afişat iniţiativa obişnuită. Nu ai încălcat un ordin direct, aşa că... să o încadrăm drept rezolvare creativă a problemei şi să o lăsăm aşa.

Anakin răsuflă uşurat. Legături puternice de dragoste şi respect mutual îi apropiau pe cei doi, dar de câteva ori în trecut impulsivitatea lui Anakin a supus

aceste legături unui test amar. Totuşi, nu încăpea nici o îndoială că padawanul urma să primească din partea lui Obi-Wan cele mai bune recomandări. Anii în care îl avusese sub observaţie l-au forţat pe Obi-Wan să recunoască faptul că temperamentul impulsiv al lui Anakin provenea dintr-o înţelegere profundă a tehnicilor superioare.

— Ai avut dreptate, spuse Anakin ca şi cum răspunsul blând al lui Obi-Wan i-ar fi acordat permisiunea de a-şi admite propriile erori. Munţii aceia chiar erau de netraversat. Întăririle Confederaţiei s-ar fi pierdut în furtuna de gheaţă, dar nu am vrut să îmi asum riscul. Prea multe vieţi erau în joc.

— Doar cu maturitate poţi admite că ai greşit, răspunse Obi-Wan. Cred că ne putem păstra gândurile doar pentru noi. Raportul misiunii va reflecta admiraţia pentru iniţiativa pe care ai avut-o.

Cei doi camarazi se opriră faţă în faţă şi îşi prinseră braţele. Obi-Wan nu avea copii şi nici nu se întrevedea posibilitatea să aibă vreodată. Dar armonia dintre padawan şi maestru era profundă ca orice altă legătură dintre un părinte şi copil, în unele cazuri chiar mai adâncă.

— Noroc bun! îi ură Anakin. Transmite-i respectele mele Cancelarului Palpatine.

Un vehicul repulsor se opri lângă pasarelă şi Anakin se urcă la bordul lui, dispărând apoi în traficul aerian fără a-şi mai întoarce privirile înapoi.

Obi-Wan clătină încet din cap. Va fi un băiat valabil. Trebuia să fie. Dacă un Jedi atât de înzestrat precum Anakin nu putea să se ridice deasupra mândriei exagerate a tinereţii, ce puteau să mai spere ceilalţi?

Între timp însă avea o problemă imediată pe care trebuia să o rezolve. De ce fusese chemat înapoi pe Coruscant? Cu siguranţă era vorba despre o urgenţă, dar ce fel de urgenţă?...

Locul de întâlnire fusese stabilit la arena sportivă

T'Chuck, construită în formă de scoică stratificată şi capabilă să primească jumătate de milion de spectatori. Aici se juca în faţa a sute de mii de fani înfierbântaţi chin-bret, sportul preferat al locuitorilor de pe Coruscant. Astăzi însă, nici un chin-bretist expert nu mai făcea salturi pe terenul acoperit cu nisip; nici un prinzător nu se mai dădea peste cap pentru a returna servele. Nici un portar cu pieptul protejat de o vestă siderală nu se mai bâţâia încolo şi încoace ca un demicot zănatec, înălţând torţa echipei cât mai sus. Astăzi, vastul stadion era pustiu, gol şi închis publicului, pregătit pentru o adunare de un alt fel.

Ieşind din tunelul de acces al cărui ecou răzbătea pe toată lungimea, Obi-Wan scrută tribunele. Multe dintre ele erau pustii precum deşertul de pe Tatooine, dar câţiva martori se adunaseră în zona separată de la tribuna oficială. Recunoscu printre ei câţiva oficiali de rang înalt, nişte birocraţi destul de importanţi, dar retraşi din viaţa publică, anumiţi oameni din departamentele tehnice şi chiar câteva clone militare. Instinctul şi experienţa îi sugerau că fusese chemat la un consiliu de război.

De-a lungul timpului, haosul generat iniţial de Războiul Clonelor s-a stabilizat într-un ritm ciclic; s-au declarat părţile loiale, s-au format alianţele. Galaxia era prea vastă pentru ca războiul să atingă mulţimea de tărâmuri, dar în acelaşi moment luptele s-au pornit într-o sută de lumi diferite. Deşii numărul reprezenta o fracţiune insignifiantă din miliardele de sisteme solare care se roteau în galaxie, din cauza alianţelor şi parteneriatelor care rezistau de multă vreme, suferinţa directă a milioane de fiinţe vii afecta indirect alte mii de miliarde.

Regate, naţiuni şi familii fuseseră deja devastate de războaie. Pe măsură ce numărul victimelor creştea, iar armele deveneau din ce în ce mai puternice, ravagiile puteau oricând să se răspândească necontrolat şi să

întrerupă lungile eforturi cu care după eoni întregi se crease o uniune intergalactică. Strădania a mii de generaţii, să dispară dintr-o dată?

Niciodată!

Baricadele fuseseră delimitate: Separatiştii de o parte, Republica de cealaltă. Pentru Obi-Wan, ca şi pentru mulţi alţii, linia de separare fusese trasă cu propriul sânge. Republica trebuia să reziste sau Obi-Wan şi toţi Cavalerii Jedi care călcaseră pe holurile Templului vor cădea. Era o ecuaţie relativ simplă.

Iar în simplitate se regăseau în aceeaşi măsură claritatea şi puterea.

2

Terenul acoperit cu nisip al arenei T'Chuck era pustiu, cu excepţia unei femei umanoide, palidă şi uscăţivă. Purta pelerina albă a tehnicienilor, iar părul brunet şi-l tunsese scurt. Robotea cu gesturi stângace lângă o maşinărie cromată în formă de clepsidră, care lui Obi-Wan i se păru un pic enigmatică: arăta mai degrabă ca o orgă tubulară mavineză sau ca un semn de marcare a coloniilor juzziene, decât ca un dispozitiv suficient de periculos încât să îngrijoreze un Cavaler Jedi. Un rând de picioruşe fixe aflate la bază reprezentau singurul mijloc aparent de locomoţie.

Ce mii de dumnezei se pregătea aici?

Tehnicianul meşteri ceva pe lângă dispozitiv, legând o serie de cabluri la o priză prinsă de încheietura mâinii ei. Poate era un fel de droid medical avansat?

Spectatorii începură să devină nerăbdători urmărind-o cum decuplează cablurile şi se întoarce spre ei, adresându-li-se.

— Numele meu este Lido Shan, vă mulţumesc pentru răbdarea de care daţi dovadă, începu ea ignorând

evidenta lipsă de calm din rândul audienţei. Cred că prima demonstraţie este pregătită pentru graţiile voastre.

Shan se înclină uşor şi arătă cu mâna spre maşinăria strălucitoare.

— Vi-l prezint pe JEKY-treisprezece. Pentru a-i demonstra extraordinarele abilităţi, am ales un droid distrugător folosit de Confederaţie, pe care l-am capturat pe Geonosis şi ulterior l-am reconstruit după specificaţiile originale ale fabricantului.

JEKY stătea drept, lustruit ca sticla, ajungând la înălţimea pieptului şi arătând mai plăcut din punct de vedere estetic în feluri în care puţini droizi au reuşit vreodată. Jucăria unui copil, vitrina unui muzeu, o conversaţie, componente electronice fragile şi delicate, probabil. Pe de altă parte, droidul distrugător, negru şi rotund ca o roată arăta primitiv, lovit şi peticit, şi totuşi ameninţător ca un acklay rănit.

Pufăind din sistemele hidraulice care presurizau şi depresurizau continuu, droidul distrugător înaintă rulând, săpând în nisip un şanţ larg cu roata de locomoţie. Modelul JEKY se pitulă la pământ, strălucitor, părând într-un fel ciudat fără apărare. Parcă tremura chiar atunci când se lăsă în jos. Impresia de neajutorare era amplificată şi de dimensiunile evident diferite dintre cei doi: JEKY avea cam jumătate din masa droidului de luptă.

La început, Obi-Wan se temu că urma să fie din nou martorul unei demonstraţii de putere şi eficienţă a droizilor distrugători. Deloc necesar: purta încă cicatricile lăsate de maşinăriile pe care le spulberase. Nu, era o presupunere absurdă: Palpatine nu putea să îl recheme de pe Forscan pentru un astfel de scop lumesc. În clipa următoare droidul distrugător se rostogoli la doar cinci metri de JEKY şi toate întrebările îşi primiră răspuns.

Într-un singur moment, JEKY se diviză în segmente, formând o configuraţie ca de păianjen. Postura semăna mai mult cu o gânganie care se hrăneşte cu frunze decât

cu o creatură vicleană care mimează neajutorarea pentru a-şi atrage prada în apropiere.

Droidul distrugător scuipă foc roşu înspre adversarul său. Nisipul se văluri când JEKY proiectă nu un singur câmp protector de energie, ci o serie de discuri de energie care se roteau şi absorbeau cu uşurinţă fasciculele de laser, iată deci surpriza: în mod tipic o maşinărie avea nevoie de sisteme mai puţin sofisticate pentru a respinge energia decât pentru a o absorbi. Această performanţă implica desigur o anumită capacitate avansată sau o tehnologie fundamental nouă. Droidul continuă să atace cu o ploaie de fascicule de energie ucigătoare, incapabil să înţeleagă că strategia de a-şi folosi puterea pură se dovedise deja ineficientă.

Ca mai toate maşinăriile, era puternic, dar prost.

Obi-Wan îşi miji ochii. Ceva... ceva neobişnuit se petrecea. JEKY îşi extinse tentaculele din lateral şi de deasupra, cârcei care se ondulau atât de rapid încât droidul distrugător nu avu nici cea mai mică şansă de scăpare. Acum Obi-Wan şi cu siguranţă majoritatea celor prezenţi se aplecară să observe mai atent acţiunea din arenă, acolo unde droidul războinic se zbătea neajutorat în strânsoarea tentaculelor lui JEKY. Iniţial, cârceii fuseseră groşi ca nişte frânghii. Dar se subţiară sub privirile spectatorilor, înfăşurându-şi atacatorul cu o mulţime de fibre reduse în cele din urmă doar la o pânză invizibilă extrem de fină.

Tentaculele muşcară în carcasa droidului distrugător ca nişte fierăstraie subţiri ca mătasea. Droidul păru să înţeleagă până la urmă ce soartă îl aştepta şi începu o luptă disperată, zbătându-se şi scoţând sunete ascuţite ca un animal.

Zbaterea droidului încetă. Tremură şi vibră atât de puternic încât părea să se rupă în bucăţi din clipă în clipă. Începu să iasă fum din carcasa feliată. Apoi, ca un fruct metalic prea copt, crăpă în multiple secţiuni. Fiecare căzu pe nisip ca nişte bucăţi individuale,

aruncând scântei şi stropind înjur cu un fluid verzui. Bucăţile zornăiră pe nisip, tremurând fiecare în voia ei. O secundă mai târziu, nemişcarea şi tăcerea reveniră în arenă.

Audienţa rămase tăcută de uimire. Obi-Wan nu putea decât să trăiască şi el aceleaşi senzaţii. Tactica fusese neconvenţională, arma mortală, iar rezultatul de netăgăduit.

— Un droid împotriva altui droid, pufni de lângă el Bith cu capul rotund ca un glob. Joacă de copii. Cu siguranţă pentru asta nu merita să ne adune Cancelarul aici.

În mijlocul arenei, Lido Shan rămase calmă.

— Puţină indulgenţă, vă rog, ceru ea. Am dorit doar să stabilim o bază de plecare, un punct de referinţă împotriva unui oponent pe cât de formidabil, pe atât de familiar. Acest droid de luptă din clasa patru a fost oprit în mai puţin de... patruzeci şi două de secunde.

În spatele lui Obi-Wan, un aqualish amfibiu dădu glas prin aparatul de tradus unei întrebări:

— Dar în cazul unor oponenţi vii?

Tehnicianul aprobă din cap, ca şi cum ar fi anticipat o astfel de întrebare.

— Chiar următoarea noastră demonstraţie va implica un membru al trupelor de comando de cercetare şi recunoaştere avansată.

La semnal, un singur infanterist clonă, echipat cu armura completă de război şi înarmat cu o carabină cu laser aflată în dotarea standard, păşii înainte ieşind de după buza peretelui unde aşteptase comanda. Clonele de comando erau militari specializaţi. Fuseseră modificaţi din tiparul soldaţilor de bază pentru a li se permite accesul la protocoalele pregătirii specifice. O cască de protecţie îi ascundea trăsăturile, dar postura demonstra o stare de aşteptare agresivă. Un murmur de nelinişte străbătu mulţimea.

Amfibianul păru să bată în retragere.

— Nu... nu aş vrea să fiu răspunzător pentru o moarte...

Tehnicianul îl fixă pe aqualish cu o privire plină de milă, de parcă anticipa fiecare replică.

— Nici o grijă.

Cu mişcări calculate şi calme efectuă câteva controale.

— Maşinăria este calibrată pentru a captura fără să ucidă.

Deşii această formulare îi linişti pe mulţi dintre spectatori, Obi-Wan se simţi şi mai nesigur. Droidul acesta, cu frumuseţea lui eterică şi cu o putere letală neconvenţională, avea o anumită legătură cu misiunea sa. Dar care anume?

— Care este obiectivul exact al soldatului? întrebă Obi-Wan din tribună.

Lido Shan îşi ridică uşor colţurile buzelor.

— Să treacă în luptă de JEKY şi să mă captureze.

Bombănelile spectatorilor exprimau neîncredere şi încă ceva, mult mai tulburător: anticipare. Erau conştienţi că urmau să fie martorii unei scene memorabile. Dar ce îşi doreau cel mai mult? Să fie învins JEKY sau să îşi primească tehnicianul pedeapsa pentru obrăznicie?

Soldatul înaintă precaut până când se apropie la vreo douăzeci de metri de creatură...

Obi-Wan clătină din cap. Creatură? Chiar gândise aşa? Gândise creatură în loc de droid! Ce produsese această modificare?

Soldatul îşi duse carabina la umăr şi trase un fascicul purpuriu de lumină. Discul absorbant apăru rapid, învârtindu-se continuu, preluând fasciculele de laser cu un scârţâit lichid.

Dar simplul fapt că droidul avea nevoie de un ecran de forţă protector îl încurajă pe soldat. Simulă un atac spre dreapta, apoi se aruncă spre stânga, rulă peste umăr şi se ridică în săritură pentru a trage din nou,

schimbându-şi poziţia pe măsură ce droidul îşi menţinea poziţia defensivă.

Obi-Wan îşi lăsă simţurile să evadeze cu ajutorul Forţei. Putea chiar să simtă bătăile accelerate ale inimii soldatului, să-i perceapă nervozitatea, să sesizeze schimbările de greutate în timp ce soldatul ţesea plasa atacurilor false. Stânga, dreapta, stânga... următoarea mişcare avea să fie spre stânga din nou.

Sub privirile marelui Jedi, JEKY scuipă o reţea de fire subţiri cât degetul mic, capturând clona în plin salt. Ca un târgoveţ de animale prinzând un thrantcill rănit cu o simplă plasă. Sincronizarea fusese superbă. Nu. Mai mult decât superbă: fusese perfectă. Ce fel de program făcuse posibilă o astfel de precizie? Obi-Wan ar fi jurat că atacul reţelei avusese ceva precognitiv, aproape...

Dar aşa ceva era imposibil.

Luptându-se cu reţeaua care îl trăgea tot mai aproape de JEKY, soldatul încercă să îşi îndrepte carabina pentru a trage spre tehnician. Privirea lui Obi-Wan fugi rapid spre tehnician: femeii părea să nu îi pese de pericol. Cu un moment înainte ca ţeava armei să ajungă pe direcţia ţintei, un fulger portocaliu străbătu tentaculele. Trupul soldatului se scutură într-un singur fior puternic, violent, călcâiele izbiră nisipul, apoi se lăsă moale şi încetă orice împotrivire. JEKY îl trase mai aproape, îl ridică cu un tentacul suficient de sus pentru ca un al doilea dispozitiv, mai subţire, să trimită o rază de lumină spre ochii închişi ai soldatului. JEKY îl lăsă apoi înapoi pe nisip şi rămase nemişcat, veghind asupra lui.

Pentru o clipă spectatorii uitară să mai respire. Apoi reţeaua de tentacule se desfăcu şi se strânse înapoi în carcasa droidului. Soldatul gemu şi se rostogoli pe o parte. După încă o clipă se ridică greoi în genunchi, ameţit, dar fără vreo rană aparentă. Un alt soldat se repezi şi îl ajută să se retragă în spatele buzei peretelui de protecţie din arenă.

Spectatorii aplaudară, cu excepţia lui Obi-Wan şi a

încă unui Jedi care îşi făcu loc prin mulţime pentru a veni lângă el. Obi-Wan se simţi liniştit la apropierea siluetei familiare lui, mai ales că îl văzu pe noul venit hotărât să nu aplaude, întocmai ca şi el.

Noul venit era mai înalt cu doi centimetri decât Obi-Wan, cu pielea verde-gălbuie, tentaculele craniene care îi serveau drept senzori ca nişte frânghii şi ochii care nu clipeau, specifici unui nautiloid. Acesta era Kit Fisto, veteran de pe Geonosis şi încă vreo sută de alte fronturi la fel de fierbinţi. Nici nu zâmbi, nici nu aplaudă acţiunile lui JEKY: nici un Jedi nu ar fi privit rănirea unei fiinţe, indiferent cât de superficială sau temporară ar fi fost aceasta, ca pe un spectacol de divertisment. Să fi fost oare o simplă coincidenţă că nautiloidul era prezent aici sau fusese şi el chemat la ordin?

Kit se uită spre mâinile lui Obi-Wan, remarcând tensiunea din ele.

— Astfel de demonstraţii nu sunt pe placul tău? întrebă el. Vocea lui avea o rezonanţă şuierătoare chiar şi când vorbea despre subiecte obişnuite. Suprafeţele ochilor negri ai lui Fisto se învârtiră, semn al unei furii reprimate, dar puţini nenautilozi erau capabili să citească în ochii lui.

— Văd puţină simpatie pentru integritatea soldatului, rosti Obi-Wan.

Kit pufni fără umor.

— Stâncile pe care s-au urcat politicienii şi privilegiaţii fac ca războiul să pară doar un divertisment îndepărtat.

Creatura cu ţeasta ca un glob, care şedea în faţa lor, îşi roti capul 180 de grade fără să îşi mişte umerii nici un pic.

— Haideţi, domnilor, să lăsăm astea. Este doar o clonă până la urmă. Doar o clonă. Carne şi sânge, da, dar dospită într-o sticlă, încă una dintre cele; 2 milioane de clone militare fără vreun tată care să le apere şi fără vreo mamă care să le jelească. Da. Doar o clonă.

Obi-Wan nu avea nici un interes să se lanseze în vreo polemică. Pentru toţi aceştia care nu aveau frica morţii în război şi ale căror odrasle vor fi şi ele scutite de teribilele alegeri ale serviciului militar, clonele erau confortul suprem. Acest troglodit îşi exprimase doar o părere sinceră.

— Excelent, excelent! spuse un alt spectator, o creatură cu prea multe piei şi un ciorchine ciclopic de ochi în mijlocul feţei. Excelent! Acum înţeleg cum şi-a câştigat JEKY reputaţia în rândul infractorilor.

Cei doi schimbară priviri dubioase, cu subînţeles, stârnind curiozitatea lui Obi-Wan.

— Care ar fi...? ceru Obi-Wan lămuriri.

Dar cele două creaturi se întoarseră spre centrul arenei, prefăcându-se că nu au auzit întrebarea. Obi-Wan nu putea fi însă uşor prostit. Un fior de alarmă îi străbătu şira spinării. Apele în care se scăldau erau foarte adânci.

Creatura cu multe piei rosti cu glas tare.

— Ar trebui să fim îngrijoraţi, se adresă tehnicianului din mijlocul arenei. Suntem pregătiţi să recunoaştem potenţa unui astfel de instrument. Dar... hm... suntem destul de norocoşi să avem astăzi printre noi Jedi. Ar fi nepoliticos dacă am solicita o demonstraţie?

Zeci de priviri se întoarseră spre cei doi Jedi, evaluându-i, comentând în şoaptă. Obi-Wan zări degete, tentacule şi gheare atingându-se pe fugă şi înţelese că se făcea schimb de credite. Pariau pe rezultat?

Kit Fisto se aplecă uşor spre el fără să îl privească direct.

— Ce ai de gând cu treaba asta?

Obi-Wan dădu din umeri.

— Nu mă îndeamnă nimic să le satisfac curiozitatea.

— Nici pe mine, spuse Kit şi cârlionţii se răsuciră aprobator.

Se întoarse apoi Spre arenă şi se adresă tehnicianului.

— Spune-mi, zise el, JEKY-treisprezece are vreo

semnificaţie dincolo de un cod alfanumeric?

Iată şi întrebarea pe care Obi-Wan însuşi ezitase să o adreseze.

Un val uşor de şoapte străbătu tribuna. Tehnicianul îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul.

— Oficial, nu... începu ea ezitând.

— Dar neoficial? o provocă Obi-Wan.

Femeia tuşii stânjenită.

— Printre traficanţi şi clasele cele mai de jos unii îl numesc Jedi Killer.

— Încântător nume, spuse Obi-Wan mai mult pentru el decât pentru ceilalţi.

Pe moment era prea uimit pentru a putea răspunde. Ucigaş-de-Jedi?! Ce obscenitate mai era şi asta?

Lângă el, Kit îşi dezbrăcă pelerina, cu faţa împietrită într-o mască verde pal. Tentaculele sale craniene, remarcă Obi-Wan, nu aveau stare chiar dacă ochii priveau fix droidul din arenă.

— Ce faci? întrebă Obi-Wan mustrător, cunoscând răspunsul.

De fapt, era aproape evident că acesta era motivul pentru care fusese invitat Kit: caracterul fulminant şi curajul său erau binecunoscute.

— Vreau să văd singur cum se comportă chestia asta, răspunse Kit cu o voce mortal de calmă.

Apoi îşi ridică vocea provocator.

— Tehnician! La dispoziţia ta!

Senzorii nautiloidului fluturară în aer. Droidul îl trată fără vreo reacţie. Cu o singură privire aruncată în urmă către Obi-Wan, Kit făcu un salt mortal spre arenă cu o fluiditate la care nici cel mai experimentat jucător de chin-bret nu ar fi visat şi ateriză fără vreun sunet.

Se opri la zece metri de JEKY. Ca şi mai înainte, droidul nu părea deloc periculos. Sabia de lumină a maestrului Fisto străluci în mâna întinsă, apoi raza de smarald ţâşni din mâner fulgerând aerul în jurul ei.

Droidul emise un huruit care crescu în nivel şi

intensitate până când pielea se încreţi pe Obi-Wan. Dar rămase nemişcat, cu excepţia suprafeţei care se segmentă încă o dată într-o configuraţie de păianjen. Părea să adulmece aerul. Scâncetul de insectă se schimbă, ca şi cum era conştient de prezenţa noului său oponent.

Îşi extinse din nou tentaculele metalice, dar de data aceasta se bălăngăniră într-o manieră greoaie. Într-adevăr ciudat. Deşii data trecută părea flexibil şi alert, avea de gând să folosească şi acum aceeaşi tactică cu care îl capturase pe soldatul din trupele de comando? Poate că droidul nu era chiar atât de avansat pe cât se temuse iniţial...

Sabia de lumină a lui Kit lovi primul tentacul în aer cu o uşurinţă dispreţuitoare. Obi-Wan îşi concentră atenţia nu asupra lui JEKY, ci asupra lui Kit, admirându-i forţa poziţiei de gardă, claritatea cu care închidea unghiul de atac şi îşi alegea liniile de angajare în luptă. Kit prefera stilul de luptă din Forma întâi, violent o clipă.

Sirenele de avertizare răsunară în mintea lui Obi-Wan. Ceva era teribil de greşit. Intelectul se grăbi să ţină pasul cu intuiţia. Repetarea de către JEKY a modelului defensiv precedent îl liniştise şi îl atrăsese într-o mulţumire de sine. Tentaculele erau doar o simulare. Atunci unde era atacul real?

Se întinse în faţă pentru a examina droidul cu mai multă atenţie. Picioarele lui. Protuberanţele ascuţite erau adâncite în nisip. Ieşind din ele şi îngropate sub suprafaţa arenei...

Mai multe tentacule camuflate coloristic pentru a se disimula în nisip. Chestia din arenă ataca la două niveluri simultan, o strategie inaccesibilă multor fiinţe războinice. Mai tulburător era faptul că îi distrăgea intenţionat atenţia lui Kit oferindu-i diferite grade în tempo şi eficienţă, jonglând tactic şi atrăgându-l să devină prea încrezător în sine.

Tentaculele din nisip erau la câţiva centimetri de

ţintă atunci când Kit le-a perceput prezenţa. Ochii săi negri fără pleoape crescură în dimensiuni chiar în clipa în care nisipul erupea. Un vrej se înfăşură în jurul piciorului său, încercând să îl dezechilibreze spre spate. Alte viţe metalice tăbărâră în ajutorul primului tentacul.

Spectatorii căscau gurile uluiţi, înţelegând că aveau să vadă o scenă de neconceput: un simplu droid învingând un puternic Jedi!

Dar Kit era departe de a fi învins. De parcă şi el s-ar fi jucat doar până atunci, se lăsă pe vine apoi sări şi se răsuci de-a lungul axei verticale a corpului, ca un acrobat de circ, apropiindu-se voit de JEKY. Acceptase mişcarea de tragere a droidului, în loc să i se împotrivească, strecurându-se printre tentacule, sincronizarea nautiloidului fiind mai rapidă şi mai precisă decât gândul conştient.

Oricare i-ar fi fost puterile, droidul nu putu să anticipeze un astfel de asalt şi nici să îşi ajusteze apărarea la timp. Eliberă strânsoarea şi se retrase un pas, izbind cu toate tentaculele spre Jedi. Sabia de lumină a lui Kit împroşca o ploaie de scântei. Tentaculele cădeau secerate pe nisip, unele dintre bucăţile mai lungi zbătându-se mai degrabă ca nişte creaturi separate decât ca nişte membre tăiate.

Nautiloidul lovi nisipul, se rostogoli, apoi atacă din nou, cu faţa încordată şi un mârâit ameninţător.

JEKY izbea acum cu o intensitate maniacă şi Obi-Wan se întrebă îngrijorat: „Ce încearcă să facă?” Tentaculele se întindeau iar şi iar spre capul lui Kit. Să nu fi reuşit Lido Shan să îi dea droidului comenzile de inhibare necesare? Dacă era aşa, la prima şansă pe care ar fi avut-o monstruozitatea strălucitoare l-ar fi ucis pe nautiloid. Mâna lui Obi-Wan căută sabia de lumină, oboseala celor treizeci şi şase de ore de zbor spaţial dispărându-i subit din oase. Dacă era nevoie...

Dar Kit îşi adusese atacul în raza sabiei sale de lumină. La această distanţă mai intimă, droidul era

dezavantajat. Acum Kit era prădătorul, lui JEKY fiindu-i impus rolul de pradă. Şuierând, droidul se retrase pe picioarele sale aurii, cu tentaculele zvâcnind, de parcă nu mai era în stare să ronţăie informaţiile suficient de rapid pentru a contracara atacul neortodox. Sabia de lumină a lui Kit, strălucitoare ca smaraldul, era aici şi acolo, peste tot: imprevizibilă, irezistibilă. Discurile rotitoare nu mai erau în stare să absoarbă loviturile de energie: doar le respingeau, scânteile sărind în toate direcţiile.

Kit acceleră într-o mişcare atât de rapidă şi de complexă încât nici privirea experimentată a lui Obi-Wan nu o mai distingea. Sabia de lumină a nautiloidului Jedi ţesea printre scuturile de protecţie, coborând deasupra carcasei lui JEKY pentru întâia oară. Droidul scoase un ţipăt dureros de ascuţit. Picioarele lucitoare tremurară sub el.

Se prăbuşi în nisip. Nervos, încercă să se ridice. Apoi căzu pe o parte, scoţând fum şi scântei.

Arena rămase tăcută în timp ce spectatorii încercau să absoarbă scena la care fuseseră martori. Fără îndoială, unii nu mai văzuseră niciodată un Jedi în plină acţiune. Una era să auzi poveşti spuse în şoaptă despre locuitorii misterioşi din Templu; cu totul alta era să vezi pe viu puterile acestea aproape supranaturale. Un secol de acum înainte şi-ar putea încânta unii strănepoţii cu povestea acestei demonstraţii.

Dar exista un alt aspect al acestei afaceri pe care mulţi ochi îl scăpaseră din vedere, un fenomen ciudat care se manifestase mai întâi în cazul soldatului, iar apoi părea ceva mai pronunţat în cazul lui Kit Fisto: JEKY anticipase răspunsul nautiloidului.

Un gust amar, metalic, simţea Obi-Wan, o senzaţie pe care o recunoscu drept prima şoaptă de teamă.

— Ce este instrumentul acesta? întrebă el. Am remarcat că scuturile protectoare absorb energia, în loc să o respingă.

Tehnicianul aprobă din cap.

— Şi ce sugerează acest lucru, Maestre Jedi?

— Că nu este implementat pentru frontul de luptă. A fost proiectat să protejeze mediul înconjurător, chiar împotriva ricoşeurilor.

— Excelent! Aprobă femeia din nou.

— Judecând după aspectul cosmetizat, JEKY este un fel de droid personal de securitate.

Lido Shan îşi ridică mâinile, cerând tăcere.

— Cu această concluzie am încheiat demonstraţia, spuse femeia. Unii dintre dumneavoastră veţi primi rapoarte mai detaliate. Cât despre ceilalţi, Cancelarul Suprem vă mulţumeşte pentru prezenţă.

Mulţimea defilă din tribună, câţiva oprindu-se în treacăt să îl felicite pe Kit. Probabil că se gândiseră să dea mâna cu el sau să îl bată prieteneşte pe spate, dar nici unul dintre gesturi nu părea potrivit cu încordarea care se vedea în jurul ochilor negri, fără pleoape, ai lui Kit.

Obi-Wan sări din tribună şi îi întinse nautiloidului pelerina. Kit o luă fără vreo vorbă, apoi se îndreptară amândoi, urcând scările, spre ieşirea din arenă. Obi-Wan aruncă o privire înapoi spre nisipul arenei, unde droizii din unitatea de reparaţii curăţau uleiul şi lichidele scurse. Ce ar fi făcut el, Obi-Wan, în cazul aceleiaşi provocări? Îşi permise să nu se îndoiască de faptul că ar fi ieşit, de asemenea, victorios, dar înţelese simultan că atacul haotic, imprevizibil, al lui Kit îi crease nautiloidului un avantaj împotriva maşinăriei. Răspunsul mai măsurat al lui Obi-Wan s-ar fi putut foarte uşor să se dovedească mai puţin eficient.

În drumul spre ieşire trecură pe lângă un grup de soldaţi, toţi clădiţi din aceeaşi cocă, toţi cu aceiaşi umeri largi şi aceleaşi feţe inexpresive, aceeaşi atitudine militară. Cu o tandreţe surprinzătoare îşi îngrijeau fratele învins, iar Obi-Wan se întrebă...

Tentaculele nautiloidului fremătară şi Kit se întoarse, părând să îi citească gândurile.

— Obi-Wan?

— Pentru un moment m-am întrebat dacă nu cumva l-am mai întâlnit.

— Şi?

— Şi am înţeles cât de prostesc era gândul.

— Prostesc? întrebă Kit.

— Da. I-am întâlnit pe fiecare dintre ei.

Adevăr grăi. Dar văzându-i cum se îngrijeau de unul de-al lor fără să le pese de cei din jurul lor, se întrebă dacă el sau oricare alt străin îi cunoştea cu adevărat.

3

Sala de primire a Cancelarului era înaltă cât patru woookie, tavanul de marmură fiind susţinut de stâlpi masivi de duracretă. Fereastra largă dădea înspre orizontul magnific al planetei Coruscant: ambasada bonadaneză şi restaurantul rotitor Skysitter erau chiar peste drum. Pădurea deasă de duracretă transmitea un sentiment de grandoare care îi impresiona pe demnitarii din Inelul Exterior îndepărtat, dar care îl făcea pe Obi-Wan să se gândească întotdeauna dacă nu s-ar fi putut face ceva mai productiv cu spaţiul.

Pe moment, un grup de demnitari kuati cu ochii sticloşi de smarald schimbau plezanterii de rămas-bun cu Cancelarul şi asistenţii săi îmbrăcaţi în robe. Cei doi Jedi stăteau într-un colţ al antecamerei privindu-i pe ambasadori cum executau saluturile ceremonioase.

În timp ce aşteptau, Obi-Wan sesiză în Kit o stare uşoară de nelinişte.

— Te simţi bine? întrebă el încet. S-a apropiat droidul prea mult şi ţi-a stricat confortul?

Adevărul era că nu îşi amintea să îl fi văzut pe Kit altfel decât sigur pe sine.

— Viaţa mea nu se învârte în jurul confortului,

răspunse nautiloidul. Oricum... a fost, după cum i-am auzit pe oameni spunând, „la mustaţă”.

Ciudat, chiar şi acele vorbe l-au convins pe Obi-Wan cât de provocator fusese JEKY. Replica pe care o folosise nautiloidul Jedi fusese cât se putea de revelatoare.

După ce diplomaţii părăsiră sala, Cancelarul Suprem Palpatine li se adresă în sfârşit celor doi, fruntea sa largă şi puternică încreţită de îngrijorare, iar buzele strânse într-o linie subţire.

— Îmi cer scuze pentru deranj şi pentru mister, prieteni, spuse el. Sper doar că veţi înţelege curând nevoia pentru amândouă.

— Domnule Cancelar, rosti Obi-Wan fără prea mult chef să respecte politeţurile formale. Sunteţi pregătit să ne împărtăşiţi şi nouă secretul acestui „Ucigaş-de-Jedi”?

Cancelarul tresări.

— Recunosc că sunt uluit. Nici cei mai josnici cetăţeni ai noştri nu ar considera nostim acest apelativ vulgar.

După o pauză scurtă de gândire, continuă:

— În interesul înţelegerii contextului, vă rog să îmi permiteţi o digresiune.

Palpatine îi invită spre două scaune. El se aşeză la biroul său masiv, unde dreptunghiuri de lumini şi umbre îi împărţeau faţa în sferturi. Se întoarse spre femeia tehnician care intrase tăcută în sală în timp ce Cancelarul vorbea.

— Lido Shan?

— Cu plăcere, domnule, începu ea. Când acest instrument a intrat prima oară în atenţia noastră, prioritatea noastră la acel moment a fost să stabilim exact cum de se comportă într-o manieră atât de neobişnuită. Scanările normale nu au dezvăluit nimic remarcabil în structura internă, în afara unităţii centrale a procesorului, complet ecranată şi protejată.

— Firesc, procesorul a devenit obiectivul investigaţiilor, comentă Obi-Wan.

— Firesc, aprobă Lido Shan şi îşi lăsă buzele să se curbeze într-un zâmbet. Deschiderea procesorului invalida garanţia, dar ne-am gândit că merita riscul.

Kit îşi înclină capul într-o parte.

— Aşa, şi ce aţi descoperit?

— Vă rog, spuse Lido Shan imitând tendinţa Cancelarului pentru a susţine discursuri indirecte. Toate la timpul lor. Haideţi să începem cu o evaluare bazată pe abilităţile deja demonstrate.

Făcu o pauză în care îşi revizui atitudinea.

— JEKY este un bio-droid sensibil la Forţă, considerat până acum imposibil de construit. În cea mai mare parte a anului trecut s-au vândut în toată galaxia. Chiar la preţuri evident umflate şi tot se vând mai rapid decât pot fi produşi.

— Sensibil la Forţă? pufni Kit. Absurd! Noi de ce nu am văzut droizii ăştia până acum?

— Din simplul motiv, răspunse femeia, că sunt cei mai exclusivi şi cei mai scumpi droizi personali de securitate aflaţi pe piaţă.

— Mai exact, care este acest cost? întrebă Kit.

— Optzeci de mii de credite.

Shan făcu un gest şi o imagine holografică apăru în aer în jurul ei, prezentând structura circuitelor unui droid. Îşi trecu mâna de-a lungul structurii interne, căutând diversele funcţii, apoi respiră adânc.

— Iar acum, spuse ea într-un final, am ajuns la miezul problemei. Secretul succesului lor este un circuit integrat viu, proiectat să încorporeze materie organică în miezul procesorului, permiţând astfel o empatie foarte mare cu proprietarul, precum şi tactici de agresiune superioare împotriva oricăror intruşi.

— Circuit integrat viu? întrebă Kit.

Lido Shan părea să îl egaleze pe nautiloid în abilitatea de a-şi păstra atenţia fără să clipească, dar Obi-Wan observă o mucoasă gălbuie colorându-i ochii apoi dispărând rapid.

— Procesorul este de fapt o unitate de menţinere a funcţiilor vitale pentru o creatură de origine necunoscută.

Holograma tremură, apoi se întunecă. Apăru o imagine a unui corp ondulat, fără ochi, ca un şarpe. Ca termen de comparaţie, corpul era cam de dimensiunea pumnului strâns al lui Obi-Wan.

— Iar asta îi oferă droidului calităţile speciale? întrebă el.

— Da, răspunse Lido Shan. Aşa credem. Am solicitat direct informaţii de la fabricant, dar a refuzat să discute secretul cu noi.

— Iar acest fabricant este...?

— Cestus Cybernetics. Sunteţi familiarizaţi cu sistemul solar Ord Cestus?

Obi-Wan îşi răscoli amintirile.

— Sistemul de baştină al întreprinderii de Armament Baktoid?

— Excelent! exclamă Cancelarul.

Lido Shan aprobă.

— Contactele noastre cestiene ne-au informat că animalul se numeşte ţipar dashta. Acest dashta ar fi aparent insensibil, lucru care în multe privinţe este şi mai uimitor, reprezentând prima creatură insensibilă cu un grad profund de... ei bine, sensibilitate la Forţă.

— Ţipari dashta? se uită Obi-Wan spre Kit, care dădu din cap.

— Probabil nativi din munţii Dashta de pe Cestus, spuse Cancelarul. În combinaţie cu armamentul unic al lui JEKY, îi oferă droidului avantajul anticipării reacţiilor în timpul confruntării. L-am testat cu o varietate de oponenţi iar tu, Maestre Fisto, eşti primul care a triumfat.

Kit se înclină scurt, singurul semn al recunoaşterii sau plăcerii de a primi complimentul.

— Pentru acest motiv, spuse Cancelarul, gândurile Maestrului Fisto vor fi foarte preţioase.

Kit Fisto îşi ţuguie buzele o clipă, ca şi cum ar fi

ezitat să considere necesar vreun răspuns.

— Viaţa va avea întotdeauna mai multă armonie a Forţei decât orice maşinărie, spuse el. Cu toate acestea...

Sigur, cu toate acestea. Privirea scurtă, îngândurată a nautiloidului îi dezvăluia restul gândului la fel de evident ca un strigăt.

— Când au apărut aceşti Ucigaşi-de-Jedi prima oară pe piaţă? întrebă Kit.

— Cam cu un an în urmă, răspunse Palpatine. Imediat după izbucnirea Războiului Clonelor. Contractele extensive ale Federaţiei Comerciale au creat un avânt economic pe Cestus, care a subcontractat pentru întreprinderea de Armament Baktoid. După Lupta de pe Naboo, Federaţia Comercială s-a distanţat de întreprindere, lăsând în urmă un haos economic. Disperarea financiară a împins autorităţile din Cestus să se întoarcă spre Republică şi să ne ceară ajutorul. Noi am făcut o comandă substanţială...

Tresări, apoi continuă:

-... Dar din nefericire noi am fost prea puţin dezvoltaţi economic, astfel că plăţile nu s-au achitat prompt. S-a generat mai mult haos. E posibil să fi judecat greşit importanţa acestei planete mici. Lido Shan, vorbeşte despre Gabonna.

Lido Shan oftă.

— Imediat după izbucnirea războiului, am plasat anumite piese şi subansambluri tehnice cu importanţă majoră sub restricţie. Printre ele s-au aflat cristalele de memorie Gabonna, folosite de Ord Cestus la fabricarea droizilor de securitate Cesta, produsul lor cel mai cunoscut din categoria utilajelor nemilitare înainte de introducerea liniei JEKY.

— Şi cum a condus aceasta la situaţia prezentă? întrebă Obi-Wan.

— Odată cu restricţiile, spuse Shan, balanţa economică relativ firavă a sistemului Cestus s-a înclinat spre minus. Gabonna sunt singurele cristale de memorie

suficient de rapide pentru a controla un droid personal de securitate din clasa a cincea.

A explicat fără nici un fel de intonaţie în glas, de parcă era o informaţie de cultură generală.

— Majoritatea droizilor de luptă sunt din clasa a patra şi pot funcţiona cu piese mai puţin pretenţioase.

Cancelarul îşi scutură capul său grizonat.

— Cestus a fost... ghinionist şi probabil nesăbuit când şi-a pus prea multe ouă în aceeaşi traistă.

— Înţeleg, zise Obi-Wan.

Kit Fisto vorbi pentru amândoi.

— Deci... situaţia este oarecum instabilă. Cestus nu mai are încredere în noi.

Cancelarul aprobă din cap.

— Vă dau o însărcinare dublă, prietenii mei Jedi. M-am consultat cu Senatul şi cu Consiliul Jedi şi am convenit să contactaţi Regentul Cestian, o anume G'Mai Duris. Recâştigaţi-i încrederea prin luarea oricăror măsuri necesare pentru menţinerea ordinii sociale. Trebuie să îi aducem înapoi în ţarc şi să punem stavilă şuvoiului acesta obscen de Ucigaşi-de-Jedi.

Gura i se schimonosi, de parcă simpla pronunţare a ultimelor cuvinte i-ar fi lăsat un gust amar.

— Deci, concluzionă Obi-Wan încercând să reconstruiască mental ordinea întâmplărilor. Pentru cestieni, Republica le-a cauzat de două ori haos economic. Să înţeleg că au făcut apel la Consiliul Comercial?

— Într-adevăr, iar noi am încercat să ajungem la un compromis, chiar oferindu-le un alt contract militar mult mai avantajos.

— Şi? întrebă Kit.

— Negocierile au eşuat.

— Din ce motiv?

— Ni s-a impus să facem plăţile în avans.

Faţa Cancelarului se lungi.

— Nu putem face aşa ceva în cazul unui contract de

o asemenea anvergură.

— Poate că sunt eu ignorant în ceea ce priveşte comerţul, mormăi Kit, dar sigur cestienii ştiu că flirtează cu dezastrul. Cum poate să merite vânzarea a câteva mii de droizi un asemenea risc?

Se aplecă înainte, cu ochii săi negri rotindu-se intens.

— Explicaţi.

Lido Shan îşi închise şi ea ochii pentru o clipă, apoi vorbi.

— Droizii JEKY reprezintă doar o fracţiune din întregul tablou economic din Cestus. Dar ei au devenit obiecte de lux, foarte la modă, crescând astfel valoarea întregii lor linii de producţie.

— Bineînţeles, mai sunt şi probleme adiţionale, admise Palpatine. Clasa de jos, care bineînţeles constituie nouăzeci şi cinci la sută din populaţia de pe Cestus, este descendenta... cum să spun mai delicat?

Se gândi, dar apoi abandonă efortul de a vorbi corect politic.

— Locuitorii din clasa de jos sunt descendenţii unor aborigeni necivilizaţi şi criminali, moştenind nefericit de la strămoşii lor tendinţele antisociale. Familiile cele mai bogate, ca şi guvernul ales pe drept, ar putea foarte bine să cadă într-o stare generală de confuzie şi revoltă care să îi ducă rapid la pierzanie dacă o soluţie potrivită nu poate fi găsită.

Obi-Wan dădu din cap în sinea lui, gândindu-se că mai rămăsese ceva nerostit.

— De ce este situaţia atât de severă?

— Pentru că Cestus este o lume relativ infertilă care nu îşi poate susţine singură populaţia fără ajutorul importurilor de îngrăşăminte, alimente, medicamente şi alte provizii. Fiecare strop de apă consumat de străini trebuie să fie procesat cu mare grijă.

— Înţeleg.

— Aşa. Primii droizi JEKY au fost introduşi pe piaţă, la

preţuri uriaşe. Am remarcat această mişcare, dar ni s-a părut un motiv prea slab pentru a ne alarma. Apoi am primit o a doua informaţie.

— Aceasta fiind? întrebă Kit.

— Confederaţia a înaintat o ofertă de cumpărare pentru mii de astfel de droizi de securitate. Posibil zeci de mii.

Obi-Wan întrebă perplex:

— Contele Dooku îşi permite o asemenea cheltuială?

— Aparent, răspunse Palpatine cu un regret evident.

Ochii negri ai lui Fisto se micşorară.

— Am crezut că astfel de bioconstrucţii nu pot fi produse în masă.

— Aşa am presupus şi noi, Maestre Fisto. Se pare că am greşit. Nu ştim cum, dar ştim de ce.

— Vor fi folosiţi drept droizi de luptă, spuse Kit.

Droizi de luptă. Obi-Wan tremură involuntar:

— Cum poate fi permis aşa ceva? Cu siguranţă vânzarea de efecte militare şi armament Separatiştilor este interzisă.

— Aşa este, aprobă Lido Shan. Dar nu există legi care să interzică vânzarea droizilor de securitate către planete individuale din Confederaţie, iar aceasta este, tehnic vorbind, tot ceea ce face Cestus. Este nerelevant că JEKY poate fi convertit în instrumente mortale printr-o simplă înlocuire a cristalelor de memorie.

Obi-Wan speră să nu îşi trădeze gândurile, pentru că emoţia lui principală acum era un sentiment de descurajare. Ideea de a lua biodroizii şi de a-i converti în maşini de ucis era alarmantă. Asemenea aparate ar anula chiar şi avantajul precognitiv de care un Jedi se bucura în luptă.

Nu putea fi permis.

— După cum am aflat, Contele Dooku s-a oferit să aprovizioneze Cestus cu propriile sale cristale Gabonna, permiţând astfel liniilor de asamblare să îşi reia producţia. A oferit, de asemenea, şi tehnologie care să

ajute Cestus să crească eficient producţia de droizi şi ţipari dashta.

— Tehnologie de clonare?

— Da. Zvonurile sugerează superioritatea asupra tehnologiei kaminoleze. Tehnicile de creare a unor colonii nesfârşite de ţesut neural viu permit acum fabricilor să implementeze un proces de producţie care era odată exclusiv şi scump.

— Cei care pun profitul mai presus de libertate, spuse Kit, sfârşesc în general prin a nu obţine nimic.

Făcu o pauză, timp în care tentaculele fluturară încetişor. Probabil că, întocmai ca Obi-Wan, îşi imaginase o luptă împotriva a mii de maşinării, fiecare la fel de periculoasă ca oponentul de metal pe care îl învinsese pe nisipul arenei T'Chuk. Un val terifiant de distrugători precognitivi.

Cancelarul păru încurajat de uşurinţa cu care cei doi Jedi înţeleseră situaţia. Într-adevăr, în felul în care gândea Obi-Wan, Cancelarul era cel care cu greu înţelegea dificultăţile viitoare. Abil politician, Palpatine era însă un novice în tehnicile Forţei.

Obi-Wan se trezi gândind cu voce tare:

— Ar trebui un decret special care să anuleze dreptul cestienilor de a fabrica şi vinde aceşti droizi.

— Iar între timp, observă Kit, galaxia nu are decât să privească şi să aştepte.

— Într-adevăr, admise Cancelarul.

Lumina reflectată prin fereastra de deasupra îi fragmenta faţa.

— În cazul în care Consiliul Comercial domină preţiosul Cestus, vom părea că vrem să intimidăm nişte infractori. Înainte ca lucrurile să se deterioreze într-atât, eu, Senatul şi Consiliul Jedi insistăm să încercăm diplomaţia.

— Cu sabia de lumină? întrebă sarcastic Kit.

Un zâmbet foarte palid străbătu faţa Cancelarului.

— Să sperăm că nu se va ajunge până acolo.

Prieteni, veţi călători până în Ord Cestus şi veţi începe discuţiile oficiale. Dar negocierile vor ascunde celălalt scop: să convingeţi Cestus, şi prin ei toate celelalte sisteme stelare interesate, că este prea periculos să îl ai pe Contele Dooku drept partener.

— Şi resursele noastre, domnule? întrebă Kit.

Acum, în sfârşit, zâmbetul Cancelarului se contură clar şi larg.

— Cele mai bune dintre cele mai bune.

4

Trei sute de kilometri dedesubt, oceanul era tăcut. Din acest punct pacifist de vedere, nimeni nu ar fi ghicit că în adâncurile apelor soldaţi curajoşi luptau încordaţi să ucidă. Să moară.

Un flux constant de capsule cu o singură persoană erupea din burţile navelor de transport trupe, luminându-şi traiectoriile descendente prin atmosferă cu dâre de foc. În interiorul transportoarelor, coridoarele colcăiau neîntrerupt de militari în uniformă. Holurile zumzăiau în plină activitate, ca nişte vase de sânge umflându-se cu celule vii. Soldaţii nu purtau armurile anti-blaster obişnuite, ci costume flexibile negre de scufundare. Alergau în perfectă ordine şi în acelaşi ritm, cu genunchii la piept şi capul drept, îndreptându-se spre întâlnirea cu pericolul, poate chiar cu moartea. Fiecare era înalt de exact un metru şi şaptezeci şi opt de centimetri, cu părul scurt şi negru şi ochii căprui pătrunzători. Pielea era arămie, cu uşoare variaţiuni la cei care petrecuseră mai mult timp în lumina soarelui. Fiecare faţă era identică, sprâncenele dese şi nasurile teşite deasupra gurii mici.

Clone militare, până la ultimul soldat.

Câţiva nu erau totuşi militari obişnuiţi, deşii în acel moment puţini străini ar fi putut să îi distingă unii de alţii.

Aceştia erau Comandourile Avansate de Recunoaştere şi Cercetare. Reprezentând o fracţiune minusculă din totalul clonelor crescute în laboratoarele de clonare Kamino, militarii de comando erau cei mai mortali din câţi fuseseră creaţi vreodată.

În ciuda credinţei populare, chiar un militar standard nu era doar un soldat cu muşchi şi fără creier, sau doar carne de tun. Instruiţi într-un spectru larg de discipline militare generale, de la lupta corp-la-corp până la tehnicile medicale de urgenţă, erau, de asemenea, promovaţi de la simplu soldat până la gradul de comandant pe baza performanţei de pe câmpul de luptă. Teoretic, toţi militarii erau egali, dar experienţa câştigată şi micile variaţii ale condiţiilor iniţiale de clonare făceau inevitabil ca unii dintre ei să fie mai egali decât alţii.

La bordul uneia dintre navele acelea de transport, Nexu, alerga un om a cărui armură prezenta culoarea albastră a căpitanului. Casca şi cipul de la gât îl desemnau ca fiind A-98 sau Nopt, pentru toţi infanteriştii săi. Deşii în alte timpuri şi locuri îşi condusese fraţii în luptă, acum era doar unul dintre miile de luptători identici alergând să îşi întâmpine destinul.

Clona din faţa lui se închise într-o capsulă cilindrică de lansare, încredinţându-i lui Nopt sarcina de a-i verifica pe monitoarele externe etanşeitatea conform specificaţiilor. Nopt parcurse o listă mentală la fel de familiară ca modelul liniilor din palma dreaptă. Cu o lovitură uşoară dată cu căuşul acelei palme, lăsă capsula închisă şi sigură. Prin vizorul rezistent la şocuri şi temperatură îi văzu ochii fratelui său. Propriii săi ochi, care se reflectau înapoi.

Cu un zgomot metalic ochii se retraseră imediat ce capsula îşi ocupă locul în perete, fixată de cureaua de lansare.

Nopt se întoarse, dădu din cap înspre soldatul care aştepta la rând în spatele lui şi se închise şi el într-un tub. Omul verifică setările capsulei lui Nopt, aşa cum şi

Nopt o făcuse pentru cel din faţa lui. Auzi lovitura palmei pe carcasa capsulei. Un sunet reconfortant. La naiba cu toate semnalele luminoase: nimic nu dădea mai multă încredere decât aprobarea altui soldat.

Capsula, folosită în numeroase alte lansări, duhnea a transpiraţie – şi nu a lui, deşii ocupantul de dinainte fusese un geamăn genetic. Nopt detectă urme ale medicamentelor antivirale create pentru a funcţiona într-un mediu ostil. Inhală adânc, o parte a minţii sale trecând complet pe pilot automat, iar restul verificând încă o dată lista reglajelor necesare acestui coşciug de metal.

Mirosul acela. Dulce, pătrunzător şi organic. Triptofageea, bănui el. Triptofageea era un medicament folosit pentru a preveni febra pe câteva planete pe care le putea spune pe de rost. Doar una dintre ele fusese poligonul ultimei aplicaţii de luptă iar Nopt bănui că aceasta însemna că ocupantul precedent fusese pe Cortao în ultima lună.

La un nivel mai adânc al conştientului, îşi dădu seama că acele gânduri erau menite doar să îi distragă atenţia de la pericolul lansării. Riscul era întotdeauna un factor. Frica era tovarăşul constant al soldatului. Nu era nimic dezonorabil în aceasta: ce simţea un om nu avea nici o importanţă. Ce făcea însemna totul. Iar Nopt era unul dintre puţinii militari din Comandourile Avansate de Recunoaştere şi Cercetare din toată galaxia, ceea ce, din punctul lui de vedere, însemna singura existenţă pe care şi-o dorea.

Capsula începu să vibreze odată ce cureaua de transmisie o purta în jos. Difuzorul din cască prinse viaţă.

— Centrul de comandă către Soldatul A-Nouă-Opt. Timpul estimativ rămas până la ejectare un minut douăzeci şi patru de secunde.

— Un minut şi douăzeci şi patru de secunde, repetă Nopt şi îşi încleştă pumnul într-un salut invizibil. Sută la sută! adăugă, folosind termenul specific comandourilor

pentru „perfect”.

Un minut douăzeci. Aproximativ optzeci de bătăi de inimă, timp suficient pentru ca o mie de gânduri negre să sfredelească într-o minte nepăzită. Învăţase o sută de moduri de a se feri de ele, dar nici unul atât de puternic precum ritualul personal al meditaţiei colective. Se lăsă cuprins în adâncurile confortabile, schimbând mental culori şi forme, aşa cum fusese obişnuit din copilărie, căutându-şi tihna în simplicitatea şi frumuseţea fiecărui model geometric. Îşi ascultă pulsul pe măsură ce inima răspundea şi îşi încetinea ritmul la doar patruzeci de bătăi pe minut. Încântă cele paisprezece cuvinte gravate în sufletul său: Nu cu ce se luptă un om, ci pentru ce se luptă el contează.

Nopt lupta pentru onoarea Marii Armate a Republicii, iar pentru el, acea obligaţie era o chestie de frumuseţe.

Unii credeau că o clonă nu ar fi în stare să aprecieze frumuseţea, dar se înşelau. Frumuseţea însemna eficienţa şi funcţionalitatea. Frumuseţea era motivul şi lipsa pierderii.

Mulţi egalau frumuseţea cu feminitatea sau lipsa utilităţii.

Dar soldaţii ştiau cel mai bine.

Zduf! Încă o capsulă lansată. Se îndoi spre stânga odată cu mişcarea capsulei spre dreapta, ajunsă aproape de capătul liniei de transport.

Zduf!

— Cincizeci de secunde, îl avertiză centrul de comandă.

Zduf! Vibraţia se transformă într-un şuierat înfundat, pe care mai mult îl simţea în oase decât îl auzea în urechi. Capsula se mişca mai lin acum, iar A-98 folosi timpul rămas pentru a-şi verifica încă o dată reglajele. Urmă un moment de tăcere. Îşi ţinu respiraţia, controlându-şi nervii, căutând acel loc dinlăuntrul său care cerea, care trăia momentul care avea să urmeze.

Apoi gândurile încetară şi capsula fu aruncată de la

bordul navei spre oceanul de dedesubt. Acceleraţia îl lipi brutal de peretele capsulei.

Nopt avea timp să îşi verifice informaţiile vizuale pe care le primea. Modelul acesta era mai bun decât capsula precedentă, care îl ţinea în beznă aproape toată cursa. Aceasta avea ecrane: unul îi oferea imaginea din afara carcasei exterioare a capsulei, celălalt un fel de transmisie de la bordul navei Nexu, o perspectivă cu totul diferită.

Din perspectiva capsulei lansate, Nexu părea o formă metalică gigantică, unghiulară şi plată, împodobită cu arme şi antene, capabilă să transporte douăzeci de mii de militari sau megatone de armament şi provizii. Funcţiunea cea mai rafinată.

Apoi acea vedere se pierdu, iar A-98 plonjă înspre ionosfera planetei Vandor-3.

Capsula se zdruncina de la frecarea cu atmosfera care îi încingea carcasa până la două mii de grade, căldură care l-ar fi ars într-o fracţiune dacă nu ar fi fost protejat de scutul termoenergetic care absorbea căldura şi o stoca în bateriile capsulei.

Nopt îşi verifică echipamentul, lăsându-se purtat înspre oceanul întunecat şi agitat de dedesubt. Senzorii îi comunicau temperatura, poziţia şi acceleraţia. Repulsoare minuscule foloseau energia stocată în baterii pentru a-l menţine pe traiectorie.

Totul era perfect. Nu trebuia să facă nimic deocamdată. Nimic decât să cadă, să lupte şi să învingă. Sau să moară.

Stomacul i se strânse violent odată cu vibraţia pe care o producea capsula în urma decelerării, cu forţa repulsoarelor pornite în urma comenzii date de senzorii care avertizau atingerea distanţei critice deasupra forfotei valurilor.

În treizeci de secunde capsula se smuci iarăşi atunci când izbi apa. Luminile capsulei se schimbară din galben-portocaliu în roşu de avertizare, imediat ce sistemele mai

şubrede cedară. Transpiraţie zero: astfel de probleme minore erau de aşteptat. Ar fi fost o minune ca toate sistemele să rămână intacte după întreaga cădere.

Senzorii îl informară că temperatura exterioară a capsulei scădea rapid: se scufunda adânc acum. Nopt strânse muştiucul între dinţi, asigurându-se că debitul oxigenului dătător de viaţă rămăsese constant, în câteva momente va fi mult prea târziu să mai facă alte reglaje. În câteva momente, jocul va începe.

Intercomunicaţia zbârnâi şi dialoguri răzleţe începură să se audă:

— Am pierdut unul în sectorul patru şi încă unul în sectorul doi. Rămâneţi în viaţă, oameni buni!

— Sună ca un plan, mormăi Nopt mai mult pentru el însuşi decât pentru cei care l-ar fi putut auzi.

Nu avea nici un motiv să jelească acum când următoarea clipă putea foarte bine să îi stingă şi lui flama: lumina de avertizare a capsulei se aprinse intermitent. Capsula se defectase. Apa rece intra prin crăpături, inundându-l de la glezne spre genunchi.

— Atenţiune! îl avertiză sistemul de urgenţă. Chila străpunsă. Atenţiune! Chila străpunsă...

„Da, mulţumesc pentru înştiinţare!” se răsti el în gând.

Toată partea din dreapta era deja udă. Vezi, aşa se întâmplă când contractele sunt câştigate de cel care licitează cel mai puţin.

— S-au produs rupturi în trei unităţi de pe flancul stâng. Procedurile de urgenţă au început. Cerem permisiunea de a încheia operaţiunea.

— Se respinge! răspunse comandantul fără nici cel mai mic centigram de milă în voce.

Nopt admira, dar în acelaşi timp detesta această calitate.

— Porniţi spre obiectiv!

Prima voce încercă din nou:

— Cerem permisiunea de a implementa operaţiunea

de salvare.

— Se respinge, soldat! Unităţile desemnate special vor oferi sprijin celor căzuţi. Rămâneţi pe ţintă.

— Sută la sută! răspunse soldatul.

Claustrofobia şi urletele oamenilor în agonie i-ar înspăimânta pe mulţi, dar Nopt îşi duse la bun sfârşit procedura de urgenţă cu precizia unei maşinării, apăsând butoanele şi manevrând levierele chiar şi atunci când nivelul ridicat al apei crescuse presiunea aerului într-atât încât îşi simţea capul explodând.

Capsula tremura şi trosnea, dar dioda roşie de la nivelul ochilor ajunsese cu numărătoarea la zero. Aerul şuieră prin muştiuc şi chila se frânse, lăsând apa să inunde lumea interioară. Capsula se desfăcu de-a lungul axei longitudinale: jumătatea de deasupra se desprinse şi fu luată de curentul marin, în timp ce jumătatea de dedesubt se transformă într-o sanie.

De jur împrejur, sute de fraţi pluteau în formaţie. Era şi el doar unul dintr-o multitudine aparent fără margini care manevra prin beznă. Cât putea vedea cu ochii, soldaţii înotau şi pluteau pe sănii într-un aranjament geometric nesfârşit.

Îşi reglă ghidonul şi direcţia, fericit că îşi recâştigase controlul asupra propriei sorţi. Un soi ciudat de linişte îl cuprinse. Aceasta era viaţa pentru un bărbat. Destinul în propriile mâini, flancat de fraţii săi, scuipând în ochii injectaţi ai morţii. Le plângea de milă acelor creaturi timide care nu experimentaseră niciodată senzaţia.

Fiecare sanie era dotată cu propria-i cameră video, montată în bot, care transmitea imagini într-o reţea de joasă frecvenţă şi genera o hologramă de mărimea unui pumn pe care Nopt putea să o rotească pentru a o privi din orice unghi.

Formaţiile militare aveau precizia geometrică a fulgilor de zăpadă sau a pietrelor preţioase şlefuite. Ai fi putut să presupui uşor că astfel de modele frumoase şi complexe fuseseră repetate în prealabil, dar o astfel de

presupunere ar fi fost incorectă. Formaţia era doar rezultatul inevitabil al soldaţilor nenumăraţi care răspundeau unor simple instrucţiuni însămânţate în timpul copilăriilor lor intense şi trunchiate.

Nopt îşi concentră atenţia de la modelul general la sarcinile lui specifice. Tot ce trebuia să facă era să protejeze şase soldaţi: cei de deasupra şi de dedesubt, de la stânga şi de la dreapta, din faţă şi din spate. Dacă făcea aceasta, păstrând distanţa potrivită şi ţinând cont de factorii de mediu, atunci formaţia de clone lua firesc forma potrivită pentru atac sau apărare. Odată ce bătălia începea, alte instrucţiuni interne produceau alte efecte.

Se deplasau prin întuneric, farurile săniilor individuale luminând formele neregulate ale plantelor şi animalelor marine care vieţuiau pe fundul oceanului. Cu excepţia frânturilor ocazionale pe care le auzea în intercomunicaţie şi a huruitului produs de motorul saniei, totul în jur era tăcut. Totul era sută la sută cap compas înainte.

Nopt se concentră pe sarcina prezentă, fără vreun gând despre trecut sau viitor care să îi umbrească mintea. Braţele strângeau ghidonul, picioarele tremurau un pic deşii sania avea propriul sistem de propulsie. Îi plăcea teribil senzaţia pe care i-o dădeau resursele impresionante ale trupului său. Un soldat avea nevoie de o anduranţă infinită, un spate puternic, o reţea musculară foarte bine clădită în abdomen. Unii făceau greşeala să creadă că puterea părţii superioare a trunchiului îi făcea speciali. Cam aceasta era tot ce reţineau civilii după ce vedeau un militar fără armură: umerii şi braţele cu muşchi tari, degetele groase, teşite, dar cu o dexteritate surprinzătoare.

Dar nu, diferenţa consta în picioare, capabile să susţină şi să care în marş forţat pe un deal înclinat la treizeci de grade de două ori propria greutate. Iar spatele, spatele era capabil şi el să îl ridice şi să îl care pe oricare dintre fraţi spre adăpost fără să simtă efortul.

Nu, unui soldat pe câmpul de luptă nu îi păsa cum arată. Conta performanţa de care era capabil sub focul inamic.

O voce ciripi în ureche:

— Avem contact, flancul drept. Un fel de şarpe marin sau un tentacul...

Acum e acum!

— Manevre de evitare! Triunghiuri în sectorul patru-doi-şapte.

O hologramă se ridică imediat în apă înaintea ochilor săi, arătându-i unde se găsea sectorul respectiv. Bun. Trebuia să mai aştepte până să poată identifica ceva care să fie numit punct topografic. În momentul în care vedea ceva, pregătirea lui, sistemul său interior de „localizare" avea să preia controlul, dar deocamdată trebuia să se bazeze pe tehnologie.

Ceva aşteptat, dar cu toate acestea deranjant îi scutură calmul: sunetul unui soldat care urla, trunchiat, în agonie. Apoi în cască:

— Am pierdut unul.

Nopt simţi unduirea presiunii apei în faţa ochilor sau senzorii detectau o ameninţare. De jur împrejurul lui, fraţii se împrăştiară, evitând. Se uită cum un tentacul cărnos, cu buzele ca nişte ceşti, smulgea un soldat cu două rânduri mai la stânga, lăsând dâre de bulbuci în urma lui. Valurile întunecoase unduiau în strălucirea cu o mie de ochi a farurilor.

Iar acum putea vedea cu ce aveau de-a face şi se blestemă în gând: cum spaţiul naibii putuse să îi scape? Întregul platou de pe fundul oceanului era acoperit cu amestecuri care iniţial păruseră roci, dar care se dovedeau de fapt a fi o colonie gigantică, nediferenţiată, de forme ostile de viaţă. Erau cu miliardele, un recif întinzându-se în toate direcţiile pe kilometri, un oraş de guri lacome, fără minte. Chiar şi tentaculele însele nu erau doar simple apendice. Mai degrabă, fiecare era compus din milioane de organisme mititele, care cooperau într-un fel ciudat pentru a-şi îmbunătăţi şansele

de supravieţuire.

Mintea lui răsfoi mii de dosare cu informaţii în doar câteva secunde.

„Selenom”, decise el. „Mortal. Nativ doar pe o singură planetă, dar sigur ca spaţiul că nu pe aceasta...”

O altă voce auzi în urechi:

— Câte chestii din astea sunt aici?

— Doar unul al naibii de mare, suficient să te ucidă dacă nu îţi ţii gura şi nu îţi vezi de treabă. Lasă frecvenţa liberă. Flancul drept, strângeţi formaţia. Aveţi grijă unul de altul în unghiul mort.

Apoi, nu se mai auzi nici o vorbă; rămăsese doar acţiunea. Fasciculele de energie rupeau apa, eliberând nori unduitori de gaz care ameninţau să le îngreuneze vederea.

Încă o dată, înţelegerea şi programarea la nivel instinctual se dovedi extrem de valoroasă. Dacă putea să vadă măcar un soldat, putea estima poziţia celorlalţi. Dacă zărea fundul oceanului, putea să ghicească mărimea, forma şi poziţia în care se afla restul formaţiei, iar astfel să determine unde, când şi, mai ales, în cine era sigur să tragă.

Când un om era smuls, urlând şi tras în adânc, nu producea nici o gaură fatală în mijlocul formaţiei: cei de lângă el refăceau formaţia şi continuau să lupte. Creatura de pe fundul oceanului trebuia să fie un coşmar care se auto-regenera, o creatură colonie fără nici un inamic natural în afara foametei, dar cu Marea Armată a Republicii îşi cam găsise naşul. Mar avea să trăiască de-a pururi, întregul infinit mai durabil decât oricare parte individuală.

— Sunt liber! Sunt liber! strigă o altă voce.

— Am pierdut încă unul! Atenţie la unghiul mort şi protejaţi-vă fraţii!

— Tentacul la ora nouă!

— L-am văzut.

Nici unul dintre atacurile unui selenom nu putea fi

tratat ca o simplă rutină, dar Nopt, deşii nu înfruntase niciodată o astfel de provocare, ştia deja cum să lupte. Din nou, comportamentul complex generat de instrucţiunile simple.

Carabinele cu laser fuseseră calibrate pentru luptă subacvatică şi distrugeri marine. Nopt strânse trăgaciul în rafale scurte, controlate, ţintind de la stânga la dreapta, de sus în jos, evitând tentaculele care îl căutau. Împreună cu legiunea fraţilor săi dansau pe o melodie marţială, rupând bucăţi din tentacule până când apa începu să fiarbă în spume de la bucăţile de selenom.

„Suntem Marea Armată a Republicii!” urlă el fioros în gând, rânjind când îl văzu pe unul dintre fraţi evitând un tentacul la mustaţă. „Nu ai avut nici cea mai mică idee cu cine te pui, nu? Mâncător de schije, sugător de canal!...”

Strânsoarea unui tentacul cărnos îi pompă adrenalina prin vene. Ventuze cu dinţi se repezeau spre sania lui. Farurile tremurară, apoi se stinseră. Tentaculul selenomului îi molfăi costumul subacvatic, încercând din răsputeri să îl tragă în adâncul burtihanului.

Frica îi îngheţă febra luptei, dar o stăpâni aproape instantaneu. Ce spusese Jango? Lasă frica înapoia ta, acolo unde îi este locul. Apoi, spulberă totul înainte. O să reuşeşti.

De mii şi mii de ori repetase aceste vorbe şi niciodată nu avusese nevoie de ele mai mult decât acum.

Tentaculul strânse suficient de puternic încât să rupă coastele unui om obişnuit şi să îi toace şira spinării. Soldaţii nu erau însă oameni obişnuiţi. Nopt inspiră adânc. Aerul din plămâni îi transformă cavitatea toracică în duroţel, capabil să reziste atâta timp cât putea să îşi menţină respiraţia. Ca orice alt soldat, Nopt putea să îşi ţină respiraţia aproape patru minute.

Bineînţeles că odată ce va fi forţat să expire cutia toracică se va frânge şi selenomul îl va strivi, apoi îi va

devora corpul fărâmat în întuneric. Nu putea să îşi bată capul cu ce urma să se întâmple. Refuza să se bucure de posibilitatea eşecului. Îşi eliberă carabina şi trase rafale scurte până când tentaculul se desfăcu şi îi dădu drumul.

Apa fierbea neagră.

— Încetaţi! îi urlă vocea în urechi.

Nu era sigur dacă fusese un ordin general sau era adresat doar celor din valul în care se afla şi el, dar ce mai conta acum. Înotă spre suprafaţă prin apa tulbure. Împrejur pluteau bucăţi de selenom şi alte lucruri pe care nu avea nici o intenţie să le inspecteze de aproape. Mai târziu, poate, în visurile inevitabile care urmau.

Fundul oceanului se ridică pentru a-l întâmpina. Peste câţiva metri picioarele atingeau pământul şi Nopt înotă, apoi se târî până ieşi la suprafaţă. Acum îşi trăgea el sania ruptă, în loc să fie invers.

Nopt îşi smulse muştiucul aparatului de respirat din gură şi căută aerul printre valurile care se spărgeau în jur. Nu ajunsese încă la sfârşit. O privire fugară spre lateral şi îşi văzu fraţii extenuaţi încă târându-se afară din valuri cu sutele, trăgându-şi echipamentul după ei. Se întoarse pe spate, scuipând apă şi zgâindu-se paralizat de oboseală spre cerul argintiu.

Norii se desfăcură. Un vehicul repulsor ca un disc cobora spre ei, ornat cu armament. Nopt închise ochii şi rânjii cu toţi dinţii. Partea următoare o putea prezice perfect.

— În regulă, continuaţi! strigă Amiralul Baraka spre ei. Exerciţiul se încheie când spun eu că se încheie.

Repulsorul amiralului străbătea plaja, repetând acelaşi anunţ încontinuu. Doi soldaţi de lângă Nopt scuipară apă. Se uitară în sus şi dădură din cap:

— Să continuăm?! se miră unul dintre ei. Mă întreb cât de repede şi-ar târî el carcasa de pe nisip după ce s-ar lupta cu un selenom.

— Mi-aş da raţia pe o săptămână să aflu, mormăi Nopt.

— Câţi dintre noi au reuşit? întrebă celălalt.

— Destui, zise Nopt şi se ridică pe picioare, apoi îşi strânse echipamentul şi îl trase după el pe plajă. Mai mult decât destui.

Din poziţia pe care o ocupa pe nava repulsoare, Baraka zbieră în jos:

— Înainte, marş! Exerciţiul nu s-a încheiat! Repet, nu s-a încheiat!...

Amiralul Arikakon Baraka era un mon calamarez amfibiu. Mon calamarezii aveau ochii rotunzi şi mâinile ca nişte pânze, pielea roşiatică şi maniera împăciuitoare uşor de subestimat de către oponenţi. Dar clanul de războinici mon calamarezi nu îşi avea rival, Baraka fiind apreciat şi onorat în vârful ierarhiei. Nu se dădea în vânt după clone, în mod particular, dar trebuiau plătite nişte preţuri pentru a rămâne în cadrul braţelor vaste şi protectoare ale Republicii, într-un fel, clonele aveau un avantaj: nu mai era nevoie să chemi rezerviştii civili şi nici să îi înrolezi pe cei fără casă sau familie. Aceasta conducea la crearea unei armate compuse numai din profesionişti.

Baraka sprijinea din toată inima noţiunea de strategi şi tacticieni profesionişti şi experimentaţi, care să suplimenteze pregătirea mai mult teoretică de pe Kamino. Până la urmă, când venea vorba de kaminolezi, ei erau nişte clonari, nu războinici. Baraka îşi câştigase cicatricile în sute de bătălii. Ar trebui ca toate cunoştinţele pe care le dobândise cu atâta greutate să piară doar pentru că acum Cancelarul îşi dorea tot mai multă putere acumulată în mâinile lui? Niciodată! La un soldat, concentrarea şi experienţa domneau suprem: Valul se va domoli, vârtejul se va micşora, krakana se va chirci. Aceasta este puterea unui individ concentrat. Filozoful mon calamarez, Toklar, scrisese aceste vorbe cu o mie de ani în urmă şi încă mai erau valabile.

Fiinţe precum Amiralul Baraka veniseră pe Vandor-3, a două planetă locuibilă din sistemul stelar Coruscant şi

una dintre multele lumi subpopulate în care aplicaţiile militare cu clone erau desfăşurate destul de des. Clonele militare erau trimise să lucreze cot la cot cu trupele locale într-o sută de sisteme diferite. Nu erau deloc soldaţi răi – de fapt, le admira toleranţa la durere şi apetitul cu care devorau exerciţiile de instrucţie.

Destinat să devină soldat profesionist, aşa cum fuseseră tatăl şi bunicul său înaintea lui, Baraka se temea doar ca nu cumva apariţia armatei de clone să nu însemne dispariţia unei tradiţii care durase de atâtea generaţii.

Sergentul de lângă el era o clonă, la fel ca şi pilotul, doi bărbaţi umani cu umerii largi şi feţele bronzate. Sub căştile lor de protecţie aveau amândoi aceleaşi feţe plate ca şi cei care se târau afară din ocean sub ei.

— Estimăm unu-virgulă-şapte la sută mortalitate în timpul acestor manevre, îl informă sergentul.

— Excelent! răspunse Amiralul Baraka.

Clonele erau mai ieftin de crescut decât de instruit. Chiar şi el era surprins de răceala acelui gând, dar era inapt să genereze vreun sentiment de vinovăţie. De-a lungul plajei nu văzu decât sute şi în cele din urmă mii de soldaţi târându-se afară din valurile oceanului, lăsând în urma lor dâre ude ca nişte crustacee handicapate. Soldaţii aceia erau visul oricărui ofiţer: un produs absolut consistent care oferea posibilitatea de a plănui campanii cu precizie matematică. Nici un alt comandant din istorie nu ştiuse exact cum vor reacţiona trupele sale. Până acum.

Şi totuşi... totuşi... Baraka simţea că o parte din el suferea de lipsa unui anumit confort mental. Să fi fost ideea de a deveni el însuşi învechit? Sau era altceva, ceva cu mult mai îngrijorător decât pierderea unor epoleţi?

Nu se putea decide. Amiralul Baraka avea sentimentul distant că lipsa lui de respect pentru meritul şi demnitatea clonelor le scăzuse pe ale sale, dar nu se

putea abţine.

— Înainte marş! Înainte marş! ţipa el în microfon. Exerciţiul nu s-a încheiat. Repet, NU s-a încheiat până când nu cuceriţi obiectivul...

Zbură mai departe, remarcând cu coada ochilor săi rotunzi cum căştile de protecţie ale sergentului şi pilotului se întorc una spre cealaltă. Dacă nu ar fi fost antrenaţi atât de exact, dispreţul pe care îl afişa i-ar fi făcut probabil să îl urască. Luând în considerare presiunea morţii sub care îi aducea, trupe mai puţin pregătite l-ar fi fript de viu cu mare bucurie.

Dar nu clonele militare.

Pe post de carne de tun, soldaţii aceştia erau cei mai buni.

5

Ziua de instrucţii şi manevre fiind încheiată cu succes, Nopt zăcea obosit pe podeaua transportorului care îi ducea pe el şi încă alţi cincizeci de fraţi înapoi la barăci. Vandor-3 a fost cea mai severă aplicaţie militară din câte îndurase. Dacă era să se ia după zvonuri, rata mortalităţii atinsese un maxim de două procente. Nu detesta însă deloc statistica. Nopt înţelegea foarte bine axioma antică: Cu cât transpiri mai mult la instrucţie, cu atât sângerezi mai puţin în luptă.

El şi alţi infanterişti erau răniţi şi epuizaţi. Unii încă mai tremurau în urma efectelor produse de excesul de adrenalină. Câţiva ronţăiau batoane de calmare a nervilor; unul sau doi şedeau cu picioarele încrucişate şi cu ochii închişi. Alţii dormeau, iar undeva într-un grup se auzeau discuţii cu voci scăzute pe tema evenimentelor din cursul zilei.

Pentru străini, toţi erau la fel, dar clonele vedeau toate diferenţele: cicatricile, bronzul, diferenţele în

mişcările corpului datorate exerciţiilor de instrucţie variate, intonaţiile vocale modificate în urma serviciului militar efectuat la diverse posturi de luptă, mirosurile diferite datorate dietei. Nu conta că toţi îşi începuseră viaţa în pântece artificiale perfect identice. În milioane de feluri şi detalii, condiţiile de viaţă şi experienţele lor erau diferite, ceea ce crea diferenţe şi în performanţă, şi în personalitate.

Se uită printr-unul dintre hublouri, admirând un cartier care se întindea dedesubt la marginea capitalei planetei Vandor-3. Era o mică platformă industrială, o rafinărie de petrol, probabil, înconjurată de kilometri pătraţi de maidane. Aici fuseseră ridicate barăcile, o cazarmă temporară construită pentru a adăposti şi pregăti cincizeci de mii de militari.

Barăcile modulare fuseseră proiectate pentru a putea fi desfăcute sau amplasate rapid; în ele îşi trăia viaţa de soldat de o săptămână încoace, aşteptându-şi rândul să participe la exerciţiul de lansare.

Soldaţii clone care suferiseră deja o sesiune de antrenament nu dădeau nici un semn despre rigorile care îi aşteptau. Le văzuse rănile produse de ventuze, desigur, dar soldaţii care supravieţuiseră selenomului tăceau instantaneu la apropierea unui frate care nu avea banderola de participant la exerciţiul de lansare Vandor-3. Avertizările de orice fel alterau inevitabil experienţa. Pentru un străin o astfel de avertizare părea necesară şi obligatorie, dar soldaţii clone ştiau că dacă ar fi aflat dinainte ce aveau să înfrunte însemna să îşi reducă severitatea şi stresul emoţional impus de exerciţiu, astfel că riscau să îşi scadă şansele viitoare de supravieţuire în luptă.

Transportorul ateriză în faţa unei clădiri uriaşe de culoare gri, ridicată din prefabricate pentru a adăposti poate trei mii dintre cei cincizeci de mii de militari din cazarmă.

Parcă plutind pe un abur de oboseală, Nopt îşi cără

echipamentul din transportor pe holuri, dând din cap batjocoritor către soldaţii care purtau deja banderolele de lansare şi care aplaudau, îl încurajau sau îl salutau, recunoscând pericolul pe care tocmai îl îndurase.

Odată ei ştiuseră, iar el nu. Acum ştia şi el.

Atâta tot.

Prinse un turbolift care îl urcă până la nivelul al treilea, apoi numără rândurile de paturi suprapuse până ajunse la al lui. Nopt îşi lăsă echipamentul pe podea lângă pat, îşi scoase hainele de pe el şi se îndreptă spre duşuri.

Nopt îşi observă silueta reflectată în diversele suprafeţe lucioase pe lângă care trecu. Nu avea vanitatea cu care oamenii obişnuiţi tratau astfel de lucruri, dar era conştient de corpul său ca o maşinărie, fiind tot timpul atent să descopere semne că era ceva în neregulă, nelalocul său, compromis, stricat. Întotdeauna conştient că imperfecţiunea cea mai mică ar putea afecta în mod negativ performanţa, punând în pericol misiunea sau viaţa unui frate.

Corpul lui Nopt era un amestec de tendoane şi muşchi, echilibrate ideal de-a lungul fiecărei suprafeţe, întărite optim, cu o stabilitate perfectă a articulaţiilor şi o capacitate aerobică atât de bună încât l-ar fi invidiat chiar şi un chin-bretist campion. Pielea sa prezenta ultimele achiziţii în materie de vânătăi şi echimoze, noi răni care trebuiau pansate sau vindecate, dar astfel de traume erau inevitabile.

A-98 intră în staţia de împrospătare, îndreptându-se direct spre cabinele pavate cu gresie ale sălii de duş. Se sprijini de şuvoiul de apă, respirând şi gemând din greu la fiecare atingere cu juliturile proaspete. După ce ieşiseră din ocean pe plaja aceea nenorocită, se chinuiseră încă şase ore să urce un deal pentru a captura un steag protejat cu şocuri electrice, luptând împotriva unor droizi capturaţi sau simulaţi. O zi plină de torturi epuizante, dar glorioase.

Un săpun sări din mâna unuia dintre fraţii săi şi Nopt îl prinse. Apoi, spre amuzamentul celor din jur, aruncă săpunul alunecos dintr-o mână în alta ca un jongler de carnaval. Gestul produse un val spontan de prosteală şi jonglerie surprinzătoare şi soldaţii îşi aruncau săpunul de la unul la altul aproape fără să se uite, de parcă erau legaţi la un singur sistem nervos enorm. Se hliziră aşa câteva minute bune, apoi joaca se stinse din cauza oboselii. Se săpuniră unul pe altul, smucindu-se involuntar când spuma caustică îşi făcea loc în tăieturi şi julituri.

Aceasta era viaţa lui şi Nopt nu îşi putea imagina alta.

Maeştrii clonari de pe Kamino se asiguraseră că soldaţii pe care îi multiplicau nu erau simpli infanterişti de rând. Soldaţii obişnuiţi puteau fi pregătiţi oriunde în galaxie, de la ignoranţă la tehnicile de bază, într-o perioadă de timp de la şase până la douăsprezece săptămâni. Clonele militare standard creşteau de la stadiul de copil la cel de infanterist complet pregătit în aproximativ nouă ani, dar în valuri numărând zeci de mii. Clonele de comando erau o specie aparte, specializată şi antrenată pentru operaţiuni dificile, recrutare de forţe militare locale şi instruire. Iar Comandourile Avansate de Recunoaştere şi Cercetare erau la un nivel încă şi mai înalt.

Îmbăierea odată încheiată, Nopt ieşi de la duşuri şi se întoarse în dormitor. Militarii făceau destulă economie în ceea ce privea spaţiul: dormeau în compartimente atunci când nu exista spaţiu pentru camere individuale. Erau în acelaşi timp o multitudine, dar şi o singularitate, mii de unităţi umanoide identice, donate dintr-un singur model de excelenţă, perfecţiune fizică şi mentală, un vânător de recompense pe nume Jango Fett.

Vieţile lor erau simple. Se antrenau, se hrăneau, se deplasau, se luptau, se odihneau. Ocazional, li se permitea un moment special de eliberare a stresului,

respectiv interacţiunea cu fiinţe ascultătoare obişnuite, dar altfel tot antrenamentul lor îi pregătise pentru cea mai directă şi mai simplă experienţă de viaţă pe care şi-o puteau imagina. Erau soldaţi. Nu cunoscuseră nimic altceva. Nu visau la nimic altceva.

Nopt îşi găsi capsula de dormit, îşi împinse echipamentul în sertarul de dedesubt, apoi se aruncă pe pat, acoperindu-şi goliciunea cu cearşaful termic care se reglă automat la şaptesprezece grade Celsius, temperatura corporală perfectă pentru confort şi refacere optimă: unul dintre puţinele luxuri de care se bucura un infanterist clonă.

Aproape instantaneu, oboseala îl dărâmă şi îl purtă în întunericul somnului. Dacă alţi oameni s-ar fi foit şi răsucit, căutându-şi somnul şi bolborosind trivialităţi, Nopt închise ochii şi intră în modul de odihnă, coborând rapid în visare. Somnul venea rapid atunci când îi permitea: o altă parte valoroasă a antrenamentului său. Un soldat nu avea timp să se foiască sau să zacă cu ochii deschişi. Pentru că nimeni nu ştia când va mai apărea şansa să mai doarmă din nou. La nevoie, Nopt putea dormi şi în marş.

Dar înainte de somn fusese instruit să folosească starea destul de subţire a conştientului, spaţiul dintre treaz şi adormit, pentru a-şi organiza informaţiile. Subconştientul său reînvie evenimentele din timpul zilei, tot ce i se întâmplase de la îmbarcarea pe Nexu până la prima informare de luptă, apoi lansarea, lupta cu selenomul, efortul de recuperare de pe plajă şi apoi asaltul de pe coasta dealului.

Informaţiile amintite fură introduse în modele mentale prestabilite pentru memorare, urmând să contribuie la şansele generale de supravieţuire şi, mai ales, la încheierea cu succes a sarcinilor pe care avea să le primească ulterior.

Rămase în această stare timp de cincizeci de minute, simţind oboseala acumulată de-a lungul zilei

cum creşte tot mai insistentă. Putea să alunge acea oboseală pentru perioade nefiresc de lungi, dar nu avea nici un motiv să o facă. Se descurcase bine, îşi merita deci odihna. În vis avea să continue evaluarea şi organizarea informaţiilor, chiar dacă doar într-o formă simbolică. Era suficient şi aşa.

Conştientul lui A-98 capitulă şi permise trupului să se vindece singur. Până la urmă şi mâine mai era o zi.

Cel mai bine era să rămână pregătit.

6

În arhivele templului Jedi, Obi-Wan Kenobi şi Kit Fisto studiau noua lor însărcinare, centrul industrial cunoscut sub numele de Ord Cestus.

Obi-Wan găsi Cestus un studiu interesant, o rocă relativ aridă, bogată în diverse zăcăminte, dar mizerabilă pentru dezvoltarea fermelor agricole. Majoritatea suprafeţei era acoperită de deşert. Formele de viaţă native includeau o populaţie insectoidă care trăia în muşuroaie, cunoscută sub numele de X'Ting şi încă o varietate de păianjeni de peşteră, uriaşi, mortali şi necooperanţi.

Populaţia actuală se ridica la milioane şi trăia în câteva oraşe avansate, dar care nu puteau rezista fără ajutorul importurilor de resurse: fertilizatori şi îngrăşăminte pentru sol, medicamente şi mirodenii folosite la modificarea apei potabile pentru locuitorii nenativi.

— Periculos, spuse Kit studiind dosarele din faţa lui. O simplă nevoie raţională i-a condus drept în braţele Contelui Dooku. Nu s-ar fi putut întâmpla niciodată cu o populaţie care îşi obţinea singură resursele.

Iată un adevăr simplu. Pe timp de război, liniile sigure de aprovizionare erau la fel de cruciale ca şi

soldaţii bine instruiţi.

Cu trei sute de ani standard în urmă, rasa destul de primitivă X'Ting – o singură colonie care ocupa mai multe muşuroaie împrăştiate pe planetă – încheiase un contract cu sistemul Coruscant căruia îi oferise pământ pentru construirea unei închisori galactice.

La un moment dat Penitenciarul Cestus iniţiase un program de pregătire şi folosire a calităţilor de care dispuneau prizonierii. Activitatea devenise mult mai interesantă atunci când, după o serie de scandaluri financiare şi o tragedie industrială pe planeta Etti IV, o duzină de ofiţeri inferiori din Cybot Galactica, al doilea producător al Republicii ca mărime, fuseseră condamnaţi la douăzeci de ani standard de puşcărie.

Cei doisprezece nu împliniseră nici doi ani de când ajunseseră pe Cestus şi deja încheiaseră un târg cu oficialii închisorii pentru a pune la punct cercetarea şi fabricarea unei serii de droizi. Accesul la cantităţi enorme de material neprelucrat şi mâna de lucru practic gratuită au pornit un şuvoi de bogăţie.

Cei doisprezece au fost rapid şi discret transferaţi pentru a munci în case opulente. Oficialii şi paznicii aleşi pe anumite criterii au devenit şi mai bogaţi. Astfel se născu un conglomerat dinastic corupt: Cestus Cybernetics, care producea o serie excelentă de droizi personali de securitate. Evenimentele care au urmat erau dificil de separat. Mari întinderi de pământ au fost achiziţionate de la muşuroaie pe nimica toată. Apoi, ca urmare a unui flagel teribil răspândit în rândul populaţiei X'Ting, Cestus Cybernetics a obţinut controlul complet al întregii planete.

Totuşi, viaţa pe Cestus fusese destul de grea chiar pentru străinii din clasa mijlocie, înainte ca Cestus Cybernetics să încheie un contract cu fabricantul fabulos de bogat şi plin de succes, întreprinderea de Armament Baktoid. S-au făcut investiţii în utilaje noi şi s-a obţinut accesul la o piaţă interstelară de echipamente militare

de ultimă oră. Economia s-a dezvoltat, apoi s-a prăbuşit când Federaţia Comercială a renunţat la contracte după acel uriaş fiasco suferit pe Naboo...

Avânt economic. Apoi, crah. Perioade de creşteri şi crize au urmat una după alta cu o regularitate copleşitoare.

Obi-Wan scană lista actualilor lideri. După flagelul din secolul trecut, care aproape distrusese întregul muşuroi, oficiul Regentului planetar era condus încă de unul dintre urmaşii liniei regale, o anume G'Mai Duris. Avea acest oficiu alegeri electorale? Sau funcţia se transmitea ereditar? Era Duris doar o marionetă politică sau chiar deţinea puterea reală?

O altă informaţie îi atrase atenţia lui Obi-Wan o oră mai târziu: menţiunea referitoare la existenţa unui grup de luptători de gherilă auto-intitulat Vântul Deşertului. Majoritatea fermierilor de la suprafaţă erau săraci, descendenţii prizonierilor de rând eliberaţi înainte de ispăşirea pedepsei. Protestând împotriva unui secol de opresiune, Vântul Deşertului se înfiinţase cu douăzeci de ani în urmă şi încerca să forţeze conducătorii industriaşi de pe Cestus, o cabală de industriaşi bogaţi adunaţi sub numele de cele Cinci Familii, să vină la masa tratativelor.

Vântul Deşertului fusese zdrobit anul trecut, dar se zvonea că mai rămăseseră câţiva care încă mai pândeau şi plănuiau raiduri asupra caravanelor companiei.

Cu cât se adânceau Obi-Wan şi Kit în informaţii, cu atât mai mult adevărul despre cine deţinea puterea pe Cestus şi în ce stadiu ajunsese relaţia atât de delicată a acestora cu sistemul Coruscant le scăpa printre degete.

— Parcă am săpa într-un recif de burete, pufni nautiloidul după opt ore de studiu. Ne-ar trebui un vrăjitor să sortăm tot acest nonsens.

— Nu cunosc prea mulţi vrăjitori, răspunse Obi-Wan, dar cred că un avocat bun s-ar dovedi foarte valoros şi ştiu şi cine.

— Excelent! exclamă Kit. Încă o problemă. Dacă

negocierile nu se vor derula cum trebuie, poate că vom fi nevoiţi să... forţăm mâna acestei persoane, Duris.

Obi-Wan tresări. Nautiloidul avea dreptate, dar Obi-Wan prefera mai multă precauţie.

— Ai vreo sugestie?

— Da. Tu şi cu avocatul veţi negocia cu politicienii. Avem acolo...

Kit îşi cercetă ecranul pentru informaţia pe care o căuta.

— ... două persoane de contact pe Cestus, o femeie de rasă umană pe nume Sheeka Tuli şi un X'Ting pe nume Trillot. Între aceştia doi ar trebui să găsim punctul de sprijin necesar.

— Dacă sunt de încredere, îl preveni Obi-Wan.

Kit râse.

— Sugerezi cumva că nu putem să avem încredere în propriii noştri oameni?

Întrebarea aceea rămase în aer, iar tensiunea începea să crească în fiecare clipă. Apoi, Obi-Wan râse şi el.

— Bineînţeles că nu.

— Bun, conveni nautiloidul. Aşa cum spuneam, o să iau un ofiţer şi câţiva soldaţi din trupele de comando şi o să recrutez nişte trupe locale pentru situaţii de urgenţă.

Obi-Wan prinse logica instantaneu. Dacă urmau să reînvie Vântul Deşertului, regentul şi acele Cinci Familii vor deveni mai nervoase, mai puţin sigure şi, probabil, mai receptive la propunerile Republicii. Era de evitat capturarea vreunei clone militare: semnătura genetică ar fi dezvăluit implicarea şi maşinaţiunile liderilor de pe Coruscant.

Cei doi prieteni rămaseră să discute câteva ore bune pe marginea informaţiilor, posibilităţilor pe care le aveau, strategiilor cele mai bune, până când s-au convins că dezbătuseră toate acţiunile şi contraacţiunile probabile.

Restul avea să aştepte până când ajungeau fizic pe Cestus.

7

Zece ore mai târziu A-98 se deşteptă după un ciclu de recuperare complet. Nopt se uită la ecranul montat în capsula de dormit chiar deasupra capului, amintindu-şi că trebuia să se prezinte la centrul de comandă al operaţiunilor militare pentru a primi noi ordine.

Treizeci de secunde petrecu într-o trecere în revistă mentală asupra corpului său. Încă o jumătate de minut o investi în ritualul obişnuit de dimineaţă, completându-şi astfel transferul de la somn adânc la starea de trezie. Este adevărat că în condiţii de urgenţă putea, ca oricare alt soldat, să facă această trecere în doar câteva secunde, dar ştia să aprecieze şi tranziţiile lente.

Cu auto-inspecţia completă, îşi aruncă pătura la o parte şi coborî cu picioarele pe podea. După o vizită scurtă la reîmprospător, pentru a-şi spăla faţa şi a-şi peria dinţii deasupra chiuvetei, îşi împachetă câteva efecte personale într-o raniţă. Conform Codului, un soldat din trupele de comando trebuia să fie pregătit să plece oriunde şi să facă orice, fiind permanent la cheremul comandantului Jedi sau al Cancelarului Suprem. Investea sută la sută în propria imagine pentru a fi militarul perfect.

Nu avea nici o altă variantă, nici o altă existenţă. A-98 era pregătit. Îşi pusese în raniţă câteva note despre acţiunile militare precedente la care participase, echipamentul şi raţia pe trei zile de mâncare şi apă.

Nopt crescuse pe Kamino, bineînţeles, unul dintre cei o mie de militari clonaţi într-o singură serie. Doar o duzină dintre ei fuseseră desemnaţi să facă parte din trupele de comando. Au fost antrenaţi împreună, învăţaţi împreună, suferind apoi tot împreună în primele lor misiuni. Jumătate dintre ei fuseseră selecţionaţi pentru a

fi antrenaţi personal de Jango Fett însuşi, întorcându-se la fraţii lor plini de vânătăi, dar cu o tehnică extrem de mortală. Trupele de comando erau încurajate să îşi dezvolte propriile lor tradiţii şi propria lor identitate, lucru care le era folositor în timpul competiţiilor cu alte trupe. Deşii iniţial fuseseră transferaţi împreună, de-a lungul timpului plutonul iniţial se fărâmiţase, majoritatea infanteriştilor din Comandourile Avansate de Recunoaştere şi Cercetare acţionând singuri.

La fiecare soldat pe care îl întâlnea căuta cu privirea datele de identificare, o cască sau un cip pe grumaz care să îi arate data şi locul decantării. Un frate de aceeaşi generaţie putea fi oricând binevenit să îşi amintească împreună anumite ceremonii sau pericole, un tovarăş de încredere. O familie în cadrul aceleiaşi familii, o amintire de acasă într-o lume ostilă, distantă.

Îşi amintea cu bucurie alergările de douăzeci de kilometri, împreună cu tovarăşii săi, dar încerca să uite câţi fraţi văzuse căzând ucişi în timpul celor două campanii extinse şi a mai multor acţiuni speciale de mai mică anvergură. În cele mai multe situaţii tacticile de comando erau formate dintr-un amestec de atacuri fulgerătoare şi aplicaţii cu o forţă copleşitoare, combinate cu bombardament aerian şi angajamente terestre devastatoare.

Dar oricât de satisfăcătoare ar fi fost pentru el acele victorii, tânjea şi după acţiuni mai personale, mai subtile. Simţea că avea încă multe de oferit. Nu se temea de moarte, dar se temea, totuşi, de posibilitatea de a-şi încheia viaţa înainte să îşi fi descoperit adevăratele resurse de care dispunea. Iar aşa ceva însemna, după cum înţelegea el lucrurile, o risipă inutilă.

Îşi aruncă raniţa peste umărul musculos şi se îndreptă spre centrul de comandă al operaţiunilor militare, întrebându-se ce i-ar putea aduce conversaţia de astăzi.

Zece minute mai târziu era condus într-un birou mic,

izolat, sub un depozit de muniţie şi un transportor care căra muncitorii înspre şi dinspre oraş.

Comandantul său direct, o femeie ofiţer de rasă mon calamareză, pe nume Apted Squelsh, şedea aplecată peste dosare, părând pentru câteva momente că nu sesizase prezenţa lui Nopt în birou. Apoi îşi ridică privirea.

— A-Nouă-Opt?

— Da, să trăiţi!

— Aşează-te, te rog.

Nopt se conformă, luând loc pe un scaun cu spătarul dur, dintr-un lemn corellian de esenţă tare. Urmări cu unghia degetului său bont linia canelată a cotierei cât timp maiorul îşi termina de citit informaţiile de pe ecran, ca apoi femeia ofiţer să îşi împreună mâinile şi să îi vorbească.

— Te-ai comportat admirabil în timpul exerciţiului de ieri, începu ea. Unitatea ta şi-a redus cu cincizeci la sută pierderile reale şi simulate, fără să îi fie afectată viteza de răspuns sau eficienţa. Acestea sunt valorile pe care vrem să le auzim.

— Mulţumesc, doamnă.

— Am o nouă misiune pentru tine, spuse apoi Maiorul Squelsh clipind din ochii săi mari şi negri. Să înţeleg că eşti pregătit?

Nu era chiar o întrebare, mai degrabă un preludiu ritual.

— Sută la sută, doamnă.

Răspunsul ritual.

— Foarte bine! Vei acompania doi Jedi şi le vei oferi asistenţă pe o planetă numită Ord Cestus. O cunoşti?

— Nu, doamnă, dar am să mă pun la curent imediat. Sprijin?

— Patru oameni, răspunse ea.

În sfârşit! Acţiunile de acest gen puteau fi poarta spre avansare şi erau căutate de orice soldat din trupele de comando care valora măcar cât un scuipat de manka.

— Doamnă?

— Da?

— În legătură cu Amiralul Baraka.

Făcu o pauză.

— A fost informat de statistica pierderilor?

— Bineînţeles.

Privirea Maiorului Squelsh era fixă, iar buzele cărnoase strânse puternic.

— A spus ceva ce puteţi să ne transmiteţi şi nouă?

Maiorul tăcu o vreme, apoi răspunse:

— A spus: „Foarte bine!”

Nopt îşi păstră figura calmă, nevrând să îşi dezvăluie sentimentele de faţă cu un ofiţer superior.

— Mulţumim, doamnă.

— Asta este tot.

Foarte bine. Lăsaseră carne şi sânge, o mulţime de fraţi pe toată plaja şi în adâncurile acelea nemiloase, şi tot ce obţineau era un foarte bine.

Tipic.

Nopt ieşi din birou şi porni pe linia de centură spre holobibliotecă pentru a-şi dedica măcar câteva ore pentru a studia informaţiile despre planeta ţintă. Era adevărat, urma să primească un pachet informativ înainte de plecare, dar ştia să îşi extragă şi propriile informaţii. Pachetele informative conţineau în general date specifice misiunii, fiind pregătite de cercetători care nu căraseră niciodată echipamentul militar până în vârful unui deal.

Nopt se adânci atât de intens în cercetare încât de abia dacă remarcă un alt soldat aplecat şi citind peste umărul său.

— Hmmm, exclamă soldatul. Eu sunt Patruşpa. Am fost în apropierea acelui sector luna trecută.

Îi crescu imediat interesul.

— Nopt. Ştii vreo planetă denumită Ord Cestus?

— Am auzit de ea, Nopt.

Patruşpa desfăcu un baton energizant şi muşcă

zdravăn din el.

— Fabrică droizi? Nu ei au produs TMT-urile alea?

Transportoare multitrupe. Aproape de nestăvilit, blindajul şi tunurile lor împerecheate au tăiat potecă pe Naboo.

— Posibil, zise. Altceva?

— Ştiu şi aşa prea mult pentru că am participat ieri la o demonstraţie. Ei au fabricat modelul JEKY împotriva căruia a luptat Şapte-Trei-Doi.

Un soldat a înfruntat un droid de un anume tip? Nimic surprinzător, dar conversaţia sugerea că a fost vorba de un exerciţiu, nu de o luptă reală.

— Nu am auzit. Ce s-a întâmplat?

Patruşpa dădu din umeri.

— A fost capturat. JEKY-urile sunt un fel de model special de securitate. A durat doar douăzeci de secunde, dar încă mai stă în infirmerie.

Acum îi atrăsese toată atenţia.

— Avem vreo înregistrare video?

— Sigur, spuse Patruşpa. Lasă-mă să o caut eu.

Începu să perie cristalele de pe biroul din faţa lor, aducând la viaţă imagini holografice.

— Mulţumesc. Planeta este interesantă. Cu generaţii în urmă Cestus era o mare puşcărie.

— Adevărat?

— Sută la sută. Descendenţii acelor prizonieri s-au stabilit până la urmă acolo şi au devenit mineri sau fermieri. Au fost exploataţi de urmaşii gardienilor închisorii, care deţineau compania.

Patruşpa dădu iar din umeri.

— La fel este peste tot. Aha! Uite aici...

Materialul fusese înregistrat în arena T'Chuck, cu doar patruzeci de ore în urmă. Urmări atent cum soldatul aplică manevrele standard de evitare şi chiar câteva mişcări deosebite de rupere a ritmului. În final, nici una nu îi folosi. Fratele lor căzu rău de tot în doar câteva secunde mizerabile.

Tulburător.

— Dacă ai de-a face cu aşa ceva, mai bine să-l termini de la distanţă.

Văzură o reluare.

— Rapid, spuse Nopt. Ca un Jedi?

— Mai repede, răspunse Patruşpa. Dar viteza nu e totul. Uită-te la asta...

Apăsă alte comenzi. Apăru înregistrarea unui Jedi cu ţeasta plină de tentacule.

— De pe Glee Anselm, remarcă Nopt. Nu prea vezi mulţi nautiloizi pe aici. Jedi, nu?

— Cine altcineva ar mai folosi beţele acelea arhaice de laser?

Râseră amândoi la replica lui Patruşpa. Jedii erau luptători impresionanţi, dar apartenenţa lor la credinţe cvasi-spirituale era dincolo de înţelegerea lui Nopt. De ce s-ar baza un luptător pe altceva decât un ochi sănătos, un spate solid şi un blaster încărcat la maxim? Examină încă o dată imaginea nautiloidului Jedi.

— Deci un Jedi a ieşit până la urmă din Templu să dea cu zarul.

Şi?

— Uită-te şi singur.

Nopt rulă înregistrarea şi se uitară amândoi cum Jedi nu numai că i s-a împotrivit droidului, dar chiar l-a forţat să bată în retragere. Nopt inspiră adânc privindu-l pe Jedi cum îl învinge pe JEKY la propriul joc. Într-un fel, tacticile lui nu era diferite de cele la care apelase şi soldatul, dar rezultatul fusese impresionant şi net superior.

— L-a bătut.

— Cam aşa, plesni Patruşpa admirativ. Ai văzut sincronizarea?

— M-hm. N-am mai văzut aşa reflexe. Ai avut dreptate: maşinăria a fost mai rapidă, dar uite că nu s-a văzut nici o diferenţă.

— Jedi.

Patruşpa râse. Era cam greu de spus dacă râsul era

amar sau admirativ. Posibil, câte puţin din amândouă.

— Deci l-au lăsat pe soldat să cadă în faţa maşinii, apoi s-au coborât ei să se dea mari.

Nopt sesiză implicaţia subtilă: Jedi ar fi putut să reprogrameze droidul. Dar cum putea droidul să se mişte mai repede şi totuşi să piardă? Doar dacă nu cumva fusese instruit să piardă...

Un nonsens. Amândoi ştiau că un Jedi nu ar fi făcut niciodată aşa ceva. Era doar o senzaţie de nelinişte, o tehnică defensivă care le ascundea sentimentul de inferioritate pe care soldaţii îl simţeau uneori în preajma ocupanţilor Templului.

— L-au învins pe Jango, au spus amândoi într-un glas.

Aceste vorbe sunau aproape ca o litanie. Orice ar fi putut spune despre Jedi, că erau ciudaţi, egoişti sau bizar de ezoterici, într-o arenă pe Geonosis l-au hăcuit pe modelul clonelor militare, ceea ce însemna că îşi meritau tot respectul.

— Spor la vânătoare, îi spuse Patruşpa.

— Spor şi ţie, răspunse Nopt.

Apoi, după o pauză, adăugă:

— Ai primit vreo misiune până acum?

— Nu. Mă iei şi pe mine în misiune?

— Dacă vrei.

— Sută la sută. Lasă-mă să dau raportul, să îmi pregătesc echipamentul şi sunt gata.

— O să primeşti ordinul într-o oră.

Îşi strânseră mâinile, apoi Patruşpa îşi văzu de drum.

După ce plecă fratele, Nopt deschise o fereastră holografică.

— Solicit statut.

După un moment apăru o listă cu evidenţele medicale. Dădu din cap aprobator. CT-36/732 sau, pe scurt, Treijdo, nu fusese rănit de JEKY. Sistemul său nervos fusese pentru moment supraîncărcat, suferind în consecinţă câteva ore de aritmie cardiacă. Nimic

alarmant, dar fusese totuşi pus sub observaţia unui droid medical.

Treijdo va fi iar în formă şi gata de luptă destul de curând, ceea ce îl făcea un membru perfect pentru echipă: singurul militar care luptase împotriva lui JEKY.

— Solicit militarul cu codul CT-36/732 să fie înregistrat pentru misiunea de pe Cestus.

Apăru un mesaj scurt cu „solicitare aprobată”, apoi ecranul se închise.

Studie vreme de câteva ore bune, încercând să obţină genul de informaţii pe care nu le primeau în pachetele tactice standard. Nu puteai şti când avea să îţi folosească vreun mic detaliu şi să îţi salveze fundul atunci când capacitoarele începeau să trosnească. Nopt însuşi ar fi fost mort acum, transformat în gelatină în bătălia de pe Geonosis, dacă nu ar fi studiat ciclurile de reîncărcare a acumulatorilor şi astfel să îşi dea seama când unul dintre droizii rotitori intra în modul reflux. Zbârnâitul capacitorului maşinăriei de abia se auzea, dar Nopt a folosit şansa să iasă din ascunzătoare şi să-l spulbere în bucăţi cu blasterul, salvându-şi astfel încă cinci tovarăşi.

Manevra aceea mică i-a adus hrană gratuită la cantina cazărmii şi l-a propulsat mai repede pe drumul spre gradul de căpitan.

Dictă câteva instrucţiuni în dosarul personal pentru transfer pe nava de transport care avea să îl ducă pe Cestus. Studie ore bune, cu atenţia aprig încordată.

Vieţile fraţilor săi, dar şi, mult mai importantă, onoarea Marii Armate a Republicii erau în joc şi sub protecţia lui. Ba mai mult decât atât, acum avea şi el jocul său, jocul pentru care fusese născut şi crescut să îl joace într-un fel pe care nici un străin nu era capabil să îl înţeleagă; aceasta era distracţia.

8

Mai rămăseseră doar două ore.

Nopt împreună cu şase dintre fraţii săi stăteau într-o zonă deschisă, cu pereţii din cărămidă, situată în afara arcadei barăcilor, sub cerul înstelat al nopţii care coborâse peste Vandor-3. Îndeplineau ceremonialul soldăţesc de dinainte de transfer. Ori de câte ori vreunul dintre ei pleca în misiune, plutonul nu numai că îi ura succes, dar îşi lua şi rămas-bun. În contextul vieţii de soldat era dovada mai mult a unui simţ practic decât a unui pesimism.

Dacă avea să se întoarcă, felicitări pentru o misiune îndeplinită cu succes.

Dacă nu, atunci... ceea ce trebuia spus fusese deja spus la plecare.

— Datoria de onoare a unui soldat este să servească în război şi să caute o moarte bună, spuse Glorii Profus, mentorul lor kaminolez.

Cu pielea argintie şi o graţie evidentă, Profus era o combinaţie de psihiatru şi consilier spiritual pentru clone. Deşii clonele nu se lăsau niciodată în voia temerilor, era greşit să gândeşti că nu le experimentau. Emoţiile aveau aceeaşi valoare ca blasterele şi bombele, moartea era o parte inevitabilă a războiului însuşi. Nici un soldat nu putea să evite, cu orice putere sau pregătire ar fi avut, acea realitate neplăcută. Şi întotdeauna, pe toate planetele şi în toate timpurile, soldaţii ridicaseră aceeaşi întrebare: Dacă mor? Iar pentru o clonă militară, cel mai liniştitor răspuns era: Vei muri oricum. Dar Marea Armată a Republicii va dăinui veşnic.

Kaminolezul îşi cabră cu graţie gâtul lung şi argintiu, ridicându-şi cana plină cu vin tallianez, cel mai fin din sector. Vocea cultivată transmitea linişte.

— Din apă v-aţi născut. În foc veţi muri. Trupurile voastre vor însămânţa stelele.

Vorbele ca un ritual liniştiseră un milion de clone înaintea plecării în marşul spre moarte şi vor mai linişti poate încă un miliard. Ridicară cănile la unison.

— Vom însămânţa stelele! rostiră toţi într-un glas. Şi apoi băură până la fund.

9

Templul Jedi domina priveliştea pe Coruscant kilometri întregi, acoperişurile celor cinci turnuri scobind norii ca degetele răsfirate ale unui titan. În mijlocul holurilor şi coridoarelor nenumărate, sălile de lectură şi curţile de antrenament, bibliotecile şi camerele de meditaţie fuseseră toate proiectate cu graţie şi o fluenţă intrinsecă, în mijlocul lor; chiar şi cei mai puţini dăruiţi erau sensibilizaţi în contemplarea acelei Forţe care unea întregul univers într-un singur organism.

Consiliul se întrunea în săli mai puţin rezervate, dar nu mai puţin înnobilate decât cele ale Cancelarului. Pereţii arcuiţi şi tavanele fuseseră construite de cei mai rafinaţi arhitecţi ai galaxiei. Astfel de decoraţiuni ar costa o avere să fie reproduse, dar multe finisaje fuseseră dăruite de conducători şi comercianţi ale căror vieţi, bogăţii şi onoruri fuseseră protejate de Jedi în decursul mileniului.

Obi-Wan se obişnuise de mult cu opulenţa şi nu îi mai acorda nici cea mai mică atenţie stând acum înaintea Consiliului şi aşteptând să se pronunţe.

Ţeasta uscată şi plină de riduri a Maestrului Yoda se înclină încet într-o parte şi în alta, în timp ce Obi-Wan Kenobi şi Kit Fisto se consultau cu ei.

— Trăim timpuri confuze, spuse Obi-Wan. În multe aspecte, mandatul nostru iniţial a fost suspendat şi o mare parte din autoritatea noastră curmată.

— Conflictul schimbă multe lucruri, interveni Yoda.

Nebănuit Războiul Clonelor se dovedeşte a fi.

— Dar acum sunt trimis într-o misiune diplomatică delicată, care implică tratate la diverse niveluri. La o aşa complexitate avem nevoie de un avocat doar ca să le sortăm unele de altele.

Obi-Wan îşi calculă următoarele vorbe cu atenţie.

— Nu am refuzat niciodată o misiune, dar trebuie să vă spun cinstit că nu mă simt deloc pregătit pentru un astfel de... labirint politic şi economic.

Maestrul Yoda se încruntă.

— Îngrijorat sunt. Nu mai trebuie ca un Jedi să caute vorbele şi faptele Maeştrilor din trecut pentru călăuzire. Noi şi ciudate vremuri trăim.

Ceilalţi Jedi din sală aprobară dând din cap. Subiectul acesta fusese dezbătut mult şi bine, dar într-un final toţi Jedi erau obligaţi să îndeplinească dorinţele Senatului şi ale Cancelarului.

Figura lui Mace Windu semăna cu o mască sobră sculptată din duracretă de onix. Dintre toţi Jedi, Maestrul Windu deţinea rangul cel mai apropiat de cel al lui Yoda.

— Sunt de acord, dar Republica nu a fost nicicând supusă unui test atât de sever ca acum. Dacă ni se cere să acceptăm roluri noi, trebuie să răspundem. Dacă nu putem proteja Republica, în sarcina cui ar trebui să cadă responsabilitatea?

— Este de bun augur totuşi că Palpatine caută încă soluţii diplomatice, spuse Kit.

— Atunci de ce nu trimite diplomaţi? întrebă Obi-Wan, înţelegând imediat care era răspunsul.

Diplomaţia era doar primul strat al răspunsului la care apela Cancelarul. Palpatine vedea în prezenţa unui Jedi doar un pumn din duroţel într-o mănuşă de catifea.

— Războiul se desfăşoară bine, spuse Maestrul Windu. Suntem însă forţaţi în prea multe roluri nefamiliare. Dacă nu suntem atenţi, am putea să ne pierdem limpezimea motivului şi a intenţiei. De prea multe ori săbiile de lumină sunt chemate acolo unde

vorbele erau odată de ajuns.

Yoda aprobă.

— Odată, un Jedi doar să fi apărut şi mulţimea liniştea. Acum scandalagii ordinari devenit-am.

— Din cauza situaţiei de pe Antar Patru şi chiar din cauza Bătăliei de pe Jabiim, comentă Windu.

Acele memorii amare atraseră un murmur de regret.

— Am obţinut totuşi mai multe victorii decât pierderi, le reaminti Obi-Wan.

— De acord, răspunse Maestrul Windu, dar menţinerea ordinii sociale cere atât istorie, cât şi realitatea prezentului.

Demult de tot, lui Obi-Wan îi era dificil să priceapă în întregime sensul vorbelor lui Windu. Meditaţiile profunde ale Maestrului Jedi îl ridicaseră la un nivel al conştiinţei pe care doar puţini îl visau, dar să îl mai şi experimenteze. În ultimii ani însă Obi-Wan începuse nu numai să aprecieze astfel de pilde, ci să le şi anticipeze.

— Iar istoria a fost fracturată: doar realitatea rămâne. Această situaţie de pe Cestus este delicată, mai ales că implică acei droizi sensibili la Forţă. În cele din urmă, o rezolvare rapidă şi coerentă ar salva multe vieţi.

Maestrul se plecă înainte şi îl fixă pe Obi-Wan cu o privire care putea tăia chiar diamante.

— Indiferent ce îndoieli ai avea, îl atenţionă Maestrul Windu, ţi se cere să accepţi misiunea cu aceeaşi integritate şi dăruire. Maestre Kenobi, Maestre Fisto, din orice motiv nedezvăluit, trebuie să nu daţi greş.

Kit Fisto se înclină, senzorii săi fluturând anticipativ, ca vălătucii mării într-un curent invizibil.

— Accept cu bucurie.

— Şi eu accept, spuse Obi-Wan.

Apoi adăugă:

— Voi aduce Ord Cestus înapoi în uniune. Vom termina cu aceşti Ucigaşi de Jedi.

Ochii lui Yoda străluciră cu căldură.

— Cu Forţa călăuzindu-ne, în pace războiul se va

transforma.

10

Timp de trei ore, Obi-Wan a stat culcat în compartimentul său de dormit, încetinindu-şi şi sincronizându-şi ritmurile trupului pentru a maximiza beneficiile refacerii. Dacă o minte obişnuită ar fi trecut alternativ prin zonele fizice de recuperare, fiecare minut petrecut în această stare extremă valora cât trei minute de moţăială. Se ridică odihnit şi pregătit, îşi împachetă echipamentul şi plecă să îl întâlnească pe Kit pentru a porni împreună în zborul spre Cestus.

În sala de mese comună a marelui Templu, cei doi Jedi împărţeau un dejun format din pateu de thrantcill şi ouă de liliac-şoim. În timp ce mâncau, discutau liniştit despre lucruri diverse, convinşi fiind că îi aşteptau zile intense. Amintirile unor astfel de momente liniştite îi însufleţeau.

Au luat un aerotaxi către portul spaţial Centralia Memorial. Portul era unul dintre cele mai vechi de pe Coruscant, având câteva piste foarte vechi păstrate drept monumente chiar în condiţiile în care portul spaţial se extinsese deja într-una dintre cele mai moderne facilităţi din galaxie. Pe Jedi îi aştepta aici un crucişător Republican recondiţionat, capotele stacojii ale aripii de la pupa fiind deschise pentru a permite tehnicienilor să facă ultimele reglaje la conul de atomizare a combustibilului şi la valvele de radiaţii.

Încărcarea navei ajunsese la jumătate sub supravegherea lor când îşi făcu apariţia o navetă militară, având configuraţia triplană strânsă pentru andocare. Din ea coborâră cinci militari în armuri albe, strălucitoare.

Dacă Obi-Wan ar fi fost întru totul cinstit cu el însuşi,

trebuia să admită că se simţea uşor inconfortabil în prezenţa unor grupuri numeroase de clone. Uşor de înţeles şi de explicat motivul. Mai întâi era faptul că militarii erau creaţi după imaginea faimosului vânător de recompense Jango Fett, care fusese foarte aproape să îl ucidă în trei ocazii separate. Apoi, îl deranja foarte mult să ştie că, deşii genetic erau umani, soldaţii clonaţi nu duceau deloc o viaţă umană: erau înmulţiţi şi crescuţi numai pentru război, fără să simtă îngrijirea unei mame sau siguranţa impusă de disciplina unui tată iubitor.

Arătau umani... râdeau, mâncau, luptau şi mureau ca oamenii. Dar dacă nu erau umani, atunci ce erau ei exact?

— General Kenobi, salută soldatul. CT-Trei-Şase/Şapte-Trei-Doi, m-am prezentat la raport. Putem să vă încărcăm echipamentul, domnule?

Ţinuta şi atitudinea militarului erau clare şi concise, iar ochii nevinovaţi. O amintire îşi făcu loc în mintea sa. Nu fusese oare CT-36/732 soldatul care luptase împotriva droidului JEKY? Tânărul părea sănătos. Nici cel mai mic gest nu trăda vreun fel de durere, fizică sau emoţională. Remarcabil.

— Da. Du-l te rog în cabina noastră.

Cu o uşurinţă admirabilă soldatul aruncă raniţa pe umărul stâng, răspunzând doar cu o scurtă înclinare a capului.

Obi-Wan era surprins de mica sa aversitate. Oglindea prejudiciul pe care ştia că îl sufereau alţii, cei care tratau clonele de parcă ar fi fost doar un pic mai mult decât nişte droizi. Un asemenea gând era dezonorabil din partea lui, din partea oricărui Jedi. Aceşti bărbaţi teribil de tineri, indiferent de originea lor, erau pregătiţi să moară în serviciul Republicii. Ce le putea cere cineva mai mult? Dacă strămoşul lor fusese rău (deşii Obi-Wan nu era sigur în întregime că acest cuvânt se potrivea perfect cu misteriosul şi complicatul Jango Fett), odraslele lui muriseră deja cu miile. Câte morţi

erau necesare să spele păcatele unui asasin?

— Ia te uită, ia te uită! cârâi o voce în falset din spatele lor.

Obi-Wan se răsuci, recunoscând vocea chiar sub apăsarea altor gânduri. Se apropia încet o creatură cu o cochilie mare şi plată, de culoare turcoaz, acoperind un corp cărnos şi umed. Creatura se târa pe un singur picior cu mai multe degete. O dâră dintr-un mucus gălbui lucea pe pământ în urma lui.

Obi-Wan zâmbi, pierindu-i dintr-o dată tot disconfortul. Pe acesta îl ştia.

— Avocat Snoil! exclamă el cu reală plăcere.

În politicieni Obi-Wan nu avea încredere, iar în cele mai multe cazuri funcţionăraşii erau chiar mai răi. Cu toate acestea, Doolb Snoil era unul dintre cele trei sau patru minţi din domeniul dreptului cu care făcuse cunoştinţă, dovedindu-se demn de încredere în timpul negocierilor sensibile pe Rijel-l2. Născut vippit şi originar de pe planeta Nai Hutta, Snoil urmase una dintre cele mai renumite universităţi de drept de pe Mrlsst înainte de a-şi începe ucenicia în Ciorchinele Gevarno. O carieră apreciată şi o reputaţie de cercetător asiduu şi absolut de încredere îl aduseseră pe Snoil în postul pe care îl ocupa acum. Dacă putea cineva să descâlcească iţele pe Cestus, atunci era Snoil.

— Maestre Kenobi! spuse el cu bulbii celor doi ochi îngemănaţi tremurând de plăcere. Au trecut aproape doisprezece ani.

Obi-Wan remarcă pe cochilia turcoaz cute şi depuneri noi, evidenţă clară a faptului că Doolb şi-a putut permite provizii suficiente pentru tratamente regulate cu viptiel, plantă bogată în agenţi nutritivi pe care cei din rasa vippită o foloseau ca supliment medical pentru a se pregăti pentru rigorile unei căsnicii. În câţiva ani, bănui Obi-Wan, Snoil se va întoarce acasă pentru a procrea. Dacă economia de pe Nai Hutta mai era aşa cum o ştia el, atunci Snoil avea să îşi aleagă dintre cele mai dorite

femei.

— Văd după cochilia ta că ai fost prosper.

— Încercăm, încercăm.

Îşi rostogoli ochii în jur.

— Şi... Maestrul Fisto! Ei, Dumnezeule! Nu am ştiut că ne vei însoţi.

Kit strânse mâna lui Snoil.

— Mă bucur să te avem împreună cu noi, domnule Avocat. Îţi cunosc căminul natal. Odată, demult, mi-am petrecut o săptămână scufundându-mă în şanţurile oceanice de pe Nai Hutta.

— Dumnezeule atotputernic! Atât de periculos! Creaturile firekraken...

— Nu mai sunt deloc o problemă.

Kit zâmbi larg şi urcă rampa. Snoil îşi ridică o mână scurtă, apoi pe cealaltă, şi le frecă una de alta nerăbdător.

— Să nu ai teamă! ţipă el cu vocea sa acută şi tremurată. Când o veni momentul aşteptat, Avocat Snoil nu va fi găsit.

Snoil se târî mai departe pe rampa de încărcare. Vippitul era urmat de cinci soldaţi care duceau echipament şi armament la bordul navei, îi salutară pe cei doi Jedi, apoi îşi văzură de treabă.

Un militar cu grad de căpitan salută băţos.

— General Kenobi?

— Da?

— Căpitan A-Nouă-Opt, la ordinele dumneavoastră. Iată documentele de serviciu.

Îi înmână lui Obi-Wan un microcip cât unghia degetului mare. Obi-Wan introduse cipul în agenda sa de date care generă imediat o hologramă informativă. Studie dosarul misiunilor şi setul de abilităţi ale militarului, apoi se declară satisfăcut.

— Totul este în regulă, aprobă el. Acesta este colegul meu, Maestrul Kit Fisto.

Militarul îl privi pe Kit cu un sentiment pe care Obi-

Wan îl recunoscu instantaneu: respect.

— Domnule General Fisto, am onoarea să fiu în serviciul dumneavoastră.

Fascinant. Faţă de Obi-Wan, soldatul fusese doar politicos. Limbajul trupului sugera un nivel ridicat de stimă pentru Kit. Obi-Wan ghici rapid din ce motiv: clona văzuse înregistrarea luptei lui Kit cu droidul. Un lucru respecta un soldat cel mai mult, curajul şi faptele de arme ale unui alt luptător.

— Căpitane, spuse Kit.

Obi-Wan nu spuse nimic, dar remarcă totuşi că, într-un fel care lui îi scăpa, Kit şi clona militară realizaseră o legătură emoţională. Un lucru bun. Kit dădea întotdeauna dovadă de entuziasm şi de nerăbdare. Obi-Wan era blestemat de o nevoie constantă de a înţelege motivul misiunilor sale – Kit avea nevoie doar de o ţintă. Invidia claritatea nautiloidului.

Căpitanul se întoarse către cei patru soldaţi ai săi.

— Duceţi echipamentul la bord, le ordonă el, iar ei se grăbiră să îndeplinească sarcina primită.

Kit se întoarse către Obi-Wan.

— Sunt extrem de supuşi, remarcă el de parcă îi anticipa din nou gândurile lui Obi-Wan.

— Pentru că au fost antrenaţi să fie aşa, răspunse el. Nu dintr-un spirit de judecată independentă sau ca o simplă alegere.

Kit îl privi curios, senzorii săi smucindu-se nervos. Apoi, Obi-Wan şi nautiloidul intrară în navă şi se pregătiră pentru călătorie.

În câteva minute tot echipamentul era încărcat, lista verificată, protocoalele de călătorie confirmate. Nava hurui, apoi se ridică de la sol şi cu o acceleraţie explozivă învinse gravitatea planetei Coruscant şi se lansă în nori.

Obi-Wan se strânse. Voiajul de întoarcere de pe Forscan VI era dureros de recent, dar prefera oboseala decât să zboare cu un necunoscut la pupitrul de comandă. Şi mai bine era să stea pur şi simplu la sol.

Obi-Wan îşi croi drum spre prova navei şi se aşeză într-un fotoliu de accelerare pe măsură ce nava prindea altitudine. Norii făcură loc unui albastru limpede. Albastrul însuşi se pierdu şi se întunecă odată ce intrară în bezna spaţiului.

Împrejurul curbei graţioase a orizontului pluteau douăsprezece transportoare gigantice, ducând clone militare din buncărele de pe Coruscant spre Vandor-3, a doua planetă cea mai populată din sistemul Coruscant. Auzise că oceanul de pe Vandor-3 era un teren brutal de instrucţie pentru testarea clonelor militare. Oficialii vorbeau despre el ca şi cum analizau o balanţă contabilă cu pierderi şi profit. Lui Obi-Wan i se părea vulgar, dar încă o dată se întreba, care era alternativa? Ce anume era bine şi ce era rău în situaţia lor actuală? Separatiştii puteau scoate pe bandă rulantă nenumărate maşini de război. Trebuia ca Republica să recruteze sau să încorporeze armate vii comparabile? Jango Fett, modelul genetic original al Marii Armate a Republicii, se pusese bucuros în situaţia cea mai periculoasă din câte se puteau imagina. Un războinic în adevăratul înţeles al cuvântului, dacă existase vreodată unul. Era greşit să îşi împingă „copiii" pe acelaşi drum?

Kit îşi făcu simţită prezenţa în spatele său.

— Nu fac altceva decât să se pregătească pentru război, spuse el, oglindind din nou gândurile lui Obi-Wan.

Obi-Wan zâmbi. Anticiparea unui Jedi, manifestată într-o arenă diferită. Se relaxă, cu speranţa că va putea să beneficieze de puterea extrasenzorială a lui Kit în zilele de mari încercări pe care urmau să le înfrunte.

— Ce fel de viaţă este aceasta?

— De soldat, răspunse Kit, de parcă acesta era singurul răspuns posibil sau necesar.

Probabil că era.

Bineînţeles, chiar el lăsase destul ţesut de-a lungul şi de-a latul galaxiei pentru ca specialiştii în clonare de pe Kamino să poată crea o armată destul de diferită. Şi

dacă ar crea-o, ce scop ar fi ea pusă să îndeplinească?

Râse la gândul acesta. Şi deşii nautiloidul ridică o sprânceană în semn de întrebare, Obi-Wan îşi păstră speculaţiile sinistru de amuzante doar pentru el.

11

Timp de două ore, Obi-Wan Kenobi şi Kit Fisto se antrenară cu săbiile lor de lumină, crescând ritmul încet şi treptat pe măsură ce se scurgeau minutele. Cala de marfă a navei sfârâia cu un zgomot metalic energizant la fiecare mişcare a săbiilor care ardeau umezeala din aer.

Viaţa unui Jedi era sabia sa de lumină. Unii criticaseră arma, spunând că un blaster sau o bombă ar fi avut mai multă eficacitate, făcând posibil pentru un soldat să ucidă de la distanţă. Pentru cei care tratau astfel de lucruri pur statistic era evident un avantaj.

Dar un Jedi nu era soldat, nici asasin, nici ucigaş, deşii ocazional fuseseră forţaţi să îşi asume şi astfel de roluri. Pentru Cavalerii Jedi, interacţiunea dintre Jedi şi formele de viaţă respective era aspectul vital al câmpului de energie din care îşi trăgeau puterile. Lupta între nave, cel sensibil împotriva celui insensibil, războinicul contra altui războinic, nimic nu conta din toate acestea. Interacţiunea însăşi crea o pânză de energie. Un Jedi se urca pe ea, o străbătea, îşi trăgea putere din ea. Înfruntându-şi oponentul faţă în faţă la o distanţă de braţe, un Jedi păşea pe marginea dintre viaţă şi moarte.

Obi-Wan şi Kit se antrenau deja de o oră, căutând fiecare golurile din apărarea celuilalt. Obi-Wan descoperi rapid că înfrunta un spadasin mai bun, uimitor de agresiv şi intuitiv, în comparaţie cu stilul mai ponderat al lui Obi-Wan. Dar nautiloidul se punea deliberat în dezavantaj, îşi stânjenea singur echilibrul, îşi încetinea viteza şi îşi sublinia partea mai puţin dominantă pentru a se forţa să

se concentreze la maxim, genul de concentrare şi atenţie care pot fi atinse doar când viaţa însăşi este ameninţată. Să te relaxezi şi să simţi fluxul Forţei sub stresul pericolului era adevărata cale spre măiestrie.

Maestru din regiunea Sabilon din sistemul Glee Anselm, Kit practica Forma întâi din stilurile de luptă cu sabia de lumină: era cel mai vechi stil de luptă, bazat pe tehnicile străvechi de sabie. Învăţăcelul personal al lui Obi-Wan, padawanul Anakin, folosea Forma a Cincea, care se concentra pe putere. Ucigaşul conte Dooku folosise Forma a Doua, un stil precis şi elegant în care se evidenţia precizia avansată a mânuirii lamei.

Iar Obi-Wan se specializase în Forma a Treia. Acest stil se dezvoltase din antrenamentul de evitare şi respingere a fasciculelor de laser şi maximiza protecţia defensivă.

Dansau cu orele fără a asculta vreo muzică, începând cu o serie prestabilită de mişcări şi contre pe care le învăţaseră în Templu sub îndrumarea Maestrului Yoda. Pe măsură ce se obişnuiau unul cu ritmul celuilalt, avansau într-o reţea de mişcări spontane. Treptat, minut cu minut, creşteau viteza, amestecau ritmul, creşteau acurateţea unghiurilor de atac şi începeau să folosească fente şi capcane, încleştări, schimbări rapide în nivelul atacului şi chiar să introducă elemente aleatorii din mediul înconjurător: mobila, pereţii, podeaua alunecoasă. Pentru un observator neutru părea că încercau să se căsăpească unul pe celălalt, dar cei doi ştiau că erau angajaţi în cel mai plăcut aspect al jocului Jedi, lupta cu sabia de lumină.

Chiar într-un moment crucial, Kit şuieră, mai mult pentru el decât pentru Obi-Wan, păşii îndărăt, desfăcându-se din încleştare, şi îşi închise sabia de lumină. Obi-Wan o închise şi el pe a sa.

— Ce este, prietene? întrebă el.

— Bio-droidul, răspunse Kit cu vocea înfierbântată de mânie. Trebuia să mă descurc mai bine.

— Ai fost genial. Ce puteai să faci mai mult?

Kit se aşeză cu greutate, sprijinindu-şi braţele verzui pe genunchi şi lăsându-şi tentaculele să fluture şi să se unduiască precum un cuib de vipere de nisip înfuriate.

— Trebuia să mă apropii mai mult de margine, spuse el şi irisurile din mijlocul ochilor ficşi se dilatară până când părură să strălucească. Să mă las învăluit de Forţă, să devin mult mai imprevizibil. Mult mai... aleator.

Obi-Wan auzi îngrijorarea din vocea nautiloidului. Forma întâi era sălbatică, necizelată... Şi mortală. Cerea, de asemenea, o prea mare încărcătură emoţională pentru a putea fi pe placul lui Obi-Wan.

— Ar fi fost prea periculos, îi spuse el alegându-şi cuvintele cu grijă. Poate nu neapărat pentru trup, cât mai degrabă pentru spirit.

Kit se uită în sus spre el, irisurile contractându-se la loc.

— Aceasta este calea Formei întâi.

Acum, Obi-Wan ştia că trebuia să fie mai delicat. Stilul de luptă era până la urmă o alegere strict personală.

— De acord, răspunse el, dar Forma întâi prezintă un grad ridicat de pericol şi pentru tine, prietene.

Kit nu spuse nimic o vreme apoi, încet, aproape imperceptibil, aprobă din cap.

— Cu toţii ne asumăm riscuri.

Acel adevăr simplu îl reduse pe moment la tăcere pe Obi-Wan. Aşa deci: Kit ştia că Forma întâi îl punea într-un mai mare pericol, dar sentimentul datoriei merita orice risc. În acea clipă respectul lui Obi-Wan pentru nautiloid crescu la cel mai înalt nivel.

Deocamdată, cel mai bun lucru pe care putea să îl facă era să îl ajute pe Kit să îşi ia gândul de la acel subiect. Se ridică, lovindu-şi brusc palmele una de alta.

— Ştii ce? spuse el. Dacă toată şmecheria constă în a învinge trebuie să ne mai antrenăm un pic. Apoi, trebuie să mă întorc să lucrez la biciul de lumină.

Îndemnul avu darul să îi ridice moralul lui Kit.

— Când o să fie gata să îl încerc?

Obi-Wan oftă.

— Nu am mai construit niciodată unul până acum, dar am văzut un vânător de recompense mânuind unul odată, în Ciorchinele Koornacht. Teoretic este destul de clar, plus că am găsit o schemă în arhive. Ţine minte doar atât: dacă acţiunile sub acoperire or să devină necesare, toate suspiciunile trebuie să planeze asupra Contelui Dooku. Dacă eşti văzut mânuind o sabie de lumină, vei fi identificat imediat drept Jedi.

— Mai puţină vorbă, rânjii Kit. Şi mai mult antrenament.

Se întoarseră la dansul lor, fiecare sesizând diferenţele celuilalt, dar simţindu-se totuşi confortabil cu ele. Se antrenară din greu, până când efortul le alungă toate gândurile din minte, până când toate discuţiile fură uitate şi tot ce rămânea era plăcerea mişcării, separat sau în armonie, în spiritul Forţei.

12

După ce şi-a încheiat sesiunea de antrenament, Obi-Wan s-a spălat şi şi-a îmbrăcat o robă nouă. Apoi a coborât în salonul de pe puntea de dedesubt. Aici l-a găsit, într-un mediu mai confortabil decât sala de mese rezervată pentru ei în faţă, pe Avocat Snoil studiind în faţa a două computere, fiecare ochi al său fiind atent la câte un panou holografic diferit.

— Pare a fi o dexteritate folositoare, remarcă Obi-Wan ajungând în apropierea urechii sale drepte. Poţi să le înţelegi pe amândouă simultan?

Snoil se răsuci, tresărind.

— Maestre Kenobi! Nu mi-am dat seama că eşti aici. Cât despre întrebare... da, cei din rasa mea pot să îşi împartă atenţia între cele două emisfere ale creierului.

Reintegrarea completă nu va avea loc însă decât în timpul somnului, la noapte.

O îngrijorare reală încreţi figura strălucitoare a Avocatului.

— Să spun drept, mă bucur că eşti aici. Speram să putem discuta.

— În ce chestiune?

— Tratatele acestea!

Vocea sa subţire se modulă într-un schelălăit.

— Un coşmar! Ord Cestus nu trebuia să devină niciodată o putere industrială importantă. Când a fost înfiinţată iniţial, Coruscant i-a acordat nişte termeni comerciali destul de favorabili. Ideea era ca închisoarea să se poată susţine singură, nicidecum să devină o povară pentru Republică.

— Şi acum?

— Şi acum închisoarea există ca o invenţie juridică, o definiţie extinsă pentru a include întreaga planetă. Cestus comercializează bunuri pe baza unei licenţe stabilită de administraţia corecţională.

Snoil făcu o pauză, pupilele ochilor zbătându-se aproape hipnotic, îşi înclină capul uşor într-o parte, de parcă tocmai îi venise un gând nou. Când vorbi din nou, vocea îi răsuna cu un entuziasm renăscut.

— Delicat. Delicat. Dacă îi ameninţăm cu suspendarea activităţii pe o perioadă în care statutul lor ar urma să fie reevaluat, ar trebui să se panicheze.

— De-a dreptul în braţele Contelui Dooku, spuse Obi-Wan dând din cap. Departe de noi să ne dorim o astfel de răsturnare de situaţie.

— Adevărat, răspunse vippitul şi îşi coborî vocea. Ce mă îngrijora era mai degrabă un alt subiect.

— Care ar fi?

— Păi… ar fi Timpul meu, spuse el subliniind ultimele cuvinte.

— Pentru copii?

Snoil aprobă din cap mândru.

— Ei da. Maestre Obi-Wan, sunt atât de fericit că m-ai chemat. De ani de zile am o datorie mare faţă de tine.

Obi-Wan râse.

— Suntem prieteni. Nu îmi datorezi nimic.

— Mi-ai salvat viaţa, spuse Snoil cu ardoare şi îşi bulbucă cei doi ochi îngemănaţi. Mă aflam cu contract pe Rijel-Doisprezece când s-au revoltat clanurile. Dacă nu ai fi evacuat funcţionarii Republicii, cochilia mea goală ar zace şi acum undeva pe acolo.

Da, într-adevăr, Obi-Wan avusese de rezolvat o mică problemă destul de gravă acolo, dar...

Snoil nu putea fi contrazis.

— Până când nu îmi plătesc datoria, nu mă pot căsători.

Obi-Wan de abia aştepta să audă explicaţia. Minunile galaxiei nu încetau nici o clipă să îl amuze şi să îl uimească.

— Nu?! De ce nu?

Vocea lui Snoil se umplu de o durere nedisimulată.

— Pentru că mă poţi chema în serviciu oricând doreşti. Nici o femeie crescută cum trebuie nu s-ar lega de mine până nu mi-aş lămuri această datorie, pentru că nu aş fi în stare să negociez întru totul cu ea.

— Acesta este obiceiul poporului tău?

Snoil aprobă din cap. Obi-Wan râse din toată inima.

— Prea bine, prietene, încrederea mea în misiunea noastră tocmai s-a înzecit. Se pare că ai un motiv mai puternic să duci treaba la bun sfârşit decât am eu.

13

De-a lungul celor trei sute de ani de la intrarea iniţială în cadrul Republicii, populaţia indigenă de pe Cestus scăzuse cu 90 de procente, în timp ce populaţia imigrantă crescuse la câteva milioane. Nevoile acestora

din urmă erau atât de diferite de cele ale locuitorilor aborigeni încât, fără comerţul interstelar, această populaţie ar fi suferit de foame sau ar fi fost forţată să migreze şi să trăiască în sărăcie.

Cu sute de ani înainte, Cestus fusese o lume de nisipuri de chihlimbar şi dealuri maronii ca arama, în marea sa majoritate un tărâm de piatră cu puţine bazine albastre de apă la suprafaţă şi culmi muntoase la nivel continental. În solul sărac creşteau vreo mie de soiuri de plante rezistente ale căror rădăcini pline cu acid se luptau să străpungă piatra şi să o transforme în substanţe nutritive absorbante. Cele mai des întâlnite în vegetaţia planetei erau cele opt sute de varietăţi de ciuperci medicinale şi comestibile, nici una însă nu era exportată vreodată.

Oricât de sărac ar fi fost odată, în urma filtrării riguroase a apei şi a fertilizării cu substanţe nutritive variate, solul planetei Cestus oferea acum până la o duzină de vegetale potrivite pentru consum. După cincisprezece generaţii de cultivare, parcele importante de zone verzi se întindeau de-a lungul tărâmului stâncos, unele dintre ele vizibile chiar din spaţiu.

De pe o orbită înaltă, erau însă dificil de observat zonele industriale care produceau armamentul pentru Baktoid sau biodroizii înspăimântători şi nici nu puteai să găseşti vreun motiv oricât de mic care să te facă să crezi că această planetă izolată putea să devină un punct important în echilibrul dramatic al situaţiei generale din galaxie. Oricât de dificil părea de crezut, acesta era tristul adevăr.

Crucişătorul lor de transport făcu prima coborâre într-un sector din câmpia Dashta, ales pentru cantitatea mică de activitate electromagnetică din regiune: dovadă că aici se găsea puţină populaţie, sau aproape deloc, în stare să se apere. Vizitatorii din spaţiu doreau să evite orice ochi curioşi. Îi aştepta o treabă care cel mai bine avea să fie făcută în intimitate.

Timp de o oră soldaţii descărcară din navă containere şi raniţe pline cu echipamentul necesar. Kit insistase să îşi care singur echipamentul, iar soldaţii se bucurară să îl lase: Jedi părea să fie la fel de puternic ca oricare dintre ei. În timpul călătoriei Obi-Wan muncise la arma care acum stătea înfăşurată la cingătoarea lui Kit. Kit avea reputaţia de a putea improviza foarte uşor, astfel că după câteva ore mânuia biciul de lumină de parcă se născuse cu el.

Obi-Wan se întoarse spre Kit şi îi întinse mâna.

— Păi, zise el, aici ne despărţim.

— Deocamdată, răspunse Kit. Ne vom stabili tabăra în peşterile de la sud de aici şi ar trebui să fim operaţionali într-o zi. După aceasta, vom fi pregătiţi pentru orice o să apară.

— Sunt convins că veţi fi, îl încurajă Obi-Wan. Comunicaţiile pe canalele rezervate unităţilor de întreţinere astromecanice nu ar trebui să le alerteze securitatea. Ne vom disimula conversaţia ca modulaţii ale purtătoarei principale de frecvenţă.

Kit aprobă, dar zâmbetul de pe buze nu îi apăru şi în ochi.

— O idee bună. Forţa fie cu voi!

Nu le mai rămăsese nimic altceva de făcut decât să îşi joace cărţile aşa cum le fuseseră împărţite. Obi-Wan se uita în zare, la diavolii de nisip care se răscoleau şi se învârteau în tornade. Dincolo de orizont, un nor ruginiu se târa de-a latul pământului, liniştit şi drăgălaş de la distanţă, una dintre furtunile de nisip care făcea viaţa pe Cestus atât de nefavorabilă. Obi-Wan înţelegea acum foarte bine de ce fusese aleasă planeta aceasta drept puşcărie.

Cele patru clone militare rămaseră împreună cu Kit. Obi-Wan se urcă înapoi în navă şi uşa se închise etanş în urma lui. Îşi fixă centurile în scaunul rămas liber de lângă CT-X270, verifică dacă Doolb Snoil stătea confortabil şi în siguranţă, apoi aprobă.

— Să mergem, Ixdoi! îl îndemnă el.

Kit îşi verifică instrumentele de pe motorepulsorul său Aratech, un vehicul militar modificat, la fel de uşor manevrabil ca un liliac-şoim şi capabil să atingă viteze de până la 550 de kilometri pe oră. De fiecare dată când îl conducea îşi amintea de înotul pe furtună, unul dintre sporturile sale preferate.

Cele patru vane direcţionale de ghidaj erau perfect ajustate să răspundă la simpla atingere. Motoarele repulsoare torceau ca nişte demicoturi şi nu dădeau nici un semn de oboseală de la încărcăturile grele legate de o parte şi de alta. Toate celulele de combustibil erau pline ochi, toate sistemele de control pregătite. Perfect! Ridică mâna şi soldaţii se urcară şi ei pe motorepulsoare de parcă repetaseră această singură manevră luni în şir. Răsuflă adânc. Focul îi ardea venele în timp ce inimile sale îngemănate se desincronizau uşor, pregătindu-l pentru acţiune. Acesta era momentul pentru care trăia, calmul de dinaintea furtunii. La fel ca înotul la suprafaţă în timpul unuia dintre uraganele mamut de pe Glee Anselm sau ca practicarea Formei întâi, furtuna însăşi era testul, provocarea pe care o accepta să îşi verifice echilibrul în mijlocul furiei vântului. Niciodată nu se clintise. Într-o zi o va face, va cădea ca orice muritor. Dar nu astăzi, rânjii el agresiv. Nu astăzi. Acceleră motorepulsorul. Torsul motorului deveni un mârâit când maşina se ridică de la pământ.

În formaţie perfectă, cei cinci navigară prin canalurile secate şi de-a lungul râurilor peste malurile acoperite cu tufişuri uscate, maronii.

Deşii majoritatea obiectelor din apropiere treceau cu repeziciune pe lângă ei, cele îndepărtate rămâneau cât de cât clare. Kit absorbi cu privirea întregul decor, remarcând linia îndepărtată a unei caravane de-a lungul unei roci împădurite. Motorepulsoarele navigau mult prea jos pentru a fi văzute, suficient de jos pentru ca toţi cei din urma lui să fie înghiţiţi de norul de particule de

praf, orbind radarele.

La un moment dat trecură pe lângă un mic grup de nomazi X'Ting, poporul insectoid care odată dominase planeta. Deşii mai deţineau ceva putere politică, acum numărau doar câteva zeci de mii. Nomazii îşi ridicară braţele roşii şi le îndreptară spre şirul de motorepulsoare care treceau ca vântul pe lângă ei.

Încă o dată, nimic de care să se îngrijoreze. Se convinse pe sine că nu era deloc un semn rău. Întâlnirea cu cestienii în mijlocul unei zone pustii era pur şi simplu o întâmplare. Nomazii nativi cestieni aveau tendinţa să rămână departe de tehnologie şi nu foloseau nici un fel de instrument care să emită radiaţie în nici o zonă a spectrului electromagnetic. Nimic care să îl îngrijoreze...

Cestus îl chema pe Kit. În acest tărâm pierdut simţi lupta pe care o ducea viaţa cu natura mai puţin inspirată. Îi aminti de teritoriul de pe suprafaţa planetei sale, un loc la fel de neprimitor, dar care dăduse un popor cu un curaj nemaipomenit. Cu excepţia lipsei oceanelor vaste şi mocirloase, putea foarte bine să spună că se născuse aici.

Pe motorepulsorul din urma sa, Nopt traversa acelaşi tărâm, ocupat cu gândurile lui. Căpitanul trupelor de comando scana totul, căutând puncte posibile de ambuscadă, eventuale fortăreţe, linii de ochire... tot ce vedea, tot ce gândea era conectat cu îndatorirea pe care o primise. În mintea lui nu încăpea nimic altceva. Nimic altceva nu îi era necesar.

Kilometru după kilometru, avansau înspre destinaţie, Munţii Dashta din depărtările de la vest.

14

După ce se angajă pe o traiectorie cât de cât plauzibilă pentru o navă venind dinspre Coruscant, CT-

X270 sau „Ixdoi” reintră în atmosfera planetei Cestus. Reţeaua de comunicaţii a crucişătorului porni să emită, receptoarele semnalului automat de andocare decodând instrucţiunile necesare pentru coborârea la sol.

Se îndreptară direct spre capitala sistemului Cestus, ChikatLik, a cărei denumire în limba X'Ting însemna „centrul”. Ixdoi manevra controalele cu o siguranţă deplină, de parcă fusese născut să piloteze nave.

Dacă ne gândim mai bine, pentru toate motivele practice, chiar fusese.

Coborâseră prin inima de chihlimbar a unui nor de praf care se învârtea pe kilometri întregi şi care ascundea cea mai mare parte a suprafeţei de dedesubtul lor. Computerul de ghidaj proiecta animaţii schematice ale ţintei de destinaţie, dezvăluindu-le mai multe detalii asupra solului decât putea să vadă Obi-Wan cu ochiul liber. Una dintre caracteristicile principale ale planetei Cestus era reţeaua vastă de tuneluri, create prin activitate vulcanică, eroziunea apei şi milenii de săpături făcute în muşuroaiele vaste aparţinând şi ele odată populaţiei X'Ting. Aceste caverne făcuseră din planetă o alegere perfectă pentru închisoare, iar acum intrau într-unul dintre cele mai largi tuburi de lavă.

Odată intraţi prin gura tunelului, aerul se limpezi şi pentru prima oară în timpul coborârii detaliile vizuale le dezvăluiau informaţii valoroase. După câteva secunde pereţii laterali deveniră frumos pictaţi şi sculptaţi. Obi-Wan surprinse câteva scene de graffiti, apoi reţele de ţevi şi oţel, labirinturi de tubulaturi care defineau clar produsul a generaţii nesfârşite de constructori.

Remarcă, de asemenea, că muncitorii făcuseră tot posibilul să păstreze frumuseţea originală a locurilor şi admiră acest efort. Oricât de frumoase ar fi lucrăturile muritorilor şi de multe ori chiar erau, lumea naturală avea ceva care îl atingea pe Obi-Wan mult mai adânc, ca un testament al adevărului şi profunzimii Forţei pe care eforturile conştiente nu le puteau egala.

Coborâră printr-un alt tunel apoi cotiră spre stânga. Lumina artificială se reflecta de după colţ. Pentru o clipă fu orbit de intensitatea ei.

Birourile şi apartamentele din ChikatLik se uneau cu structurile vulcanice atât de perfect încât era dificil de văzut unde se terminau eroziunile naturale şi unde începeau săpăturile muritorilor. Văzu o mulţime de drumuri supraînălţate şi pasaje de trecere pentru pietoni, dar foarte puţin trafic aerian. Multe dintre potecile curbate, aparent din piatră, erau ocupate de platforme culisante, un sistem local de transport care părea să fi crescut organic de-a lungul anilor până când întreg oraşul forfotea ca un plan detaliu, o vedere intimă a unui organism viu, posibilă doar din interior.

Nava lor trecu în spirală printre turnuri şi bulevarde, îndreptându-se spre o platformă de andocare la marginea destinaţiei, un fel de complex de locuit important. Acolo unde roca vulcanică era ascunsă, pereţii prezentau textura aspră, gri sau neagră, a duracretei, probabil dintr-un compus organic produs de sistemele digestive ale constructorilor de muşuroaie.

Pe măsură ce nava se apropia încet şi cobora pe platforma de andocare, printr-unul dintre hublourile din lateral se putea vedea o linie de bărbaţi de rasă umană, îmbrăcaţi în uniformă şi stând în poziţie de drepţi. Obi-Wan ştia că Ixdoi oprise deja motoarele pentru ca nici un vapor de căldură eşapată sau de radiaţie să nu strice momentul apropierii.

Ochii de smarald ai lui Doolb Snoil se zbătură de încântare.

— Priveşte ce gardă de onoare!

— Da, răspunse Obi-Wan. Trebuie să fie foarte rare momentele când reprezentanţii din Coruscant ajung aici în Periferii. Îmi este însă teamă că această etalare are un sens mai adânc decât o simplă semnificaţie protocolară.

— Ei, zise Snoil, m-aş aştepta ca anumite aspecte ale politicii de muşuroi să fi supravieţuit. Aşteaptă-te la

interacţiuni sociale confuze, complexe, Maestre Jedi.

Obi-Wan râse. Era adevărat: nu mai era deloc doar un simplu păstrător al păcii. Astăzi venise ca ambasador, un trimis special al guvernului central. Că îi plăcea sau nu, trebuise să accepte şi acest rol.

Gărzile erau kiffari aproape umani şi se îmbăţoşară în poziţie de drepţi imediat ce uşa se deschise şi rampa atinse platforma.

— Maestre Kenobi, am onoarea să vă întâmpin în ChikatLik! spuse garda cea mai apropiată. Tocmai am fost informat că Regenta este în parlament. Treburi de muşuroi. Se va întoarce diseară şi va putea să se întâlnească cu dumneavoastră abia mâine.

Obi-Wan dădu din cap rezervat, în timp ce ochii lui Snoil se bulbucau de plăcere.

O orchestră compusă din droizi muzicieni de toate felurile intonară un potpuriu de zgomote melodice, neîndoielnic imnul planetar al sistemului Cestus, în timp ce Obi-Wan şi Snoil, împreună cu unitatea lor astromecanică, păşeau pe platforma de coborâre din navă. Apoi formaţia intonă un fragment destul de reuşit din imnul oficial al Republicii: „Toate stelele strălucesc ca una”. Odată, de mult, acest cântec îi înflăcărase spiritul şi îi înfierbântase sângele, dar în ultimele luni Obi-Wan începuse să se zvârcolească înăuntrul său ori de câte ori îl auzea.

După ce fragmentul muzical fu încheiat, garda kiffară salută din nou.

— Mulţumesc, răspunse Obi-Wan şi ochii lui Snoil îşi încetară zbaterea în acompaniamentul muzicii.

De fapt şi de drept, fusese emoţionant.

— Bine aţi venit pe Cestus. General Kenobi, Avocat Snoil.

Obi-Wan dădu din cap.

— Mulţumesc, sergent. Sper ca toate treburile oficiale să se încheie degrabă, pentru a putea să am şansa de a aprecia frumuseţea lumii voastre înainte de a

mă întoarce acasă.

Vorbele ieşiră ca unse şi Obi-Wan râse în sinea lui. Adevărul era că putea trece cu uşurinţă drept politician. Păstrătorii păcii şi cei care pariau pe putere trebuie să se fi întâlnit pentru a găsi un teren comun şi dacă el ar fi apucat cealaltă cale...

Cu acest gând în minte şi o jumătate de zâmbet pe buze ca rezultat, Obi-Wan acceptă să fie escortat, împreună cu Snoil, către o platformă suspendată deasupra căilor de rulare obişnuite.

— Puţine construcţii la suprafaţa planetei, întrebă Snoil. De ce?

— Cavernele naturale au fost uşor de exploatat ca spaţiu de închisoare şi sigure împotriva furtunilor de nisip şi raidurilor aborigenilor. Aceasta s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Iar acum? întrebă Obi-Wan.

— Acum? dădu din umeri ghidul lor. Flagelul a lăsat o mulţime de muşuroaie goale. Noi doar ne-am instalat în ele.

În timp ce urmau căruciorul, o pereche de droizi le aduse bagajele de la navă şi le aşezară într-un cărucior separat pentru a-i urma. Multe dintre clădiri şi structuri erau ele însele imitaţii ale stalactitelor şi stalagmitelor, dar existau şi zone cu influenţe artistice sau arhitecturale diferite, zone unghiulare, dovada a sute de influenţe culturale diferite.

Se apropiau de un perete gigantic, sculptat în toată splendoarea sa. Doar la a doua privire îţi dădeai seama că era o clădire.

— Destinaţia noastră, explică mândru şeful gărzii.

— Ce este aici? întrebă Obi-Wan.

Avea cam un kilometru lăţime, fiind de departe cea mai întinsă construcţie pe care o văzuse Obi-Wan în vreo lume de la periferii, atât de enormă încât la început o confundase cu o parte din structura generală.

— Marele ChikatLik a fost prima clădire a închisorii

construită aici, le spuse ghidul. A fost convertită acum cincizeci de ani, iar acum serveşte drept cel mai rafinat hotel al nostru.

Putea acum să îl vadă mai clar: câteva sute de ani de reconstrucţie constantă, un apartament şi un cub grefate unul peste altul fuseseră în cele din urmă retuşate într-un desen conceptual pornit de undeva dintre ideea de complex gigantic de birouri şi un fel de muşuroi de insecte, o combinaţie care transcedenta fie planul artificial, fie pe cel organic. Impresionant.

Căruciorul lor coti la dreapta, intră într-un tub de lavă, apoi ieşi în faţa recepţiei hotelului. Interiorul era literalmente cavernos, un foaier construit împrejurul unui izvor fierbinte natural şi lifturi în formă de tub ţâşnind în sus printre cascade de rafturi din calcar îngheţat.

Recepţionerul-droid argintiu se apropie de ei, tremurând de-a dreptul de emoţia primirii.

— Bine aţi venit! Avem onoarea să vă avem musafiri în cel mai luxos hotel de pe Ord Cestus.

Buzele cărnoase ale lui Snoil se unduiră a mulţumire.

— După zile întregi pe o navă, parcă e bine să locuieşti într-o cameră şi nu într-o cabină! guiţă el.

Doi servitori X’Ting se materializară imediat ce căruciorul cu bagaje se opri în urma celor doi musafiri. Cei doi X’Ting erau aurii, cu corpurile ovale şi picioarele subţiri, aparent neputincioase.

— Conduceţi-i pe aceşti distinşi doi musafiri speciali în apartamentele pregătite, le spuse droidul.

Probabil imaginându-şi că urmau să primească nişte bacşişuri generoase din partea musafirilor distinşi, servitorii apucară bagajele cu nerăbdare, le urcară pe nişte cărucioare de interior, apoi ghidară droizii transportori spre turbolifturi. Obi-Wan remarcă pe emblema unuia dintre servitorii X’Ting numele Fizzik.

Lifturile urcară de-a lungul peretelui intern, accelerând rapid, dar lin, apoi se rotiră până ce peretele

se desfăcu într-un hol. Servitorii X'Ting descărcară bagajele şi le duseră în apartament. Droidul se înclină în faţa musafirilor.

— Sper ca aceste camere să vă fie pe plac, domnilor.

Obi-Wan se văzu răspunzând mai degrabă servitorilor decât droidului de protocol.

— Sunt sigur că vor fi foarte bune.

— Poate doriţi să vizitaţi oraşul până la sosirea doamnei.

— Foarte atent din partea ta. Sunt convins că vom putea să ne întreţinem plăcut.

Droidul de protocol se retrase, făcându-le semn lui Fizzik şi celuilalt X'Ting să plece cu el, ceea ce şi făcură.

Doolb Snoil începu să vorbească, dar Maestrul Jedi ridică un deget, reducându-l la tăcere. Unitatea lor astromecanică începu să verifice camera cât timp Obi-Wan despachetă cu gesturi largi, încete şi controlate.

— Pe care cameră să o iau? întrebă Snoil.

— Pe cea care are cea mai bună vedere, îi recomandă Obi-Wan. Îmi amintesc că ai spus că vrei să admiri priveliştea...

Era pregătit să continue cu vorba fără rost, dar din fericire unitatea lor astromecanică scoase un semnal prin care îi anunţă că locul era „curat".

— Cred că suntem în siguranţă. Camera nu are deocamdată instalaţii de ascultat. Mecul nostru ne va avertiza dacă situaţia se schimbă.

— Mulţumim Celui care i-a incubat, exclamă Snoil şi îşi şterse o sprânceană. Îţi spun cinstit, Maestre Obi-Wan, toată ideea aceasta de a ne spiona mi se pare foarte puţin confortabilă.

— Nu trebuie să îţi faci griji pentru ea, îl sfătui Obi-Wan. Tu ocupă-te de ce ai de făcut, iar eu am să îmi fac treaba cu care am fost însărcinat.

— Şi cum vezi exact lucrurile mai departe?

— După cum am mai vorbit, spuse el şi se aşeză

lângă Snoil doar pentru a câştiga puţin timp să îşi pună în ordine gândurile şi imaginile pe care le văzuse la aterizare, vom merge la curte şi vom vedea ceea ce este de văzut.

— Şi dacă rugăminţile noastre vor fi ignorate?

— Atunci, spuse Obi-Wan gânditor, atunci lucrurile vor deveni ceva mai dificile.

15

Kit Fisto, Nopt şi cei trei fraţi au ajuns nevăzuţi, făcând primul tur de observare asupra regiunii din Munţii Dashta specificată de contactul lor misterios, Sheeka Tuli. Tuli le desemnase o peşteră ascunsă dedesubtul unui colţ de stânci, care se deschidea într-un platou de piatră larg cu rol de platformă de aterizare de urgenţă; din motive de siguranţă însă, zona principală de acţiune era localizată la poalele dealului, la câteva sute de metri distanţă de intrarea în peşteră.

La prima vedere peştera părea să fie ideală, dar Kit intră prudent, cu senzorii în formă de tentacule fâlfâind. Corpul lăţos şi deshidratat al unui mamifer patruped, mare cât jumătate dintr-un motorepulsor, zăcea prăbuşit chiar la intrarea în peşteră. Nu prezenta nici o urmă evidentă de rană... să se fi târât singur înăuntru pentru a-şi aştepta moartea? Îl împinse uşor la o parte şi făcu un pas mai departe. Nici o vietate nu se vedea înăuntru. Tuneluri laterale porneau în toate direcţiile. Păsări de peşteră şi nişte reptile membranoase pluteau deasupra capului. Muşchi şi pânze vechi şi prăfuite îmbrăcau câteva colţuri, dar altfel nu găsi nimic alarmant.

— Ar putea fi ceva aici, înăuntru, spuse Nopt, apropiindu-se în spatele lui.

— Poate ar fi bine să căutăm o altă peşteră,

recomandă CT-l2/74. Porecla lui era Cepatru.

— Nu înainte să luăm legătura cu Tuli, respinse Kit ideea.

Aici, în adăpostul unei văi abrupte lipsită aproape complet şi de cea mai simplă vegetaţie, şi-au petrecut primele ore ridicându-şi tabăra principală şi barăcile de dormit, asamblând structurile modulare speciale. Se adânciseră într-atât în pregătiri încât de abia dacă au observat când primul dintre păianjenii de peşteră şi-a făcut apariţia.

Kit se înjură în gând că nu recunoscuse urmele în pânzele sau în cadavrul îmblănit şi deshidratat, dar când prima monstruozitate cu opt picioare a ţâşnit din umbră sărind în cârca lui Treijdo, nautiloidul a reacţionat prompt. Păianjenul ţipă când sabia de lumină îi arse un picior, apoi soldatul se scutură şi trase trei focuri de blaster în plin înainte ca bestia să se prăbuşească inertă la pământ.

De abia dacă avură timp să se felicite: şase păianjeni de peşteră de aceeaşi dimensiune ieşiră târându-se din umbră.

Kit le ordonă soldaţilor să se aşeze în formaţie de pătrat, pregătiţi să îşi întâmpine atacatorii cu carabinele la umăr gata de tragere. Undeva în adâncul întunecat al grotelor aveau un cuib, pur şi simplu, astfel că era de înţeles că răspundeau provocării pe care soldaţii o făcuseră ocupându-le teritoriul. Nu aveau timp să regrete. Începea acţiunea.

O cascadă de mătase de păianjen ţâşni spre soldatul aflat în diagonală faţă de Kit. Nopt. Căpitanul se rostogoli peste umăr şi se ridică în poziţie de tragere pe un genunchi, spulberând pietrele de deasupra ascunzătorii păianjenului. Lăsând o ploaie de pietre să se prăvălească peste creatura ghinionistă, Nopt se rostogoli din nou şi alergă spre unul dintre motorepulsoare.

Avea de gând să îşi ia tălpăşiţa? Absurd. În istoria scurtă, dar spectaculoasă, a Marii Armate Republicane,

nici o clonă militară nu dezertase din serviciu sau din luptă, nici măcar nu nesocotise vreodată ordinul superiorilor. Dar...

Imediat în spatele lui o fiară hidoasă cu opt picioare uriaşe şuieră şi sări. Kit pivotă, sabia de lumină zbârnâi. Păianjenul se aruncă înapoi, aterizând cu picioarele adunate sub el. Se lansă din nou, scuipând venin. Kit se feri într-o parte, sabia de lumină respingând una dintre flegmele caustice verzui şi fluidul erupse într-un abur fierbinte. Stâncile dinaintea lor fâşâiră şi un val de păianjeni tineri, nu mai înalţi decât genunchiul lui Kit, ieşiră târându-se la lumină, cu ochii înfometaţi, strălucind, şi colţii veninoşi scrâşnind cu furie.

Sesiză mişcare şi se întoarse, văzând o femelă roşie, gigantică, cu un pic mai mică decât un bantha, stând ghemuită în umbră, privindu-l cu ochii fixaţi asupra lui. Un general coordonându-şi propriile trupe.

Kit putea să înţeleagă. Încă de la începutul Războiului Clonelor, Kit Fisto fusese şi el general şi avusese propria sa oaste. „Hai, îndrăzneşte!” se stropşi el în tăcere, cu irisurile mărite. Îşi propti picioarele într-o poziţie de gardă largă, bine echilibrată, şi aşteptă.

Motorepulsorul lui Nopt porni instantaneu. Manevrat cu dexteritate de braţele lui puternice, maşina se ridică de la sol şi porni în cercuri strânse de-a lungul peşterii, apropiindu-se de colţuri şi stârnind păianjenii afară din ascunzişuri. Scuipau mătase şi fiere caustică spre motorepulsor şi de fiecare dată când îşi dezvăluiau poziţiile, fraţii de jos aveau încă o ţintă în vizor. Fascicule incandescente de laser şi zumzetul sabiei de lumină a lui Kit Fisto umpluseră grota, împotrivindu-se atacului furios al păianjenilor care aruncau umbre distorsionate pe pereţi. Arahnidele săreau, se aruncau, se târau. Scuipau venin care ardea armurile şi mătase lipicioasă care ameninţau să le lege braţele şi picioarele unele de altele. Dar nimic din ce erau în stare să facă nu putea să rupă Pătratul Geonosis, o tactică folosită pentru maximizarea

impactului atât în cazul atacului, cât şi al apărării.

Căpitanul croşetă printre păianjeni, folosind motorepulsorul atât de uşor manevrabil pentru a crea confuzie în rândul fiarelor. Adversarii cu opt picioare erau mai rapizi pe sol, dar păreau bulversaţi de această tactică zburătoare. Generalul Fisto scoase un fluierat atât de puternic şi ascuţit încât îi ţiuiră urechile lui Nopt de la douăzeci de metri distanţă. Ceilalţi soldaţi se repeziră şi ei la motorepulsoare şi imediat grota se umplu de maşinile militare care urlau, izbeau şi ardeau cu laser.

Nopt râse dement, adora astfel de momente. Era ca atunci, pe fundul oceanului, cu selenomul: „Habar nu aţi avut cu cine vă puneţi, aşa este?”

Râsul însă i se stinse când văzu încă un rând de arahnide târându-se afară din firida de deasupra. „Ce spaţiul mă-sii?...” Trebuie că intraseră în cel mai larg centru de înmulţire din toţi munţii. Aveau de-a face cu o situaţie dintre cele mai grave, ceea ce soldaţii obişnuiau să numească zece la sută, dar era prea târziu acum să îşi mai blesteme soarta. Tot ce mai puteau face acum era să lupte.

Cel puţin şase dintre păianjenii cei mai mari şi zeci din alţii mititei pieriseră sub fasciculele de laser, sub loviturile sabiei de lumină sau striviţi de pietrele smulse din pereţi de motorepulsoare, înainte de a se retrage ţipând în fundul firidelor. Bestia cea mai mare, femela enormă cu blană roşie îi proteja pe ceilalţi în retragerea lor dezorganizată.

Soldaţii se pregăteau să pornească în urmărire, dar generalul îşi ridică mâinile.

— Nu! îi opri el. I-am înfrânt. Lăsaţi matca să plece.

Femela îşi fixă privirea cu cea a generalului. Surprinzător, ea şi-a coborât capul ca un semn de obedienţă, apoi s-a retras în beznă şi a dispărut.

Soldaţii şi-au coborât motorepulsoarele, uitându-se de-a lungul tunelurilor pentru a se asigura că nu fac nici o greşeală dacă îşi vor pune armele la loc în tocuri.

— Senzorii de perimetru activaţi imediat, ordonă generalul Fisto.

— Deci vom sta aici, domnule? întrebă Nopt.

Răspunsul zâmbitor al generalului Fisto nu era prea galant.

— Putem foarte uşor să considerăm că toate grotele pe aici prin jur sunt pline cu păianjeni. Măcar pe aceasta ştim că am curăţat-o.

— Mai mult, şopti Treijdo la urechea lui Nopt când generalul Fisto se întoarse cu spatele, ne-am luptat pentru locul acesta. Acum este al nostru.

Lăsându-i pe ceilalţi să se stabilească în peşteră, Kit Fisto îşi transportă unitatea mobilă de transmisiuni la un kilometru depărtare, într-o zonă complet pustie şi aridă, de unde nu se vedea localizarea noii lor tabere. Aici îşi porni baliza electronică şi urmări transmisia.

După cinci secunde opri semnalul. Aşteptă cinci minute, apoi transmise din nou timp de cinci secunde şi programă monitorul automat să continue secvenţa în acelaşi fel: cinci minute pauză, cinci secunde transmisie.

După aproximativ o oră primi şi răspunsul, o serie codată de ţiuituri specifice. Închise monitorul şi se puse pe aşteptat.

Soarele se apropia deja de orizont la apus când îşi făcu apariţia dinspre sud un cargo cam terfelit. Zbură lin într-un cerc, apoi se lăsă spre pământ, gemând încet şi arzând buruienile de dedesubt. Ineficienţa termică a navei indica un model mai vechi aflat evident într-o stare de uzură cam avansată.

Se deschise o trapă, apoi o rampă coborî spre pământ. Kit auzi un sunet electronic înainte ca o femeie umanoidă să îşi facă apariţia în vârful rampei.

Kit avea puţine standarde după care aprecia frumuseţea umană. Bazându-se pe mişcările şi pe postura femeii, putea spune despre ea că era într-o condiţie fizică excelentă, pielea neagră fără riduri şi părul scurt, lucios, sugerau un sistem imunitar sănătos, iar

atitudinea ei arăta că era permanent alertă şi pregătită. Perfect. Aveau nevoie de toate aceste calităţi pentru a implementa cu succes planurile pe care le pregăteau.

Femeia îl studie pe Kit cu o expresie de exasperare.

— Un nautiloid. Cam departe de ocean, nu crezi?

Maestrul Jedi nu avea dispoziţia necesară să accepte glume.

— Aştept, spuse el.

— Fără simţul umorului, spuse femeia, dându-şi ochii peste cap. Prea bine: „Alderaan are trei luni”.

— „Demos Patru doar două”, răspunse Kit fără să ezite.

Ea aprobă din cap, confirmând parcă mai mult decât simpla identificare.

— Numele meu este Sheeka Tuli. Mi s-a spus că trebuie să te aştept.

— Mai exact, ce ţi s-a spus?

Îşi târî piciorul pe pământ de-a lungul unei linii imaginare, stârnind praful fin.

— Mi-au zis că dacă te ajut, anumite lucruri din trecutul meu vor fi uitate. Corect?

Se uită spre el şi în ochi i se citi sfidarea. El aprobă, iar ea păru oarecum uşurată.

— Deci, ce ai nevoie?

— Ce am nevoie?! Un contact de încredere! Grota era plină de păianjeni.

Femeia dădu din cap.

— Păianjeni sunt peste tot în munţii aceştia, dar eu nu am văzut nici unul atunci când am verificat peştera. Scuze.

Kit o privi fix în ochi, un test de forţă psihică. Spunea oare adevărul? Ea era deci contactul, aşa cum îi stabiliseră tacticienii cei mai de încredere ai Cancelarului. Încrederea era singura lui opţiune.

— Prea bine. Trebuie să vorbesc cu acei anarhişti care îşi spun Vântul Deşertului.

— Au luat o bătaie cam severă anul trecut, răspunse

Sheeka Tuli. Ce treburi ai cu ei?

— Nu este treaba ta să ştii, i-o întoarse Kit.

— A, nu! îl contrazise ea şi ochii i se micşorară. Este exact treaba mea să ştiu. Dacă nu îmi spui, nu te pot ajuta. Nu aş avea curajul.

Kit o privi cu atenţie. Dacă ar fi cunoscut-o mai de demult, ar fi putut să determine imediat dacă spunea adevărul sau doar blufa. O abilitate foarte folositoare, la care însă calibrarea era totul. Trebuia să ia acum o decizie în teren, o decizie dură, indiferent cât de mult ar fi întors-o pe toate părţile.

— Trebuie să creăm o forţă eficientă, capabilă de sabotaj şi diversiune, în cazul în care guvernul trebuie să fie răsturnat.

Ştia că vorbele lui o scuturaseră, dar îşi ascundea emoţia foarte bine.

— Bine. Mulţumesc pentru sinceritate.

— Poţi să ne duci la Vântul Deşertului?

— Nu. Dar vă pot duce la nişte oameni pe care îi cunosc.

— Bine şi aşa.

— După ce veţi termina aici, nu mă cunoşti nu te cunosc.

Îşi pusese mâinile în şolduri, cu pumnii mici, strânşi puternic.

— Bine şi aşa, repetă Kit.

Ea aprobă, desenând cu piciorul un cerc în praful deşertului.

— Foarte bine, atunci. E timpul să faci cunoştinţă cu Dragonul Spiralat.

16

Numele cestianului insectoid era Fizzik şi pe moment era agresiv de ambiţios, mai ales în stadiul

avansat al ciclului bisexuat de trei ani. În starea actuală, afluxul de hormoni masculini acţiona ca un intoxicant care îi insensibiliza nervii, ceea ce îl făcea să accepte aproape orice risc pentru a obţine medicamentul care să îi echilibreze hormonii şi să îl liniştească. Planta capabilă să uşureze tranziţia de la un sex la altul, ba chiar să o accelereze, se numea viptiel şi creştea doar într-o lume numită Nai Hutta. Mult prea scumpă pentru un amărât de slujnic la hotel.

Din această cauză, Fizzik se decisese să îşi vândă sufletul fratelui său vitreg, Trillot. Îşi purtă ovalul auriu prin mulţime până ajunse în dreptul unei anumite alei, mascată sub forma unui tub neimportant de lavă. Peste tot, pereţii erau plini de reclame pentru diverse expoziţii sau atracţii, mesajele plate sau holografice încercau să atragă creditele necheltuite din buzunarele nepăzite.

Fizzik nu mai fusese aici cam de un an şi jumătate. Dacă mai era careva care putea să îl recunoască, i-ar fi fost foarte greu din moment ce ultima oară când trecuse pe aici fusese femeie.

Odată, cu sute de ani standard în urmă, planeta aparţinea rasei X'Ting, care reuşise să îşi alunge singurii rivali de atunci, clanurile de păianjeni, în pustietatea munţilor îndepărtaţi. Dar venirea Republicii în această lume schimbase totul. Salutată la început ca un succes important pentru muşuroaie, cu timpul, străinii ajunseseră să conducă totul. Indiferent de ce spuneau unii şi alţii, molima din secolul trecut fusese nici mai mult nici mai puţin decât o încercare de genocid: muşuroaiele decăzuseră toate, iar Cestus Cybernetics luaseră de fapt în stăpânire planeta. Majoritatea supravieţuitorilor rasei X'Ting fuseseră izgoniţi în fose precum acest ghetou mizerabil.

Alţii, bineînţeles (de exemplu, acel parazit de Duris sau Quill, actualul conducător al consiliului muşuroaielor), îşi vânduseră propriul popor în schimbul puterii. Trădătorii aceştia erau marionetele celor Cinci

Familii.

În timpul vieţuirii sale ca femeie, Fizzik fusese angajat deseori să se ocupe de treburile casnice ale străinilor din clasele de sus. Când se transformase iar în bărbat, majoritatea străinilor care îl angajaseră resimţeau destulă neplăcere în feromonii săi prea puternici ca să îl mai păstreze în serviciu. Aşa că... la canal cu el, trăind de pe o zi pe alta până când revenea la starea de femeie care i-ar fi adus o slujbă mai bună. Transferul efectuat de-a lungul anilor între straturile sociale i-au adus o vastă reţea de contacte – o reţea suficient de vastă încât să obţină o mică informaţie foarte valoroasă: noii sosiţi în Marele ChikatLik erau vizitatori extrem de importanţi de pe Coruscant. Avea toate şansele să poată vinde o astfel de informaţie unuia dintre cei mai puternici din capitală, acel X'Ting care ţinea în frâu iţele încurcate care legau criminalitatea şi piaţa subterană de organizatorii muncii şi care ajungeau în cele din urmă la adevăraţii stăpâni din Ord Cestus: fratele lui Fizzik, Trillot.

Ajunse în câteva minute la o uşă ovală, din metal masiv, situată într-un gang întunecat, undeva dincolo de aglomeraţia de pe bulevardul Minereului. Într-un fel, era important să ştie cuvintele magice. În altul, cei care se apropiau de această uşă şi căutau să intre fără a avea suficiente fonduri de cheltuit sau ceva de vânzare se găseau brusc la capătul greşit al cuţitului de foc.

Paznicii, un umanoid wroonez cu pielea albăstruie şi un wookie masiv şi blănos, se uitară înspre Fizzik fără vreo modificare perceptibilă în expresiile faciale.

— Trebuie să îl văd pe fratele meu, îi anunţă Fizzik, adăugând o parolă la care doar rudele muşuroiului aveau acces.

Paznicii dădură din cap prosteşte şi deschiseră uşa. Unul merse înaintea lui, deşii se uita în jur în timp ce se deplasau prin gangul întunecat.

Gangul era împânzit cu alcovuri mici, în care diverse

forme de viaţă galactice leneveau la umbră, singuri sau perechi, zgâindu-se la trecători cu ochi mari, sticloşi, apoi retrăgându-se înapoi în gândurile sau visurile care îi preocupau.

— Ce treabă ai cu Trillot? îl întrebă wroonezul.

— Am făcut rost de nişte informaţii. Doar pentru urechile lui.

Paznicul grohăi.

— Ce-ai spus? Vrei să mănânci diamante?

Pe Fizzik îl cuprinse disperarea. Ai fi crezut poate că unul de talia şi buzunarul lui Trillot şi-ar fi angajat cele mai bune ajutoare, dar rareori se întâmpla aşa.

— Du-mă la el.

— Matca mă-sii, ce? se răsti paznicul şi se întoarse brusc.

Faţa monstrului trăda acum o anumită emoţie şi nu era deloc plăcută.

Fizzik îşi dădu seama de capcana în care căzuse. Din alcovurile din jurul lui se iţeau priviri curioase. Era nici mai mult nici mai puţin decât o escrocherie. Îşi vârî mâna în buzunar şi scoase un pumn de credite. Ultimele. Ce să îi faci, viaţa era un pariu. Dacă acesta avea să fie câştigător, atunci în câteva minute putea să câştige toată mâna. Dacă nu, atunci... mort nu avea ce să mai facă cu banii.

Imediat ce creditele îşi schimbară proprietarul, wroonezul rânjii cu toată gura.

— Aaa! exclamă el. Aaa! Vrei să îl vezi pe Trillot.

Creditele dispărură în buzunarul lui şi tâlharul dădu o draperie la o parte.

La început, Fizzik văzu doar o canapea mare, dar pe măsură ce ochii i se acomodau cu întunericul, îl recunoscu pe fratele său.

Trillot era cu trei generaţii mai în vârstă decât Fizzik. Ca şi Fizzik, era copilul mai puţin important al unei mătci de rang nobil, dar îngreunată de sărăcie, singura lui moştenire care amintea bogăţia şi puterea unor timpuri

apuse. Contrar însă cu situaţia lui Fizzik. Trillot avusese talentul şi îndrăzneala să îşi asume orice risc. După un start fals în care lucrase la comunicaţii pentru Cestus Cybernetics, îşi găsise o nişă în relaţiile de muncă. Ciclul de trei ani al lui Trillot, între mascul şi femelă, îi prindea mai mereu oponenţii imigranţi şi rivali direcţi pe picior greşit. Fizzik ştia că Trillot nu era precum ceilalţi de teapa lui şi că importa cocktail de viptiel şi alte ierburi exotice pentru a-şi scurta perioada de transformare de la fiecare capăt al ciclului de la o lună la doar câteva ore. Fără incapacitate de mişcare, fără fertilitate. Unul atât de ambiţios ca Trillot nu avea de ce să geamă prea mult în stadiul de larvă.

Cinci ani mai târziu, Trillot şi-a dovedit valoarea în faţa unui sindicat local, Tenloss, şi doi ani mai târziu şi-a dat demisia de la Cestus Cybernetics pentru a lucra direct chiar pentru însuşi şeful clanului.

O serie de accidente misterioase i-au pavat drumul lui Trillot spre ascensiune. Despre acestea nimeni nu putea să explice prea mult din moment ce chiar Trillot alesese să nu comenteze.

Tot ce a urmat parcă a fost predestinat. Văzând comportamentul fără scrupule al lui Trillot şi prevăzând, probabil, ascensiunea inevitabilă a acestuia, şeful clanului a părăsit Cestus, lăsând puterea în mâinile atât de capabile ale lui Trillot.

O decizie deloc capitală luată prea târziu. Şeful clanului a suferit un accident, de parcă cineva ar fi vrut să se asigure că nu se va întoarce să îşi revendice puterea care îi aparţinea de drept.

Puterea lui Trillot în ChikatLik nu fusese niciodată pusă la îndoială. Dacă nu era prevăzător, ar fi putut primi o provocare în timpul tranziţiei letargice de care sufereau semenii săi. Încă un motiv pentru a folosi cocktailul ilegal de viptiel care îi permitea să realizeze tranziţia dureroasă doar pe parcursul unei singure nopţi. Trillot rămânea astfel permanent agresiv.

În zona crepusculară dintre conducere şi forţa de muncă, dintre piaţa albă şi cea neagră, dintre clasa de sus şi cea de jos, dintre străini şi consiliul X'Ting al muşuroiului, nu exista nici un mediator mai bun decât Trillot şi toată lumea ştia acest lucru.

Ca mai toţi masculii X'Ting, şi el era o creatură insectilă care înşela prin delicateţe. Fiecare mişcare părea cultivată cu multă atenţie şi pregătită din vreme, ca jocul de dejarik al unui mare maestru. O sprânceană lungă şi cristalină întinsă deasupra ochilor plaţi şi rotunzi, împreună cu un corp oval şi lunguieţ dădeau impresia că ar poseda o inteligenţă şi o gentileţe deosebite. Fizzik ştia însă că doar prima impresie era cea corectă.

Dar iată că toracele lui Trillot era roşu şi tumefiat, semnul clar al feminizării. O schimbare atât de rapidă trebuia să fie agonizantă şi Fizzik se întrebă ce fel de ierburi şi medicamente folosea Trillot pentru a-şi controla durerea. Apoi altele pentru a-şi curăţa mintea de celelalte. Şi altele pentru a se proteja de efectele toxice ale dozajelor precedente. Şi încă altele...

Pe Fizzik îl lua ameţeala doar când se gândea la ele.

Trillot îi vorbi paznicului cu o voce lătrată care părea nenaturală, ţinând cont de gura lui curios de formală. Paznicul îi răspunse în aceeaşi limbă indescifrabilă. Apoi capul i se roti pentru a-şi privi musafirul.

— Ei, Fizzik!

Fizzik auzise voci mai primitoare şi cu mai multă căldură la droizii-călăi.

— Se pare că ai nişte informaţii pentru mine. Ei, vino cu mine. Nu, nu. Sigur că dacă informaţia e valabilă o să ai parte de compensaţie.

— Vreau doar să îmi slujesc fratele mai mare, îşi coborî Fizzik ochii respectuos.

— Eeei!

Corpul lui Trillot dădea senzaţia că se mişcă doar câte o secţiune o dată, astfel că o parte rămânea imobilă, în timp ce restul se afla în mişcare. Deşii făceau

parte din aceeaşi specie, Fizzik nu posedase niciodată o asemenea elasticitate. Trillot mergea uşor ciudat, cu sacul său umflat de ouă dezechilibrându-i pasul. Traversară un alt gang întunecat, plin de firide, din care ochii strălucitori ai mai multor specii îi priveau în trecere. Trillot părea să fi atras întreaga lume subterană de pe Cestus. Fizzik ştia că majoritatea străină de pe planetă ajunsese să domine celelalte specii până la punctul în care doar mai puţin de trei procente dintre ei erau nativi de pe Cestus.

Trecerea prin coridor fu punctată cu plecăciuni adânci şi respectuoase din partea găştii hidoase de paznici personali ai lui Trillot. Brusc, Trillot se opri şi adulmecă aerul. Pentru prima oară Fizzik văzu ceva ca o emoţie străbătând figura aurie a fratelui său. Dacă trebuia să ghicească despre ce era vorba, ar fi putut spune că fratele său mai mare era nemulţumit. O stare nu foarte plăcută.

— Îmi miroase a xyathonă, spuse Trillot şi se întoarse spre paznic. Miroşi şi tu?

— Nu, domnule, răspunse paznicul într-un dialect bothan pe care Fizzik îl înţelegea.

Despre Trillot se zvonea că ar fi fost capabil să vorbească mai mult de o sută de limbi, lucru pe care Fizzik era înclinat să îl creadă.

— Eu da.

Se apropie de una dintre firide. Un fuior subţire de abur îşi făcea loc de dincolo şi Fizzik trase draperia la o parte.

Doi chadra-fani şedeau tolăniţi în întuneric, inhalând vapori dintr-o butelcă fierbând. Trillot inspiră din nou, adânc. Îi întrebă ceva pe cei doi în limba lor, apoi se întoarse.

— Guntar! zbieră el.

Paznicii dispărură în grabă şi pentru un moment Fizzik crezu că Trillot uitase de el complet. Paznicii se întoarseră rapid, târând după ei un grăsan slinos, un

zeetsa mic şi îndesat. Trillot se uită în jos la sfera care se prosterna înaintea lui.

— Ai vândut cumva oaspeţilor mei ciuperci?

Pe suprafaţa bilei slinoase apărură două buze.

— Da, se bâlbâi Guntar. Sigur că da. Doar cele mai bune...

— Atunci de ce sunt îndoite cu xyathonă?

Micul zeetsa stătea ca o sculptură scandalizată a inocenţei.

— Ce? Nici nu am ştiu, jur...

— Chiar aşa? Atunci probabil că simţurile tale sunt insuficient de acute. Ar fi trebuit să miroşi. Să guşti amestecul. Vrei să spui că nasul şi limba ta insignifiantă nu se ridică la cerinţele sarcinii?

Urmă o pauză, timp în care Fizzik se încordă. Nu se întrevedea nici o rezolvare paşnică în acest caz.

— Păi... cred că...

— Ştii doar cât detest ineficienţa.

Apoi, spre paznici:

— Vedeţi de îndepărtaţi organele neputincioase.

Bula gri începu să zbiere înnebunită în braţele paznicilor care o trăgeau din faţa stăpânului. Trillot se întoarse spre cei doi chadra-fani. Le vorbi iar în limba lor păsărească. Aceştia răspunseră, apoi Trillot trase draperia peste alcov. Le ordonă paznicilor:

— Aveţi grijă să primească ce este mai bun. Din stocul meu personal.

— Da, domnule.

Trillot îşi schimonosi colţurile gurii într-un zâmbet aproximativ.

— Acum vino cu mine, Fizzik. În câteva minute ajungem la sanctuarul meu. Îţi sugerez să profiţi de ele pentru a-ţi compune raportul. Vezi doar...

De undeva, din întunericul aflat în spatele lor, răzbătu până la ei un urlet care îţi întorcea stomacul pe dos.

— ... cât urăsc ineficienţa.

17

Câteva ore bune şi-au făcut de treabă clonele militare în umbrele reci şi adânci ale Munţilor Dashta. Au lipit, au potrivit, au sudat, fixând una de alta sute de secţiuni prefabricate din duroţel, amestecându-le cu materiale locale pentru a crea nucleul unui centru de comandă reuşit.

— Până la urmă unde o să dăm primul atac? îl întrebă Patruşpa pe Nopt în timp ce munceau la construcţie.

Nopt dădu din umeri.

— Pune un punct de sudură, uite aici.

Unitatea lor astromecanică îşi întinse braţul de sudură.

— Mai întâi de toate, începu Nopt ascunzându-şi ochii de fulgerul strălucitor al materialului topit, avem motive să credem că s-ar putea nici să nu ne folosim forţa. Generalul Kenobi ar trebui să protejeze forţele politice şi economice puternice.

— Da, sigur, zise Treijdo.

— Dar dacă se ajunge la luptă?

Nopt mormăi.

— Atunci cred că vom lovi Cestus Cybernetics.

— Sună ca un plan.

Intercomunicaţia bâzâi discret; un ton de apel le semnala vizitatori prietenoşi în mai puţin de un minut, astfel că nu era necesar să răspundă cu forţă. Baliza de semnalizare se activase cu mult înainte să audă fâşâitul distant, dar distinct al aerului. Câteva secunde mai târziu motorepulsorul Generalului Fisto îşi făcu apariţia.

Nopt se îndreptă agale spre platforma de aterizare, simţindu-se degajat, periculos şi mulţumit. În câteva ore reuşiseră să transforme grota din munte într-o tabără

rezonabilă.

Urmări motorepulsorul nautiloidului lunecând pe deasupra suprafeţei stâncoase, îndreptându-se spre nord. Nopt ajunse la timp pentru a vedea o navă de transport aterizând pe platoul pe care îl aleseseră ca zonă de aterizare secundară.

Portalul se deschise şi platforma de coborâre se extinse. O femeie cu pielea întunecată ieşi din cargou, urmându-l pe Kit înapoi spre grotă. Nopt salută la trecerea Generalului. Femeia îi aruncă o privire puţin curioasă şi amândoi intrară în peşteră. Maestrul Jedi primi saluturile oficiale şi de la celelalte clone. Le evaluă rapid construcţia pe care o realizaseră deja, apoi o conduse pe femeie spre un scaner şi arătă nişte materiale. Stătu puţin de vorbă, după care Kit spuse:

— Căpitane, Patruşpa, vreau să ne însoţiţi.

— Am înţeles, domnule! rostiră cei doi într-un glas.

Dragonul Spiralat era un cargobot suborbital YT-l200 de capacitate medie. Vechi, reparat cu subansambluri înlocuite de la alte modele similare, cu o chilă rotunjită şi un cockpit tubular, alungit. Nopt stătu câteva minute să îi analizeze sudurile. Deşii era evident că fuseseră folosiţi electrozi din materiale diferite, ba chiar şi nişte compuşi epoxidici corellieni, sudurile păreau destul de solide încât să facă faţă acceleraţiilor cu coeficient mare, aşa că îşi dădu aprobarea.

Interiorul de abia dacă era funcţional: câteva mici elemente de decor sugerau o încercare de aranjament estetic, dar nimic prea luxos încât să scadă din utilitate.

Femeia clătină din cap în faţa militarului, încercând să îi zărească trăsăturile prin cască.

— Nu ţi-am reţinut numele, îi spuse ea.

— Căpitan A-Nouă-Opt.

Ea pufni.

— O versiune mai scurtă nu ai?

— Spune-mi Nopt, răspunse el.

Curiozitatea licări în ochii ei negri şi buzele se

mişcară de parcă Sheeka Tuli era tentată să întrebe ceva. Nu se lăsă pradă tentaţiei, dar el ghici că femeia nu îl amestecase în categoria nefiinţelor aşa cum majoritatea cetăţenilor catalogau automat clonele.

În câteva minute se legaseră toţi cu centurile şi erau gata de plecare. Nava se ridică de pe platou şi se roti spre cer, zbură spre sud-est aproximativ un sfert de oră, apoi spre nord încă vreo zece minute.

Un mic complex manufacturier se întindea dedesubt. Nopt evaluă rapid aşezarea din punct de vedere tactic: câteva intrări în mină, barăci de muncitori, o mică rafinărie, nişte depozite, platforme de andocare, echipament de filtrare a apei şi turnuri de comunicaţie. Lângă o serie de alambicuri de condensare se zărea o bulină albastră care părea a fi o seră de polarizare folosind plasticuri ecranate pentru a schimba spectrul solar, astfel încât să permită cultivarea unei varietăţi largi de plante. O aşezare tipică. Fragilă. Uşor de distrus.

Rămase însă tăcut. O mare parte din îndatoririle sale era să fie impresionant din punct de vedere vizual. Mulţi civili nu văzuseră niciodată clone militare, deşii cu siguranţă auziseră suficient de multe poveşti.

Nopt şi Patruşpa ieşiră primii pe rampa de coborâre când se deschise trapa, urmaţi de Sheeka Tuli şi de Maestrul Jedi.

Comunitatea părea să se fi adunat pentru ei, dar remarcă puţini reprezentanţi ai speciei X’Ting. Majoritatea erau umani, câţiva wookiee, şi o adunătură de alte specii. Fără îndoială că mulţi dintre ei erau urmaşii prizonierilor încarceraţi pe planetă.

Fermierii şi minerii se liniştiră când o văzură pe Sheeka ieşind din navă şi făcându-le semn. Era cunoscută aici. Perfect. Le făcea treaba mai uşoară dacă urmau să stabilească o punte de încredere sau, dimpotrivă, o dominare.

— Salutări tuturor! le strigă femeia. Mă bucur că v-aţi strâns cu toţii, deşii nu sunt sigură despre ce este

vorba. Dar aceştia sunt cei despre care v-am anunţat că vor veni. Nu voi garanta pentru ei. Ţineţi-vă ochii şi urechile căscate şi luaţi propriile voastre decizii.

Mulţimea o aprobă, iar Nopt trebui să îi respecte discursul de deschidere: Tuli fusese de acord să îi aducă până aici, dar indiferent de puterea de convingere a Republicii asupra ei, nu o putea forţa să îşi vândă onoarea doar ca să pretindă prietenie. Perfect. Începea să o placă din ce în ce mai mult.

Generalul Fisto se opri la marginea rampei şi îşi ridică mâinile. Tentaculele sale se răzvrăteau şi unduiau hipnotic.

— Minerii mei! le strigă el. Voi scoateţi minereul din pământuri. Voi îl transportaţi, îl rafinaţi şi îl prelucraţi. Voi sunteţi inima acestei lumi!

Feţele păreau încrezătoare, dar intrigate. Nopt observă privirile unora mai tineri aţintite asupra lui, studiindu-l şi dorindu-şi ca militarul să aibă vizorul căştii transparent.

— Voi daţi viaţă comerţului, continuă Generalul. În mâinile voastre stau materialele, echipamentele, pregătirea şi resursele pentru a-şi construi ei luxul.

Când unii începură să aprobe din cap, Nopt înţelese că Generalul Fisto le vorbea pe limba lor. Singura întrebare care rămânea era dacă le păsa prea mult să îl asculte vorbind.

— În ciuda acestui adevăr, de câte ori aţi fost incluşi în deciziile lor?

— Niciodată, se auzi o voce mormăind.

— De câte ori v-aţi bucurat de beneficiile lor? Înţelegeţi că droizii lor sunt printre investiţiile cele mai preţuite din galaxie? Nu este nimic rău în a deveni bogat, dar bogăţia trebuie împărţită cu cei care fac treaba cea mai mizerabilă, cea mai periculoasă.

Emoţia din voce îi deveni mai pronunţată pe măsură ce continua să vorbească.

— Strămoşii voştri au ajuns aici în lanţuri. La câtă

putere de decizie aveţi, aţi putea foarte bine să le purtaţi şi voi.

Le stârnise interesul, dar avea nevoie de mult mai mult pentru ca stratagema să aibă succes.

— Chiar în acest moment, stăpânii voştri cochetează cu războiul împotriva Republicii.

Replica atrase o serie de murmure şi icneli urâte. Câţiva dintre localnici era posibil să nu iubească câtuşi de puţin Republica – genul acelora care s-ar fi alăturat imediat cestienilor împotriva puterii unei flote de mii de nave de război. Alţii nu dădeau pe dinafară de eroism şi se mişcară nervoşi de pe un picior pe altul, ca şi cum se temeau că au călcat brusc într-o capcană de bantha cu colţii închizându-se brutal.

— De ce face aşa? întrebă o femeie în vârstă, cu părul grizonant bătut uşor de vânt.

— Pentru că vând droizii aceştia mortali către Confederaţie, urmând a fi modificaţi şi folosiţi împotriva Republicii.

La acest vorbe, Nopt se îndreptă şi mai mult de spate, observând că şi Patruşpa făcuse la fel. Privirile mulţimii se fixară asupra lor. Ce gânduri le umblau prin minte? Priveau clonele militare ca pe un potenţial pericol? Îşi imaginau soldaţii murind? Sau ucigând? Îi studiau ca pe un potenţial aliat? Se întrebau cum ar fi să lupte alături de un militar din trupele de comando? Cu siguranţă se găseau câţiva aici cu sângele suficient de înfierbântat încât să îşi dorească o astfel de aventură, un astfel de test.

— De fapt, avem informaţii care sugerează intenţia de a vinde în masă aceşti droizi în afara planetei, odată ce şi-ar păstra secretul în siguranţă.

— Ce? Aşa ceva nu se poate întâmpla. Călăuzele... începu o femeie miner, dar imediat un fermier din dreapta lui Nopt o pocni cu cotul zdravăn în coaste şi ea tăcu.

Interesant.

— Aşa este, continuă Kit ca şi cum le-ar fi citit gândurile şi lui Nopt şi femeii care tocmai vorbise. Vi s-a spus că este imposibil să fie produşi mai mult de câteva sute, din cauza ţiparului dashta.

Mulţimea devenise şi mai stânjenită acum, dar Nopt intui că problema avea mai multe faţete. Unora le era frică, altora vorbele li se păreau strigătoare la cer, iar câtorva... scepticismul li se vedea atât de bine în priviri încât Nopt îşi dădu seama automat: Aceştia ştiu anumite lucruri.

— Dar sunt gata să vă vândă supravieţuirea doar ca să îşi crească averile.

— De unde ştii că-i aşa? întrebă un om cu părul blond. Cele Cinci Familii locuiesc aici. Nu poţi să scufunzi jumătate de căruţă de nisip, nautiloidule.

— Adevărat, locuiesc aici, dar nu sunt legaţi de planetă. Când eşti bogat poţi face posibile multe lucruri. Cei care deţin proiectele se vor îngrăşa mai departe. Trebuie să vă întrebaţi: cei care deja vă ţin la un nivel minim al subzistenţei vor ezita oare să vă sărăcească complet?

Un murmur urât răzbătu din mulţime.

— Să îmi spuneţi voi: de ani de zile, de decenii întregi, v-au tratat într-un fel care să vă arate că vieţile voastre, familiile voastre, nevoile şi dorinţele voastre îi interesează vreun pic?

Acum murmurele de aprobare crescură în intensitate.

O femeie X'Ting, cu un smoc de blană roşie vibrând între torace, bărbie şi corpul îngrăşat cu sacul de ouă, păşii în faţă. Un lucru rar. Unde odată mişunau cu milioanele prin muşuroaie, acum nu rămăseseră decât vreo cincizeci de mii de exemplare din specia X'Ting pe întreaga planetă. Era mai masivă decât majoritatea bărbaţilor de rasă umană şi aceştia trebuiră să îi facă loc.

— Ce vrei de la noi?

Vorba nepricepută o cataloga drept una dintre

membrele castelor inferioare. Faţa întunecată se înroşise de emoţie, iar braţele ei secundare nu îşi găseau locul.

— Gata cu flecăreala. Am mai auzit d-astea. Ce ne oferi şi ce vrei în schimb de la noi?

— Nu vă ofer nimic mai mult decât ce a promis Republica fiecărei planete: o voce egală în cadrul Senatului, acces la resursele comune dintr-o mie de sisteme stelare şi sprijinul nostru în a vă forţa guvernul să împartă avuţia cu cei care o produc. Ce vă cer în schimb este aceasta: dacă îmi dovedesc afirmaţiile, dacă vă aduc dovezi că liderii voştri sunt gata să vă vândă drepturile pe care le aveţi prin naştere, să trădeze Republica, să vă lase să vă înecaţi în cenuşa unei planete răscolită de război în timp ce ei vor scăpa pe alte stele împreună cu moştenirea copiilor voştri, dacă pot să vă dovedesc toate acestea...

Ochii negri ai Generalului Fisto se fixară fără să clipească pe câţiva tineri din mulţime şi pe câteva tinere. Spre plăcerea lui Nopt, observă cum toţi îşi traseră umerii înapoi. Se legănau încet, uitându-se unul la altul, ca şi cum ar fi fost tentaţi chiar în acel moment să facă un pas înainte.

La acest semnal, Nopt şi Patruşpa îşi scoaseră căştile şi luară poziţia de drepţi. Feţele lor identice produceau întotdeauna rumoare: unii îi credeau gemeni; alţii auziseră de armata de clone şi aveau nevoie doar de o figură cu care să îşi formeze o imagine mentală.

Sheeka Tuli făcu ochii mari. Păşii înapoi de parcă ar fi pocnit-o cineva. Se uită când la Nopt, când la Patruşpa, de câteva ori, apoi se retrase până când cei doi n-o mai putură vedea.

— ... să îi lăsaţi pe cei mai buni şi mai bravi dintre voi să ni se alăture, dacă aceasta va fi alegerea lor, concluzionă Generalul.

— Asta-i tot? Întrebă femeia X’Ting.

— Aceasta este tot şi suficient. Nu îmi respingeţi vorbele pur şi simplu. Lăsaţi-ne să găsim tot suportul de

care avem nevoie. Nu dorim nimic din ceea ce nu vreţi să ne daţi.

Oamenii începură să comenteze între ei, apoi îndrăzniră să adreseze alte întrebări. Nopt bănui că problema cea mai importantă era dacă într-adevăr aveau cum să aleagă în această situaţie. Şi îl felicită în tăcere pe General pentru alegerea intenţionată – sau instinctivă – a tacticii corecte pe care să o folosească în discuţia cu acest grup dezmembrat. Observă cum tinerii şi tinerele ascultau mai atent, cântărind cuvintele Generalului Fisto ca pe un pumn de ţărână în care era posibil să se ascundă nestemate.

Generalul le promise fermierilor să îi ţină la curent cu evoluţia evenimentelor, apoi se îmbarcară să pornească spre alt grup. Înainte de a urca în navă, Sheeka Tuli îl trase pe Maestrul Jedi de o parte şi îi vorbi destul de afectat, gesticulând energic înspre cele două clone militare. Nopt nu putea să audă conversaţia, dar după ce terminară de vorbit, o văzu pe femeie cumplit de afectată. Trecu pe lângă Nopt şi Patruşpa fără să îi privească şi se aşeză în scaunul pilotului fără a mai scoate vreun sunet.

Restul zilei urmară aceeaşi rutină. Femeia cu pielea tuciurie îi prezenta, apoi Generalul Fisto îşi ţinea discursul în timp ce Nopt şi Patruşpa stăteau drepţi lângă el. Generalul nu făcu nici o referire directă la clonele militare, dar ştia că oamenii se întrebau dacă aceştia erau soldaţii despre care auziseră atâtea poveşti – şi dacă cumva aveau vreun rol în miliţiile planetare care se organizau în acest timp în fiecare colţ din galaxie?

Nopt ştia singur răspunsul la această întrebare, acelaşi răspuns pe care generalii şi cuceritorii îl ştiau încă de la începuturile civilizaţiei: întotdeauna mai este loc pentru încă un luptător dornic.

După cea de-a treia întâlnire, nautiloidul fu abordat de un grup de mineri care păreau captivaţi de acest vizitator exotic venit din centrul galactic. Generalul se

întreţinu cu acest grup în particular, având ca rezultat invitaţia pe care aceştia o făcură grupului de vizitatori să ia masa cu ei şi familiile lor. Burta care îi ghiorţăia îi aminti lui Nopt că îşi pusese frâu nevoilor fizice cam de mult timp. Din obişnuinţă, dar şi pentru că astfel întreţineau misterul asupra lor, Nopt şi Patruşpa mâncară separat de ceilalţi. Un grup de copii ai minerilor arătau spre ei şi chicoteau.

Spre surprinderea lui, Sheeka Tuli alese să stea lângă el. Nopt mâncă în linişte câteva minute înainte să îşi dea seama că studia mişcarea pielii tuciurii la întâlnirea cu benzile alb-roşii ale jachetei de pilot pe care o purta femeia şi se opri oarecum intrigat. Se decise să încerce o stratagemă conversaţională.

— Bună carnea, spuse el. Din ce este?

— Nu e carne, răspunse ea. Este o ciupercă pe care o cultivă X’Ting, adaptată pentru stomacul uman. Pot să îi dea orice gust vor.

Nopt se uită lung la porţia din faţa lui. Ciuperca avea striaţii precum carnea. Avea gust de carne şi putea să parieze că şi profilul de aminoacizi era perfect. Mestecă experimentat, apoi se relaxă şi savură gustul.

— De ce te afli aici? întrebă iar.

— Ce vrei să spui?

— Nu te-ai născut aici, îi zise el.

— Şi cum de ţi-ai dat seama?

Femeia părea realmente curioasă.

— Pronunţia îţi este diferită. Ai învăţat Basica după limba maternă.

Ea râse, dar era un râs lung, adânc, fără nici o urmă de batjocură.

Un râs bun, decise el.

— Unde ai învăţat să gândeşti aşa?

— Pregătire tactică în culegere de informaţii. Să fii soldat înseamnă mai mult decât să apeşi pe trăgaci.

— Hei, hei, nu fi atât de înţepat, rânjii ea.

Nopt muşcă puternic şi satisfăcut din mâncare.

Ciuperca era condimentată şi iute, zemoasă ca o friptură de fanteel kaminolez. De prea multe ori, raţiile pe care le primeau în teren trupele de comando conţineau doar nişte budincă fără gust, de parcă lipsa diversităţii genetice justifica lipsa variaţiei gustului în mâncarea de la cantină.

— Deci... ce se aude cu răspunsul meu? Cum de te afli aici?

Ea îşi sprijini capul de copacul din spate. Părul îi creştea bogat, dar nu îi cădea pe umeri. Stătea strâns într-un fel de tufiş care părea să îi crească din scalp.

— Uneori mă simt de parcă aş fi fost oriunde şi aş fi făcut orice, răspunse ea.

Un minut se lăsă tăcerea între ei şi Patruşpa plecă să îşi mai ia o porţie. Nopt o surprinse pe Sheeka uitându-se la el cu o privire aprobatoare, dar care trăda un anumit secret. Îi studia figura de parcă...

De parcă...

Reuşi să îşi concentreze gândurile.

— Unde îţi este familia?

„De ce spaţiul mă-sii a trebuit să o întrebe tocmai asta!” Nu era treaba lui şi ceea ce era mai rău, deschidea uşa unor întrebări personale posibil stânjenitoare.

— Părinţii mei adevăraţi?

— Doar nu eşti o clonă? o spusese ca pe o glumă.

Faţa ei deveni foarte serioasă.

— Da. Am avut părinţi.

— I-ai pierdut.

Nu mai era o întrebare. Uitându-se pe deal în jos, Nopt îi văzu pe bătrâni adunaţi în jurul Generalului Fisto, ale cărui gesturi erau simultan măsurate şi largi.

Mai bine de un minut femeia nu mai scoase o vorbă, iar el speră să nu o fi jignit cu întrebările. Apoi, vorbind atât de şoptit încât la început îi confundă vocea cu suflul jucăuş al vântului, începu să îi povestească.

— O serie de războaie pe Atrivis-Şapte, spuse ea. Au

fost vremuri grele.

Se uită fix spre pământ în timp ce îşi amintea. Nopt nu îşi putea imagina cum ar fi să ştii că vine războiul, să îl simţi izbucnind împrejurul tău şi să nu ai pregătirea de a pune mâna pe arme şi să te alături trupelor. Spera să nu trebuiască niciodată să afle. Ea continuă.

— Poate că m-a atras Ord Cestus fiindcă era atât de... izolată. Atât de îndepărtată de centrul tuturor lucrurilor. Cred, totuşi, că nu a fost suficient de izolată. Am cunoscut pe cineva.

Ceva din vocea ei îi stârni interesul, îl făcu să o privească mai atent.

— Un bărbat?

Ea dădu din umeri.

— Se întâmplă, spuse simplu. Un miner pe nume Yander.

— Te-ai îndrăgostit? o întrebă.

Îi reveni cheful de glumă.

— Aşa i se spune. Tu înţelegi dragostea?

El se încruntă. Ce fel de întrebare mai era şi asta?

— Bineînţeles, spuse sigur pe el apoi se răzgândi.

Era foarte posibil ca ea să se fi referit la ceva ce el nu includea printre propriile definiţii.

— Nu era vorba numai de el, continuă ea adâncită acum în propriile amintiri. Ci şi de cei trei copii ai lui. Tari, Tonote şi Mithail. Întreaga lui familie.

Privirea îi fugi o clipă în altă parte, apoi se întoarse spre el.

— M-am îndrăgostit de toţi ai lui. Ne-am căsătorit. Yander şi cu mine am trăit patru ani frumoşi împreună. Mai mult decât au parte alţi oameni.

Nopt surprinse ceva în vocea ei şi se blestemă în gând pentru că îi invadase intimitatea. Apoi se gândi imediat de ce îi permisese să o întrebe lucruri personale dacă întrebările erau atât de evident dureroase. Într-un târziu, reuşi să rostească simplu „îmi pare rău”.

— Şi mie, oftă Sheeka Tuli. Deci, ca să revin, acum îi

cresc copiii. Nu am avut parte niciodată de o familie prea mare... aşa că vreau să o cresc pe cea de acum. Iată motivul pentru care sunt gata să îmi asum toate riscurile să vă ajut pe voi. Să îmi curăţ dosarul.

— Cu ce te au la mână?

Ea dădu din cap, refuzând să îi răspundă.

— Poate când o să ne cunoaştem mai bine.

Când? Nu Dacă? Interesant.

— Familia ta cea nouă locuieşte în apropiere?

Încă o dată ea răspunse evaziv, iar el sesiză că atinsese un punct sensibil.

— Nu. Nu aici. Cu mătuşa şi unchiul lor. O comunitate de fermieri care cultivă ciuperci. E doar o ruină, dar nouă ne place.

— Ruină?

— Cultivă atât cât să aibă pentru ei şi să facă un pic de schimb, dar nu suficient cât să şi vândă.

Aşa deci. Ea muncea ca să îşi întreţină familia adoptivă, pe care o lăsase să locuiască cu fratele şi sora minerului. Părea reticentă să discute despre... copii? Sau locul unde erau ei? Greu de spus. Interesant.

Îşi alungă repede gândurile, înţelegând că avea încă o dată sentimentul că femeia se zgâia la el literalmente; de data aceasta se simţi stânjenit.

— De ce mă priveşti în felul acesta?

Ea dădu din cap. Apoi, de parcă se considera cea mai mare proastă din galaxie, se scutură de un râs adânc, sănătos.

— Cred că încă mă aştept să mă recunoşti. Este o nebunie, ştiu.

Râse din nou, iar Nopt se simţi şi mai confuz.

— Va trebui să mă scuzi, îi spuse ea.

— Nu înţeleg.

— Cred că ar fi trebuit să îţi spun mai devreme. L-am cunoscut pe Jango Fett.

Nu îi venea să creadă ce tocmai auzise. Ba, mai rău, nici nu era sigur cum ar trebui să reacţioneze.

— Serios?!

Ea aprobă din cap.

— Da, acum douăzeci de ani, când trăiam cu totul altfel. Văzându-vă pe voi am fost de-a dreptul şocată. Când v-aţi dat căştile acelea jos... Au!

Râsul ei pornea din gât şi vibra puternic.

— Este chiar el, mi-am zis, şi exact la vârsta la care ne-am cunoscut prima oară.

Capul lui Nopt parcă se învârtea.

— Trebuia să mă aştept şi la asta până la urmă, cred. Cu siguranţă unii dintre fraţii mei s-au întâlnit şi ei cu oameni care l-au cunoscut... eu, în schimb, nu am vorbit niciodată cu cineva.

— Zău?

Scurmă ţărâna cu vârful piciorului, desenând un alt simbol mititel, apoi îl şterse rapid.

— Păi, minunile or să se petreacă întotdeauna. Cum s-a întâmplat asta? Şi ceilalţi soldaţi... cu toţii sunt nişte mici Jango?

El se uită chiorâş, dar ea îşi sprijini mâna pe braţul lui.

— Doar o glumă. Ştii, glumă?

Într-un târziu dădu din cap, înţelegând că ea nu intenţionase nici o ofensă.

— Republica a cerut o armată de clone, spuse el şi recită mai departe cuvintele pe care le auzise şi le rostise de mii de ori înainte. Aveau nevoie de un model pentru un luptător perfect. În toată galaxia au găsit doar unul, Jango Fett.

— Ei, nu era el chiar perfect, dar măcar era un tip serios.

Pe faţă îi apăru un zâmbet poznaş.

— Deci acum a devenit tăticul unei întregi armate de bebeluşi clone. Ce părere are despre asta?

— E mort.

Pauza care urmă ar fi putut să înghită chiar şi un crucişător stelar de dimensiuni considerabile.

— Cum s-a întâmplat? întrebă ea în şoaptă. Cred că am ştiut întotdeauna că Jango era mult prea intens ca să dăinuie o veşnicie. Şi totuşi...

Vocea i se pierdu.

— Şi totuşi ce? întrebă Nopt.

— Părea întotdeauna invulnerabil, ca şi cum nimic nu l-ar fi putut doborî.

Scutură din cap.

— Ce prostie. Inima nu a vrut să creadă ceea ce mintea deja ştia.

Melodia veselă a copiilor care cântau şi se jucau ajunse până la ei.

„Unu, unu, un chitlik zăcea la soare.

Doi, doi, kista de chitlik fierbe-n ibric.

Trei, trei, lasă-ne şi nouă un pic...”

Un cântecel ciudat. Bineînţeles, tinerele clone cântau şi ele pe Kamino. Cântau melodii care să îi ajute să memoreze în subconştient reţete de explozibili, manuale de ordonanţă, ecuaţii pentru stabilirea ţintei şi a parametrilor necesari în lansarea proiectilelor, vulnerabilităţi anatomice caracteristice pentru o sută de specii importante. Bineînţeles că aveau cântece, şi jocuri. Dar rimele pe care le auzea acum erau legate doar de activităţile zilnice, de soare, de treburile din jur, fără instrucţiuni specifice din arta supravieţuirii sau a războiului. Nu mai auzise niciodată un astfel de cântecel, ceea ce îl intriga.

— Cât de multe ştii despre el? întrebă Sheeka.

El îşi îndreptă un pic ţinuta şi repetă din nou cuvinte pe care buzele sale le rostiseră de sute de ori.

— A fost cel mai mare vânător de recompense din galaxie, un mare războinic şi un om de onoare. Accepta un contract şi se ţinea de el până la sfârşit.

— Dar cum a murit, mai exact?

Nopt îşi drese glasul, surprins să vadă că i se părea mai greu să vorbească decât să se gândească la întreaga poveste.

— Unul dintre clienţii lui s-a dovedit a fi un trădător. Jango Fett nu a ştiut acest lucru atunci când a acceptat contractul, dar odată ce a apucat să îşi dea cuvântul, nu a avut altă variantă. O duzină de Jedi s-au chinuit să îl ucidă.

Cel puţin aceasta era varianta poveştii pe care o auzise Nopt întotdeauna. Mândria curgea prin venele lui. Nu era nimic de ruşine în ceea ce făcuse Jango. De fapt, în acea lume decadentă în care majoritatea promisiunilor nu valorau nici cât un scuipat de bantha, era mândru să fie odrasla unui războinic atât de periculos şi onorabil.

Se uită spre ea, aşteptându-se ca femeia să îl contrazică.

— Deci Jango a fost ucis de Jedi.

Arătă cu degetul spre Kit Fisto.

— Uite-i cum umblă ţanţoşi. Nu te deranjează?

El dădu încet din cap.

— Nu, spuse. Deloc. Şi noi suntem tot sub un contract, un contract pe care l-am semnat cu sângele nostru. Ne-am născut să servim şi în acest serviciu găsim darul cel mai minunat al vieţii: o existenţă justificată.

Femeia dădu şi ea din cap, dar fără să se simtă vreun pic de batjocură în expresia ei.

— Este strigător la cer! spuse ea. Jango nu a fost deloc un tip filozofic.

Curiozitatea punea stăpânire pe Nopt. Era adevărat că îl întâlnise, doar fusese educat de el, învineţit şi bătut de mâinile lui. Dar nici un soldat nu avea idee cum era el ca... ei bine, ca om. N-ar putea să facă o astfel de cunoaştere un soldat mai bun din Nopt?

— Spune-mi mai multe despre el, îi ceru.

Sheeka Tuli îşi înclină capul într-o parte, uitându-se puţin pieziş, parcă evaluându-l cu o privire uşor răutăcioasă.

— Poate mai târziu, răspunse. Dacă eşti bun.

— Sunt cel mai bun dintre cei buni, se lăudă el.

— Aceasta, spuse ea speculativ, rămâne să vedem.

18

La următoarea lor oprire în câmpiile de la vest de munţii Dashta, membrii a două comunităţi diferite de fermieri se adunaseră să îl asculte pe Jedi. Nu se afla nici o sală atât de largă încât să poată încăpea toţi, astfel că Generalul Fisto îl trase pe Nopt deoparte.

— Ai pregătire specifică pentru recrutare?

— Da, îi confirmă Nopt. Recrutare şi antrenare de trupe locale.

— Perfect. Vreau să ai grijă de grupul mai mic. Raportează-mi cum au mers lucrurile.

Maestrul Jedi întinse mâna. Nopt o apucă şi o scutură zdravăn.

— Da, domnule.

Grupul lui Nopt îl aştepta într-o hală din prefabricate care de obicei adăpostea navele de cursă lungă oprite peste noapte cu transporturi de ciuperci spre fermele îndepărtate. Aproximativ o mie cinci sute de bărbaţi şi femei din vreo zece specii diferite se înghesuiseră sub acoperişul curbat din metal. Toţi dornici să se întâlnească cu reprezentanţii sosiţi din buricul galaxiei.

Căpitanul trupelor de comando înaintă spre podiumul provizoriu, remarcând numărul ridicat de bărbaţi de specie umană ale căror braţe groase şi umeri largi ar fi putut să umple uşor o uniformă de soldat. Nu îi era însă deloc uşor să evalueze cât de bine ar fi putut să instruiască femeile şi materialul nonumanoid prezent în sală. Care să fi fost standardele fizice pentru un juzzian? Că erau sedentari sau, din contră, genul de creaturi hiperactive ale muntelui, păreau toţi doar nişte conuri cu dinţi.

Armata profesionistă formată numai din clone îşi avea valoarea ei, dar Nopt simţea că şi aceşti oameni

aveau o legătură strânsă cu fermele lor. Odată ce îşi descopereau motivaţiile potrivite, ar putea să lupte ca nişte demoni pentru a-şi apăra pământul şi familiile.

— Cetăţeni ai Republicii!

Vorbi cât putea de clar, proiectându-şi vocea ca şi cum încerca să se facă auzit deasupra zgomotelor unui câmp de luptă. Privi spre stânga sa. Sheeka stătea lângă el, cu ochii fixaţi asupra lui. Urma să îi raporteze Generalului Fisto? Sau...?

— Vin astăzi înaintea voastră nu cu vorbe goale sau promisiuni deşarte. Nu vă voi adresa fraze dulci care să vă liniştească.

Mulţimea se foi nervoasă. Perfect, era important să le atragă atenţia.

— A venit timpul să alegeţi de partea cui sunteţi, le spuse el. Ambiţiile conducătorilor voştri vă vor târî spre ruină, în schimb o acţiune curajoasă acum vă va salva. Veţi avea de câştigat dacă alegeţi să fiţi de partea Republicii, poate chiar nişte cariere militare pentru cei care posedă abilităţile necesare.

Ultimul comentariu era adevărat, dar îi lipsea totuşi profunzimea şi limpezimea. Marea Armată a Republicii era formată sută la sută din clone, totuşi miliţii locale erau adesea recrutate pentru a suplimenta forţele.

Comentariile sale stârniră rumoare în audienţă. Nopt speră să poată folosi momentul şi continuă după o scurtă pauză de efect.

— Popor al planetei Cestus! Munca cinstită este onorabilă, dar puteţi obţine glorie şi riscându-vă viaţa pentru a vă păstra acele principii pe care le consideraţi sacre. Lăsaţi-vă acţiunile de acum să vorbească despre ceea ce visaţi să deveniţi şi nu doar despre ce aţi fost odată.

Îi remarcă pe tineri cum se uită unul la altul şi înţelese că în ţinuturile pustii de pe Cestus nu creşteau laşi. O viaţă dură producea bărbaţi duri. Chiar şi femei, observă el. Mai multe dintre femeile prezente îşi ridicară

umerii cu mândrie. Evident că nu se bucurau de o viaţă obscură, aici în mahalalele Republicii. Trebuia totuşi să aibă grijă pentru a nu îi jigni pe cei mai bătrâni, astfel că îşi potrivi vorbele pentru a evita un astfel de efect.

— Nu vin să vă iau copiii, care ar trebui să rămână lângă voi să înveţe obiceiurile strămoşilor. Dar cei care au vârsta majoratului, cei care îşi doresc o altfel de viaţă şi care se simt prinşi în capcana unei corporaţii lacome care vă seacă viaţa şi tinereţea, dar nu vă dau în schimb decât promisiuni deşarte – pentru aceştia dintre voi am o altă alternativă.

Un tânăr fermier bine făcut se uită când la dreapta, când la stânga, părul său blond până la umeri fluturând la fiecare mişcare a capului. Bărbatul de lângă el avea aceeaşi faţă largă, ştearsă, şi părul blond, dar cu cel puţin douăzeci de ani mai mult. Munca şi grijile îi coborâseră umerii, iar ochii obosiţi priveau mai mult în jos. Tatăl. El putea să fi fost înfrânt, dar fiul său încă nu era nici doborât, nici umilit.

— Mie îmi sună teribil de bine, spuse băiatul şi scuipă în ţărână. Onnson mi-e numele. Skot Onnson. Ne-am pierdut ferma când directorii ăia din cele Cinci Familii ne-au tăiat sursa de apă la Nisipurile Kibo.

Acest ultim comentariu generă mormăieli, majoritatea aprobatoare. Clar, cazul familiei Onnson nu era unul izolat.

— Eu nu am nevoie nici măcar de atâta motiv, se auzi un altul. Părinţii mei au murit anul trecut de febra umbrei. Muncesc la fermă de unul singur; aş pupa în bot un păianjen de cavernă doar pentru a pleca de pe stânca asta.

Nopt îşi ridică mâna imediat ce vocile aprobatoare ridicară tonul.

— Cetăţeni! le strigă el. Vi se va da un loc de întâlnire. Acolo, vom determina împreună care dintre voi are puterea necesară să vă sprijine Republica la ceas de cumpănă.

Păşii jos de pe podium şi îi ascultă cum se porniseră să comenteze, îşi împărţeau opiniile cu pasiune, iar discuţiile puteau să se lungească liniştit cu orele. Iată deci: aprinsese o torţă. Era în puterea şi dorinţa lor să întreţină văpaia flăcării.

19

De la covor şi până la tavanul translucid, fiecare centimetru din apartamentul lui Obi-Wan fusese gândit pentru un lux optim. Cu gândul încă la săptămânile petrecute în junglele de pe Forscan VI, Obi-Wan îl găsise la început foarte încântător. Pe măsură ce treceau orele şi Snoil, legat la calculatoarele centrale de pe Cestus, îşi petrecea ceas după ceas absorbind munţi întregi de informaţii juridice, Obi-Wan trecea din ce în ce mai mult într-o stare de ameţeală plăcută. Snoil încă mai studia când Obi-Wan cedă într-un târziu şi se contopi cu somnul şi tot acolo îl găsi Maestrul Jedi când se trezi de dimineaţă.

Obi-Wan era conştient că fiecare mişcare le era urmărită pas cu pas – de forţe loiale guvernului şi, probabil, de spioni angajaţi de cele Cinci Familii, acel grup de conducători aflat cu siguranţă în spatele a ceea ce considera acum un Regent marionetă. Guvernele au venit şi au plecat, dar banii şi-au păstrat influenţa dintr-o administraţie într-alta, îngrijindu-se de fiecare aşa cum muntele se îngrijeşte de fiecare anotimp.

Alţi ochi erau şi ei aţintiţi asupra lui, unii neprietenoşi şi neoficiali. Cestus avea o clasă foarte dezvoltată de infractori, mai ales că mulţi dintre conducători îşi aveau strămoşi în vechile muşuroaie care odată controlaseră planeta. Trebuiau să aibă tentacule peste tot.

Bulbii oculari ai lui Snoil vibrară. Părea să se

împotrivească din greu panicii.

— Niciodată nu am văzut o astfel de reţea îmbâcsită, se plânse el. Maestre Obi-Wan, ar putea să ne ia luni întregi numai ca să săpăm prin structura de putere actuală. Totul se află în proprietatea unor invenţii juridice, fiecare contract încheiat nu cu persoane fizice, ci cu nişte consilii sau corporaţii fără identitate reală. Mă doare capul!

— Ce ai aflat despre acest Regent? Poţi spune că are putere reală?

— Da şi nu, răspunse Snoil. G'Mai Duris reprezintă un gest conciliant pentru rămăşiţele vechiului muşuroi. Până la urmă, contractele originale au fost încheiate toate cu rasa X'Ting, aşa că orice supravieţuitor sau urmaş trebuie onorat. Părerea mea este că ea are putere în mod public, dar primeşte ordine în particular.

— De la cine?

Ţeasta vippitului se bălăngăni dintr-o parte în alta.

— Probabil de la Familiile astea Cinci.

Aerul se parfumă înaintea lor. O mică zeetsa albăstruie cu gene prelungi se ploconi politicos.

— Regentul vă solicită prezenţa onorabilă, spuse creatura. Veţi fi dispuşi să participaţi la întâlnire?

— Cu plăcere, răspunse Obi-Wan şi se opri să mai bată camera cu pasul.

— Un taxi aerian va sosi pentru dumneavoastră în curând, îi anunţă zeetsa apoi dispăru.

— Perfect! se lumină Obi-Wan. A venit timpul pentru munca adevărată.

Obi-Wan îl ajută pe Snoil să îşi lustruiască bine carapacea – o activitate comună printre vippiţi – şi curând avocatul era gata de plecare. Coborâră în holul de la recepţie chiar când le sosea şi taxiul, şi curând zburau de-a lungul periferiei oraşului şi ajungeau peste câteva minute la sala tronului.

Aflată într-o grotă destul de mare ca să poată adăposti şi crucişătorul interstelar care îi adusese pe

Cestus, sala tronului era mobilată mai degrabă modest, mai puţin ostentativă decât palatele Cancelarului Suprem. În fond, Cestus era brăzdat şi de grote naturale şi de cavităţi săpate în timpul muşuroiului. Iar dacă aici spaţiul fusese format prin procese naturale şi nu prin activităţi de minerit, atunci sala tronului era cumva expresia frumuseţii naturale de pe Cestus.

Aici, în această sală de marmură, se întrunea consiliul şi tot aici aveau loc întâlniri cu reprezentanţii breslelor şi ai diverselor clanuri. Din cauza numărului mic al celor prezenţi la întâlnirea de astăzi, sala părea mai imensă decât era în realitate.

O femeie X'Ting, înaltă şi solidă, cu cochilia de un auriu pal, şedea pe taht, iar Obi-Wan o recunoscu imediat ca fiind Regentul Duris. Se spunea despre ea că trudise să ajungă atât de sus ani de zile, ani în care serviciul şi talentul politic ieşiseră în evidenţă. Avea reputaţia solidă a unei persoane cinstite, iar faţa, deşii încă nebrăzdată de riduri, era cutată de liniile unui zâmbet liniştit care sugerea o dispoziţie serioasă şi constantă.

Chiar aşa, şezând pe tronul ei, radia putere, expresia politicoasă, dar severă. Aşa deci: avea să fie o întâlnire solemnă.

G'Mai Duris se trăgea dintr-o linie de descendenţi direcţi din matca originală a muşuroiului, dar oarecum tangenţial: strămoşii direcţi muriseră în timpul flagelului. Cu toate acestea, luând în considerare situaţia actuală de pe Cestus, această descendenţă o califica în funcţie.

Se ridică, mâinile primare şi cele secundare trăgându-şi robele voluminoase peste şoldurile largi şi peste torace ca nişte umbre deasupra unei văi montane. Această fiinţă se purta cu o mândrie regală şi o încredere care îşi aveau rădăcinile în generaţii întregi de înmulţire scrupuloasă.

— Cele mai bune salutări, Maestre Kenobi. Rog să îmi scuzaţi întârzierea. Permiteţi-mi să vă urez bun venit

în lumea noastră. Eu sunt G'Mai Duris, Regent de Cestus.

Obi-Wan făcu o plecăciune.

— Cancelarul Suprem Palpatine vă transmite cele mai bune urări, spuse el.

— Ne face o plăcere deosebită să le primim, răspunse ea.

Îl urmărea foarte atent, privirea ochilor verzi fiind foarte intensă.

— Nu eram siguri că mai există urechi care să ne trateze cu simpatie acolo în Senat. Am petrecut prea mult timp fără vreun semn că poporul sau problemele noastre ar fi înţelese.

Strecurase cumva un subînţeles ascuns în spatele vorbelor sale alese? Obi-Wan simţi că stresul la care era supusă Duris depăşea limitele normale.

— Când îl veţi întâlni, spuse el cu mare grijă, şi sunt convins că într-o bună zi o veţi face, veţi afla în Cancelar un om de o înţelegere supremă. Vă simpatizează situaţia dificilă şi speră la fel de mult ca şi voi în găsirea unei rezolvări paşnice.

„Ei, na! Uite că şi el putea să vorbească la mai multe niveluri, întrebarea era dacă reuşise să o citească pe Duris corect şi dacă ea avea să îi răspundă".

— Aceasta ar fi dorinţa noastră cea mai preţioasă, spuse ea. Dar vă rog să nu faceţi nici o greşeală, Maestre Jedi: bunăstarea poporului nostru este prioritatea noastră primordială. Mai presus de funcţia noastră. Mai presus decât pacea. Mai presus chiar decât viaţa noastră.

Obi-Wan aprobă din cap, încântat de vorbele ei. Deşii această întâlnire oficială fusese pregătită zile întregi, era mulţumit de legătura pe care o simţea între ei. Această fiinţă se dovedea perspicace.

— Înţeleg iată cum aţi ajuns la putere. Claritatea cu care trataţi responsabilităţile funcţiei este admirabilă.

G'Mai Duris aprobă şi ea.

— Haideţi ca acesta să fie începutul unei relaţii mai profunde şi mai satisfăcătoare între Ord Cestus şi

conducătorii Republicii.

Obi-Wan ridică calm un deget, corectând-o.

— Republica nu are conducători. Doar custozi.

— Desigur, acceptă Duris cu o înclinare a capului.

Snoil se adresă pentru prima dată.

— Eu sunt Avocatul Doolb Snoil, reprezentant al Baroului Juridic Coruscant. Îmi prezint cazul cât se poate de limpede, continuă cu voce subţirică. Prin tratate şi prin tradiţie, Cestus este semnatară a Acordurilor Coruscante. Deşii tehnic Cestus Cybernetics nu vinde nimic ilegal, noi credem că droizii JEKY urmează să fie modificaţi şi folosiţi pentru a ucide trupele Republicii.

— Aşa spuneţi voi, contră Duris.

Snoil continuă netulburat.

— Iată deci, cu deosebit respect vă solicităm suspendarea producţiei şi/sau a exportului de astfel de droizi aşa cum se menţionează în aliniatul doi, paragraful şase din documentul principal.

O sferă albastră care îi venea doar până la genunchi se rostogoli înaintea Regentului. Zeetsa care transmisese holograma? Duris se aplecă pentru a-i permite creaturii să îi şoptească ceva la ureche. Ascultă foarte atentă, apoi studie câteva extrase din diverse documente care pluteau în aer înaintea lor.

Snoil continuă să vorbească mai bine de o oră, citând tratatele cu Republica şi faptele pe care ajunsese să le înţeleagă din statutul prezent al companiei Cestus Cybernetics, al celor Cinci Familii, al producţiei de droizi de securitate, precum şi posibilele repercusiuni. Duris răspunse cu o claritate admirabilă: era o enciclopedie de legi şi definiţii juridice, întotdeauna cu fermitate, niciodată nepoliticoasă, inteligentă şi puternică.

Dar, după cum ştia Obi-Wan, cel mai mult din toate acestea erau artificiale. Părea să fie groaznic de înspăimântată. Un X'Ting în funcţia ei, mai mult decât oricine altcineva, înţelegea conceptul de exterminare. Istoria îi arătase mai mult decât avea nevoie ca să

înţeleagă ce avea să se întâmple atunci când politica şi-ar fi încheiat rolul şi ar fi început devastarea.

Obi-Wan spera doar să nu se ajungă până acolo şi că de această dată se va întâmpla unul dintre acele miracole rare: oamenii de bună credinţă vor rezolva conflictul fără violenţă.

20

În orice operaţiune de recrutare, întrebarea de bază era: câţi urmau să răspundă? Una era ca tineretul încântat de ideea de a deveni luptători să ovaţioneze la auzul unui discurs priceput; cu totul alta să se ridice ziua următoare, după o noapte de coşmaruri, să se echipeze şi să călătorească întreaga distanţă până la locul unde urmau să fie instruiţi să îşi dea viaţa pentru Republică.

Primii candidaţi au sosit ziua următoare înaintea zorilor, găsindu-i pe Nopt şi pe militarii trupei de comando în faţa focului, servind micul dejun şi ceaiul de dimineaţă. Primul sosit fu chiar tânărul blond, înalt şi cu faţa lată, pe nume Onnson. La doar câţiva paşi în urma lui venea alt tânăr, mai scund, dar mai solid şi mai lat în umeri. Li se spuseseră să îşi aducă mâncare pentru ei şi pentru ceilalţi, iar raniţele erau burduşite cu bucăţi de carne uscată şi legume conservate. Nopt se gândi imediat la vreo zece reţete speciale care puteau transforma noile provizii în mâncăruri savuroase.

Noii-veniţi au fost invitaţi să se odihnească lângă foc şi să servească ceai. De abia începuseră să discute când se auzi un zgomot puternic şi un motorepulsor trecu pe lângă tabără. O femeie X'Ting cu trăsături aspre îşi scoase casca. Îşi netezi smocurile de blană roşcată de pe torace cu mâinile primare, coborî de pe motorepulsor şi veni cu pas întins spre ei, trântind un sac peticit pe

pământ. Când vorbi, cuvintele brutale îi subliniară imaginea de femeie din clasa de jos.

— Eu Resta, spuse ea. Am fermă la vreo sută de poşte în sud de ChikatLik. Resta cu ei la centrală ş-au scumpit preţul la must aşa mult că omul meu a mers la lucru în mină.

Nu era nici un pic de compătimire pentru propria suferinţă în ochii ei verzi.

— Bărbatul mort în mină. Acu' Resta rămasă fără fermă şi numa ca energia să meargă spre desfrâu la un bârlog de-al ălor Cinci Neamuri. Resta sătulă de moarte să tot trag îndărăt. Resta nu mai dă îndărăt.

Apoi, adăugă, uitându-se spre minerii şi fermierii din jurul focului:

— Vreo problemă?

Provocarea ţâşnea din vocea ei ca aburii de căldură dansând deasupra unui miraj în deşert.

Nopt se chinui să îi înţeleagă vorbele. Aparent, datorită construirii de către cele Cinci Familii a unei staţiuni de vacanţă, preţul energiei a crescut extrem de rapid, astfel încât Resta a sărăcit.

— Asta n-are ce căuta aici, mormăi unul dintre mineri şi alte voci îl susţinură nedesluşit.

Nopt se apropie de femeie şi îi luă mâinile roşii într-ale sale, examinându-i fiecare dintre cele patru palme cu atenţie. Căluşuri groase crescute pe carnea chitinoasă. Unghii rupte. Femeia aceasta se luptase cu pământul sterp de pe Cestus decenii întregi. Mulţi dintre semenii ei care supravieţuiseră fuseseră împinşi în pustie, dar ea nu. Era dură, aspră şi potrivită, cu condiţia să treacă testele.

Femeia aceasta se săturase de cuvinte pompoase.

— O să vedem, spuse el.

Se întoarse spre cel care comentase mai devreme.

— Încă un cuvânt în plus şi poţi să împachetezi şi să pleci. Lupta aceasta este deschisă tuturor locuitorilor inimoşi de pe Cestus. Dacă nu ai loc în inima ta pentru

ea, pleci de aici. Aceasta este planeta ei mai mult decât este a ta.

Omul încercă să îl înfrunte pe Nopt cu privirea, fără să îşi dea seama că aşa ceva era imposibil. În câteva clipe îşi coborî ochii, mormăind câteva scuze.

Toată dimineaţa un val constant de nou-veniţi îi însufleţi, până când ajunseră cu toţii la vreo două sute de candidaţi. Perfect. Nopt ştia că Generalul Fisto era plecat pentru a susţine discursuri de recrutare. Rămăsese în sarcina soldaţilor să facă din aceşti fermieri şi mineri nişte luptători, dacă nu voiau să îşi lase protoplasma lor de clone ca dovadă incriminatorie.

Pe tot timpul ultimelor zile soldaţii munciseră să construiască un traseu de obstacole. Cum umbrele dimineţii se micşoraseră deja, îi adunară pe recruţi şi îi aliniară după înălţime, împărţindu-i în patru grupe pentru a putea să concureze unii împotriva celorlalţi. Alergări pe bârne strâmte, traversări atârnaţi de bare, cărat de pietre grele de-a lungul câmpului până când vomitau de epuizare, recruţii au suferit toate canoanele instrucţiei militare standard.

Când soarele se mai domoli, Patruşpa adăugă exerciţii de forţă, apoi iar alergări, sărituri şi cărat. Nopt era încântat să vadă că fiecare dintre candidaţi se ţinea bine.

Dintr-un anumit motiv era mai încântat să vadă că Resta ţinea pasul cu celelalte specii. Era ea mai înceată, dar la fel de rezistentă ca un noghri, părând să aibă o toleranţă inepuizabilă la durere.

Când au luat pauză pentru odihnă şi mâncare, doar zece dintre ei au renunţat, plecând spre casă cu capetele plecate. Unul dintre ei, remarcă Nopt extrem de mulţumit, era chiar minerul care comentase despre Resta la venirea ei.

Perfect. Programul epuizant al primei zile era astfel pregătit încât să oblige aproape jumătate dintre aspiranţi să renunţe. De aici încolo, cei care rămâneau se puteau

considera nişte supravieţuitori duri, cu plămâni de foc. Acesta era felul în care se închega camaraderia, cel mai important factor într-o unitate de luptă.

După pauza de masă soldaţii îi împărţiră pe recruţi în grupe mai mici, testându-i iar şi iar. Nici unul nu puse mâna încă pe vreo armă. Nu venise momentul.

Dragonul Spiralat se întoarse pe la jumătatea zilei, aducându-l pe Generalul Fisto înapoi în tabără. Nautiloidul întrebă scurt câţi recruţi s-au prezentat şi câţi rezistaseră testului de dimineaţă, apoi se retrase în grotă pentru cine ştie ce pregătiri sau planuri misterioase avea Maestrul Jedi de făcut.

Sheeka însăşi urmări verificarea recruţilor şi se încruntă.

— De ce toate acestea? întrebă ea. Jango obişnuia să spună că trebuie luni de zile ca să aduci pe cineva într-o formă maximă.

Nopt zâmbi şi îşi coborî vocea conspirativ.

— Ne dă ocazia să îi observăm. Să vedem cine este în stare şi cine nu. Cine poate rezista în faţa durerii fizice? A fricii? A oboselii? Nu avem timp pentru diletanţi.

Ea aprobă din cap, de parcă ar fi anticipat deja un astfel de răspuns. Părea să fie o femeie interesantă: pilot, mamă vitregă, cutreierătoare prin galaxie şi fostă iubită a nemuritorului Jango însuşi.

Sheeka îi întrerupse şirul de gânduri.

— Mi-ai povestit ce spune armata despre Jango. Dar există întotdeauna mai mult decât o singură latură a unei poveşti, aşa este?

— Da.

— Deci sunt alţi oameni care spun alte lucruri.

Bineînţeles că erau. Întotdeauna. Le auzise şi el comentariile răuvoitoare, le văzuse privirile încruntându-se şi colţurile buzelor crispându-se la trecerea unei clone militare.

— Da, îi răspunse.

— Şi ei, ei ce spun?

— Ce să spună? Că a fost un criminal, un vânător de recompense, un asasin, un trădător al Republicii.

Vorbele de ocară răsunară în urechile lui, făcându-l să se simtă uşor deranjat să şi le amintească. Oare nu avea propriile gânduri de exprimat?

— Este datoria şi onoarea noastră să îi spălăm ruşinea.

— Aceasta este părerea ta? îl întrebă ea. Doar atât ai de spus?

Un râs scurt, aspru.

— A fost un om care a umblat între lumi, dar când l-am cunoscut eu era un om de onoare, brav şi un mare... războinic. Vânător de recompense.

Dădu din umeri, comentând.

— O fi fost. Nu era prea isteţ ca să afle tot ce era de aflat despre inamicii lui.

Nopt se gândi la toate acestea câteva clipe înainte de a răspunde.

— Ce aş avea eu de făcut să semăn mai mult cu el?

Ea îl privi de sus până jos, de la cizmele lustruite până la faţa lui sculptată. Iar zâmbetul i se mai muie un pic, devenind uşor contemplativ.

— Să nu îţi fie teamă să fii un pic mai uman, îi spuse ea. Să nu fii atât de înspăimântat de sentimente. El rar le arăta, dar le avea. Să nu fii atât de înspăimântat.

Nopt se îndreptă de spate. Despre ce tot pălăvrăgea femeia?

— Nu îmi este teamă de nimic.

Ea izbucni în râs. Dar în ciuda furiei sale, el îi admiră claritatea şi timbrul râsului.

— Nici cât scuipă un bantha! îl provocă ea. Te-am urmărit şi pe tine şi pe fraţii tăi. Vă este frică de tot. Să nu cumva să spuneţi ceva greşit. Să nu cumva să simţiţi ceva greşit. Probabil să nu cumva să muriţi în poziţie greşită.

Aşa deci! Mulţumită donărilor, soldaţii nu aveau astfel de prejudecăţi!

— Habar nu ai despre viaţa mea sau despre moartea mea. Dar, bineînţeles că nu îi opreşte nimic pe civili să ne judece, nu?

Ultima replică ieşi aproape ca o ameninţare. Cu toate acestea, ea rămânea complet de nezdruncinat.

— Acum cine generalizează? îl întrebă.

El se uită la ea, dar nu îi mai veniră alte cuvinte în minte.

— Nu? întrebă ea. Atunci acceptă o provocare.

— O provocare?

În ciuda neclintirii sale, era intrigat. Din depărtare răzbăteau strigătele şi gemetele de efort. Era aproape vremea să meargă să îi înlocuiască pe ceilalţi.

— Da, spuse ea. Ştii cum să fii un soldat. Asta am văzut. Provocarea mea este să încerci să reacţionezi la lumea înconjurătoare întocmai ca o fiinţă omenească. Când vezi un apus de soare, te gândeşti şi la altceva decât la ochelari pentru vedere pe timp de noapte? Când vezi o floare înmugurind, îţi imaginezi doar otrăvurile pe care le poţi extrage din ea? Când vezi un copilaş, te mai gândeşti şi la altceva în afară de cât de util ţi-ar fi ca ostatic?

Nopt se încordă.

— Comandourile Avansate de Recunoaştere şi Cercetare nu iau ostatici, pufni el.

Figura drăguţă a femeii păru să se întunece şi mai mult.

— La naiba, nu o lua chiar atât de literal! se răsti ea frustrată. Eu încerc să comunic cu tine, dar tot ce pot să ating este carapacea aceasta în care eşti închis. Cine eşti până la urmă?

Zgomotele copiilor care se jucau păreau să se estompeze, să se stingă în depărtare.

— Ştiu cine sunt.

Făcu o pauză.

— La fel ca oricare dintre noi, spuse el ridicându-şi vocea. Ciupercile astea au gust de pământ, minţi el. Mă

duc să îmi iau nişte carne.

Îşi aruncă mâncarea într-un container, apoi plecă să se alăture recruţilor epuizaţi.

Tot restul zilei Nopt încercă să îşi concentreze atenţia asupra exerciţiilor de instrucţie. Se uită cu atenţie la modul în care candidaţii parcurgeau traseul cu obstacole, remarcând care dintre ei se prezenta în cea mai bună formă fizică şi în cea mai bună condiţie psihică, care dintre ei avea cel mai bun control emoţional şi care avea potenţial de conducător.

Dar la fiecare câteva minute îşi pierdea concentrarea şi scana întreaga zonă, aşa cum îl obliga protocolul. Şi remarcă de fiecare dată că indiferent când supraveghea locurile, căuta cu privirea figura şi silueta înfuriatei Sheeka Tuli. O dată o zări sub o stâncă, altă dată pregătind mâncarea. O surprinse şi discutând cu Generalul Fisto, arătând cu mâna înspre nava ei. Iar când nu o mai zări deloc, simţi o ciudată dezamăgire.

Dar toate acestea nu durau decât un moment: Nopt se reîntorcea la sarcina pe care o avea de îndeplinit.

Pe măsură ce ziua se încheia, instrucţia continua cu o serie nesfârşită de obstacole care să îi forţeze şi mai mult. Invariabil, clonele militare parcurgeau testul demonstrativ, cu o agilitate şi o lipsă de efort, încât voluntarii de pe Cestus dădeau din cap neîncrezători.

O joacă de copil, pentru unul care îşi petrecuse copilăria în camerele de antrenament pregătite de clonarii de pe Kamino.

La sfârşitul zilei, patruzeci la sută dintre voluntari au renunţat. Cei rămaşi formau un grup dur şi rezistent, care se uitau unii la alţii şi îi înjurau în barbă pe soldaţi, dar o făceau deja ca un grup. Rezistaseră la ce le pregătiseră mai rău aceşti sadici veniţi de pe Coruscant. Erau gata pentru următorul nivel.

Nopt îşi puse gândurile în ordine şi îi dădu raportul Generalului Fisto. Apropiindu-se de fundul grotei, o funie de lumină de vreun metru lungime plezni scurt, se răsuci

şi se învârti prin aer, apoi se stinse din nou. Fenomenul ciudat se repetă. Nările i se încreţiră la mirosul de metal încins, iar strălucirea funiei flexibile de lumină îi ardea dureros ochii până când trebui să îşi îndrepte capul în altă direcţie.

Când Generalul Fisto îl auzi apropiindu-se, lumina dispăru şi nautiloidul pivotă cu o dexteritate şi o mişcare atât de fluentă încât păru să se întoarcă prin el însuşi.

— Da?

— Am încheiat testele pentru astăzi.

— Şi?

— Cred că avem patruzeci şi opt de recruţi potriviţi.

Ceva ca o lumină luci în adâncurile ochilor nemişcaţi ai generalului.

— Este foarte bine. Şi mâine?

— O să mai primim câţiva. Pot fie să vă însoţesc la recrutare, fie să rămân aici pentru a continua instrucţia.

— Continuă instrucţia, îi răspunse Generalul Fisto după câteva momente de gândire. Împarte-i pe grupe conform zilei şi orei la care au fost recrutaţi iniţial. Lasă-i pe cei care s-au înrolat primii să aibă un statut mai mare.

— Da, domnule, răspunse Nopt.

Generalul îi subestima pe soldaţii din trupele de comando, de parcă o astfel de ierarhizare nu ar fi fost deja implementată în structura lor de comandă. Pe de altă parte, simţea că nu era el dator să educe sau să corecteze un Jedi.

Dintr-un motiv oarecare, gândul acesta îl trimise din nou la Sheeka Tuli şi la evaluarea insolentă pe care i-o făcuse. Avea ceva în ea care pentru el era extrem de iritant.

Ieşi din grotă şi fără să le dicteze picioarelor, se îndreptă spre nava condusă de Sheeka Tuli. Până la urmă, treburile zilei fuseseră încheiate. Cei trei fraţi ai săi se vor îngriji de curăţatul armamentului sau reaşezarea obstacolelor pe traseu. Putea să îşi permită câteva minute. Doar o plimbărică, minţi el.

O găsi pe Sheeka la o masă pliantă lângă nava ei, curăţând rugina de pe unul dintre convertoarele corelliene de flux energetic ale Dragonului Spiralat şi bucurându-se de stele. Nu se arăta deloc surprinsă să îl vadă, dar nici nu îl salută până când nu ajunse lângă ea.

— Nopt, spuse ea.

— Şi cum poţi şti că sunt eu şi nu unul dintre ceilalţi? o stârni el.

Ea râse.

— Tu mergi un pic diferit. Cumva din întâmplare te-ai rănit la vreun genunchi?

El se opri o clipă. O brocă, o reptilă uriaşă care vâna prin mlaştinile unei găuri negre ilegale numită Altair-9, aproape că îi smulsese şoldul. Avea impresia că rana se vindecase. Interesant. Această femeie avea spiritul de observaţie al unui soldat!

— Da, răspunse, dar îşi păstră restul gândurilor pentru sine.

Ea îi zâmbi şi îşi reluă curăţatul.

— Cum a fost ziua?

— Câţiva candidaţi buni. I-am împins la limită şi am pierdut doar patruzeci la sută. Material sănătos aici pe Cestus.

Sheeka zâmbi din nou, evident mulţumită de răspunsul lui. Continuă să cureţe dispozitivul iar el stătu privind stelele. Ştia că mulţi dintre acei asteroizi aveau planetele proprii şi se întrebă câte vor mai fi atrase în război înainte ca Războiul Clonelor să se încheie.

După un timp, atenţia ei se reîntoarse spre Nopt. El se simţea bine doar să o aştepte să îi vorbească. Când o făcu, întrebarea ei îl surprinse.

— Tu ce vezi când te uiţi la mine?

Ea îşi alese momentul să caşte şi să se întindă un pic şi pentru prima oară el simţi impactul ei ca femeie asupra sa, iar reacţia sălbatică pe care o simţea îl surprinse. Nici un bărbat sau umanoid nu ar fi putut trece cu vederea amestecul hipnotizant de putere şi

sensibilitate, liniile lungi şi elegante ale picioarelor, curbura delicată a gâtului...

Nopt se opri din reverie, amintindu-şi că ea îi adresase o întrebare. Se gândi, găsi un răspuns la limita obscenului şi îşi îndreptă ţinuta. Spuse până la urmă:

— O femeie umană a cărei culoare a pielii se potriveşte cu cea a Generalului Windu.

— A cui?

Ea râse. Strălucitor şi adânc, iar el îşi dădu seama că prima senzaţie de batjocură pe care o avusese fusese total greşită. Îşi dădu seama că îi admiră râsul; îi transmitea o căldură care într-un fel îl făcea să îşi piardă controlul emoţional timp de câteva minute destul de preţioase. Interesant.

Se auzi punând şi el o întrebare înainte să se gândească şi să o evalueze.

— Dar tu ce vezi când te uiţi la mine?

Aproape instantaneu regretă că o întrebase, pentru că zâmbetul ei se risipi într-o privire tristă.

— Umbra celui mai bun...

Făcu o pauză, ca şi cum ar fi schimbat un cuvânt în mijlocul propoziţiei.

— ... celui mai bun războinic pe care l-am cunoscut vreodată.

Întinse mâna şi îl mângâie pe bărbie, apoi se ridică graţios precum o floare înmugurind în vântul solar şi se întoarse la nava ei.

21

După primele câteva zile, afluxul de voluntari scăzu până la doar câţiva nou-veniţi. Iată de ce Nopt fu surprins să vadă apropiindu-se un grup de bărbaţi şi femei murdari şi slabi ca vai de lume. Sosiră în tot felul de cărucioare vechi şi uzate, suficient de prăfuite încât

să sugereze că în mod obişnuit cărau minereu şi nu pasageri. Conducătorul lor era aparent un bărbat în vârstă, înalt şi cu barbă roşie, lat în umeri, dar cu burtă, apăsat de vreme şi foarte obosit.

— Vrem să-l convocăm pe conducătorul vostru, spuse el.

Treijdo îl privi de sus până jos.

— Şi cine face această solicitare?

— Thak Val Zsing mi-e numele, răspunse noul-venit.

— Atunci pe mine mă cauţi, îi spuse Nopt păşind în faţă.

Thak Val Zsing se uită chiorâş de la Treijdo la Nopt şi un rânjet fără nici o urmă de umor i se întinse pe faţă. Dinţii îi erau mari, cariaţi şi înnegriţi.

— Recruţi, domnule? întrebă Treijdo.

Expresia lui Val Zsing se întunecă.

— N-am zis aşa.

— Păi atunci?

— Noi suntem Vântul Deşertului şi dacă ne place ce vedem, stăm să luptăm.

Aşa deci. Aceştia erau anarhiştii care fuseseră atât de brutal zdrobiţi de forţele de securitate cestiene doar cu câteva luni în urmă. Dacă mai aveau un sfert din puterea de odinioară, atunci el era un Jawa. Şi erau gata să lupte din nou? Bravură mai mult decât intelect.

— Chiar şi pe Coruscant s-a auzit de curajul vostru.

Thak Val Zsing dădu din cap a aprobare, mulţumit de răspuns.

— Acum ştiţi cine suntem noi. Noi însă nu prea suntem siguri de voi.

Bărbaţii şi femeile din spatele lui aprobară, susţinându-l. Nopt le scană îmbrăcămintea şi armamentul. Vechi. Şi peticite nepriceput. Pieile atârnau pe ei de la oboseală şi malnutriţie. La cum arătau, parcă armele erau într-o stare mai bună decât ei. Totuşi, oricât de obosiţi şi decimaţi erau, oamenii aceştia aveau în ei o ură serioasă.

— Fiecare dintre noi este pregătit să moară pentru a răsturna sistemul ăsta decadent.

Aha. Aveau toate motivele să dea vina pe guvern pentru problemele pe care le întâmpinau, dar nu puteau să folosească Vântul Deşertului în forma în care se prezentau: erau prea nervoşi şi prea sensibili. Aveau de întâmpinat o situaţie delicată şi trebuiau să o trateze cu mare atenţie.

— Poate ne-aţi înţeles greşit intenţiile, le spuse. Nu am venit aici să răsturnăm guvernul legal. Am venit să ne asigurăm că actualul guvern respectă Republica şi se supune legilor şi regulamentelor. Ca cetăţeni ai Republicii, aveţi tot dreptul să depuneţi plângere şi să beneficiaţi de compensaţii.

Thak Val Zsing se ciupi cu degetele de barba roşcată şi scuipă în praf.

— Familiile nu mai pot ele de legile voastre. Vorbeşti priceput, dar nu ne oferi nimic.

Primise un răspuns foarte corect, iar Nopt se simţea uşor deranjat.

Maestrul Jedi apăru brusc în spatele lui.

— Vă ofer ocazia de a vă servi Republica, rosti Generalul Fisto.

Nopt era atât de atent la eventualele mişcări ale membrilor fostei organizaţii Vântul Deşertului încât nu auzi nici un zgomot.

Globurile rotunde, mari şi întunecate, ale ochilor nautiloidului îi captivară pe anarhişti. Thak Val Zsing fu primul care se trezi din transă; ceilalţi îşi reveniră treptat şi începură să mormăie.

— Să o servim, cum?

— Veniţi, îi îndemnă generalul. Luptaţi cu noi.

— Cu alte cuvinte, să ne daţi voi ordine.

— Să fiţi camarazii noştri.

Sinceritatea vorbelor lui era hipnotizantă, carisma nautiloidului având efect dublu în această lume pustiită de deşert. Cei mai mulţi dintre membrii fostei organizaţii

Vântul Deşertului se simţeau de parcă primiseră o lovitură în coşul pieptului. Cei mai mulţi, dar nu toţi. Thak Val Zsing dădu din cap.

— Ne. Aşa nu ne place. Am tot auzit promisiuni şi am tot primit ordine. O să ne câştigăm libertatea cum ştim noi.

— Dacă acţionaţi de unii singuri, nu veţi fi decât nişte infractori de rând, îi avertiză Fisto. Alături de noi, sunteţi patrioţi.

Cuvinte mari, dar oamenii aceştia erau la capătul puterilor. Nu mai aveau ce pierde. Membrii jerpeliţi care formau Vântul Deşertului se uitară când la Thak Val Zsing, când la Kit Fisto. Pe un împieliţat îl cunoşteau deja, pe celălalt deloc. Ca mai toate creaturile, din două rele îl alegeau pe acela pe care îl cunoşteau. Aveau să continue să submineze autoritatea guvernului, iar până la urmă probabil că aveau să fie prinşi, băgaţi la ocnă sau ucişi.

Acesta le era sfârşitul şi nimeni nu avea nici cea mai mică putere să îl oprească sau să schimbe ceva. Generalul Fisto îşi întinse mâna spre Thak Val Zsing.

— Aşteaptă, îi spuse.

— Ce? Val Zsing era obosit, dar şi mândru.

— Le ofer oamenilor voştri clemenţă dacă ni se alătură. Când ne vom termina treaba, toate infracţiunile pe care le-aţi comis vor fi prescrise, iar voi veţi putea să vă întoarceţi liberi la minele, fermele şi atelierele voastre. Nu o să permit ca vieţile voastre să mai fie distruse.

Nopt ştia că Val Zsing ducea o luptă cu el însuşi. Era un om bun, dar prea obosit să mai aibă ceva optimism în el; i se vânduseră prea multe gogoşi pentru a crede acum un Jedi sau clonele militare ale unui Jedi. Îi citea gândurile omului ca şi cum el însuşi le-ar fi rostit cu glas tare.

— Ceilalţi ce spun? întrebă Generalul Fisto.

— Spun că au încredere în mine, răspunse Thak Val

Zsing umflându-şi pieptul. Iar eu nu am încredere în tine. Am venit până aici doar pentru că mi-au cerut-o ei. Dar acum că v-am văzut...

Generalul se uită lung spre feţele celor din Vântul Deşertului, apoi iar la Thak Val Zsing.

— Aceştia sunt oamenii tăi. Cum le-ai câştigat încrederea?

— Cu sânge, răspunse.

Nopt putea să vadă clar în ochii lui Thak Val Zsing. În ciuda bravurii un pic exagerate, omul voia să creadă, dar nu putea.

— Înţeleg, spuse nautiloidul.

— Ar mai putea fi o cale, continuă rar Thak Val Zsing.

Voinicii lui îşi îndreptară spinările şi se uitară la el. Se uitau unii la alţii ca şi cum din moment în moment confruntarea avea să degenereze în ceva fizic şi neplăcut, apoi umerii lui Thak Val Zsing se muiară. Odată, probabil că omul fusese un mare luptător, dar zilele acelea trecuseră de mult. Şi totuşi, membrii grupului său îl priveau cu încredere şi îi arătau respectul cuvenit unui părinte. Fără îndoială că îi condusese prin mai multe momente încordate.

Cum putea fi alterată dinamica? Ce rezoluţie se putea găsi?

Mai mult decât oricare altul, Thak Val Zsing părea să înţeleagă miza. O ultimă acţiune. O ultimă judecată. Putea însemna distrugere sau salvare pentru banda sa de haiduci. Dar ce putea face?

— Cu treizeci de ani în urmă am luat comanda acestui grup, spuse Val Zsing privindu-l în ochi pe general. Ai putea să îi conduci, dacă eşti dispus să treci acelaşi test.

— Test?

Omul aprobă.

— Frate Fate? chemă el încet.

Un bărbat X'Ting cu smocuri încărunţite de blană şi

acoperit cu o robă maronie păşii lângă ei. Era însoţit de o femeie X'Ting destul de grasă, purtând şi ea aceeaşi robă maronie. Duceau un coş împletit din nuiele atârnând între ei.

Coşul era destul de încăpător încât să adăpostească un pui de om şi chiar la aceasta se gândi Nopt iniţial. Auzise de diverse grupuri extremiste că venerau un fel de copil sau prunc, pe care ei îl credeau imaginea unui zeu, un fel de încarnare a unui suflet sacru.

Dar o clipă mai târziu îşi dădu seama că se gândise greşit. Orice se ascundea în acel coş nu era deloc uman. Atârna şi mai mult decât un prunc: probabil vreo zece kilograme. Şi sâsâia. Coşul se bălăngănea uşor şi din efortul lor de a-l menţine în echilibru înţelegea că înăuntru se mişca ceva, ceva care şerpuia.

— Ai încredere în noi aşa cum ne ceri nouă să avem încredere în voi? întrebă bătrâna X'Ting.

— Ce vreţi să fac?

— Pune-ţi mâna înăuntru, îi spuse ea.

— Şi?

— Şi apoi o să vedem.

Generalul Fisto se uită la ea, apoi la Thak Val Zsing.

Nopt îşi ţinu respiraţia. Acesta era un test atât de curaj, cât şi de intuiţie. Încredere şi stăpânire de sine. Ce era în coş? Împletitura de nuiele era destul de încăpătoare încât să ascundă înăuntru oricare dintre cele peste o mie de creaturi veninoase cunoscute. Şi dacă îl muşca pe general, ce urma? Trebuia Kit Fisto prin cine ştie ce magie să transforme otrava în corpul său? Să vrăjească fiara ca să nu îl muşte? Sau era toată această şaradă un plan elaborat de asasinare? Orice ar fi fost, nu îşi putea reţine un sentiment urât prevestitor. Ce urma să facă Maestrul Jedi?

Expresia de pe figura Generalului Fisto nu se schimbă, dar dădu din cap.

— Bine.

Cuplul de bătrâni X'Ting lăsară coşul pe pământ.

Pledul care îl acoperea ascundea încă orice ar fi fost înăuntru. Generalul îşi suflecă mâneca pelerinei şi îşi întinse mâna înăuntrul coşului. Nopt observă că viteza mişcării nu era nici înceată, nici grăbită, ci continuată firesc.

Ochii Generalului Fisto nu se dezlipiră de privirea bătrânei. Braţul dispăruse deja până la cot, iar lumea se uita cu atenţie.

Şi totuşi... ce nu pricepea? Se întâmpla ceva aici care sfida logica.

Într-un târziu una dintre celelalte bătrâne aprobă şi generalul îşi retrase mâna din coş cu aceeaşi mişcare fluentă. Pielea lucea de un strat de umezeală. Îşi lăsă mâneca în jos fără să se şteargă. Figura nautiloidului era impasibilă.

Cei doi bătrâni X'Ting se retraseră la o parte şi se aşezară cu picioarele încrucişate, împreunându-şi mâinile primare şi pe cele secundare în poziţii de rugăciune, frunţile sprijinite una de cealaltă. Ceilalţi formară un zid între clone; Generalul Fisto şi coşul împletit. Se aplecaseră şi păreau să studieze ceva.

Apoi, grupul se întoarse.

— El spune adevărul, zise bătrâna.

Ceilalţi aprobară. Thak Val Zsing oftă lung. Nopt înţelese că omul îşi luase o piatră de pe inimă, dar mândria îl oprea să o şi spună.

— Prea bine, atunci, rosti Thak Val Zsing. Călăuzele... nu s-au înşelat niciodată. Prea bine. Cedez conducerea Vântului Deşertului.

Făcu o pauză.

— Şi sper doar să nu fac cea mai mare greşeală din viaţa mea.

Kit Fisto se întorcea în grotă, iar Nopt profită de moment şi alergă după el, întrebându-l cu voce scăzută.

— Ce aţi simţit în coş? Vreo viperă de munte, ceva?

— Nu ştiu exact, răspunse Kit de abia mişcând buzele. Nu a încercat să îmi facă vreun rău. Dar am

simţit... ceva. O prezenţă pe care am mai simţit-o altă dată.

Kit nu spuse mai mult şi Nopt acceptă răspunsul, retrăgându-se lângă fraţii lui.

Thak Val Zsing dădea din cap în timp ce mergeau spre grotă.

— Nu mi-ar fi venit să cred, spunea el şi ochii îi ardeau provocator. Nu eu sunt cel care are încredere în tine, Jedi. Ţine minte.

— Am să ţin minte, promise Kit.

— Păi, se scărpină Val Zsing în creştet. O promisiune este o promisiune.

— Este bine că eşti om de cuvânt.

— Uneori, spuse Thak Val Zsing şi umerii iar i se înmuiară, cuvântul este tot ce îi mai rămâne unui om.

— Tu ne aduci mai mult decât cuvinte, răspunse Kit. Mănânci cu noi?

Thak Val Zsing şi oamenii lui se înghesuiră să se aşeze în jurul mesei de campanie. Farfurii aburinde cu carne proaspătă, ciuperci şi pâine fierbinte apărură înaintea lor, iar el se întoarse din nou spre Kit.

— Nu am mai luat o masă bună de vreo săptămână. Putem să...?

— Oricât poftiţi, îi răspunse Kit.

Thak Val Zsing şi oamenii lui atacară feroce platourile şi farfuriile, înghiţind mâncarea ca nişte huttezi înfometaţi. După ce îşi astâmpărară burţile, se mai liniştiră, râgâind şi râzând, şi deveniră mai volubili.

— Am citit dosarele, se interesă Kit, dar aş vrea să aflu şi părerea voastră. Ce s-a întâmplat pe Cestus?

— Povestea este tipică, răspunse Val Zsing. Eu probabil că arăt a miner, acum. Adevărul este că am fost profesor de istorie. Mi-am pierdut slujba atunci când guvernul a redus programele sociale şi utilităţile din zonele periferice.

— Guvernul ales? Regentul G’Mai Duris?

Omul pufni.

— Nu ea este puterea adevărată aici, copil de stele. Mai bine să te apuci de catch-up. În sfârşit, m-am dus să muncesc în mină. Restul, după cum se zice, este doar istorie.

Rânjii.

— Uite. Poveste veche. Ai asupritori şi asupriţi. La fel de valabil chiar înainte ca Republica să dea peste oamenii aceştia: rasa X'Ting i-a alungat pe păianjeni în munţi şi probabil că i-a exterminat pe alţii înainte să apărem noi. Am venit, am cumpărat pământ de la ei pentru câteva lopeţi de giuvaeruri sintetice şi după nici două sute de ani mai târziu un „flagel” misterios extermină cam nouăzeci la sută din ei. Convenabil, nu?

— Extrem. Crezi că flagelul acesta nu s-a produs accidental?

Val Zsing pufni.

— Nu există nici o evidenţă cu care l-ai putea deranja pe preamăritul vostru Cancelar. Orice puşcărie în care sunt aruncate de-a valma specii din întreaga galaxie este un tărâm propice pentru tot felul de boli exotice. Să spunem doar că celor Cinci Familii nu li s-a frânt prea mult inima.

Thak Val Zsing rupse o halcă dintr-o pasăre friptă şi mestecă bucata de carne, cu zeama curgându-i pe barbă şi pe cămaşă.

— Străbunul meu o fi râs el de treaba asta, dar nu mai e deloc de glumă. Cele Cinci Familii deţin cam totul. Ăştia ca noi de la fund de-abia dacă au o bucată de pâine. Ne plâng copiii în toiul nopţii.

— Am crezut că Cesteus Cybernetics este prosperă, spuse Kit.

— Corect. Dar prea puţin dintre creditele câştigate ajung la cei de jos.

— Noi o să schimbăm asta, se băgă în vorbă Skot Onnson. Dăm jos guvernul, ne luăm lumea înapoi.

„Ne luăm lumea”, se gândi Kit. „De fapt a cui era lumea aceasta? A celor Cinci Familii? A imigranţilor? A

muşuroiului X'Ting? Dar acei bieţi păianjeni pe care soldaţii îi alungaseră în adâncul muntelui? Îi părea rău că a trebuit să le ia grota, dar măcar era mulţumit că i-a oprit pe soldaţi să îi urmărească şi să îi decimeze".

22

Obi-Wan şi avocatul Snoil nu şi-au părăsit apartamentul de când se întorseseră de la întâlnirea avută în sala tronului. Slugile păreau să plutească în jurul lor, sperând să primească mai multe bacşişuri, aducându-le mâncare şi trăgând prosteşte cu urechea la conversaţia celor doi. Până la urmă Obi-Wan fu nevoit să solicite conducerii hotelului rezolvarea problemei.

Snoil avea un apetit de neegalat pentru muncă. Vippitul mânca rar şi nu dormea niciodată. Parcurgea documentele, se consulta cu specialiştii cestieni în drept juridic, transmitea întrebări prin intermediul crucişătorului lor către Coruscant pentru a primi şi alte opinii.

Prin tot travaliul, Obi-Wan sesiza nu disperare în faţa cantităţii enorme de documente, ci bucuria de a-şi putea plăti vechea datorie cu o muncă de foarte bună calitate. Dacă ar fi putut să găsească şi o cale de ieşire din acest labirint juridic, să înţeleagă drumul către o rezoluţie paşnică a conflictului, atunci vor pleca toţi bucuroşi de pe Cestus.

Obi-Wan ajuta cum putea, dădea câte un sfat, încerca să îi mai ia din greutatea care apăsa pe carapacea lui Snoil, dar la sfârşit se simţea aproape nefolositor. Următoarea lor întâlnire cu G'Mai Duris era programată peste nu mai mult de optsprezece ore şi deocamdată nu aveau nici un pic de muniţie juridică de care să se folosească pentru o primă ripostă.

Dar ceva tot avea să apară. Aşa se întâmpla

întotdeauna...

23

La trei sute de kilometri spre nord-est de centrul de comandă mobil ridicat de clonele militare se întindea versantul ascuţit ca un fierăstrău al munţilor Tolmea. Vârful lor cel mai înalt, Tolmeatek, depăşea treizeci şi două de mii de metri de la platoul văii, piscul înzăpezit stătea ca un far pentru aventurieri. Doar în ultimul secol a reuşit un străin să îl escaladeze fără aparat de respirat. Numele în sine, Tolmeatek, însemna „netraversabil” în limba X’Ting. Munţii mai scunzi aveau aceeaşi dispoziţie neospitalieră, versanţi abrupţi şi furtuni rapide făcând din întreaga regiune o zonă extrem de periculoasă pentru călătorul obişnuit.

Şi ideală pentru activităţi clandestine. La adăpostul masivului Tolmeatek se găsea un alt platou de aterizare, la fel de ascuns de privirile indiscrete.

O delegaţie formată din trei indivizi X’Ting priveau spre stele până când una dintre luminiţe îşi schimbă poziţia. Ciudat, rămase mică până în ultimul moment posibil, când minusculul obiect se mări brusc cu o viteză aproape imposibilă.

Grupul aşteptă fără să se mişte. Doi purtau robe întunecate, una dintre ele achiziţionată recent şi confecţionată într-un stil străin pentru un insectoid X’Ting. O platformă de descărcare coborî din naveta strălucitoare. O femeie umanoidă apăru în cadrul uşii. Era îmbrăcată cu o pelerină lungă până la sol şi nu i se zărea decât silueta, dar ceea ce putură vedea cei trei le luă respiraţia.

Cabina era întunecată în spatele femeii. Profilul îi era proaspăt ras, cu ţeasta simetrică şi mare, sugerând un intelect formidabil. Pielea palidă era curată şi netedă,

aproape translucidă. Şase tatuaje în formă de cuţit se vedeau desenate pe fiecare parte a capului, vârfurile lamelor îndreptate spre urechi. Parcă strălucea şi ea puţin, ca o radiaţie interioară. Fără îndoială, o iluzie datorată luminii.

În timp ce coborî, cei trei îi văzură ochii, de un albastru plat şi fără expresie, examinându-l pe Fizzik fără să emită vreo judecată şi fără să facă vreun comentariu. Era atât de minuscul în ochii ei încât nu sesiză nimic, nici duşman, nici aliat. După toată infima schimbare a expresiei de pe figura ei, putea să îl considere foarte bine un droid astromecanic.

Lui Fizzik îi era teamă de această femeie şi găsi senzaţia ciudat de delicioasă. Păşii înainte, pregătit să îi ofere întâmpinarea cuvenită.

— Doamnă...?

Femeia îşi aplecă uşor capul într-o parte şi în cealaltă, uitându-se la el de parcă văzuse o formă neobişnuită dintr-un animal inferior. Senzaţia ciudată din el, teama, se acutiză. Fizzik tăcu.

Ea făcu încă doi paşi, apoi îşi duse mâna la centură. Împrejurul navei, într-un cerc gigant cu raza de vreo douăzeci de metri, nisipul începu să fiarbă. Fizzik zări un şir de viespi de nisip mititele, cărându-şi liniştite proviziile spre cuiburi. Acolo unde linia invizibilă traversă nisipul, jumătate de duzină din creaturile minuscule se transformară în ghemotoace fumegânde. Celelalte, de o parte şi de alta a liniei, rămaseră întregi.

Pentru prima oară, femeia vorbi.

— Dacă oamenii tăi se apropie de nava mea, spuse ea, o să ai nevoie de alţi oameni.

— Da, stăpână.

— Foarte bine, îl batjocori ea. Du-mă la Trillot.

Fizzik deschise uşa din spatele unui autoglisor cu botul teşit, iar ea se urcă înăuntru fără altă vorbă. Mişcările ei se dovedeau a fi fluente, de parcă era mai mult felinoidă decât umanoidă. Un prădător sălbatic de

frumos.

Autoglisorul îşi porni repulsorul, se ridică uşor de la pământ, apoi pivotă şi se îndreptă spre intrarea unuia dintre tunelurile din apropiere. Micul transportor fusese construit pentru a fi manevrat brusc prin labirintul de tuneluri din subsolul planetei Cestus.

Tunelurile acestea fuseseră construite de către tehnicienii muşuroiului cu multe ere în urmă, însă doar de curând fusese realizată o hartă electronică – de câteva decenii standard, probabil. Autoglisorul era echipat şi cu cea mai performantă şi puternică instalaţie de scanare şi ghidare, astfel că umbla prin tuneluri cu uşurinţa unui gândac pe frunze.

Fizzik şedea alături de pilot, pe scaunul din faţă, dar profită la un moment dat să se uite înapoi spre musafirul lor, curios dacă era cumva neliniştită de curbele periculoase pe care maşinăria le negocia cu labirintul întunecat.

Nu părea deloc panicată, ochii de un albastru pătrunzător strălucind amuzaţi, buzele ridicându-se uşor la fiecare cotitură mai periculoasă. Scana pereţii grotei pe lângă care treceau, remarcând fiecare detaliu. Apoi se întoarse şi se uită spre Fizzik.

— Deci cele Cinci Familii se tem să mă întâlnească în văzul lumii.

— E considerat prea riscant. Dar veţi ajunge la ei curând.

Ea pufni batjocoritor.

— Ce înseamnă toate acestea? întrebă ea, arătând spre pereţii grotei.

Lui Fizzik vocea ei îi părea să interpreteze o melodie metalică.

— Planeta este străpunsă de mine şi tuneluri. Ele sunt cel mai uşor mod de a călători fără a fi detectaţi.

Ea chicoti, deşii motivul pentru care se amuza îi era necunoscut lui Fizzik. Femeia se întoarse şi îl privi drept în faţă.

— Iar tu eşti...?

— Fizzik, frate al lui Trillot, care aşteaptă sosirea dumneavoastră.

Cum ea nu îşi spuse numele, el se închise înapoi în sine. Se uită la ea, uimit de cum puteau ochii aceia să se întunece şi să se adâncească.

— Mai bine, spuse el, v-aş lăsa să vă odihniţi după neîndoielnic de lunga şi obositoarea călătorie.

Pasagera închise ochii. Şi indiferent cât de abrupte erau curbele şi cât de multe zdruncinături lua autoglisorul de la coturile strâmte din tuneluri, nu îi mai deschise decât atunci când vehiculul se opri complet.

În clipa în care autoglisorul îşi opri repulsoarele ochii femeii se deschiseră brusc şi Asajj Ventress era din nou în alertă ca un gotal la vânătoare. Somnul scurt o împrospătase şi îi dădea noi puteri. Sigur, dacă o astfel de creatură avea nevoie de împrospătare sau de noi puteri.

Ajunseseră într-o grotă chiar sub inima oraşului. Cinci dintre cele mai de încredere ajutoare ale lui Trillot îi aşteptau. Dacă ieşise din navă ca o regină sau un soi de prinţesă întunecată, aici îşi deschise pelerina şi îşi asumă o altă atitudine, în care Fizzik recunoscu imediat prestanţa unui lider militar. Sub costumul negru mulat pe piele, trupul era unduitor ca un şarpe, doar pieptul şi şoldurile feminizau un fizic altfel androgin de musculos.

Trillot îl informase în detaliu despre Comandantul Ventress, bineînţeles. Zvonurile umblau foarte repede şi chiar fratelui său îi venea destul de greu să se decidă ce anume să creadă din ele. Unii spuneau că era Jedi; că părăsise Ordinul Antic, luându-şi armele cu ea. Alţii spuneau că era doar o acolită a unui grup secret net superior chiar temuţilor Cavaleri Jedi.

Cercul de primire se deschise şi grupul păşii spre o platformă a unui turbolift pentru patru persoane. Fizzik observă că oamenii de încredere trimişi de Trillot nu se înghesuiră să urce în lift, preferând să păstreze o

oarecare distanţă. Cei doi urcară împreună.

Femeia mirosea a fruct acid. Întunericul îi învălui, apoi se limpezi când ajunseră la nivelul superior.

Intrară în apartamentele lui Trillot şi creaturile dure şi reci care îi aşteptau se dădeau în lături ca stropii de apă. Nimeni nu îndrăznea să o atingă; nimeni nu se apropia de ea. O tăcere ciudată se lăsase pe întregul etaj şi el o escortă spre întâlnirea cu gangsterul.

Când intră în oficiul lui îl găsi pe Trillot şezând la birou. Se umflase deja, cu hormonii de transformare în plin efect şi acceleraţi de ierburile de contrabandă. Se foia nervos şi se ondula ca un vierme, incapabil să îşi găsească o poziţie confortabilă.

Ciudat, dar Ventress părea oarecum respectuoasă. Dintr-un pachet atât de bine ascuns pe corpul ei tensionat încât Fizzik nu îl zărise, scoase câteva obiecte pe care le aşeză politicos pe masă înaintea lui Trillot.

Ochii roşii ai liderului interlop se mişcară încolo şi încoace, uitându-se la fiecare obiect în parte şi aşteptând. Aerul se mişcă şi Fizzik mirosi o aromă uşoară de mosc. Trillot, se ştia bine, emana o aromă de mosc din glandele de pe gât atunci când trecea prin faza de schimbare, dar mirosul se intensifica în momentele lui de nervozitate, în toţi anii de când îl cunoştea pe fratele său, Fizzik îl mai adulmecase doar de două ori.

Femeia înclină capul larg. Săculeţul se scutură. Ceva negru-roşcat îşi scoase capul din pachet şi o limbuţă despicată biciui aerul străin.

— Daruri, spuse Ventress.

Se simţea cumva un pic de batjocură în vocea ei?

— Sare, apă şi carne.

Trillot se zgâi la ea, neştiind ce să facă. Mâncărurile rituale erau obişnuite, un obicei ridicat la rang de artă în politica muşuroiului X’Ting. Dar Trillot nu avea sânge regal, nici măcar nobil. Ce să înţeleagă din aceasta? Batjocură sau nu, nu îndrăznea totuşi să răspundă nepoliticos. Privirea îi fugi spre Ventress, apoi din nou

spre masă. Capul negru-roşcat se dovedi a fi al unui şarpe vărgat, care se strecura încet afară din săculeţ. Ba nu... nu era un şarpe. Piciorușele mici bătură aerul, încercând să scape din legătură. Se mişca nesigur, ca şi cum fusese drogat.

Trillot se uită spre droidul său de protocol, apoi din nou spre creatura târâtoare... nu, creaturi, căci încă un cap apăru din săculeţ.

Droidul de protocol se înclină şi spuse încet:

— Mă tem că va trebui să ingeraţi şerpii. Cu plăcere, domnule.

Da, cu siguranţă se vedea un zâmbet pe faţa Comandantului Ventress, dar că era adevărat sau prefăcut, nu putea spune cu precizie.

Trillot o studie câteva clipe şi Fizzik se întrebă ce avea de gând să facă şeful său. Încă o dată, o stare neaşteptată de emoţie. Femeia aceasta îl intriga cu fiecare moment care trecea.

Cu o mişcare suficient de rapidă încât să înşele vederea, mâna lui Trillot se smuci înainte, apucă unul dintre şerpi chiar din spatele capului şi îi zdrobi corpul de masă. Chiar mai rapid repetă manevra cu cea de-a doua creatură.

— Trimite după Janu, spuse el.

Un droid se grăbi să iasă din cameră şi, după câteva momente, o creatură maronie enormă cu bărbia umflată şi cu o creastă care îi împărţea ţeasta în două se strecură înăuntru, piei largi şi întunecate târându-se pe podea.

— Da, domnule?

— Apă, sare şi doi şerpi suculenţi. Ce reţetă poţi încropi cu ele?

Janu îşi înclină ţeasta într-o parte, măsurând mental creaturile.

Le ridică trupurile inerte şi le adulmecă, ducându-le aproape de nările sale largi şi umede. Apoi, brusc, buzele sale groase se deschiseră într-un zâmbet.

— A! Plăcintă Glymph. Şerpii aceştia vin de pe Ploo

Doi, acolo unde glymphizii sunt faimoşi pentru o varietate de caserole. Pot să procur nişte ciuperci fantazi...

— Nu, i-o tăie Trillot şi vocea i se sparse un pic.

Fizzik îşi miji ochii. Aha! Schimbarea de voce era un alt semn care îl dădea de gol: fratele său avansase în schimbarea sa către stare de femeie. Curând ochii săi vor trece de la roşu ruginiu la smarald.

— Trebuie să am mintea clară în seara aceasta.

Şi zicând aceasta se uită scurt spre Ventress, care rămăsese nemişcată, înfiptă în călcâie şi cu spatele perfect drept, imobilă ca o rocă. Iarăşi, Fizzik nu îl auzise niciodată pe fratele său discutând despre practicile sau obiceiurile sale intime cu vreun străin. Sau măcar să le pomenească, dacă tot venea vorba. O fascinaţie aproape perversă fierbea înăuntrul lui.

— Perfect, răspunse Janu. Atunci o să folosesc... ierburi de bantha.

— De ajuns.

Făcu un semn cu mâna spre tavă şi Janu cel enorm o ridică şi o cără cu el afară.

— Îţi mulţumesc pentru daruri, spuse Trillot. Te asigur că îmi vor face o enormă plăcere.

Ventress înclină capul cu o modestie evident falsă.

— Un mic dar din partea Contelui Dooku, spuse. O delicateţe. Un motiv de încurajare: yathanii care scot sacul de venin rar fac vreo greşeală.

Zâmbi, adăugând:

— Şi chiar dacă au făcut, se spune că este o moarte bună.

Fizzik nu era prea sigur că vrea să ştie în ce mod considera o creatură ca Ventress o moarte bună. Era dificil să îşi dea seama dacă vorbea serios sau doar îi plăcea să îşi chinuie gazda. În orice caz, rezultatul era fascinant.

— Să înţeleg că ai avut o călătorie plăcută? întrebă Trillot.

Expresia nu se schimbă pe faţa ei.

— Nu este relevant. Vreau să ştiu de ce nu am fost aşteptată de Familii. Sau măcar, de ce nu am fost condusă imediat înaintea lor.

— Avem un nou oaspete în capitală, răspunse Trillot încercând să contraatace. Până când nu îi aflăm cu exactitate treburile, o măsură suplimentară de discreţie a fost considerată înţeleaptă.

Ea se uită fix la el şi, deşii Ventress nu vorbi, Fizzik simţi că îi aude gândurile. Laşi mizerabili.

Fizzik îi observă pe masivii paznici personali ai lui Trillot cum îşi privesc stăpânul supus în faţa acestei femei. Se mai aciuaseră şi o groază de bărbaţi X'Ting în jurul cuibului lui Trillot: ticăloşi care încercau să se îmbogăţească rapid şi căutând un şef puternic pe care să îl urmeze. Nu erau neapărat răi, doar rătăciţi, rătăciţi în visele unei glorii demult apuse. Nu se putea spune în ce fel ar putea reacţiona aceştia. Puteau să arate un comportament tipic muşuroiului şi doar să îl urmeze pe cel mai puternic. Cel mai puţin loial putea sesiza o oportunitate să schimbe tabăra şi ar fi putut încerca să găsească o modalitate de a intra el însuşi în graţiile unei puteri superioare. Dar mai exista posibilitatea unei alte reacţii şi Fizzik o văzu mustind în ochii subţiri ai unuia dintre paznici, membru al clanului X'Ting de asasini. Numele lui era Remlout.

— Scuzaţi-mă, interveni Remlout cu vocea subţire pe care o folosea ori de câte ori vorbea Basica. Am auzit o poveste despre tine.

Femeia se întoarse spre el. Din nou colţurile gurii i se ridicară discret, ca şi cum ştia la ce să se aştepte, ba chiar îi părea bine.

— Cu tot respectul, pufni Remlout, am auzit că nu ai respins niciodată, dar chiar niciodată, o provocare. Este adevărat?

Ea îi privi rapid umerii, braţele, ochii.

— Ai fost pe Xagobah, îi spuse. Să înveţi Tal-Gun?

— Da, răspunse confuz Remlout.

Prea puţini din neamul X'Ting se aventurau în afara planetei. Asajj Ventress zâmbi.

— Gâtul îţi este palid: arsura soarelui lor albastru ţi-a mai trecut. Te-ai despărţit de profesorii tăi de foarte mult timp.

El aprobă, gura rămânându-i deschisă uşor de surpriză.

— Contele Dooku mi-a recomandat că dacă vreau să progresez în artele marţiale, este vital să accept orice provocare.

Îşi îndreptă atenţia spre Trillot. Zâmbetul i se lărgi şi îl întrebă pe liderul interlop:

— Ţi-ar cauza vreo neplăcere?

Trillot se uită când la Ventress, când la Remlout. Fizzik ştia ce gândea fratele său. Trillot nu o putea înghiţi pe femeia aceasta, dar dintr-o sumedenie de motive diferite era legat să îi respecte dorinţele. Fizzik îl văzuse pe Remlout cât era de priceput în luptă, dar nu era sigur că tehnicile lui erau suficiente pentru a o învinge pe Ventress şi nu ar fi vrut să piardă un paznic. Pe de altă parte...

Provocarea plutea în aer.

Trillot se lăsă pe spate, schimonosindu-se în timp ce se chinuia să îşi aşeze sacul cu ouă într-o poziţie mai confortabilă. Liderul interlop – nu chiar o doamnă, nu încă – îşi împreună degetele gânditor.

— Dacă ambii participanţi sunt dornici, atunci nu îmi stă în puteri să mă opun.

Ventress aprobă din cap şi se întoarse spre Remlout, pivotând de parcă era pe rulmenţi. Degetele i se încordară ca nişte gheare.

Acum Trillot adăugă:

— Dar te rog, Comandante Ventress. Îmi este foarte greu să găsesc paznici buni.

— Nu am să îl ucid, promise ea. La dispoziţia ta, îi spuse apoi oponentului.

Remlout se înclină. Aripioarele sale degenerate fluturară ameninţător şi îşi desfăcu larg braţele primare şi cele secundare. Creaturile care îl serveau pe Trillot se traseră lângă pereţi.

Acum cei doi se aflau într-un spaţiu larg. Remlout păşii circular, înconjurând-o pe Ventress.

Remlout făcu o roată şi rămase în echilibru pe mâinile primare, cu picioarele urmărind-o pe Ventress ca şi cum ar fi avut nişte detectoare. Braţele lui primare erau la fel de groase şi puternice ca majoritatea picioarelor şi Fizzik ştia că Remlout putea să stea aşa cu orele.

Fizzik mai văzuse tactica aceasta o dată: Remlout provocând orice vizitator care avea cât de cât un cod similar de etică militară – sau care s-ar fi încumetat să îl ofenseze pe stăpânul său, Trillot. Faptul că îi făcuse provocarea atât de devreme nu era un gest remarcabil în sine, dar Fizzik suspecta că la mijloc se afla altceva. Văzuse în trecut adversari care încercaseră să îi penetreze apărarea lui Remlout, dar fuseseră loviţi cu o violenţă atât de sălbatică încât picioarele lui Remlout păreau să fie mai puternice decât orice braţe.

Mulţi se speriaseră doar la vederea lor.

Ventress era o altă treabă, în schimb. Se legăna înainte şi înapoi, valuri ondulându-se prin corpul ei ca în frunzele unei alge marine. Ciudat: era clar o femeie, dar se mişca mai degrabă ca un bărbat X’Ting.

Remlout îşi declanşă atacul: stângul-dreptul-stângul, picioarele izbiră aerul într-o combinaţie triplă de lovituri puternice. Ventress nu îşi mişcă deloc picioarele, dar reuşi cumva să evite atacul triplu. Fizzik îşi imagină mental: Ventress se mişcase fără ajutorul oaselor, cu o relaxare a coloanei atât de extremă încât putuse să se mişte doar un centimetru sau mai puţin, eschivând în lateral şi ieşind din calea fiecărei lovituri de picior ca şi cum avea tot timpul din lume.

Altceva se întâmplă. Ceva ascuns de carne şi de

corpul flexat. Fizzik nu a putut vedea, dar Remlout zăcea la pământ gemând, cu faţa congestionată şi răsturnat pe o parte, încercând să îşi susţină cu mâinile cochilia.

Asasinul era pătruns de spasme, muşchii spatelui contractaţi dureros. Faţa lui Remlout din ce în ce mai tensionată, deformată hidos de durere şi el urlă cuprins de cel mai monstruos şi debil spasm muscular din istorie. Întreg corpul i se arcui şi cu o serie de pocneli muşchii supertensionaţi ai lui Remlout îi crăpară cochilia. Leşină şi rămase nemişcat, cu balele curgându-i din gură şi cu ţeasta tremurând fără noimă.

Un droid medical se deplasă spre el, efectuă câteva analize sumare, apoi îi raportă lui Trillot.

Trillot se uită la Ventress, cu ochii întunecaţi. Fizzik ştia că stăpânul său ar fi vrut să o pedepsească, să îi amintească de promisiunea pe care o făcuse, dar nu îndrăznea.

Poate că Ventress îi putea citi gândurile lui Trillot.

— Nu este mort, spuse ea nedând prea mare importanţă evenimentului.

— Într-adevăr, nu, răspunse Trillot. Şi pentru aceasta sunt recunoscător.

Ea se înclină graţios în timp ce câţiva dintre angajaţii lui Trillot se apucară să îl culeagă pe Remlout de pe jos şi să îl care afară. La fiecare mişcare urla. Nu se purtau atât de delicat pe cât ar fi trebui; poate şi Fizzik înţelege că istoria de bătăuş brutal a lui Remlout se întorcea acum împotriva lui.

Remarcă, de asemenea, că deşii nu se mai spuse nici un cuvânt, limbajul trupului fiecărei creaturi din cameră exprima deja mai mult respect şi atenţie. Nu putea să realizeze mai mult nici dacă Ventress şi-ar fi programat lupta înainte să ajungă. Îşi scutură câteva fire imaginare de praf de pe pelerina impecabilă şi stătu din nou înaintea lui Trillot. Fizzik îi observă pulsul, vizibil clar în venele gâtului, deloc accelerat. Un nod de muşchi de la baza unuia dintre tatuaje tremura uşor într-un ritm

lent.

Trillot părea să fi trecut peste eveniment, dornic să schimbe cât mai repede subiectul.

— Lucrurile au mai luat o întorsătură, spuse el.

— Aşa?

Ventress rămase imobilă. Acţiunea violentă din timpul luptei care de abia se încheiase putea să nu fi însemnat nimic. Dar, pe toată galaxia, ce îi făcuse bietului Remlout? Oare va avea vreodată Fizzik tupeul să întrebe?

— Da, continuă Trillot. Acum, cât negociază acest Jedi cu buna noastră doamnă Regent...

În sfârşit, ceva îi atrăgea atenţia străinei.

— Numele lui?

— Obi-Wan Kenobi.

Şi pentru prima oară simţea în Ventress o tulburare.

— Obi-Wan.

Ochii ei albaştri aruncau flăcări. Din nou, Fizzik înţelese că până şi o singură întrebare l-ar putea costa viaţa.

— Îl cunosc pe acesta. Trebuie să moară.

— Te rog, imploră Trillot. Avem afaceri de dus la îndeplinire. Nu ar fi timp şi pentru aşa ceva...

Ventress îi aruncă o privire de gheaţă gazdei sale.

— Ţi-a cerut cineva sfatul? Nu prea cred.

Îşi închise ochii şi în nemişcare părea să fie centrul furtunii. Deschise din nou ochii.

— Nu cred în coincidenţe. Obi-Wan şi cu mine suntem veniţi aici cu aceeaşi treabă.

Vârful rozaliu al limbii îi umezi buzele.

— Cred că îl voi ucide.

Ochii multipli ai lui Trilot îi întâlni privirea, dar pierdu confruntarea.

— Te-am adus aici, gândindu-mă că dacă Jedi se află în capitală avem nevoie de pregătiri mai speciale înainte de întâlnire...

Ventress îşi înclină capul într-o parte şi şuieră cu o

voce de reptilă:

— Nu. Obi-Wan va încerca să submineze autoritatea Familiilor. Ar putea avea deja un spion printre ei. Nu. Cine ştie că sunt aici?

— Familiile ştiu doar că urmează să sosească un reprezentant al Contelui Dooku, răspunse Trillot. Nu cine şi nici când.

— Splendid. Las-o deocamdată aşa. Mai întâi am să îl distrug pe Kenobi. Apoi, am să aranjez afacerile cu preţioasele voastre Familii.

De la izbucnirea iniţială, Ventress se domoli aproape nefiresc, ca un spaţiu negativ absorbind lumina şi căldura din cameră în jurul ei. Femeia aceasta era mai periculoasă decât o viperă de deşert. Niciodată nu mai întâlnise ceva în genul ei.

— Da, desigur.

Ce altceva ar fi putut spune Trillot?

Fizzik reflectă că îşi va îndeplini contractul până la capăt, dar când îşi va fi încheiat datoria... Se întrebă dacă femeia Ventress nu ar avea cumva nevoie de un asistent.

24

Protocolul, avea cancelarul Palpatine o vorbă pe care tot o repeta, este ca uleiul care unge roata diplomaţiei. După un ultim schimb de amabilităţi, se retraseră cu Duris în biroul ei pentru discuţii particulare. Trei dintre consilierii săi o însoţiră şi deşii se abţineau de la a pune întrebări, erau pregătiţi şi implicaţi în întregime în procesul de negociere.

Avocatul Snoil dezbătea un punct minor când Shar Shar, micuţa zeetsa, se rostogoli înainte. Duris se plecă pentru a-i permite sfetnicului să îi şoptească ceva la ureche. Ascultă atent, apoi studie câteva holodocumente

proiectate pe un ecran din faţa lor.

Duris îşi privi musafirii şi zâmbi.

— Avocat Snoil, spuse ea, sunteţi la curent cu aşa-numitul caz Gadon Trei?

Pedunculii ochilor lui Snoil s-au strâns, apoi s-au extins din nou.

— Da, chiţăi el. Dar sunt cel puţin alte patru cazuri care s-ar putea aplica aici. Vă rog să specificaţi la ce faceţi referire.

Duris păru încântată de erudiţia lui Snoil şi arătă cu un deget la ceea ce, din poziţia lor, părea doar o siluetă întunecată.

— Un caz al minerilor secesionişti Kif.

— A, da, îşi aminti Snoil. Cu aproximativ cincizeci de ani standard în urmă, minerii au început să vândă minereu energetic pe piaţa liberă. Cantităţi din acest minereu au ajuns într-o colonie aliată cu inamicii regimului Gadon. Gadonezii au solicitat Republicii o reglementare, luându-se decizia că intenţia vânzării iniţiale a fost dincolo de orice reproş. Astfel că forma finală în care se transforma minereul nu era responsabilitatea minerilor.

Obi-Wan îşi închise ochii câteva clipe. Aceasta a fost o decizie slabă. Republica nu a penalizat minerii pentru că o situaţie similară se contura într-un amalgam de planete nealiate din care Cancelarul spera ca Republica să îşi poată obţine materii prime. O reglementare permisivă într-un caz putea conduce la întărirea prieteniei în altul.

Politică strălucită, dar care acum îi lovea direct în moalele capului! Obi-Wan simţi că durerea aceea de cap care îi trecuse de mult începea să revină.

În timp ce el se retrăsese în gândurile sale, Duris şi Snoil continuau să se tatoneze verbal. Ştia că era doar salva de deschidere, dar el se simţea deja depăşit de discuţii. Cei doi vorbeau despre tratate, impozite, legi şi reglementări.

În spaţiu cu juridicale. Toate au un sfârşit!

Obi-Wan aşteptă un moment de linişte în discuţie şi îşi ridică mâna.

— Scuzaţi-mă, Regent Duris.

Se calmă gândindu-se dacă era chiar atât de obtuză?

— Vă imaginaţi că Republica va sta cu mâinile în sân şi va permite ca Cestus să producă aceste maşinării de ucis?

Obi-Wan fu surprins de tonul strident din propria sa voce.

— Nu există decât un singur mod de a încheia această situaţie.

Pentru moment, solemnitatea şi abordarea manierată şi măsurată fuseseră rupte. Blast! Evident nu era bun de politician. Nu vedea decât moarte şi distrugere vizitând această planetă dacă nu era în stare să îi ajute să vadă dincolo de contracte.

— Şi care ar fi acela? întrebă Duris cu răceală.

Îşi arcui cochilia segmentată şi îşi îndreptă umerii. Mânia clocotea sub figura ei calmă. Şi încă ceva. Poate teamă?

Obi-Wan îşi reţinu vocea.

— Nici un droid JEKY să nu mai ajungă pe planetele din afara Republicii. Probabil nici unul de orice tip să nu mai iasă din ateliere.

— Ne ameninţi? Republica a avut şansa să ne cumpere produsele, dar a ales să îşi neglijeze plăţile. Apoi au restricţionat cristalele de gabonna. Zeci de mii şi-au pierdut locurile de muncă, Maestre Jedi. Economia noastră a fost practic mutilată. Au izbucnit revolte pentru mâncare şi apă pe toată suprafaţa planetei.

Se aplecă înainte şi sublinie:

— Mii şi-au pierdut viaţa. Acum ne spui să nu desfăşurăm afaceri cu planete care ne oferă credite solide. Ar autoriza Cancelarul Suprem plăţi egale? În avans?

Fireşte că nu. Palpatine nu ar face niciodată aşa ceva – ar fi perceput, pe drept cuvânt, ca o acceptare a şantajului.

— Nu am venit aici să ameninţ, spuse Obi-Wan. Ci doar să intermediez comunicarea dintre Republică şi poporul cinstit de pe Cestus. Ştim că luptaţi pentru bunăstarea poporului vostru...

— Întreg poporul de pe Cestus, îl întrerupse ea. Nu doar X'Ting. Nu doar consiliul muşuroiului. Am în responsabilitatea mea fiecare suflet de pe planeta aceasta.

Dacă era adevărat, un sentiment frumos, se gândi Obi-Wan.

— Noi, pe de altă parte, luptăm pentru soarta unei întregi galaxii. Va trebui să vă bazaţi pe un singur adevăr: nu vom permite ca maşinăriile voastre să ne decimeze trupele. Dacă acest lucru va însemna sau nu distrugerea civilizaţiei voastre depinde de voi.

Tăcerea se aşternu în cameră. Duris şi Obi-Wan se priviră unul pe celălalt cu intensitate, un test al voinţelor. Apoi ea dădu încet din cap.

— Înainte să ne distrugeţi, îi spuse, poate ar fi mai bine să cunoşti ce urmează să anihilaţi.

Vocea i se strânse, scoţându-i la iveală întreaga putere şi caracterul construit prin educaţie. Nu trebuia să fie considerată ineficientă din cauza emoţiilor, oricât de înspăimântătoare erau ele.

— În această seară am organizat un bal de muşuroi în onoarea voastră. Mi-ar face plăcere dacă aţi veni. Probabil o anumită comunicare este mai uşor dezvoltată într-un decor mai puţin protocolar.

Obi-Wan inspiră adânc. Îi plăceau foarte puţin astfel de celebrări solemne, dar iarăşi trebuia să accepte; protocolul era important.

— Sunt onorat de invitaţie. Sper ca Măria Voastră să nu interpreteze nimic din ce am spus ca o lipsă de respect pentru voi sau poporul vostru.

— Avem amândoi o sarcină de îndeplinit, spuse ea şi încă o dată el avu sentimentul că o auzea vorbind la mai multe niveluri în acelaşi timp. Dar aceasta nu ne opreşte să fim civilizaţi.

— Într-adevăr, răspunse el, înclinându-se respectuos.

25

Roba de gală a lui Obi-Wan nu diferea foarte mult de cea de zi cu zi: lungă de la umeri până în pământ, ţesută din mătase de demicot şi colorată într-un maroniu roşcat. Droidul lor astromecanic îi lustruise cizmele oglindă, iar tunica cea bună era curăţată şi pregătită.

Cochilia plată a lui Snoil lucea şi ea, iar din cutele pieilor îi fuseseră îndepărtate resturi de mucus, apoi aplicat un strat de lustru întocmai ca pe cizmele lui Obi-Wan. O pereche de cutii plate fură aduse pentru cei doi. Le deschiseră şi scoaseră din ele câte o mască flexibilă. Ochii oblici, marginile oculare reliefate şi gurile largi căscate reprezentau o caricatură evidentă a fizionomiei X'Ting. Când Obi-Wan îşi puse masca şi se privi în oglindă, efectul pe care îl simţi fu intens.

— Şi ce înseamnă mai exact aceasta?

Snoil rămăsese în cadrul uşii şi aştepta ca Obi-Wan să termine ultimele pregătiri pentru plecare. Un zâmbet amuzat îi încreţi figura cefalopodului.

— Maestre Jedi, rosti vippitul. Eşti splendid.

— Iar tu străluceşti, îi răspunse Obi-Wan. Să fii atent, Avocat Snoil, căci este foarte important să înţelegem ce se întâmplă aici.

Snoil îşi ridică una dintre mânuţe.

— Maestre Jedi, ştiu că pot părea neîndemânatic şi cumva lipsit de tact, dar să ştii că am mai avut parte de astfel de misiuni. Balul acesta este clar o tactică, nu o

ocazie de socializare. Am să fiu atent.

Obi-Wan oftă uşurat. Tovarăşul său era foarte atent la astfel de jocuri. Mai atent, probabil, decât el. În acest joc politic, era posibil ca Snoil să preia conducerea, iar pentru aceasta îi era recunoscător.

— Mergem deci la un bal de muşuroi, spuse Snoil examinându-şi masca. Muşuroiul poate că are prea puţină putere reală, dar aparent străinilor le place să creadă că nu este aşa.

— Prea bine, încheie Obi-Wan, ajutându-l pe Snoil să îşi pună masca.

Îi întinse braţul, iar Snoil îşi strecură mâna sa mică, dar fermă, prin el. Mâna lui Snoil era catifelată şi răcoroasă, umedă, dar nu lipicioasă.

— Mergem să ne distrăm şi noi?

Muzica îi învălui chiar înainte ca Obi-Wan şi Doolb Snoil să coboare din maşina care îi adusese. Câteva sute de oaspeţi ajunseseră deja. Mulţi erau umani sau umanoizi, dar reprezentanţi ai altor specii se amestecaseră printre invitaţii de neam. Mulţi veniseră în cupluri sau triouri, deşii cel puţin un grup din acelaşi clan se înghesuise în jurul aperitivelor. Droizii ospitalieri serveau mâncare şi băutură într-un ritm frenetic. Doar o mână dintre cei prezenţi erau X'Ting adevăraţi, remarcă Obi-Wan, cu toate că toţi ceilalţi purtau măşti X'Ting. Un obicei politicos sau o glumă sinistră? Nu era deloc sigur.

Invitaţii costumaţi şi mascaţi se dădură în lături când Obi-Wan şi Snoil îşi făcură apariţia. Cu înclinări politicoase şi expresii interesate, îi lăsară pe cei doi să treacă şi se abţinură să şuşotească speculativ până când perechea ciudată ajunsese prea departe ca să audă.

Crema societăţii de pe Cestus se prezentase la această adunare, un ansamblu strălucitor într-adevăr. O bandă compusă din muzicieni de mai multe specii cântau la diverse instrumente de suflat sau cu coarde şi la cel puţin un sintetizator, producând împreună o muzică al cărei sunet se apropia foarte mult de imnul de

împerechere al clanurilor de ţesători de pe Alderaan, o melodie ca un soi de vals pentru care trebuia să ştii nişte mişcări complicate de picioare.

De cum intrară privirile o găsiră rapid pe G'Mai Duris dansând pe câteva ritmuri X'Ting extrase parcă din vechea rondă Alderaan. Cuplurile şi triourile care executau împreună mişcările coregrafice se opriră. Muzica se opri şi ea. Toţi invitaţii mascaţi îi aplaudară pe cei nou-veniţi.

Dacă trebuia să presupună că lucrurile care se întâmplau pe aici aveau mai mult decât un singur înţeles, atunci de ce aleseseră să îl întâmpine într-un stil atât de elaborat? Un răspuns îi veni în minte: toţi sperau ca o înfăţişare ostentativă şi elaborată să îl impresioneze pe acest călător galactic într-atât încât să creadă că şi aici, în mahalaua din Inelul îndepărtat, se dezvoltase o civilizaţie care merita să fie păstrată.

Toate zâmbetele, toate plecăciunile – se dovedeau sincere şi pline de speranţă. Cestienii voiau ca el să înţeleagă fragilitatea şi frumuseţea unei societăţi pe care ei o construiseră de-a lungul multor ani şi se simţi dator să îşi deschidă inima faţă de ei. Şi dacă le înţelegea adevărata natură, poate îi venea mai uşor după aceea să ia decizii cruciale sau să aleagă tactica potrivită.

Spera.

Cu aceste gânduri în minte, când Duris se apropie de el cu masca ascunzându-i figura, îi luă braţul cu plăcere adevărată.

— Maestre Jedi, îl întâmpină ea. Este o aşa încântare că aţi reuşit să vă faceţi timp pentru a vă alătura micii noastre adunări.

— Nu s-ar fi cuvenit ca după ce am călătorit jumătate de galaxie, răspunse el, să nu acceptăm renumita ospitalitate de pe Cestus.

Duris părea să strălucească. Inteligenţa şi imensa energie îi umpleau trupul, aproape dădeau pe afară. Era cea mai înduioşătoare şi plină de viaţă femeie X'Ting pe

care o întâlnise vreodată.

Un mic grup de demnitari se formase în urma ei, toţi mascaţi, dar unii dintre ei purtând costume care le ascundeau siluetele.

— G'Mai, ceru o voce feminină. Prezintă-ne vizitatorilor noştri.

— Desigur, spuse Duris. Cavaler Jedi Obi-Wan Kenobi şi Doolb Snoil de pe Coruscant, vă rog să faceţi cunoştinţă cu mai marii celor Cinci Familii.

Un om scund şi pirpiriu se înclină.

— Debbikin, de la cercetare.

O jumătate de mască X'Ting de pe faţa arogantă a unei alte femei nu reuşea să îi ascundă machiajul elaborat şi tatuajul de pe buze.

— Lady Por'Ten, de la energie.

Următorul bărbat era înalt, solid şi atât de palid de parcă nu îl văzuse niciodată soarele.

— Kefka, cu producţia, îl prezentă Duris.

Kefka părea să fie de rasă umană, cu posibile urme din rasa kiffar amestecate prin combinare genetică. Următorul bărbat avea pielea albastră, prezentând toate caracteristicile rasei wrooneze.

— Llitishi se ocupă de vânzări şi marketing, declară Duris.

Următorul la rând era un X'Ting slăbănog, unul dintre cei cinci, maxim şase, prezenţi la bal.

— Şi vărul meu, Caiza Quill, responsabil cu mineritul.

Era mai înalt decât Duris, aproape la fel de înalt ca Obi-Wan. Quill îşi întinse mâna dreaptă primară într-un gest de respect. Avea un corp insectil auriu, subţire ca un ţâr şi ochii cu faţete roşii.

Fiecare făcu o plecăciune protocolară. Vorbiră puţin. Apoi, exprimându-şi nerăbdarea de a începe negocierile în ziua următoare, se retraseră pentru a le oferi Cavalerului Jedi şi Avocatului Snoil prilejul de a se bucura de petrecere.

Duris îl conduse pe ringul de dans.

— Îţi este familiară ronda? îl întrebă ea.

— Mai mult teoretic decât practic, răspunse Obi-Wan politicos, dorindu-şi pe moment ca o bandă de asasini să atace petrecerea şi astfel să aibă ocazia de a refuza dansul.

Era pe punctul de a refuza politicos când simţi ceva. O senzaţie ca un flux străbătându-i şira spinării şi înţelese instantaneu că în sală exista un pericol. Se uită cu coada ochiului în stânga şi în dreapta, dar nu văzu decât dansatori. Apoi – o siluetă fugară în partea cea mai îndepărtată a camerei. O figură graţioasă costumată. Bărbat? Femeie? Nu era sigur şi nu înţelegea nici de ce se declanşaseră alarmele sale interne. Părea să nu existe nici o ameninţare evidentă, dar trebuia să fie sigur. Duris aştepta în faţa lui, politicoasă, să răspundă solicitării implicite. Obi-Wan se forţă să zâmbească.

— Doriţi să experimentăm?

Ea râse din toată inima şi, aprecie el, cu o veselie adevărată. Obi-Wan se uită peste umăr. Snoil era înconjurat de trei femei mascate, una de rasă umană, a doua corthenează şi cealaltă wookie, cu care se întreţinea destul de însufleţit. Perfect. Apatia locomotorie a lui Snoil era o scuză ideală pentru a refuza dansul, dar măcar era plăcut preocupat într-o companie feminină.

Cu acest gând, Obi-Wan întinse mâna stângă, iar ea îşi sprijini ambele mâini drepte pe braţul lui. Îşi ocupă locul în linia dansatorilor, vizavi de G'Mai Duris, şi îşi extinse simţurile Forţei.

Orchestra îi întâmpină cu varianta proprie a unui dans special de pe Cestus. Chiar dacă forma originală fusese una atât de universală pe cât era şi ronda ţesătorilor de pe Alderaan, muzicanţii aveau interpretarea lor. Iar el ştia că musafirii îl priveau să vadă dacă se poate adapta. Lucru care urma să le dea de înţeles nu numai dacă el făcea parte din tribul lor social, dar şi la ce se puteau aştepta de la el pe viitor.

Obi-Wan avea acum o obligaţie dublă: să înveţe

acest dans cât mai repede cu putinţă şi, în acelaşi timp, să caute în mulţime figura greu de definit şi să determine de ce simţurile sale îi strigau că este ceva în neregulă. Pericol!

Aha, uite-o. Un smoching alb, o siluetă care îşi ascundea în mod deliberat sexul? Se strecura printre doi oameni şi un servitor localnic. Rasă umană? Nu. Extrem de fluid în mişcări...

Duris îi strânse braţul.

— Maestre Jedi! Nu am avut nici cea mai vagă idee că eşti un curtean rafinat, pe lângă luptător şi diplomat. Dansezi superb.

El chicoti în sinea lui. De secole, dansul fusese folosit în Templul Jedi pentru a facilita ritmul şi sincronizarea. În orice lume din galaxie, când găseai bărbaţi sau femei dominatoare dansând era, de cele mai multe ori, expresia unei arte marţiale. Obi-Wan cunoştea mişcările unei duzine de tradiţii barbare frumoase.

— Mă las doar condus de dumneavoastră, doamnă, răspunse zâmbind şi uitându-se peste umăr în căutarea siluetei fugare.

A dispărut!

Sala de bal parcă se învârtea cu el şi Obi-Wan se lăsă purtat de mişcare, reflexele de Jedi şi coordonarea sa atrăgând privirile admirative aproape imediat.

Îşi aminti copilăria în Templu. Maestrul Yoda pusese la punct atât de multe moduri în care să predea lecţiile importante şi vitale, îşi aminti privindu-l pe marele Jedi executând paşi de dans complicaţi, admonestându-şi tinerii studenţi, care de cele mai multe ori rămâneau uimiţi, să devină artişti completi ai mişcării. Un luptător care nu ştie dansul? Nepriceput şi în război şi în pace este.

Până la urmă, un ambasador care nu putea să îşi mişte picioarele într-o rondă alderaaneză era doar un biet ambasador, într-adevăr.

Nu mai zărea nimic suspicios, iar sentimentul de

pericol dispăruse, ca şi cum nu ar fi fost deloc justificat.

— Toţi te urmărim, ştii? şopti Duris aplecându-se mai aproape. Cei mai mulţi nu au văzut niciodată un Jedi în carne şi oase.

Obi-Wan chicoti iar în sinea lui şi se îndepărtă de ea odată cu schimbarea melodiei. Se roti şi trecu la următoarea doamnă din linie şi dansul se reluă.

Cu prima ocazie se retrase din linia de dans şi, sub pretextul unei pauze de răcoritoare, scană din nou cu privirea întreaga sală, fiecare stalactită şi fiecare stalagmită.

Nimic.

Ca şi cum nu ar fi fost niciodată nimic.

Asajj Ventress se grăbi prin tunel spre autoglisorul care o aştepta, aruncându-şi masca X'Ting. Fizzik o aştepta lângă vehicul, îmbrăcat cu o haină de şofer şi nici unul dintre musafirii care ieşeau la aer nu le acordă vreo atenţie.

— L-ai văzut? întrebă Fizzik.

Ea râse înveselită.

— Bineînţeles, îi răspunse. Aproape că m-a simţit şi el.

Luni de zile Contele Dooku o învăţase meditaţiile Quy'Tek. Era impresionant să vadă acum rezultatul. Rânjetul ei era la fel de animalic ca zâmbetul fix, fără noimă, al unui kraken.

— Obi-Wan Kenobi.

Se aşeză pe locul din spate şi închise ochii.

— Este rândul meu să râd.

— Nu a fost un pic prea riscant? întrebă Fizzik.

Ea deschise ochii şi se zgâi la el, întrebându-se probabil dacă nu cumva i-ar fi făcut mai multă plăcere să îl ucidă aici şi acum.

— Viaţa înseamnă risc, spuse şi se întoarse să privească clădirile rămânând în urmă.

Pentru doar o clipă faţa i se înmuie şi se adânci în

gânduri.

— Probabil ca şi moartea.

Suficient cât să îl facă pe Fizzik să tacă.

Ventress închise ochii şi se apucă să îşi facă planuri.

Jedi. Omorâse destui Jedi şi totuşi nu îi ura. Mai degrabă ura faptul că îşi pierduseră calea, îşi uitaseră adevăratul lor scop pe lume, devenind pionii unei Republici corupte şi decadente.

Dacă majoritatea viitorilor Jedi erau descoperiţi în pruncie şi crescuţi în Templul Jedi, Asajj Ventress fusese descoperită de Maestrul Ky Narec pe planeta pustie Rattatak. O copilă orfană flămânzind în ruinele unui oraş distrus de război, Ventress se agăţa de oricine îi oferea o speranţă, astfel că în anii care urmaseră ajunsese să îl venereze pe formidabilul Narec ca pe un tată. Iar el crescuse copila în care Forţa era puternică, descoperindu-i şi dezvoltându-i potenţialul. Atunci ea îşi imaginase că într-o bună zi va putea să călătorească până pe Coruscant şi să stea înaintea Consiliului, să devină membră a Ordinului Antic.

Apoi Maestrul său a fost asasinat. Consiliul Jedi, care îl abandonase pe Ky Narec să îşi ducă soarta, deveni acum obiectul furiei sale oarbe. Consumată de setea de răzbunare, s-a transformat într-o forţă destructivă dincolo de imaginaţia Maestrului său Jedi.

Contele Dooku a fost acela care a redescoperit-o în Inelul îndepărtat. Ea îl atacase, fusese înfrântă şi dezarmată, dar în loc să o taie în bucăţi o luase ca învăţăcel, i-a completat pregătirea şi i-a îndreptat picioarele pe calea potrivită. Lui Dooku îi datora deci întregul devotament, căci altfel nu datora nimic nimănui, în afară de moarte corupţilor, cruzilor Jedi.

Da. Îşi încrucişase armele cu Jedi. Ucisese mulţi. L-a înfruntat pe Maestrul Windu şi s-a apropiat la un fir de păr de a-l înfrânge. L-a înfruntat şi pe Skywalker în lupte pe care amândoi le vor ţine minte. Obi-Wan scăpase de mâna ei de două ori, dar nu va mai reuşi încă o dată. Era

jurământul de credinţă pe care îl făcea Contelui Dooku. Jurământul făcut regretatului Maestru Ky Narec.

Era şi o promisiune pe care şi-o făcuse singură, pur şi simplu pentru propria sa plăcere.

Pleoapele închise ale uimitoarei Asajj Ventress zvâcniră, iar gura sa rozalie se curbă într-un zâmbet.

26

Maestrul Jedi şi tovarăşul său vippit se retraseră în apartamentele lor, dar G'Mai Duris se îngrijea încă de oaspeţi când muzica încetini, iar luminile se aprinseră spre ieşire, semnalând încheierea serii.

Îşi ocupase locul lângă uşă, luându-şi rămas-bun de la invitaţi, când Caiza Quill şi partenerul său, Sabit, apărură. Cu câteva luni înainte, Quill fusese femeia cu ochii verzi, iar Sabit bărbatul, dar chiar şi atunci Quill intimida. Când era cel mai vulnerabil tot intimida mai mult decât atunci când Duris era sub întreaga ei putere. Acum, când el era în starea sa cea mai agresivă, mirosul feromonilor săi devenea mai mult decât copleşitor.

Se întinse spre ea, împrăştiindu-şi aroma.

— Să nu crezi că nu ştiu că încerci să ţi-l atragi pe Jedi aliat, o confruntă el. Să nu crezi nici măcar o clipă că voi tolera aşa ceva. Adu-ţi aminte ce s-a întâmplat cu Filian.

Ea se crispă. Cum putea să uite? Doar cu cinci ani în urmă, Quill şi perechea ei, Filian, se angajaseră într-o confruntare solemnă, ceea ce poporul X'Ting numea „să te lupţi pentru nisip”. Şi acolo, în faţa Consiliului, periculosul Quill îi căsăpise iubirea. Dacă ar fi trăit şi o mie de ani tot nu ar fi putut să uite acea privelişte.

— Nu îţi slăbi poziţia, îi mai spuse. Şi nu ceda. Sau vei avea de suferit.

Apoi dispăru.

G'Mai Duris îşi luă rămas-bun de la toţi invitaţii apoi se retrase în apartamentele sale. Îl iubise pe Filian enorm de mult. Pe când se învârteau în dansul etern al bărbatului şi femeii, fiecare moment din viaţa lor şi fiecare fel de a-l trăi le dăruiseră ceva minunat.

Dar el fusese ucis înainte ca dansul fertilizării să poată începe. Aşa că, rămasă fără urmaşi, singură şi cu sacul de ouă gol, se legăna nervos în întuneric, lacrimi de teroare şi singurătate scăldându-i ochii de smarald.

27

În timp ce noii recruţi repetau manevrele de pregătire, Nopt îi privea, îşi lua notiţe, făcea ajustări la un traseu cu obstacole sau la un poligon de trageri. Patruşpa se apropie de el alergând, genul de deplasare care pe un om normal l-ar epuiza în zece minute, dar pe care un soldat putea să îl susţină toată ziua.

— Domnule! strigă militarul, salutând respectuos. Sosesc alţi recruţi.

— Câţi?

Patruşpa zâmbi mulţumit.

— Două duzini, domnule!

Nopt simţi că se îmbujorează. Iată exact genul de veşti la care tot sperase.

— O să avem, totuşi, parte de luptă, spuse el.

Nopt fu mulţumit cu tot ce văzu şi tocmai ordona creşterea intensităţii pregătirii cu încă un grad când Sheeka se apropie de el.

— Deci? îl întrebă. Ce părere ai?

Era mulţumit să îşi dea seama că ştia sigur adevăratul sens al întrebării.

— Deloc rău, răspunse el. Băieţi de fermă şi mineri din adâncuri, dar uite că ştiu să primească şi ordine.

— Sunt oameni duri, spuse Sheeka. Mulţi dintre ei

gândesc că a venit timpul să lupte.

— Dar tu?

— Eu doar zbor, spuse ea.

— Ai putea să te descurci foarte bine, o stârni el. Picioare puternice şi spate solid, reflexe bune. Ai putea să te gândeşti să te înrolezi.

Ea râse.

— N-am experienţă. Iar experienţa contează.

Apoi se uită la el.

— Pe de altă parte, tu nu ai fost întotdeauna veteranul care a-văzut-multe-ştie-multe, nu?

Nopt dădu din cap. Apoi, cu un zâmbet uşor, adăugă:

— Adevărat. Dar simulările noastre sunt... mai mult decât stimulante.

Îşi mişcă umerii un pic, eliberându-şi trupul de încordarea amintirii lui Vondar-3.

— Sunt sigură de asta, acceptă ea.

El privi spre droidul de antrenament cum îşi flexează braţele în direcţii multiple, dându-i fiecărui recrut motivarea de care avea nevoie pentru a excela.

— Sunt suficient de nerăbdători, dar îşi vor câştiga încrederea în ei sub supravegherea soldaţilor cu experienţă sau a droizilor de luptă.

— V-am văzut împreună cu ei, îl lăudă ea. Cred că voi patru sunteţi exact omul care le trebuie.

Pentru o clipă el crezu că femeia a făcut o greşeală de vorbire, apoi văzu că îşi păstra seriozitatea cu greu. Femeia izbucni în râs.

Nopt îşi simţi buzele mişcându-se, înţelegându-i gluma pe care, deşii o făcuse la adresa lui, o aprecia.

— Da, suntem, râse el.

O lăsă singură şi merse să se implice direct şi personal în desfăşurarea instrucţiei. Nu era deloc lipsit de logică din partea lui că îşi îndrepta umerii mai mult, se mişca mai rapid demonstrând tehnicile de luptă fără arme, stătea mai alert, pentru că ştia că Sheeka îl

priveşte. Şi cu toate că se simţea oarecum absurd, în acelaşi timp îi plăcea atenţia pe care i-o acorda femeia şi spera că o va găsi tot acolo la sfârşitul zilei.

În ChikatLik, operaţiunile diplomatice avansau într-un ritm glacial. Snoil şi-a petrecut dimineţile şi mare parte din după-amieze verificând contractele, pentru ca în final să îşi dea ochii peste cap de frustrare.

— A! Mi-a îmbătrânit cochilia cu zece ani, se plânse el. Ai văzut aici?

— Ce să văd? întrebă Obi-Wan, care se muncea să stabilească o linie sigură de comunicaţii cu Coruscant.

Comunicaţia impunea o legătură intermediară cu Ixdoi pe releul din navă. Deocamdată o furtună solară părea să distorsioneze transmisia.

— Nişte crăpături şi fisuri mici aici unde se formează altă chitină.

Snoil îşi lungi gâtul să îşi privească cutele şi ondulaţiile cochiliei sale plate. Adevărul era că avea dreptate: apăruseră nişte crăpături acolo unde se formau noi segmente în cochilie.

— Aha, da, da, le văd, răspunse Obi-Wan distrat. Ce înseamnă?

Ochii lui Snoil se răsuciră agonizant.

— Stres! Stres, îţi spun eu.

— Păi, nu vreau să mai adaug şi eu la efort...

— Ei, na, te rog...

Legătura holografică se clarifică brusc şi Cancelarul Suprem Palpatine pluti în aer în faţa lui. Snoil tăcu imediat.

— Domnule Cancelar, începu Obi-Wan.

— Prietenul meu Jedi. Ce veşti mai ai?

— Sunt convins că Regentul este într-o dispoziţie generoasă, dar se teme pentru viaţa ei dacă acţionează cum îi dictează conştiinţa.

— Şi tu ce crezi că i-ar dicta conştiinţa?

— Ceea ce ar fi cel mai bine pentru Cestus:

suspendarea producţiei.

— Atunci care este problema?

— Cred că puterea reală aparţine unui grup intitulat cele Cinci Familii, proprietarii companiei Cestus Cybernetics. Iar ei se gândesc doar la profit.

— Atunci va trebui să duci lucrurile la nivelul următor. Bănuiesc că ai primit contacte de încredere. Le-ai folosit?

— Cred că Maestrul Fisto s-a întâlnit cu unul dintre contacte. Eu mă întâlnesc cu celălalt la noapte.

— Îţi urez baftă, Maestre Kenobi. Ţine minte: ne rămâne puţin timp dacă vrem să evităm un dezastru.

— Da, domnule, răspunse Obi-Wan, dar înainte de a mai adăuga ceva Cancelarul dispăru.

Oftă şi se întoarse spre Snoil.

— Domnule avocat, îl întrebă, dacă ţi-ai dori o listă de... documente secrete, ce ai vrea mai întâi?

Doolb gemu.

— Uf, ce să fac? Ce să spun?

— Adevărul.

Bulbii ochilor i se răsuciră unul în jurul celuilalt.

— Cred că aş cere originalele documentelor de înfiinţare a companiei şi de achiziţionare a terenurilor. Şi... a, da, ordinele de achiziţionare dintre Cestus Cybernetics şi contele Dooku sau intermediarii lui.

— Aşa să fie.

Îl plesni prieteneşte pe cochilie cu palma.

— Dacă întreabă cineva de mine, spune-le că încerc bucătăria locală, îl instrui Obi-Wan. Ai grijă.

Acestea fiind zise, Obi-Wan părăsi apartamentul.

28

Obi-Wan se strecură într-o cameră liberă undeva pe hol şi de acolo ieşi pe fereastră fără să fie observat de

forţele de securitate care, neîndoielnic, îi supravegheau de la distanţă fiecare mişcare.

Se căţără pe acoperiş de unde coborî pe un tobogan de serviciu până jos în stradă, flexându-şi genunchii pentru a amortiza şocul, încă trei paşi şi se amestecă în mulţime, neremarcat de nimeni.

Obi-Wan auzise de alte planete care începuseră tot ca nişte colonii penitenciare, dar nu vizitase până acum nici una. Sentimentul copleşitor de energie şi viaţă îl încurajă. Oriunde privea, străzile erau aglomerate de străini care umblau care încotro. Deşii doar rar se mai zăreau câţiva cetăţeni X'Ting, oraşul îi reamintea totuşi de o colonie de tip muşuroi. Comerţul avea loc în fiecare minut al zilei şi fiecare creatură pe lângă care trecea avea ceva de târguit. Unul din zece magazine era închis, dar în celelalte era agitaţie şi activitate, ca un dans pe marginea prăpastiei. Câţi dintre locuitorii de pe Cestus înţelegeau jocurile pe care le făceau stăpânii lor? Chiar fără să fie conştienţi de ele, oamenii aceştia dădeau impresia că sunt mult prea limpezi la minte şi prea prezenţi. Era nervozitate, nu exuberanţă.

Făcu semn unui taxi vechi, ieftin, gândindu-se că era mai puţin probabil să fie introdus în sistemul de supraveghere. Chiar dacă ar fi fost, din punct de vedere tehnic nu făcea nimic ilegal sau care să îi afecteze în mod direct misiunea. Pe holocardul şoferului scria Gritt Chipple. Gritt era de rasă X'Ting, iar părul roşcat de pe torace indicându-i originea socială în păturile de jos ale clanurilor locale.

— Destinaţia dumneavoastră? întrebă Gritt.

— Umbra Nopţii.

Gritt Chipple se strâmbă. Era clar, cunoştea Umbra Nopţii şi nu era deloc încântat să umble până în acel loc.

— Credite forte, adăugă Obi-Wan şi îi oferi micului X'Ting câteva bancnote cestiene.

Ochii şoferului se luminară. Bancnotele erau de pe planetă şi deci mai uşor de schimbat, nu cum erau cele

ale Republicii înregistrate în reţeaua monetară galactică. Şi, mai ales, greu de urmărit. Avariţia domină teama.

— ‘ţeles, acceptă şoferul şi porniră la drum.

— Eşti Jedi?

Obi-Wan aprobă din cap. Nu se deghizase, dar sperase totuşi să evite să fie remarcat.

— Atunci am auzit de tine. Vrei transport înapoi de la Umbra Nopţii?

— Ar fi foarte bine, da.

Micul şofer scuipă uşor, gest pe care Obi-Wan îl interpretă ca o încântare.

— Atunci te aştept. Să ai grijă. Uneori străinii nu sunt în siguranţă.

Un alt scuipat.

— Domnu’.

Maşina mersese de-a lungul grotei principale, dar mai apoi se strecurase în tunelurile întortocheate din ChikatLik. Complexul era ameţitor chiar şi pentru cineva care trăia în Templul Jedi. Şoferul manevra prin labirint cu îndemânarea unuia născut pe planetă şi Obi-Wan se gândi că Anakin l-ar fi apreciat pe micul X’Ting.

Drumul de cinci minute ajunse într-un sector mai întunecat, mai înspăimântător, aparte de principalele districte ale oraşului. Aici era o zonă unde cetăţenii reputaţi se ocupau numai de afaceri deocheate. Dacă în alte părţi ale oraşului văzuse doar câţiva cetăţeni X’Ting la suta de locuitori, aici, în sfârşit, creaturile insectele erau prezente din abundenţă.

Şoferul îi înmână un holocip.

— Acţionează ăsta când vrei cursă, îi spuse şi deschise portiera.

Obi-Wan îl plăti generos pe Gritt şi coborî. Rabla se depărtă, lăsându-l pe Obi-Wan singur.

Urmând instrucţiunile pe care le memorase, Obi-Wan se apropie de o uşă păzită de două gărzi X’Ting masive. Femei, fără îndoială. Bărbaţii erau mai mici şi mai mortali, dar femeile îi intimidau mai uşor pe străini,

care aproape niciodată nu îşi dădeau seama că o mare parte din corpul lor masiv era doar un sac cu ouă.

— Ce doreşti? Cea mai mare dintre ele îl întrebă cu o voce surprinzător de politicoasă.

El pronunţă un cuvânt care ţinea loc de parolă, apoi spuse:

— Am întâlnire cu Trillot.

Nu era chiar adevărat, dar era convins că liderul interlop fusese avertizat de contactele lor să se aştepte la o vizită.

— Un minut, spuse cea mai mică şi se strecură înăuntru, ieşind mai apoi şi deschizând uşa larg.

— Intră.

Priviri îl măsurară, nu toate cu respect. Câţiva erau curioşi, întrebându-se dacă el era genul tipic, dacă membrii Jedi erau atât de puternici pe cât îi lăudau suporterii ordinului sau, din contră, atât de slabi pe cât susţineau Separatiştii.

Hogeagul era întunecat şi ochi străini străluceau spre el din beznă. Nu îl însoţi nimeni, nu îl îndrumă nimeni, aşteptându-se probabil să îşi găsească drumul singur.

Putea să îşi dea seama din limbajul trupului, din posturile şi expresiile creaturilor pe care le întâlnea în ce direcţie trebuia să meargă prin labirint pentru a ajunge la Trillot. Dacă era un fel de test, avea de gând să îl treacă cu brio.

Din toate părţile răzbăteau mirosurile, sunetele şi priveliştile unui habitat corupt până în măduvă. Clar, aici se strânseseră scursurile societăţii, dar... pentru a ajunge în interiorul cercului puternicului Trillot, trebuia să aibă resurse serioase, dincolo de încrederea lui Trillot însuşi. Aşa că Obi-Wan trebuia să considere locul ca fiind muşuroiul gangsterului, locul pe care X'Ting îl păstra pentru propriul său confort, ceea ce îi amintea de propria sa coşniţă, chiar dacă ea însemnase distrugerea altor fiinţe.

Gândul îl făcu să se încordeze, dar îşi păstră sentimentele pentru el.

La capătul coridorului se găsea o altă uşă, iar în faţa ei păzea o a doua pereche de paznici X'Ting, drepţi ca nişte beţe. Bărbaţi de această dată şi cu adevărat mortali. Cei doi deschiseră uşa când îl văzură apropiindu-se.

Îi trebuiră câteva momente să i se obişnuiască ochii cu interiorul. Trillot şedea cocoţat pe o pernă înaltă, pufăind mulţumit dintr-un fel de pipă, fumuri lungi şi subţiri ieşind în spirală din despicăturile de pe marginea gâtului. Toracele umflat, gata să fie umplut cu ouă fertilizate, îi dădu de înţeles lui Obi-Wan că Trillot îşi completase trecerea din stadiul de bărbat în cel de femeie.

— Jedi, îl întâmpină Trillot cu ochii multipli fixaţi asupra lui Obi-Wan. Bun-venit în căminul meu.

— Doamnă Trillot, răspunse Obi-Wan şi se înclină uşor, recitând o serie complexă de sunete în limba X'Ting.

Ochii lui Trillot străluciră.

— Eşti foarte cultivat pentru un om. Te rog. Vino şi ia loc lângă mine.

Obi-Wan se conformă şi Trillot mai trase câteva fumuri.

— Nu voi insulta un Jedi, spuse ea, oferindu-i în mod public fructul fanteziei.

Implicaţiile unui astfel de gest erau evidente.

Kenobi zâmbi.

— Avem afaceri, spuse el în loc de refuz. Fantezia abureşte mintea.

Trillot aprobă.

— Dar ascute simţurile.

— Ştim amândoi de ce am venit aici, spuse Obi-Wan. Războiul mătură toată galaxia. Cestus nu este imun la atingerea lui.

— Război... sau pace, enunţă Trillot pufăind

satisfăcut din pipă. Orice ar fi, eu tot am profit.

Bluf.

— Nu şi dacă războiul va distruge capacitatea industrială de pe Cestus. Atunci nu ar mai fi muncitori pe care să îi exploatezi. Atunci ai suferi şi tu.

Trillot aprobă încet, ştiind că Obi-Wan pusese un punct important pe i.

— Aş vrea să evit neplăcerile dacă este cumva posibil.

— Eu cred că este posibil.

— Atunci te ascult. Ce pot face pentru tine?

Perfect. Lăcomia era o metodă de convingere folositoare.

— Prietenii mei de pe Coruscant susţin că ai o legătură cu tot ce se petrece pe aici, spuse el.

Trillot râse forţat.

— Câtă simpatie.

Obi-Wan îşi coborî un pic vocea.

— Vreau să aflu codicile secrete dintre Familii şi Confederaţie.

La această replică Trillot păru să dea înapoi.

— Serios? O astfel de informaţie se obţine cu mare greutate.

— Am resurse.

— Aşa să fie? Şi eu am resurse. Nu mi-aş dori să le periclitez într-o astfel de misiune.

— Mi s-a spus că dacă ar putea cineva să dezvăluie slăbiciunile sistemului vostru industrial, tu eşti acea persoană.

Trillot inspiră adânc. Un fuior lung de fum scăpă prin despicăturile mici din gât.

— Şi dacă, ipotetic vorbind, dacă aş fi dispusă să împart această informaţie, ce folos mi-ar aduce mie şi alor mei?

— Pentru a putea menţine pacea şi pentru a scoate aceste maşinării de pe piaţă, Republica este pregătită să ofere un contract generos pentru droizi. Informaţia ta

este valoroasă... pentru a-mi încheia favorabil negocierile. Îţi voi transmite o notificare prealabilă asupra cantităţii şi specificaţiilor.

— De ce m-ar interesa pe mine?

Obi-Wan ştia că amândoi erau conştienţi de miza pusă în joc.

— Pentru că îţi va da timp să cumperi şi să stochezi anumite componente, echipamente şi materie primă. Sunt convins că o doamnă atât de pricepută în afaceri poate să vadă potenţialul.

Trillot expiră şi pe figura ei se formă o atitudine pe care Obi-Wan o catalogă drept zâmbet.

— Gândeşti ca un infractor, răspunse ea.

— Unul dintre multele mele defecte.

— Îmi place asta la un bărbat, îl complimentă Trillot şi se aplecă spre Obi-Wan destul cât să simtă un val de feromoni.

Era probabil o mişcare de seducţie printre membrii X'Ting, dar lui Obi-Wan mirosul îi părea a fi duhoarea dintr-o pielărie.

— Deci?

Trillot oftă.

— Deci. Păi, în sfârşit. Da, este adevărat. Există un punct nevralgic în sistem, dar numai pentru că i-ar ucide pe cei care ar încerca să îl exploateze.

Interesant.

— Explică.

— Radiaţii, spuse Trillot. Se spune că sub oraşul industrial Clandes zace o cutie de joncţiune unde se întâlnesc circuitele şi cablajele. Nu toată comunicaţia se face aerian, cel puţin după rebeliunile de acum un secol. Circuitele acestea pot accesa direct terminalul principal cu doar câteva măsuri de protecţie minore. După reconfigurare, întreaga zonă a fost decretată improprie vieţii, iar muncitorii au părăsit-o. Cu regulamentele de protecţie atât de... stringente, au economisit bani fără să mai construiască ecranare. Te-ar ucide în câteva

minute... doar dacă nu ai purta un costum baktoid de protecţie anti-radiaţii din clasa şase.

— Pe care presupun că îl ai.

— Să spunem doar că o doamnă cu resursele mele deosebite ştie cum să achiziţioneze astfel de lucruri.

— Şi care ar fi preţul pentru o astfel de minunăţie?

— Astfel de costume de protecţie sunt rare acum că fabricile Baktoid s-au închis, spuse Trillot cu o voce prefăcută. Ce vrei tu să obţii este o încercare singulară. Dacă şi când vei comite un astfel de act, oricine va şti de vânzarea costumului va veni să o caute pe Trillot.

— Care este preţul?

— Nu se va întâmpla niciodată... dar să spunem totuşi jumătate de milion de credite.

Jumătate de milion. Mult mai mult decât îşi propusese să plătească, dar posibil. Totuşi, dacă accepta prea repede, acest gangster şi-ar fi pierdut respectul pentru el. Viitoarele negocieri s-ar îngreuna.

— Absurd.

Trillot parcă ştia ce gândeşte.

— Da. Nu-i aşa?

Cei doi mai discutară în contradictoriu câteva minute, apoi Obi-Wan îşi domoli poziţia.

— Deci... prin acest terminal, presupunând că agentul nu moare otrăvit din cauza radiaţiilor, linia de producţie ar putea fi oprită... sau distrusă?

— Se poate întâmpla, da.

Trillot părea încântată de ea însăşi.

— Chiar dacă aş avea jumătate de milion de credite, nu sunt încă pregătit să mă implic într-un sabotaj împotriva fabricii Clandes, se împotrivi Obi-Wan. Hai să discutăm alte variante.

— O întrebare, îl opri Trillot. Dacă acel computer central ar fi închis, întreaga economie ar face... fsss. Nu prea bine pentru afaceri, e?

— Nu, o contrazise Obi-Wan ştiind că se afla pe pământ solid. Droizii de lux s-ar opri. Dar droizii mai

ieftini ar continua să fie fabricaţi sub licenţă.

— Aha. Atunci Cestus ar cădea ca o pleaşcă în braţele Republicii, iar afacerile vor continua ca şi până acum.

— Deci, propuse Obi-Wan şi întinse palmele înainte în maniera pe care o folosea X'Ting atunci când convenea ceva. Facem târgul?

— Detalii asupra acordului comercial?

— Atât pentru acum. Şi solicitări legate de costumul acela.

— Se face.

Bătu palma cu Trillot apoi, cu o singură plecăciune, se întoarse şi plecă.

Trillot aşteptă câteva clipe, pufăind iar din pipă. Fumul ieşea încet prin voleturile din gât.

Ca la un semn, apăru Ventress. Ţeasta sa tatuată părea să lucească în lumina scăzută. Părea gânditoare, dar deloc deranjată.

— Deci, spuse ea, Kenobi vrea notele negocierilor purtate între Contele Dooku şi cele Cinci Familii, şi codicilele secrete dintre Cestus Cybernetics şi muşuroi.

Trillot clipi din ochi.

— Te deranjează?

— Nu. Mă incită.

Îşi închise ochii şi zâmbi, pierdută în propriile ei speculaţii.

— Obi-Wan şi cu mine avem o întâlnire.

Trillot se opri din fumat, tuşii un pic, furioasă că îşi dezvăluise starea într-o manieră atât de lipsită de tact. Perechile ei s-ar fi ruşinat.

— Eu ce să fac? Dacă este atât de important, atunci cu siguranţă ar trebui să refuz să i le procur.

Ventress îşi dădu ochii peste cap, ca şi cum îşi căuta inspiraţia.

— Nu.

— Pot să îi dau informaţii false, încercă Trillot din nou.

— Nu.

Ventress se concentra cu mai multă siguranţă de această dată.

— Ar putea avea şi alte resurse. Este posibil doar să te fi pus la încercare. Şi dacă nu treci testul, nu va mai avea încredere deloc în tine.

Făcu o pauză, cu ochii mişcându-se dintr-o parte în cealaltă încercând să îşi limpezească gândurile.

— Şi, continuă apoi, cred că înainte să ne încheiem treburile se va dovedi util să aibă încredere în tine.

Se mai gândi o clipă, apoi pe buzele ei palide, subţiri, apăru un prim zâmbet.

— Mda, cred că este adevărat.

29

Obi-Wan Kenobi ieşi din cuibul lui Trillot. Cu fiecare pas simţea straturi dintr-o pânză toxică cum i se ridicau de pe minte.

Gritt Chipple îl aştepta chiar înainte să acţioneze minicardul pe care i-l dăduse. Şoferul de taxi părea uşor confuz.

— Domnu' Jedi, îl strigă şoferul. Am primit un anunţ. Mi-a cerut să vă fac legătura cu un alt taxi.

Obi-Wan îşi ridică sprâncenele a mirare.

— Zău?

— Habar n-am cine. Vă fac legătura?

Suna interesant. Cine putea să încerce să îl contacteze într-un mod atât de neobişnuit?

— Chiar te rog.

Şoferul X'Ting îşi plimbă degetele pe un ecran şi o faţă nedesluşită îşi făcu apariţia. Nici femeie, nici bărbat – îşi ascunsese în mod deliberat genul sau specia. Şi vocea era modificată.

— Solicit respectuos onoratului nostru oaspete să ne

întâlnim la Cap-de-iepure pentru o ceaşcă de ceai şi un pic de discuţie. Am convingerea că va fi în beneficiul său.

Apăru şi o hartă.

— Unde ne duce locul acesta? întrebă Obi-Wan.

— Sectorul imigranţilor. Nici rău, nici bun. Ciudat.

Chipple dădu din umeri.

— N-aş putea spune, domnu'.

Obi-Wan îşi revizui ultimele activităţi. Nu îşi amintea nimic neobişnuit sau suspicios. Aşa că dacă era vreo capcană, de ce să nu meargă pe mâna lor să vadă ce se întâmplă?

— Hai să mergem, îl îndemnă pe şofer.

Pe măsură ce maşina se ridica şi îşi lua zborul, Obi-Wan se simţi liniştit de greutatea şi legănarea sabiei de lumină de la centură.

Obi-Wan intră în localul Cap-de-iepure printr-o uşă care aducea cu un sfert dintr-un cuib de muşuroi. De cum păşii pragul îl întâmpină un urlet strident. Mulţimea de X'Ting şi străini se dăduse deja în lături, făcând loc celor doi combatanţi.

Doi bărbaţi X'Ting tineri se învârteau unul în jurul celuilalt, apoi unul dintre ei fandă. Celălalt evită cu mişcări largi şi amândoi îşi încovoiară abdomenele: ace lungi de un sfert de metru ieşiră în afară. Şi bărbaţii şi femeile X'Ting aveau ace, dar cele ale bărbaţilor erau un pic mai lungi, iar otrava lor mai mortală. Raportul între putere şi greutate după ce îşi eliminau sacul cu ouă îi făcea mult mai rapizi.

Acele împunseră unul spre altul. Până la urmă, unul dintre ei făcu o greşeală şi acul celuilalt pătrunse adânc. Tânărul X'Ting lovit rămase paralizat de teamă chiar înainte ca toxina să îşi facă efectul. Apoi, toate orificiile i se umplură de spume, tremură şi se prăbuşi cuprins de frisoane. După aceea încremeni...

Clienţii barului reveniră la băuturile lor, ca şi cum fusese doar un eveniment nocturn obişnuit.

Ceainăria Cap-de-iepure servea o mie de stimulenţi

aduşi dintr-o sută de lumi, stând deschisă peste noapte tocmai pentru a oferi muncitorilor un loc unde să ardă gazul fără să cadă sub mese. Totul era cât se poate de legal, deşii Obi-Wan era convins că undeva în separeurile localului putea fi uşor aranjat accesul la substanţe mai puţin legale.

Îşi alese o masă de unde putea vedea intrarea şi comandă o ceaşcă de ceai din fasolea H'Kak adus de pe Tatooine. Abia primi extractul portocaliu şi aromat când o siluetă pântecoasă acoperită cu o pelerină se aşeză discret pe scaunul din faţa lui.

— G'Mai Duris, o întâmpină el sorbind din ceai.

Fasolea H'Kak făcea minuni în scoaterea toxinelor grele pe care le inhalase în cuibul lui Trillot.

— Speram să fie unul dintre emisarii voştri, dar nu mă aşteptam să veniţi chiar dumneavoastră.

Vorbi cu voce scăzută. Figura ei era ascunsă sub faldurile glugii, dar îi recunoscuse instantaneu ochii multipli. Dacă Duris a vrut să călătorească incognito printre supuşii săi, trebuia să presupună că avea un motiv foarte serios. În plus, o altă întrebare avea nevoie de un răspuns imediat.

— Cum m-aţi găsit?

— Am sursele mele, spionii mei, îi răspunse. Iar unii îmi raportează direct mie şi nu consiliului. Unii cu mai puţină trecere m-au considerat de încredere în trecut. Un noroc chior a făcut ca unii dintre ei să te zărească intrând în vizuina lui Trillot.

Dădu din cap în timp ce îi vorbea şi, deşii nu putea să îi vadă ochii prea bine, ştia că îl priveau provocator.

— Presupun că nu te-ai dus la Trillot în căutare de intoxicare. Pot să întreb cu ce afaceri?

— Poate când ne vom cunoaşte un pic mai bine, îi răspunse el evaziv încercând să tragă de timp.

— Poate.

Ea râse iar el îi percepu sunetul mai adevărat şi mai puţin afectat de protocol decât cele pe care le scotea în

mod public.

— Suntem în sectorul imigranţilor din ChikatLik. Au venit în timpul perioadei noastre de dezvoltare, iar acum mulţi dintre ei au rămas legaţi de planetă fără a avea credite suficiente să poată pleca acasă. Sunt preocupaţi mai mult să îşi găsească ceva de lucru sau un mijloc de transport decât să tragă cu urechea la conversaţiile altora. Nu sunt deloc atenţi, Maestre Kenobi. De multe ori, cea mai bună ascunzătoare este la vedere.

— Aşa deci. Barul Cap-de-iepure, într-adevăr.

— Speram să te strecori în oraş. Şi dacă da, speram să pot să mă întâlnesc cu tine.

Obi-Wan dădu din cap.

— Acum că v-am înţeles metoda, poate mă luminaţi în ceea ce priveşte intenţia.

— Pentru prima oară pot vorbi liber...

Făcu o pauză.

— Sau aproape liber, mă rog.

El chicoti.

— Vă acord toată atenţia.

— Indiferent de ce vei gândi, Regenţa pe Cestus este o farsă. Guvernele vin şi pleacă, dar cele Cinci Familii care au controlat primele producţii de armură şi droizi – minerit, fabricare, vânzări şi distribuţie, cercetare şi energie – controlează în acest moment totul. Tind să cred că favorizează Confederaţia.

— Credeţi?

Ea oftă.

— Nu am nici o dovadă clară. Fac parte din casa regală a muşuroiului. Vărul meu, Quill, face şi el parte din spiţa regală, dar de când mi-a ucis perechea şi a ajuns să conducă fraudulos consiliul muşuroiului...

Îşi plecă privirea în pământ.

— ... nu mai sunt inclusă în cercul celor Cinci Familii sau în deciziile pe care le ia consiliul muşuroiului. Nu mai ştiu dacă votează în mod egal sau unul-doi dintre ei au pus mâna pe întreaga putere. Nimeni nu ştie de fapt cine

are întreaga putere. Nimeni nu poate să discearnă prin voalul dens al corporaţiei.

— Voalul corporaţiei? se întrebă Obi-Wan amuzat. Mai de grabă voalul familiei.

— Adevărat. Nici un străin nu cunoaşte ce se discută la acele întâlniri.

— Ce s-a ales de ceilalţi locuitori aborigeni ai planetei?

— Aborigenii? dădu ea din umeri. Mulţi au murit sau au dispărut, sau au fost exilaţi în pământurile infestate. Poporul de păianjeni a fost odată puternic, dar mă îndoiesc că mai există vreun singur clan intact la suprafaţă.

Zgomotul din barul Cap-de-iepure crescu, apoi gălăgia se stinse din nou, ca un curent care îi mătura în valuri.

— Îmi este teamă, Maestre Jedi. Nu văd nici o ieşire din toată această situaţie.

— Vă pot schimba din funcţia de Regent?

— Nu, răspunse ea plat. Sunt Regent pe viaţă.

Îşi coborî din nou privirea.

— Ar fi luat el regenţa, dacă acest lucru nu ar fi fost prea evident un conflict de interese. Acum controlează consiliul şi la rândul său e controlat de cele Cinci Familii.

— Iar asta ce înseamnă?

— Înseamnă că echilibrul şi controlul care ar fi trebuit să protejeze populaţia indigenă sunt inexistente cu desăvârşire. Înseamnă că toate contractele originale cu muşuroiul pot fi manipulate în orice fel le aduce profit Familiilor.

Era oribil.

— Dar voi nu puteţi să îi înfruntaţi?

— Dacă mă împotrivesc lui Quill, nu voi reuşi decât să îl fac să mă provoace, să mă ucidă şi să mă înlocuiască.

Făcu din nou o pauză.

— Aşa cum a procedat cu perechea mea, Filian.

— Vă este teamă de el?

— Este unul dintre cei mai mortali luptători ai muşuroiului.

Doar gândul o făcu să tremure.

— De ce aţi vrut să vă întâlniţi cu mine?

Ochii ei fulgerară.

— Când mi-am preluat funcţia, am găsit o agendă lăsată de unul dintre predecesorii mei, acum o sută cincizeci de ani. Vorbea în ea de un alt Jedi, pe nume Yoda, parcă.

Obi-Wan nu îşi a putut abţine un zâmbet. Yoda? Nu ştia să fi auzit vreodată de marele Maestru Jedi pe o planetă ca Cestus.

— ... a fost debarcat şi părăsit aici în timp ce escorta un prizonier, dar a adus mari servicii muşuroiului. Predecesorul meu a avut încredere în Jedi, aşa că la rândul meu am încredere în tine. Cred că pot vorbi sincer şi să îmi răspunzi cu aceeaşi sinceritate.

— Am să fac tot ce îmi stă în putinţă, atâta timp cât nu îmi va compromite misiunea.

— Nici pe departe, îl asigură ea.

— Atunci suntem doi noi prieteni care împart o oră de linişte şi un pic de H’Kak.

Ea inspiră adânc.

— Mulţumesc. Amândoi umblăm printr-o sală a oglinzilor, Obi-Wan. Comanda Contelui Dooku va forţa poporul să aleagă între colaps economic sau înfrângere militară. Cred că toţi cei care au dat aceste comenzi ştiau... Poate chiar sperau să se ajungă la o astfel de situaţie.

Rezonabil.

— Cu ce scop?

— Asta nu pot şti. Îmi este teamă că Cestus joacă rolul unui pion într-un joc mult mai mare şi mai periculos.

Obi-Wan se aplecă mai aproape.

— Despre ce fel de joc este vorba?

— Nu ştiu nici asta. Spun doar că simt mâna unui

jucător foarte bun, dar fără a cunoaşte sfârşitul jocului.

Se gândi la ce îi spusese Regenta până acum şi îşi dădu seama că nu aflase nimic nou din ce nu putea să afle singur. Încerca oare să îl manipuleze sau putea să aibă încredere în intuiţia sa de Jedi? Războiul Clonelor dura de ceva timp. G'Mai nu ar fi putut afla mai mult decât atât? Putea să aibă deja o idee despre caracterul jocului.

Un joc pe care Obi-Wan, în ciuda puterii sau experienţei sale, era puţin pregătit să îl joace.

— Este ca şi cum ne-am dori o poziţie de unde să nu mai putem muta, exclamă ea. Nu mă pot exprima mai bine decât atât.

— De ce îmi spuneţi toate acestea?

Umerii Regentei căzură brusc.

— Nici eu nu ştiu. Poate pentru că este o informaţie singulară. Spunând-o cuiva, mă simt mai puţin izolată.

Dacă spunea adevărul, atunci un motiv pentru care se întâlniseră era chiar faptul că, fiind un străin, era conştientă că putea avea încredere în el aşa cum nu putea avea în nimeni aflat în structura de putere de pe Cestus. Iar dacă ea nu vedea nici o ieşire din dilema prezentă, atunci era o rugăminte pe care i-o adresa lui să încerce să desfacă nodul strâns de secole. Dar el nu pentru aceasta venise aici! Ci pentru un motiv, doar un singur motiv, să oblige Cestus să renunţe la a mai produce şi exporta droizii JEKY.

Localul Cap-de-iepure era plin ochi de clienţi în căutare de stimulenţi, astfel că nu era deloc greu pentru Ventress să se strecoare înăuntru, din nou folosindu-se de o porţiune din energia Forţei pentru a se proteja de simţurile ascuţite ale lui Obi-Wan. El era unul dintre cei mai puternici Jedi pe care îi întâlnise vreodată. Sigur, se credea ea însăşi mai puternică, dar nu mai era atât de sigură pe cât fusese odată.

Neîndoielnic, puterea lui avea să îi dea victoriei ei un gust şi mai dulce.

Ventress s-a amestecat în amalgamul de specii din Cap-de-iepure, observând fără să fie observată. Îi plăcea jocul acesta riscant, protejându-se de Obi-Wan şi strecurându-se cât mai aproape de el până când simţea cum îi vibrează simţurile, apoi retrăgându-se din nou, jucându-se cu marginile percepţiei lui.

Momentul era atât de periculos încât îi incită simţurile, mult mai puternic decât orice plăcere carnală sau orice drog. Aici era pericol adevărat, în cea mai pură formă. Să se joace cu simţurile unui oponent maestru îi testa limitele propriilor ei emoţii, emoţii pe care şi le păstra sub un control sever. Era... ameţitor, da, acesta era cuvântul.

Uite. Se apropie o clipă, permiţând mai mult atenţiei să flirteze cu conturul exterior al aurei maestrului, care strălucea în ochii ei ca un câmp de luminiţe.

Într-un fel riscul era minim: putea să îl privească, ştia în fiecare moment dacă maestrul îşi concentra atenţia asupra mediului înconjurător şi nu asupra conversaţiei, şi avea încredere totală în capacitatea sa de a se retrage înainte ca el să devină perfect conştient.

Delicios.

— Şşş, îşi şopti ea atât de încet încât nu putea să îşi audă nici propriile vorbe. Atât de aproape. Atât de uşor. Nici măcar nu ştie că exişti.

Respiraţia i se schimbă brusc.

— Nu. Nu, uite, aproape că a simţit ceva, dar te-ai depărtat înainte ca măcar să remarce. Va căuta împrejur. Nu va vedea nimic. Tu eşti nimicul.

Putea vedea că se construise o conversaţie între Obi-Wan şi Duris. Ei şi, nu conta.

Orice ar fi încercat el, Ventress aştepta pregătită. Oricare ar fi fost planul lui, ea era pregătită să îl contracareze. De fapt, orice ar fi încercat amândoi, Ventress se va folosi de planul celor doi pentru a-l atrage în capcana pe care i-o pregătea. De data aceasta, nu va mai avea scăpare.

Trebuia să ajungă şi la cele Cinci Familii, dar şi pe ei îi putea folosi. Momeală, acesta era conceptul. Le va ataşa aparate de urmărire şi ascultare pe vehicule şi pe persoane. Vor fi urmăriţi, acţiunile şi vorbele lor vor fi înregistrate.

Şi undeva în acest proces îl va prinde în capcană pe Kenobi. Putea deja să simtă. Aceasta era planeta, acesta era momentul.

Obi-Wan Kenobi va fi al ei.

Delicios.

Pentru a doua oară de când aterizase pe această planetă, Obi-Wan simţi... ceva. Nu suficient de plin cât să devină precaut. Şi sigur nu suficient de mult cât să poată identifica sursa. Înţelegerea îi scăpa, ca şi cum încerca să apuce un obiect dincolo de el. Dar deşii nici unul dintre simţurile sale nu putea atinge direct acest obiect fantomă, acea retragere făcea valuri în apă... sau în aer. Iar acum se produseseră valuri în Forţă. O non-prezenţă. Ceva care dispărea. Care lipsea.

Nu simţea în mod conştient. De fapt, cu cât căuta mai conştient, cu atât îi scăpa mai mult, ca un lucru pur imaginar. Aşa că se concentra mai departe pe conversaţia cu G'Mai, păstrându-şi doar o mică parte a atenţiei, cea mai mică fărâmă a conştientului, să caute în mediul înconjurător nu o prezenţă, ci altceva... lipsa unei prezenţe. Da. Încă o dată simţi retragerea.

Fusese prea mică pentru a se integra în conştientul său în acel moment. Doar mai târziu, în adâncurile meditaţiilor sale Jedi va putea prinde în cursă adevărul. Dar putea să mai aştepte.

30

De zeci de generaţii liderii celor Cinci Familii domniseră ca sub efectul unui privilegiu divin. Atâta timp

cât minereul curgea către rafinării, iar acele rafinării alimentau fabricile care produceau droizi şi armuri, canalizând toate creditele către trezoreriile de pe Cestus, puterea Familiilor avea să dureze încă multe generaţii.

Distincţiile regale ofereau ceea ce actualitatea nu reuşea: o bogăţie abundentă de artă, arome subtile şi rafinate, precum şi mobilier care ar fi făcut stimă oricărui birou din cadrul Republicii. Dacă Cestus nu reuşea să ajungă în civilizaţie, civilizaţia reuşise, într-adevăr, să ajungă pe Cestus.

Deocamdată însă, o parte din conversaţia care se desfăşura în sala tronului era departe de a fi politicoasă. De ore bune argumentele predominau şi cu toate că la suprafaţă cuvintele folosite erau politicoase, nu exista nici un dubiu asupra ostilităţii din spatele lor.

— Fiecare eveniment poate avea multiple înţelesuri precum şi consecinţe, spunea Llitishi, al cărui arbore genealogic îşi avea rădăcinile într-o familie întemeiată de fiica unui miner şi băiatul unui ucigaş.

— Sunt conştientă de acest lucru, răspunse Duris.

Quill, celălalt membru X'Ting din sală, se ridică în picioare.

— Muşuroiul este deranjat de declaraţia făcută de Senatul Republicii conform căreia planetele nu au dreptul la secesiune.

Liderii celor Cinci Familii şedeau aranjaţi în semicerc, de o parte şi de alta a tronului ocupat de Duris. Teoretic, forţele pe care le reprezentau ei nu erau mai puternice decât ale ei. Practic, desigur, Duris era aproape complet sub controlul lor.

— Doar nu sunt proşti, se opuse Duris. Dacă Palpatine interferează cu dreptul nostru la comerţ liber, nu va face decât să îndepărteze şi alte planete.

Quill interveni.

— Dacă Republica oferă violenţă ca metodă de convingere, situaţia se înrăutăţeşte.

Duris oftă şi tăcu, lăsându-şi onorabilul musafir să îşi

expună opinia. Trecuse deja o săptămână şi cum Obi-Wan îşi prezenta cazul încă unui grup de reprezentanţi şi avocaţi ai celor Cinci Familii, începea să se îngrijoreze şi ea că se putea ajunge la un consens adevărat.

— Vin în faţa dumneavoastră cu o ofertă justă şi corectă, spuse Obi-Wan. Putem ridica blocada asupra cristalului de gabonna şi să înaintăm fonduri pentru achiziţionarea a două mii de unităţi din droizii din clasele JL şi JEKY.

G'Mai îl privi cu interes. Oferta aceasta era nouă. Ştia, sigur că da, că Obi-Wan comunicase cu stăpânii săi de pe Coruscant. Ba chiar o parte din transmisii fuseseră deja interceptate şi decodificate.

Şi celălalt X'Ting fu luat prin surprindere.

— Aceasta ar putea... spuse el, apoi sublinie, ar putea fi suficient pentru a ne asigura poziţia pe piaţă.

Debbikin aprobă.

— Sunt gata să cred că acest Jedi vorbeşte onorabil.

Obi-Wan înclină din cap.

— Un fapt remarcat şi apreciat.

Nepotul Doamnei Por'Ten îşi ridică mâna scheletică pentru a respinge aşteptările unor aranjamente uşoare.

— Dar chiar şi această ofertă este riscantă. Costul războiului se adună. Taxele cresc dramatic. Guvernul central oferă plăţi în certificate de credit, pentru a fi cumpărate ulterior. Astfel de titluri de valoare pot fi schimbate pe mărfuri, dar, de obicei, la o rată mult scăzută...

Obi-Wan îşi păstra vocea calmă şi manierele protocolare, dar lui întreaga discuţie i se părea neplăcută, plictisitoare şi exasperantă. Timpul se scurgea şi exista o limită pentru toate tertipurile la care putea apela în cadrul negocierii limită impusă de Cancelarul Suprem.

Dacă nu ar mai fi avut loc de manevră... tremură doar la gândul costului care urma să fie plătit. Poate sesizând starea în care ajunsese, Snoil se aplecă să îi

şoptească:

— Timpul se scurge. Devine din ce în ce mai problematic: dacă Republica va câştiga, planetele rebele vor primi o pedeapsă cumplită pentru încercarea lor de a se separa. Dar dacă Republica pierde, atunci planetele care fac parte din Republică vor rămâne cu greutatea taxelor.

Obi-Wan simţi aburul rece din spatele urechii sale stângi extinzându-se. Nivelul de stres creştea intolerabil.

— Prietenul meu cefalopod, îmi dai dureri de cap. Tu şi sentimentul că Duris ar putea avea dreptate.

— În ce fel? întrebă Snoil.

Directorii celor Cinci Familii erau ocupaţi să se contrazică între ei, astfel că pentru moment nimeni nu le luă în seamă şoaptele.

— Toată treaba aceasta poate că este o încercare de a ne deruta, îi spuse Obi-Wan. Îmi este teamă că lipsa de claritate încă mă urmăreşte.

Duris îşi ridică braţele primare şi cele secundare, solicitând tăcere.

— Avem obligaţia de a purta aceste negocieri cu bună credinţă. Cred că onorabilii noştri asociaţi au la inimă bunăstarea financiară a companiei Cestus Cybernetics, aşa cum şi trebuie. Noi reprezentăm planeta Cestus, cu toţi cetăţenii ei, muşuroiul şi interesele sale. Cestus Cybernetics are posibilitatea să se mute oricând pe altă planetă, pe când pentru noi aici este singurul cămin. Păstraţi-vă disputele pentru altă dată. Supravieţuirea noastră a tuturor este în joc.

Se lăsă o tăcere mormântală câteva clipe, apoi discuţiile reîncepură, dar de această dată pe un ton mai puţin contradictoriu.

După ce se încheiară orele alocate negocierii, Jedi şi avocatul se reîntoarseră în apartamentul lor. Ceilalţi membri ai celor Cinci Familii îşi împachetară dosarele cu documente şi plecară, doar Quill rămase ultimul şi o luă în primire pe Duris.

— M-ai blocat pentru ultima oară, se răsti el fierbând. Mi-am petrecut o viaţă întreagă aranjând o afacere exact cum este aceasta şi nu voi tolera să te amesteci. Să apari înaintea consiliului la noapte. Poţi să îţi iei singură viaţa sau te voi face să muşti din ţărână. Nu ai decât două opţiuni.

Se aplecă mai aproape de ea.

— Personal, sper că vei alege să lupţi. Îmi va face plăcere să te ucid, aşa cum am făcut şi cu perechea ta. A murit implorându-mă. Aş vrea să aud aceleaşi vorbe şi de la tine, să îţi miros capitularea.

Quill făcu o pauză.

— Apoi, bineînţeles, tot te voi ucide.

31

În toiul nopţii, oamenii lui Trillot aduseră documentele pe care le solicitase Obi-Wan. Între acestea şi documentele oficiale, Snoil avea acces la suficientă informaţie cât să ţină ocupat un colectiv întreg de investigatori câţiva ani.

Ei însă nu aveau la dispoziţie ani.

Aşa că se puse pe citit, scanat, notat, evaluat şi rezumat, muncind toată noaptea. După cum putea să determine Obi-Wan, vippitul nu dormise deloc de când au ajuns. Pentru că nu cunoştea fiziologia vippită, nu era sigur dacă era o stare excepţională. Şi totuşi, se îngrijoră foarte tare până în clipa în care, epuizat, Snoil îl anunţă că este gata de somn.

Snoil se târî aproape în dormitorul său şi nu mai fu văzut timp de zece ore, când apăru în cadrul uşii cu un zâmbet enorm de-a latul feţei.

— Doolb? se interesă Obi-Wan.

Snoil radia.

— Obi-Wan! îl strigă el. Obi-Wan! În timp ce

dormeam, cele două emisfere ale creierului meu au vorbit una cu alta. Am găsit!

— Ai găsit ce? întrebă Obi-Wan.

— Uite aici, răspunse entuziasmat. În acest document, directorii executivi de la Cestus Cybernetics se laudă cu faptul că pământul a fost achiziţionat cu giuvaeruri sintetice. Practic râd de ignoranţa aborigenilor.

Mită. Ofensivă în toate formele ei.

— Şi?

— Din punct de vedere tehnic, giuvaerurile sintetice reprezintă bani falşi.

Ochii lui Snoil străluceau.

— Urmăreşte-mă cu atenţie, Obi-Wan. Cestus Cybernetics a fost o firmă legală subsidiară închisorii. Iar închisoarea a fost construită să funcţioneze pe baza unui contract cu Republica.

— Da? Şi?

Tot nu îşi dădea seama ce însemna aceasta.

— Obi-Wan, spuse Snoil exasperat, Cestus Cybernetics era în acel moment reprezentanta Republicii, având acelaşi rang ca orice alt ambasador. O achiziţie efectuată cu valută falsă nu este deloc o achiziţie. Acest lucru anulează vânzarea iniţială. Pământul de sub fiecare fabrică existentă pe Cestus aparţine încă muşuroiului!

Capul lui Obi-Wan se învârti. Dacă această informaţie ar fi ieşit la iveală, cele Cinci Familii erau terminate. Coruscant ar fi preluat controlul situaţiei şi numai muşuroiul ar fi avut de câştigat. Minunat pentru X’Ting, dar dacă economia se ducea de râpă, atunci lipsa apei şi a hranei ar fi ucis milioane de locuitori. Era deci un mijloc de constrângere posibil de folosit doar în ultimă instanţă, cu puţin mai util decât un bombardament general.

Dar era mai bine aşa...

32

Se auzi o bătaie în uşă. Chipple, şoferul, stătea în cadrul ei, ţinând într-o mână secundară un disc.

— Un client a zis să citiţi asta.

Obi-Wan introduse discul în astromecul lor şi aşteptă ca droidul să genereze imaginea holografică.

G'Mai Duris apăru în aer în faţa lor.

Lucrurile au luat o întorsătură critică, le spunea ea, şi funcţia mea de conducere în fruntea consiliului este atacată. Nu am pe nimeni altcineva în care să mă încred, aşa că te rog să vii în apartamentele mele, unde putem să discutăm într-un cadru particular. Situaţia mea este disperată.

Duris avea un apartament în sectorul rezidenţial din ChikatLik. Un servitor îl conduse pe Obi-Wan înăuntrul locuinţei luxoase. Interiorul apartamentului era o combinaţie de tehnologie şi arhitectură tradiţională X'Ting din „duracretă mestecată".

Obi-Wan o urmă pe Duris în bucătărie. Aici, o sumedenie de lămpi strălucitoare luminau o frumoasă grădiniţă de ciuperci şi mucegaiuri. Priveliştea îl lăsă cu gura căscată. Vedea rezultatul unei tehnici de maestru, dobândită de-a lungul vieţii prin educaţie, în crearea unei păduri miniatură de ciuperci.

— Foarte frumos, exclamă el.

— Este medicamentul şi bucătăria noastră, meditaţia şi amuzamentul, explică Duris. Fiecare familie are pădurea ei de ciuperci, echilibrată cu diferite specii transmise din generaţie în generaţie timp de mii de ani.

G'Mai Duris luă un tubercul de aici, un vrej de dincolo, şi sub privirile lui Obi-Wan aşeză o masă care părea pregătită din sute de specii de ciuperci, de texturi şi forme diferite. Pădurea ei personală îi oferea mirodeniile şi garnitura. Cantităţi mai mari de ciuperci cărnoase se adăugară dintr-un dulap special. Aromele

creşteau delicios de intoxicant când ea rupse tăcerea.

— Sunt forţată să lupt cu Quill la noapte. Am auzit de Jedi, se spune că sunteţi cei mai mari luptători din galaxie. Poţi să mă înveţi să lupt?

Obi-Wan îşi plecă trist capul.

— Îmi pare rău. Nu este destul timp.

Apoi se gândi îndelung.

Ea continuă să pregătească masa, dar mâinile ei primare şi secundare începură să tremure.

— Este posibil să lupte cineva în locul dumneavoastră? o întrebă. Să zicem un campion.

— Nu se poate, răspunse ea cu tristeţe. Am sperat ca această zi să nu vină niciodată. Asta este. Ştiam că sper prosteşte.

Apoi adăugă:

— Totuşi, trebuia să încerc. Vrei să rămâi, te rog, să iei cina cu mine? Te rog?

Tremura atât de rău că doar din milă şi nu o putea refuza.

Ea servi apoi ceea ce se numea „cina morţii”. Un ultim act ritual. Aşa cum reuşea să facă din fiecare mişcare oficială şi cuvânt public, gesturile ei fură perfecte. Mişcările erau precise, elegante, controlate.

El o întrebă despre muşuroi şi despre ritualuri.

Ea se tot uita la orologiu, ştiind că timpul ei se apropia de sfârşit.

— Nu pot să îl înfrunt pe Quill în arenă, să fiu măcelărită în mod public. Îmi este teamă de ce aş putea face. Aş putea să îl implor să mă cruţe şi mi-aş acoperi neamul de ruşine. Mai bine pentru mine să mor la noapte. În pădurea mea de ciuperci am plantele care să îmi oprească viaţa.

Zâmbi palid.

— Avem un proverb popular: Moartea este întuneric. Copiii sunt în siguranţă. Înseamnă să ai curaj.

Deci lucrurile merseseră prea departe. Era uimit că reuşea să poarte o conversaţie pe un ton atât de

macabru. Un gând îl răzbi brusc.

— Ce s-ar întâmpla dacă şi dumneavoastră şi Quill aţi muri? o întrebă.

— Atunci consiliul ar fi liber să îşi ia propriile decizii. Fără Quill, bănuiesc că vor fi mai rezonabili.

— Atunci am răspunsul pentru dumneavoastră, conchise Obi-Wan. Răspunsul se află aici, în cina morţii.

— Cum?

— Ascultaţi-mă, începu el să îi explice şi se aplecă mai aproape. Eu am răspunsul, dacă şi dumneavoastră aveţi curajul.

Luară împreună un turbolift până în adâncurile capitalei, sub sectoarele unde străinii locuiau, munceau şi se considerau stăpânii unei lumi captive. Coborâră adânc în sectoarele vechi. Acolo, câteva mii de X'Ting locuiau încă într-o oarecare formă de comunitate.

Grotele fuseseră săpate de eroziunea apei şi nu prin activitate vulcanică. Pereţii fuseseră texturaţi cum se obişnuia în muşuroi cu zidărie din duracretă mestecată. Iar aici, în adâncuri, făceau încă lucrurile ca în trecut.

La masa consiliului şedeau doisprezece X'Ting bătrâni, fiecare reprezentând câte un muşuroi. Cât de puternici şi regali trebuie să fi arătat demult. Acum, cu muşuroaiele frânte şi golite, se ţineau doar de câteva fragmente din fosta glorie. În ciuda umilinţelor zilnice, cei doisprezece o întâmpinară pe Regentă şi pe tovarăşul ei străin cu demnitate.

Quill îşi dezbrăcă roba, încordându-şi toracele puternic.

— Deci ai decis să nu îţi iei viaţa, rânjii el. Bun. Vreau ca întreg consiliul să îţi miroasă duhoarea când vei muri.

Duris tremura atât de tare că de abia reuşi să îşi dezbrace pelerina pe care aproape o scăpă din mâini atunci când i-o dădu lui Obi-Wan.

— Curaj, îi şopti el. Moartea este întuneric. Copiii vor fi în siguranţă.

— Eu nu am copii, îi răspunse ea tot în şoaptă.

Fusese aproape un plânset surd.

— Fiecare suflet de pe planeta aceasta stă acum în mâinile dumneavoastră, îi spuse el hotărât. Toţi sunt copiii dumneavoastră.

G'Mai Duris aprobă.

Arena era un cerc de nisip zgrunţuros de douăzeci de metri în diametru. Radiind dispreţ cu toată fiinţa, Quill începu lupta aşa cum se aştepta Duris, împopoţonat şi mândru. Împunse aerul scurt şi rapid cu acul, dar în loc ca ea să răspundă cu eschive sau să pareze, Duris închise ochii, împreunându-şi degetele mâinilor primare şi secundare.

— Răspunsul se află în cina morţii, i-a spus Obi-Wan.

Cina rituală a morţii, pregătită astfel încât să te elibereze de emoţii. Doar un maestru, învăţat încă din pruncie cum să servească cina morţii, putea să îi egaleze mişcările în apartament. Chiar dacă îşi înfrunta sfârşitul vieţii, G'Mai Duris rămăsese extraordinar de calmă.

— Iată ce trebuie să faceţi, a învăţat-o Obi-Wan. Închideţi ochii. Gândiţi-vă că pregătiţi cina morţii şi fiţi calmă. Atunci când vă va străpunge cu acul, chiar în momentul în care veţi simţi acul pătrunzându-vă, străpungeţi-l. Nu încercaţi să supravieţuiţi. Acţionaţi ca şi cum deja aţi murit.

Quill se apropie, iar ea doar îl aşteptă.

El se întoarse încolo şi încoace, încercând să o înspăimânte. Nimic ce încercă nu avu succes.

— Există un secret al artelor războiului, i-a spus Obi-Wan. Un secret care nu are nici o legătură cu antrenamentul. Nici cu mişcări impresionante. Este acceptarea unui schimb de viaţă cu inamicul. Să nu lupţi niciodată pentru ceva pentru care nu ai fi gata să mori. Cei care luptă pentru glorie, pentru aur sau putere, se sprijină pe nisipuri mişcătoare, nu pe stânca solidă a curajului adevărat. Luptaţi pentru poporul dumneavoastră. Luptaţi pentru perechea

dumneavoastră. Moartea înseamnă victorie. Arena nu este un cerc de nisip. Arena este însăşi inima dumneavoastră.

Quill sări, se lăsă pe vine şi îşi agită acul. Şuieră, o înconjură şi îşi schimonosi faţa. Dar în toate, G'Mai Duris doar aşteptă.

Aştepta să împartă moartea cu el.

Într-un târziu Quill se opri, stupefiat, pentru întâia oară masca de încredere fiind crăpată. Sub ea, frica.

G'Mai Duris stătea cu ochii închişi. Aştepta.

Gura lui Quill tremură de nervi, dar îşi coborî ochii spre nisip.

— Mă las... mă las păgubaş, mârâi cu ură.

Cel mai bătrân X'Ting din consiliu se ridică în picioare şi anunţă:

— G'Mai Duris este învingătoare. Caiza Quill trebuie să renunţe la poziţia lui.

G'Mai Duris se îndreptă de spate, împreunându-şi formal degetele mâinilor primare şi secundare.

— Nobili şi bătrâni, rosti ea. Prietenul meu drag, Maestrul Kenobi, mi-a dezvăluit un lucru surprinzător. Timp de secole am ştiut că strămoşii noştri au fost înşelaţi să renunţe la pământul lor, pământ care a fost cumpărat cu pietre fără valoare pe care noi le credeam bani legali. Ani întregi nu am reuşit să ne redresăm, trebuind să acceptăm fărâmele pe care ni le-au aruncat Cestus Cybernetics. Dar aceasta s-a schimbat.

Ochii ei multipli străluceau.

— Maestrul Kenobi a adus cu el un avocat de pe Coruscant, un vippit care le cunoaşte foarte bine legile. Iată cum, conform autorităţii centrale, dacă alegem să ne cerem dreptatea în instanţă, putem distruge Cestus Cybernetics. Dacă deţinem pământul de sub fabricile lor, putem să le impunem oricât considerăm de cuviinţă pentru folosirea terenului, posibil chiar să le luăm construcţiile însele.

— Cum? Exclamă bătrânul şi ochii i se bulbucară de

şocul surprizei. Este adevărat?

Quill scuipă furios.

— Nu o să faceţi nimic altceva decât să distrugeţi planeta! Distrugeţi Cestus Cybernetics şi o să ne distrugeţi economia!

Bătrânul X'Ting îl privi cu dispreţ.

— Muşuroiul a fost aici înainte de Cestus Cybernetics. Nu muşuroiul va suferi dacă această companie îşi schimbă proprietarul... sau chiar dacă se distruge. Vor suferi doar cei care s-au vândut străinilor pentru un pic de putere.

— Dar, nobilii mei, se opuse Duris. Am obligaţii şi faţă de străini, oameni care au venit pe Cestus cu pregătirea şi inima, şi au vrut doar să îşi clădească o viaţă aici. Nu trebuie să folosim această şansă pentru a distruge. Trebuie să o folosim pentru a construi, pentru a vindeca.

Bătrânii aprobară, mulţumiţi cu simpatia pe care o arăta Regenta.

Quill izbucni:

— Nu ai câştigat nimic, Duris! Am să te blochez, îţi jur. Indiferent de ce crezi că ai sau ce crezi că ştii... încă nu s-a terminat.

Ieşi ca o furtună din arenă, umilit şi răvăşit de furie.

— Poate să facă asta? întrebă Obi-Wan.

— Probabil. Oricare membru al celor Cinci Familii îşi poate da un veto în orice contract de afaceri. Dacă el crede că este în interesul lui sau doar din ură şi tot va încerca.

Un gând alarmant îi veni în minte.

— Ar putea să încerce să te oprească de la a trimite această informaţie lui Palpatine. Poate ar fi mai bine să o trimiţi imediat.

Ezitând, Obi-Wan dădu din cap.

— Cancelarul o va folosi să închidă Cestus Cybernetics legal. Nu câştigă nimeni. Cred că mai avantajos ar fi să folosim această informaţie ca o

modalitate finală de constrângere şi doar în caz de urgenţă.

Privise această ipoteză din toate unghiurile posibile şi nu găsise nici o slăbiciune în prezentarea ei logică.

Aşa deci. Nimic din această însărcinare nu avea să fie uşor.

— Dar Familiile au tratat această situaţie doar din punct de vedere financiar şi politic. Atâta timp cât o vor face în felul acesta, toate deciziile lor se vor baza pe actele contabile. A venit timpul să schimbăm această situaţie, a venit timpul să le facem dilema ceva mai... personală.

Târziu în aceeaşi noapte, Obi-Wan avu o discuţie secretă cu Maestrul Kit Fisto.

— Lucrurile stau într-un echilibru instabil, i-a spus. Am nevoie de sfatul tău.

— Obi-Wan, i-a răspuns Kit, ştiu că nu te simţi confortabil să apelăm la o diversiune, dar poporul acesta nu are nici cea mai mică idee cât de periculos poate fi Dooku. Dacă un pic de... teatru poate salva vieţi, atunci cred că trebuie să punem în scenă ce le-am pregătit.

Obi-Wan oftă. Era foarte mult adevăr în acele vorbe, dar îşi dorea să nu simtă că de fapt Kit era nerăbdător să acţioneze.

— În regulă, spuse el într-un târziu. Îi dăm drumul. O să primeşti toate detaliile în câteva minute. Ce este mai important, te-ai antrenat?

— Bineînţeles, îl asigură Kit. Fii gata pentru spectacolul vieţii noastre.

33

Fuioare subţiri de fum de fantazi şerpuiau prin labirintul de catacombe al lui Trillot ca tentaculele unui monstru de foc. Mici droizi se foiau de colo-colo servind

de toate: de când fusese vătămat paznicul lui Trillot, Remlout, un grup de subordonaţi nervoşi sugeraseră că poate ar fi mai bine ca doamna lor să aibă sub control direct modul cum se face împărţirea diverselor calmante şi a intoxicanţilor.

Deocamdată Trillot simţea că are orice altceva în afară de control. Se chinuia să îşi menţină vocea şi limbajul trupului neutre atunci când vorbea cu Ventress, care stătea înaintea ei nemişcată, de parcă îi crescuseră rădăcini acolo, cu privirea uşor ridicată spre tavan, de abia dacă o băga în seamă pe Trillot. În ce sfere ciudate se preumblau gândurile ei, Trillot nu avea nici cea mai mică idee.

— Trebuie să îi spun adevărul lui Kenobi? întrebă din nou Trillot, jucându-se nervos cu degetele mâinilor sale primare şi secundare.

— Doar dacă ţii mult să mai respiri, îi răspunse Ventress. O să ştie imediat că ori îl minţi, ori eşti incompetentă. În orice caz nu vei mai fi de nici un folos.

Ochii albaştri şi reci ai lui Ventress se măriră ca o prăpastie între lumi.

Glandele de sub braţele lui Trillot începură să emane feromoni de abandon şi speră ca Ventress să nu îi adulmece agonia. Dădu din cap în grabă.

— Da. Da, desigur. Doamnă?

— Da?

Îşi drese vocea.

— Dacă nu îndrăznesc prea mult întrebându-vă, de ce este acest singur Jedi atât de important? Cu siguranţă avem treburi mai importante...

Din nou acea privire tăioasă.

Chiar în acel moment unul dintre paznici îşi strecură capul pe uşă.

— Vine!

Trillot se întorsese doar o clipă, o scurtă mişcare a capului, dar când reveni Ventress dispăruse deja.

Obi-Wan intră în speluncă, respirând superficial

pentru a limita efectele atmosferei nocive. Şi totuşi... simţea ceva în aer care îi cerea să respire mai adânc. Nu îndrăznea, ştiind că avea o limită până la care metabolismul lui era capabil să proceseze.

— Aroma aceasta, exclamă el.

— Aromă? întrebă Trillot.

— Da. Aroma aceasta de bantha şi încă... altceva. Folosită ca parfum de anumite femei din cadrul celor Cinci Familii sau...

Îşi simţea rotiţele învârtindu-se aprig în creier. Neîndoielnic că anumite persoane de sex feminin din clasele superioare de pe Cestus puteau să facă vizite în clubul lui Trillot. Deloc surprinzător. Dar se îndoia că acum reacţiona doar la o astfel de interacţiune libertină şi posibil coruptă. Atunci, ce simţea?

Nu era bine. Dintr-un anumit motiv se simţise într-un fel prins pe picior greşit de când ajunsese pe Cestus. În oraş, la bal, în apartament, aici, în clubul lui Trillot, la tavernă...

Să fi fost totuşi o anumită legătură între toate acestea sau era el doar obosit?

Trillot se strâmbă.

— Păi, acum m-ai prins.

Un zâmbet răutăcios, conspirativ.

— Chiar am câteva prietene din clasele înalte. Sper că poţi păstra un secret.

Obi-Wan îşi păstră gândurile pentru el. Cu ce perversiuni înţelegeau să se distreze cei din crusta bogată aici pe Cestus era departe de a-l interesa. Şi totuşi...

— Desigur. Da, cu siguranţă aşa este. Probabil că am simţit parfumul acesta la bal. Să revenim.

Expiră, calmându-se.

— Iată de ce am nevoie de la tine. Informaţii.

— Despre?

— Sistemul de tranzit subteran. Bănuiesc că le poţi obţine?

— Fireşte.

O rază de lumină se proiectă din scaunul lui Trillot. Ea îşi mişcă de câteva ori mâna deasupra razei şi o reţea de noduri şi linii se materializă în aer. Obi-Wan păşii în mijlocul hologramei şi se concentră. Era pentru prima oară după câte zile când se simţea complet adâncit în planul său. Până la urmă, probabil că tulburarea era produsă de nervi.

— Aici, arătă el. Şi aici...

Câteva ore mai târziu, folosind o legătură codată, droidul astromecanic al lui Obi-Wan transferă harta către tabăra de instrucţie pentru a fi evaluată de membrii trupei de comando şi de nerăbdătorul Kit Fisto.

— ... până aici, concluzionă Nopt.

Focul de tabără trosni în spatele lor. Instrucţia mersese strună. Strânseseră luptătorii de care aveau nevoie, pe care îi instruiseră să îndeplinească ordinele chiar sub un stres considerabil. Spre mândria locuitorilor de pe Cestus, bărbaţii şi femeile lor se adaptaseră la disciplina militară cu o admirabilă viteză şi eficienţă.

— Atunci acesta este tot, rosti generalul şi în ochii săi imobili se reflectau harta, focul şi stelele de deasupra lor.

Nopt îl privea, aşteptând un cuvânt, un semn. Nu îl înţelegea pe Generalul Fisto şi ştia că probabil nu va reuşi niciodată, dar spera ca misteriosul Jedi să fie mulţumit de progresul pe care îl făcuseră. Din cine ştie ce motiv tânjea să primească aprobarea nautiloidului.

Kit Fisto îşi dădu acordul.

— Aţi făcut o treabă foarte bună, le spuse şi plecă spre navă.

Soldaţii se felicitară unii pe alţii, râzând, spunând glume şi arătând un spirit de camaraderie în ritmul căruia Nopt intră instantaneu, uitând însă neliniştea subtilă pe care o zărise în privirea generalului. Nervozitate uşoară. Miza atât de mare. Resursele atât de limitate. Opţiunile atât de puţine.

Şi nici un pic de loc pentru a da greş.

34

Planetele au murit, urlându-şi durerea în vidul fără urmă. Stelele au explodat în nimburi de foc, nebuloasele s-au transformat prin explozie în găuri negre. Navele pline cu oameni urlând s-au desfăcut în bucăţi aspirate fără milă în vid.

Întinsă pe spate, cu corpul nemişcat şi pleoapele închise, Ventress visa, spiritul ei bântuind un univers de o furie infinită.

Visa la Ohma-D'un, luna planetei Naboo, acolo unde se întâlnise prima oară cu Obi-Wan Kenobi. Operaţiunea regresase într-un măcel general. Îi subestimase extraordinar de mult curajul şi inteligenţa. Ventress umbla pe calea adevărată pe care Jedi o abandonase. Maestrul Dooku îi explicase, o învăţase. Galaxia avea nevoie de ordine, iar Jedi cei decadenţi îşi uitaseră obligaţia lor primară: către Forţa însăşi, nu către un regim corupt şi egoist. Ea nu făcuse aceeaşi greşeală. Şi nu o va face niciodată.

Fără vreun preambul, Asajj Ventress se trezi şi se ridică în capul oaselor. Visase aşa cum visa în mod obişnuit, nimic special. Era exprimarea subconştientă a minţii care încerca să rezolve o problemă de vectori şi resurse. Jurase loialitate lordului său, iar cu o femeie ca Ventress, odată ce şi-a dat cuvântul nu exista un alt drum. Se descria pe ea însăşi în termeni ca obligaţie şi contract. Altă identitate mai adâncă nu exista; ceva care să îi cauzeze disonanţă emoţională. Pur şi simplu făcea ceea ce era de făcut.

Cumva Maestrul Kenobi era centrul acestei probleme. Deocamdată nu avea nici o idee despre cum ar fi trebuit să procedeze...

Dincolo de uşa camerei, Trillot se depărtă încet, cu o durere de cap. Îi oferise teribilei Ventress o cameră de odihnă în catacombele ei, iar creatura acceptase. Intenţiona să o spioneze pe mesagera misterioasă a Contelui Dooku, dar toate acele eforturi se dovediseră în van. Trillot se simţea... infestată când vizitatoarea dormea. Îşi închise ochii şi nu văzu decât imagini cu moarte şi distrugere la o scară oribilă.

Frica o pătrunse atât de brutal ca şi cum o creatură vie se îngropase în stomacul său. Nu făcuse ea oare tot posibilul să o mulţumească pe Ventress? Nu îi oferise toate informaţiile? Tot confortul? Nu le montase sisteme de urmărire lui Quill şi Doamnei Por'Ten? Ba făcuse toate acestea şi încă mult mai mult...

Atunci de ce era încă atât de înspăimântată?

Norul tulbure negru-roşiatic din spatele ochilor îi zvâcnea nemilos chiar şi după ce Trillot se depărtă. Iar când se retrase în dormitorul său în acea noapte şi îşi căută cu disperare odihna şi somnul, durerea de cap dădu în clocot, spumegând într-o cavalcadă de coşmaruri care îşi multiplicară intensitatea până târziu, la răsărit, când se ridică să înfrunte încă o zi.

35

Soarele lui Cestus se ridicase deasupra orizontului de la est şi umbrele munţilor se alungiră până când luară forma unei guri cu dinţii stricaţi. Acolo unde umbrele nu ajungeau, lumina aspră a soarelui usca pământul cu raze suficient de clare şi înfierbântate încât să strângă plantele care aveau să se desfacă din nou de abia la următorul apus.

După cum îi era obiceiul, Nopt se trezi şi se echipă înainte de răsărit. Execută o serie de exerciţii tipice pentru trupele de comando, aplecări, întinderi,

rostogoliri, fără să sesizeze vreo durere sau rană care să îi îngreuneze mişcările. Se simţea plin de energie. Puternic, dur, rău şi peste toate mortal. Destul de pregătit.

Îl găsi pe generalul Fisto în grota principală, aşezat în faţa hărţii distorsionate. Generalul şedea pe genunchi şi călcâie, cu fesele odihnindu-se pe tălpi. Nopt îl văzuse pe nautiloid aşezat în această poziţie cu orele şi se strâmbă un pic, ştiind că picioarele sale ar amorţi în câteva minute.

— Sunteţi gata, domnule?

Generalul se ridică. În mână ţinea un mâner de care atârna o lungime de coardă dintr-un material flexibil.

— A venit timpul, spuse scurt Jedi.

Altceva nu mai era nevoie să spună.

36

De la bun început se stabilise tiparul: reprezentanţii celor Cinci Familii urmau să călătorească până la palatul central pentru runda zilnică de negocieri, discuţii şi dezbateri. Unii soseau cu propriile aerovehicule sau trenuri. Cam o treime dintre ei călătoreau în siguranţă cu o garnitură privată prin sistemul de transport magnetic, folosind reţeaua subterană de sub capitala ChikatLik. Era mijlocul de transport cel mai sigur al metropolei şi nu suferise niciodată blocaje, chiar în timpul Revoltelor populare din care se născuse Vântul Deşertului.

Lordul şi Lady Por'Ten, Debbikin cel tânăr şi Quill luaseră astăzi magnetocarul, folosindu-se de această ocazie pentru a discuta împreună în timp ce străbăteau cu viteză adâncimile.

— Deci tu crezi că Jedi şi-a atins limita concesiei?

Tânărul Debbikin îşi lăsă capul într-o parte, imitaţie a posturii obişnuite pe care o folosea tatăl său atunci

când se gândea.

— Greu de apreciat. Spionii Tatălui angajaţi pe Coruscant transmit că poziţia de acolo este nefavorabilă negocierilor. Palpatine ştie una şi bună: să declare război unei planete neloiale.

Se aplecă mai aproape de ceilalţi de teamă să nu fie auzit, deşii vagonul aflat în mişcare era neîndoielnic cel mai sigur loc de pe întreaga planetă.

— Dar îmi este teamă că această situaţie, cu toate privirile aţintite asupra sistemului Cestus, ne oferă câteva avantaje interesante. Mai întâi: în negocierea directă putem construi un caz excelent pe baza dreptului legal de a fabrica droizi. Putem, de asemenea, să susţinem că războiul ne-a desfiinţat liniile de aprovizionare, ameninţându-ne supravieţuirea. De aceea, ne luptăm nu pentru supravieţuire economică, ci chiar pentru dreptul de a hrăni populaţia.

Bărbia guşată a doamnei Por'Ten clămpăni, ca şi cum ea ar fi cunoscut lipsa mâncării.

— Bieţii copii înfometaţi, rosti ea cu tristeţe retorică.

— Ascultaţi mai departe, continuă tânărul Debbikin. Aceasta înseamnă că îl putem motiva pe Cancelar să fie mai generos, dacă avem curajul să ne susţinem această opinie.

Liderii celor Cinci Familii aprobară zâmbind, în acord complet cu logica prezentată.

— Dar spuneai că mai există şi o altă cale de a-l motiva...?

— Aşa este, într-adevăr, răspunse tânărul Debbikin cu vocea şi mai scăzută. Războiul nu va dura o veşnicie. Când se va încheia, dacă Republica iese învingătoare ne vom afla într-o poziţie excelentă: valoarea proprietăţilor noastre se va multiplica serios.

— Da... spuse Quill într-o doară.

Vorbise foarte puţin de la începutul călătoriei şi părea ca un nor dens de furtună, cu fulgere brăzdându-i ochii multipli.

— Indiferent de ce o să se întâmple, noi câştigăm.

— Chiar dacă părăsim Cestus, încă vom deţine acţiuni majoritare în Cestus Cybernetics, suficient cât să dăm un veto aici, dar să ne putem restabili în orice altă lume dorim. Cele Cinci Familii vor fi văzute atunci ca proeminente la nivel galactic, social şi economic.

— Da, şuieră Quill. Dar mai există o posibilitate, nu vedeţi? Fie că negociem cu Palpatine, fie că îl susţinem pe Contele Dooku, trebuie să avem mai multă putere de constrângere pe viitor. Duris trebuie înlăturată.

Toţi se uitară la el cu răceală.

— Tu trebuia să ai problema sub control, îl atacă Debbikin. Ai fost admis în cadrul Familiilor exact cu această promisiune. De fapt, am auzit că ai fost înlăturat din consiliul muşuroiului. La ce mai eşti bun acum pentru noi?

— Voi ţine lucrurile sub control, se stropşi Quill. Avem acorduri pe care nu veţi îndrăzni să le încălcaţi. Eu controlez minele, Debbikin. Consiliul muşuroiului îmi poate lua scaunul, dar nu sunt aşa de uşor de îndepărtat.

Privirea strălucea furios a duroţel.

— O voi doborî pe Duris şi voi găsi o... marionetă mai pliabilă pentru tron, crede-mă.

Zdump!

Dintr-o dată expresia de încredere se topi într-una de confuzie.

— Ce a fost asta?...

Au simţit sunetul înainte să îl audă, un impact înfundat pe acoperişul magnetocarului, o smucitură care îi schimbă direcţia.

Pereţii tunelului din afara vagonului fugeau prin faţa geamurilor, dar erau aceleaşi ziduri pe care le vedeau de ani de zile, acelaşi sediment de piatră care umplea întreaga zonă dintre rezidenţele lor şi palat. Acum însă, chiar dacă pereţii treceau prin faţa geamurilor, se simţea o diferenţă subtilă, suficientă cât să îi îngrijoreze. Chiar şi direcţia se schimbase.

— Ce înseamnă ASTA? se răsti Lordul Por'Ten. Conductor!

Droidul aflat la conducerea vagonului se întoarse spre el, cu faţa metalică fără nici o expresie.

— Îmi cer scuze, dar comenzile vagonului au fost scurtcircuitate de o sursă necunoscută.

Reprezentanţii se uitară unii la alţii, afişând un şoc general pe feţe.

— Anunţă forţele de securitate!

— Îmi cer scuze, repetă droidul cu aceeaşi răbdare nefirească de care doar maşinile erau capabile. Trebuie să vă informez că întregul vagon este înconjurat de un fel de câmp de interferenţe.

— Măi să fie! spuse Lady Por'Ten cu neîncredere şi îşi scoase minicardul de comunicaţii.

După câteva butonări, se uită la ceilalţi; toată culoarea i se pierduse din obrajii largi, obişnuita atitudine înţepată fiind redusă la tăcere.

— Are dreptate.

— Unde ne duc? întrebă Debbikin.

Droidul se concentră un pic înainte să răspundă.

— Am fost duşi printr-un sistem vechi de tuneluri, folosind o cale a unei foste mine. Am conturat o posibilă destinaţie, pe baza informaţilor obţinute din verificarea diverselor scenarii de răpiri şi crime...

— Crimă? ţipă femeia.

Ignorând tulburarea evidentă, droidul continuă.

— Vă informez cu regret că există aproximativ treisprezece la sută şanse ca intenţia acestei acţiuni să fie, în ultimă instanţă, moartea fiecărei persoane din acest vagon.

Directorii celor Cinci Familii se uitară unii la alţii, cu gurile căscate de şoc.

Vagonul merse mai departe, luă o curbă strânsă, se opri şi apoi, necruţător, începu să se scufunde dedesubt.

— Da, după cum anticipasem, una dintre căile de mină. Nu este bine deloc, mai ales că nu face parte din

sistemul central şi deci poate să nu mai apară pe hartă. Dacă sistemul de auto-localizare a fost dezactivat, lucru foarte probabil de altfel, conturez şansa de a fi salvaţi la aproximativ unu la doisprezece.

— Unu la... doisprezece?!

— Da. Dacă nu cumva doriţi să vă spun şansa ca toţi să fim salvaţi şi toţi să fiţi recuperaţi în viaţă. În care caz şansa se apropie de unu la şase sute cincizeci, bazându-mi estimarea pe statisticile efectuate în urma răpirilor şi omuciderilor...

— Tacă-ţi fleanca! urlă Lordul Por'Ten ridicându-se în picioare.

Vagonul se oprise în sfârşit. Acum puteau să audă paşi pe acoperiş şi ochii urmăreau fiecare zgomot apăsat îndreptându-se spre spatele vagonului şi oprindu-se acolo.

Se uitară unii la alţii, iar Quill deschise gura să spună ceva când o siluetă cu tentacule groase ca funia ieşindu-i din cap şi fluturând bezmetice se lăsă uşor şi sparse porţiunea plasticizată a acoperişului. Cioburi se împrăştiară pe podea odată cu aterizarea creaturii, fără nici un pic de zgomot, contrar tropăielilor pe care le auziseră mai devreme pe acoperiş.

Un nautiloid! Dar ce vrea?

Ochii lui erau imenşi şi negri, fără irisuri aparente, dar cu o membrană subţire care părea să îşi modifice opacitatea de la moment la moment, în funcţie de unghiul sub care cădea lumina. Avea mâinile libere, doar un mâner atârnat la cingătoare, iar Debbikin îşi dădu imediat seama că reprezenta o ameninţare serioasă.

— Tu cine eşti? se stropşi Quill.

— Numele meu este Nemonus. Salutări din partea Contelui Dooku, răspunse nautiloidul.

— Ce... ce doreşti?

— Căutaţi să schimbaţi o înţelegere, spuse intrusul.

— Ce? Despre ce vorbeşti?

Intrusul se răsuci, atât de încet încât părea o maşină

rotindu-se cu viteza cea mai mică, un contrast izbitor cu viteza cu care spărsese acoperişul.

— Trebuie să învăţaţi că nu aveţi nici un loc în care să vă puteţi ascunde. S-a încheiat un târg. Cei care renegociază preţul vor afla că şi alte clauze se modifică.

Deşii în mod obişnuit era o prezenţă impresionantă, Por'Ten se topi complet sub privirea blândă a intrusului.

— Ce... Despre ce tot vorbeşti?

Intrusul se apropie. Tentaculele din capul său se răsuceau încet, insinuant, de fiecare dată când vorbea, fluturând cu propria lor energie bezmetică. Intrusul şopti, deşii într-un fel ciudat şoapta lui păru mai puternică decât un strigăt.

— Stăpânul meu a promis că vă va ţine în afara războiului. Că nu veţi fi implicaţi. Această situaţie se poate schimba, prieteni. Totul se poate schimba.

Tânărul Debbikin se uită pe furiş la ceilalţi, cuprins de panică.

— Nu! Noi ne-am ţinut toate angajamentele pe care ni le-am luat. Toate angajamentele.

Intrusul zâmbi dispreţuitor.

— Atunci de ce aţi crescut preţurile, ameninţând că veţi opri livrările neplătite cu credite avans?

Un moment de uşurare îi luă în stăpânire şi se uitară unii la alţii. Pentru o clipă crezuseră că străinul aflase cumva de negocierile care se purtau cu Jedi Kenobi! Nu, era cu totul altceva, era vorba de solicitarea pe care o făcuse Cestus Cybernetics de a primi zece la sută adiţional la întreaga plată. Llitishi de la vânzări şi marketing jurase că îl puteau convinge pe Contele Dooku să accepte dacă stăteau tare pe poziţie.

— Din cauza războiului, a războiului! răspunse Debbikin încercând să stabilească o legătură mai intimă cu străinul. Liniile de aprovizionare au fost întrerupte...

Intrusul nu era deloc impresionat.

— V-am făcut noi alte aranjamente pentru voi.

— Da, dar timpul nu ne-a ajutat iar acum trebuie să

cumpărăm produse suplimentare astfel încât toate echipamentele să fie compatibile. Ne ocupăm de acest lucru, dar tot procesul durează mult prea mult şi din această cauză este şi mai costisitor...

Intrusul ridică palma. Deşii nu îi atinsese câtuşi de puţin, forţa pe care o emana personalitatea lui îi împinse înapoi pe scaune.

— Nu sunteţi de încredere.

Quill îşi dusese discret mâinile secundare spre blasterul pe care îl purta întotdeauna ataşat de portofel. Toţi ştiau că se trăgea dintr-un clan de asasini şi că toată priceperea fusese transmisă din generaţie în generaţie timp de jumătate de mileniu. Dacă răpitorul lor făcea o singură mişcare greşită, blasterul ieşea la iveală, nautiloidul ar fi căzut ucis iar ei ar fi avut şansa să recâştige controlul vagonului. Iar Quill, întâmplător, şi-ar fi recâştigat poziţia în faţa lor.

— Cum poţi spune aşa ceva! Afacerile noastre cu voi au plasat Cestus într-o situaţie neplăcută în relaţia cu Republica. Nu vă vom trăda. Dacă am face-o, nu am mai avea pe nimeni!

Intrusul se întorsese şi mai mult cu spatele spre Quill. Blasterul era aproape în mână...

Tensiunea se simţea în aer. Debbikin îşi păstră privirea aţintită asupra intrusului, încercând să nu dezvăluie prin mişcarea ochilor sau prin tremuratul vocii că se pregătea ceva în spate.

Pentru prima oară intrusul păru să îşi modifice expresia facială. Membrana ochilor săi negri se răsuci ca un vârtej.

— Familiilor voastre le trebuie o lecţie. Cea mai bună pe care mi-o pot imagina este una scrisă cu sânge...

Blasterul lui Quill fusese scos şi se mişca înainte, butoiaşul său strălucitor ridicându-se şi ţintind spatele intrusului. Dar fără să se întoarcă, mâna intrusului ţâşni. Mânerul de la cingătoare zbârnâi. Ceva care arăta ca un

arc al unui cablu aprins se curbă, pleznind înapoi către blasterul lui Quill. Cei trei metri cât avea în lungime şi subţire ca o aţă se înfăşură împrejurul butoiaşului. Cu o smucitură din încheietura mâinii, blasterul fu tăiat în două, iar palma care îl strângea se albi brusc de arsură. Quill scăpă blasterul, urlând de durerea care îi pornea din degetele arse şi îşi duse mâna în gură sugându-şi rănile şi încercând să le liniştească.

— Prin urmare, rânjii Kit Fisto. Să începem negocierile?

37

Când Obi-Wan ajunse la palat, sălile erau deja în mare agitaţie. Fu condus în grabă la G'Mai Duris unde o găsi pe maiestatea sa X'Ting în tron ascultând vorbele pe care o zeetsa rotundă, cu picioare scurte, i le spunea cu o expresie îngrijorată.

— ... Regent Duris, concluzionă creatura cu pielea albăstruie. Mânuţele ei butucănoase arătau spre o hartă care plutea holografic în aer. Ochii ei urmăreau harta neliniştiţi.

— Scuză-mă, Shar Shar, se adresă Obi-Wan cât putu de domol. Dacă sunteţi îngrijoraţi în legătură cu reţeaua de transport şi este necesară amânarea negocierilor de astăzi, poate ar trebui să revin altă...

Duris se uită spre el cu o expresie de surprindere, apoi lacrimi de mulţumire îi umplură ochii multipli.

— Maestre Jedi! exclamă ea. Obi-Wan. Îmi este teamă că avem o altă urgenţă. Slavă domnului că te afli aici!

— Serios? întrebă el mirat. Cu ce vă pot fi de ajutor?

— Cele Cinci Familii trebuiau să ajungă aici de mai bine de o oră. Vagonul lor personal pare să fi dispărut.

— Dispărut?! încercă Obi-Wan să îşi ascundă

mulţumirea din voce. Cum este posibil aşa ceva?

— Întreaga planetă este străbătută de tuneluri. Multe dintre ele nu sunt trecute pe hartă. Putem presupune doar că anumite persoane, din motive doar de ele ştiute, au schimbat ruta vagonului către una dintre aceste căi secundare.

— Şi până acum nu aţi recepţionat nici un fel de comunicaţie?

— Nici una, răspunse ea.

Obi-Wan studie întreaga hartă, faţa fiindu-i împietrită.

— Pot presupune că vagoanele celelalte, care călătoresc de-a lungul hărţii sunt dotate cu senzori de evitare a coliziunii?

— Inginerul nostru poate da răspuns la această întrebare, ceru Duris?

Inginerul era un om micuţ, cărunt, care părea să fie atât de afectat de stresul întâmplării încât avea să îl coste şi ultimele fire de păr.

— Da, senzorii sunt excelenţi.

— Spuneţi-mi, se întoarse Obi-Wan către Duris, ce aţi aflat până acum în legătură cu această situaţie?

— Un grup format din directorii celor Cinci Familii a fost răpit.

— Acel grup Vântul Deşertului de care am auzit pomenindu-se?

— Nu putem şti, răspunse ea. S-a auzit doar puţin despre ei în ultimul an şi am considerat ameninţarea venind din partea lor anulată. Sincer să spun, nu prea pare stilul lor.

Obi-Wan închise ochii şi numără până la cinci, apoi îi deschise din nou, redobândindu-şi expresia cea mai serioasă.

— Puteţi prezenta o holohartă a întregului sistem?

Inginerul aprobă.

— Păi, da, sigur, dar de ce?

— Pentru a putea realiza ceva de genul acesta, să

facă un vagon să dispară, au trebuit să îl scoată din reţea. Magnetocarele individuale ar trebui să reacţioneze la absenţa unui obiect aflat deja în mişcare, încetinind sau accelerând în compensaţie. Nivelul de dezordine va creşte pe măsură ce ne apropiem de punctul de plecare.

— Dar cu siguranţă ne-au afectat calculatoarele. Nu au lăsat nici o urmă...

— Nu au lăsat nici o urmă directă de informaţie. Dar vagonul fantomă poate influenţa senzorii de proximitate instalaţi pe celelalte vehicule din sistem?

— Păi... inginerul căscă gura larg pe măsură ce pricepea insinuarea lui Obi-Wan. Nu. Sistemul de siguranţă este în afara reţelei principale ca sistem de rezervă pentru a preveni ca o singură greşeală în comanda centrală să poată cauza o catastrofă la nivelul întregii reţele.

— Perfect, spuse Obi-Wan privind întreaga hartă a reţelei prinzând viaţă într-o desfăşurare holografică de fire argintii. Aş vrea să filtraţi acum mesajele de proximitate recepţionate de vagoane, arătând poziţiile actuale şi poziţiile conforme cu programul de circulaţie.

Inginerul se albi panicat.

— Dar... nu ne aflăm pe Coruscant, domnule. Nu avem nici un computer suficient de rapid pentru a afla punctul original de plecare...

Obi-Wan îşi ridică mâna pentru a-l întrerupe.

— Nu caut un lucru. Vreau să sesizez ceva care NU se mai află acolo unde trebuie. Când calculatoarele nu mai fac faţă, Forţa mă va ajuta. Dă-mi imaginile.

Inginerul căscă gura prostit. Apoi Duris aprobă din cap şi făcu semn cu mâinile primare, ordonându-i omului să execute. Curând, fiecare imagine de pe reţea se dublă.

— Colorează poziţiile teoretice în roşu, iar pe cele actuale în albastru, ceru Obi-Wan coborându-şi vocea.

Duris îşi aminti poveşti despre aceşti războinici mistici şi se chinui să îşi înfrângă un tremur de admiraţie

aproape supranaturală. Aprobă spre inginer şi imediat începu să se formeze o serie de imagini suprapuse fantomatic. Imposibil de complex totul, pentru că pe măsură ce fiecare vagon accelera sau frâna pentru a compensa cu lipsa vagonului dispărut, începeau să interfereze unele cu altele, producând un efect de valuri concentrice de viteză sau frânare.

Obi-Wan stătea în mijlocul labirintului vast de valuri, cu ochii pe jumătate închişi şi braţele larg desfăcute ca şi cum ar fi simţit fizic întreaga reţea în mişcare. Apoi, încet, se orientă şi arătă spre o lungime de tunel aflat între sectorul rezidenţial şi centrul capitalei.

— Aici, spuse el, este punctul în care îşi are originea vagonul fantomă. Deci de aici vagonul real a ieşit din sistem.

Duris se uită spre inginer, care îşi ascunse capul între umeri. Probabil.

Jedi trase o linie de-a lungul tunelului secundar.

— Şi a fost deturnat pe aici...

Tunelul se desfăcu din nou. El îşi purtă degetul de-a lungul unei căi, apoi se întoarse şi urmă alta.

— Apoi pe aici, unde a încetinit şi a schimbat nivelul...

Sala tronului rămăsese sinistru de tăcută. Iar tăcerea creştea impactul fiecărui cuvânt dincolo de nivelul de îndurare.

— După aceea a început să se deplaseze iarăşi, până...

Dădu din cap încet, gânditor.

— Este ceva ciudat aici. Nu mai există nici o cale marcată. Este posibil să fie vreuna?

Inginerul îşi drese glasul. De fapt, părea înspăimântat de-a binelea, privindu-şi musafirul cumva între teamă şi admiraţie.

— Păi...

Îşi consultă o hologramă care se rotea deasupra valizei sale, apoi îşi ridică din nou capul, buzele

schimonosite deschizându-se şi mai larg.

— Există un coridor de serviciu care a fost şters de pe hartă pentru că se află în condiţii proaste, sub standardul de siguranţă impus recent.

Ochii lui Obi-Wan stăteau în continuare pe jumătate închişi.

— Dar?

— De fapt, dacă este conform cu specificaţiile vechi, poate prelua încărcătura în siguranţă.

Din nou tăcere. Obi-Wan aprobă.

— Aici veţi afla vagonul dispărut.

Inginerul înghiţi greu.

— Regent Duris, se adresă el. Mai rămâne problema de a ajunge până acolo. Dacă presupunem că răpitorii sunt conectaţi la sistemul central, vor vedea orice manevră de a reorienta alt vagon. Acest lucru ne reduce şansele la o acţiune în afara reţelei de transport. Ne va lua ore să poziţionăm o echipă de asalt. Avem atât de mult timp la dispoziţie?

Obi-Wan o privi. Duris îşi muşca buza de jos. Dacă avea de-a face cu Vântul Deşertului, atunci nu trebuiau să îşi facă griji pentru vieţile celor Cinci Familii. Vântul Deşertului răpise în trecut, dar niciodată nu ucisese cu sânge rece. Nu era stilul lor. Dar era posibil să fi făcut aranjamente ca prizonierii lor să fie duşi spre un loc mult mai secret – iar de acolo nimeni nu putea prevedea ce s-ar putea întâmpla.

Desigur, era şi mai posibil să nu fie deloc opera grupului Vântul Deşertului. Pe Cestus, dezinformarea era pur şi simplu o realitate...

Se uită din nou spre Obi-Wan şi înţelese că nici măcar o clipă nu se îndoise că acest om uimitor reuşise ceea ce toate calculatoarele de pe Cestus nu fuseseră în stare. Doar cu puterea minţii şi ajutat de misterioasa Forţă, Obi-Wan Kenobi îi găsise pe membrii dispăruţi ai celor Cinci Familii. Cu tot ce se întâmplase în ultima zi se simţea ameţită şi confuză aşa cum nu se simţise

niciodată de când ocupa tronul regal, ca şi cum ar fi suferit de pe urma unei forme uşoare de şoc.

— Ai putea avea dreptate, spuse ea. Poate nu avem timp iar metodele obişnuite să nu ne fie de folos. Maestre Jedi, ai un plan?

Cumva bănuia că Obi-Wan formulase deja unul.

— Spuneţi-le oamenilor voştri de la securitate să nu tragă înainte de a identifica persoanele, murmură Obi-Wan.

— Ce ai de gând?

Obi-Wan făcu o pauză care să întărească efectul dramatic al răspunsului:

— Ceva drastic.

38

Vagoane de minereu, transportoare de echipament şi marfă, vehicule de pasageri, maşini de minerit şi droizi de reparaţii, toate umpleau acelaşi labirint de căi magnetice şi macazuri de nivel, trecând unele pe lângă altele ca nişte lucruri vii, ca nişte structuri din ţesut metalic, respirând individual în cadrul aceluiaşi organism complex, celule în trupul Cestus, termite în muşuroiul tehnologic.

Şi deasupra unui astfel de vagon, ţinându-se de suprafaţa metalică numai cu muşchii şi nervii întăriţi de decenii de antrenament, îngenunchease Cavalerul Jedi Obi-Wan Kenobi. Îşi păstra echilibrul compensând schimbările bruşte de direcţie, acceleraţiile şi frânele, cu acea înţelegere profundă a ritmului universal şi curenţilor săi invizibili.

Închis în apartamentul său, Obi-Wan absorbise mental modelul sistemului de transport de-a lungul unei nopţi lungi, lipsită de somn. În prezenţa Regentei G'Mai îi trebuiră doar câteva minute pentru a se pune la curent cu ultimele modificări structurale. Chiar dacă l-ar fi privit

petrecând ore afundat în studiu, ceea ce urma să încerce tot avea să îi impresioneze. Cu ajutorul cunoştinţelor secrete şi al exerciţiului, următoarele sale acţiuni aveau să pară miraculoase, punându-şi astfel gazdele – în special pe acel Quill atât de instabil – într-un dezechilibru emoţional.

Dar mai întâi trebuia să acţioneze, ştiind că senzorii montaţi pe diferitele vehicule îi urmăreau fiecare mişcare.

Vagonul pe care se cocoţase începu să îşi reducă viteza şi să cotească spre stânga. Urmându-şi instinctele de dincolo de nivelul gândului conştient, sări chiar înainte de a vedea următorul vagon.

Pentru o clipă, Obi-Wan rămase în suspensie pe peretele tunelului, apoi simţi un curent de aer împins de următorul magnetocar apropiindu-se de el. Pentru un moment, pereţii din transparoţel îi dădură impresia unor ochi imenşi ai unei creaturi subterane. Zări călătorii absorbiţi în infocardurile lor sau angajaţi în discuţii zgâindu-se brusc la omul agăţat cu capul în jos de tavanul tunelului şi ţinându-şi respiraţiile când căzu spre ei. O xexto galbenă îşi desfăcu cele patru braţe şocată, urlând la ceilalţi că bietul om încerca să îşi pună capăt zilelor într-un mod cât se poate de bizar.

— Scuze, spuse tăcut Obi-Wan, apoi se prinse de rama frontală a vagonului chiar în momentul când încetinea pentru a lua curba.

Se prinse cu o putere disperată. Optsprezece secunde până ajungeau la punctul următor; le numără doar pentru el, zâmbind în sinea lui spre civilii aceia care căscau gura la ciudata apariţie.

Înainte ca vreunul dintre ei să poată exprima altceva decât tulburare şi şoc, se aruncă mai departe.

Obi-Wan se strânse între tavan şi zid, agăţându-se cu braţele şi picioarele. Un tunel pentru transportul de mărfuri intersecta acest punct şi durã doar zece secunde până îl auzi huruind spre el şi văzu ochiul imens

luminând doar câteva clipe înainte să ajungă sub el. Se lăsă să cadă deasupra unui vagon de minereu. Mormanul ascuţit de rocă tăiată era atât de abrupt încât fu cât pe aci să alunece pe şinele de dedesubt. Se luptă să se agaţe de ceva, găsi un colţ, îl scăpă, apoi îl apucă din nou. Uraganul artificial îi smulse picioarele în afară şi el le trase înapoi o fracţiune de secundă prea târziu. Călcâiul drept se izbi de un zid, învârtindu-l cu totul spre spate, forţându-i mâinile, obligându-l să dea drumul colţului de piatră pentru a-şi putea recâştiga echilibrul câteva pietre mai în spate.

Curentul din tunel îl biciuia nemilos, dar nu avea ce să facă în privinţa aceasta, cel puţin nu acum. Ştia că cele mai bune calculatoare de pe Cestus îi modelaseră analiza bazată pe Forţă, pe care o făcuse asupra cineticii sistemului şi o găsiseră fără cusur. Deja era posibil să îşi fi adaptat propriile programe pentru a reuşi să îi urmărească traseul prin recunoaşterea prezenţei unui corp necunoscut care sărea de pe un vagon pe altul prin sistemul de transport subteran.

Calculatoarele împreună cu monitoarele montate prin tuneluri îi dădeau de ştire că executa un spectacol pentru o audienţă foarte critică şi suspicioasă.

Astfel migră de pe un vagon pe altul, până când ajunse la o joncţiune unde putu să sară pe pământ, aterizând pe şinele de metal de dedesubt. Respira scurt şi sacadat, refuzând să cedeze în faţa fricii care îl pândea sub suprafaţa concentrării.

Sincronizare. Sincronizare.

Obi-Wan se aplecă şi pipăi şina de metal pe care magnetocarul levita la viteză de croazieră. Vagonul se apropia. Era foarte aproape, prea târziu pentru a-şi face alte planuri. Trebuia să meargă înainte. Un curent de aer îi presă timpanele izbindu-l ca un val uriaş, acoperindu-i blocajele mentale pe care şi le construise cu atâta grijă.

Acum. Obi-Wan se întoarse şi alergă de-a lungul tunelului cât putea de repede, urmărit de vagonul care

se apropia mâncând pământul; îi auzea deja sirena urlând. În ultima clipă sări înainte, folosind ultimul strop de putere din corp pentru a accelera dincolo de limită şi se răsuci în salt.

Pentru o clipă, atât cât i-a trebuit corpului său să fie propulsat de muşchii superb antrenaţi şi de sistemul nervos armonizat perfect cu cei mai adânci curenţi ai Forţei, viteza lui Obi-Wan atinse cei cinci metri pe secundă ai magnetocarului. Se prinse rapid, expirând perfect chiar în momentul impactului, cu braţele uşor îndoite pentru a absorbi şocul. Aerul răbufni afară din plămâni cu zgomot. Dar acea expiraţie totală şi rapidă i-a oferit suportul care l-a ajutat să supravieţuiască impactului. Dacă nu ar fi reuşit să atingă cât de cât viteza magnetocarului...

Dacă nu s-ar fi răsucit în salt să se apuce de vagon...

Dacă expiraţia nu ar fi fost sincronizată atât de perfect...

Ar fi fost strivit, târât sub vagon, forfecat în bucăţi. Dar aşa, Obi-Wan se încordă şi se căţără mai sus pe vagon până când, julit şi lovit, zăcea deasupra şi se odihnea pentru restul călătoriei.

În sala de consiliu, membrii celor Cinci Familii care fuseseră destul de norocoşi să scape de răpitori priveau întreaga scenă şocaţi.

— Ce fel de creaturi sunt aceşti Jedi? şopti Llitishi, ştergându-şi transpiraţia de pe sprânceana albastră şi încreţită.

— Nu ştiu exact... dar sunt extrem de îndatorat să îi avem de partea noastră, se auzi răspunsul bătrânului Debbikin care spera să îşi recupereze fiul întreg. Cred că va trebui să ne reformulăm serios poziţia.

Se auziră murmure de aprobare, urmate de încercări nerăbdătoare de a comuta pe alţi senzori pentru a afla mai multe informaţii.

39

La vreo oră după ce energia magnetocarului fusese întreruptă şi vagonul aşezat pe podeaua galeriei, starea din interiorul vehiculului deturnat continuă să se deterioreze. Conducătorii capturaţi ai celor Cinci Familii priveau alarmaţi cum răpitorului lor solitar li se alăturară trei găligani îmbrăcaţi în uniformele kaki tipice grupului Vântul Deşertului. Intruşii schimbară câteva cuvinte în tăcere, apoi se apucară să îşi urmeze planul stabilit dinainte. Era clar, aveau de gând să separe prizonierii de reţeaua oraşului cât mai repede cu putinţă.

— Ce aveţi de gând să faceţi cu noi? şopti Lady Por'Ten.

— Aveţi răbdare, răspunse un soldat mascat. O să vedeţi.

Nautiloidul cu ochi negri nu spuse nimic.

La început speraseră într-un ajutor, într-o scăpare miraculoasă, dar văzându-i pe răpitori pornind sistemele de bruiere electronică pentru a crea confuzie în senzorii şi monitoarele din tunel, au înţeles că şansele de a fi găsiţi erau minime.

Un om patrula în afara vagonului, rămânând doar doi înăuntru împreună cu nautiloidul. Tânărul Debbikin îl privea pe cel de afară. Umbla într-o parte şi în cealaltă împrejurul vagonului... apoi dispăru. Pentru o clipă s-a creat confuzie, apoi silueta a reapărut. Doar că... era aceeaşi persoană? Văzuse greşit sau geamurile întunecate ale vagonului dezvăluiseră un fel de luptă scurtă, violentă?

Speranţa era un lux pe care nu şi-l puteau permite. Şi totuşi...

— Iar acum... începu cel mai mare dintre matahalele purtând însemnele grupului Vântul Deşertului. Nu avu ocazia să îşi încheie expunerea. Un ştreang coborî şi îl prinse de sub bărbie. Coarda se strânse şi omul fu tras în

sus prin trapa de ieşire în caz de urgenţă aflată în tavan, dând din picioare şi ţipând, luptându-se cu nodul ştreangului de care se agăţase cu degetele încovoiate de spasme. Răpitorul lor nautiloid se roti, mârâind.

Cu pelerina fluturând în jurul lui ca penele unei păsări de pradă, Obi-Wan Kenobi sări în vagon. Soldatul din Vântul Deşertului fu primul care ajunse lângă el şi primul care căzu lovit de sabia de lumină. Se trase înapoi, cu umerii jachetei fumegând şi scuipând scântei.

Nautiloidul se încruntă spre noul adversar; pentru moment soarta ostaticilor fu uitată.

— Jedi! mârâi nautiloidul.

Ochii lui Obi-Wan se făcură mici, atitudinea sa politicoasă de curtean doar o amintire îndepărtată. Într-o clipă se transformase dintr-un ambasador în cel mai mortal luptător.

— Nemonus, şuieră el apoi adăugă, nu este prima oară când încerci diplomaţia sângelui.

— Şi nu o să fie nici ultima, mârâi nautiloidul. Dar este ultima oară când îţi mai tolerez amestecul.

Fără alte cuvinte cei doi se aruncară unul spre altul şi lupta începu.

Toată viaţa lor de atunci încolo, bărbaţii şi femeile din acel vagon aveau să ţină minte acele câteva momente. Nautiloidul plesni din biciul său strălucitor cu un arc tulbure, o acurateţe demonică. Se arcuia în sus şi împrejur, flexându-se şi înfăşurându-se ca un lucru viu. Oriunde s-ar fi întins şi orice ar fi făcut, Cavalerul Jedi era primul.

Se făcuseră multe speculaţii pe tema de ce ar prefera un Jedi sabia de lumină în locul blasterului. Toate dezavantajele unei arme cu rază atât de mică de acţiune erau prea evidente. Acum, privind dramatica luptă desfăşurându-se în faţa lor, un alt fapt deveni la fel de evident: sabia de lumină a lui Obi-Wan se mişca de parcă era o extensie a corpului său, un braţ sau un picior strălucitor, influenţată de puterea misterioasă a Forţei.

Cei doi adversari erau aproape egali. Toată lumea s-ar fi aşteptat ca lungimea mai mare a biciului de lumină să ofere avantaj, dar în spaţiul acela limitat nu era deloc adevărat. Ciudat, în timp ce funia de lumină a nautiloidului scotea scântei ici şi colo, ardea metalul din tablourile de control şi arunca văpăi de foc spre podea, nici unul dintre ei nu era atins. Nautiloidul era agresiunea pură. Faţa i se schimonosise într-o grimasă de luptă, scuipând înjurături în limbi necunoscute, mişcându-şi trunchiul cu agilitatea unui corp parcă fără oase, improprie şi imposibilă pentru orice vertebrată.

Cu siguranţă că Jedi avea să cedeze. Să fugă şi să se salveze pe el însuşi. Nimic nu se putea împotrivi unui astfel de măcel mortal...

Dar Maestrul Kenobi se împotrivi ferm. Îşi ţesu mişcările prin acel spaţiu limitat, sabia sa de lumină strălucind ca fulgerul în deşert la fiecare izbitură împotriva biciului. Viteza şi ferocitatea nautiloidului erau egalate de calmul şi determinarea implacabilă a lui Jedi. Săriră şi se rostogoliră, învârtindu-se prin spaţiul îngust, făcând salturi mortale astfel încât păreau să meargă pe tavan eschivând şi atacând, atingând un nivel de hiperchinestezie cu forme simultane de balet şi brutalitate.

Maestrul Kenobi fu primul care penetră garda celuilalt, în aşa fel încât biciul de lumină de abia putu să învăluie lama de energie la timp pentru o deviere. Ţesătura hainei de-a lungul braţului nautiloidului se înroşi de la căldura scurtă, intensă. Văzură schimbarea abruptă în comportamentul răpitorului. Nautiloidul mârâi şi teama luci pe faţa lui. Cavalerul Jedi câştiga! Încă o încleştare, cel mult două, şi Maestrul Kenobi ar fi rezolvat ghicitoarea biciului fermecat urmând să atace decisiv.

Nautiloidul se aruncă încolo şi încoace ca şi cum ar fi încercat să îşi recapete energiile pentru un atac furibund. Apoi, cu o singură mişcare fluidă îl apucă pe soldatul rănit şi îl ridică atât de uşor ca şi când ar fi fost un copil.

Nautiloidul sări prin acoperiş şi dispăru. Îi auziră paşii tropăind de-a lungul tunelului. Apoi... nimic.

Maestrul Kenobi se întoarse spre ei, faţa începând să se relaxeze de la masca de luptă. Dacă nu ar fi ales să vorbească el, în vagon ar fi rămas linişte încă o oră.

— Sunteţi răniţi? întrebă el.

Quill fusese redus la un simplu bâlbâit.

— Nu! Eu... a fost formidabil! Am auzit mereu poveşti despre Jedi, dar niciodată... Eu vreau doar să spun mulţumesc! Mulţumesc foarte mult.

Maestrul Kenobi îl ignoră şi trecu de la unul la altul, verificând dacă toţi erau întregi. Apoi examină, analiză şi deconectă aparatul care controla vagonul. În câteva momente lumina reveni în vagon. Droidul conductor începu să se învârtă şi să pivoteze ca şi cum se trezea dintr-o mahmureală cumplită. Se uită la Kenobi.

— Ei! Maestre Jedi! Presupun că dumneavoastră sunteţi cel care m-a repus în funcţiune.

— Corect.

— Şi ordinele dumneavoastră?

— Du-i pe oamenii aceştia înapoi în capitală.

— Imediat, domnule.

Droidul îşi potrivi gesturile după vorbe. Ostaticii eliberaţi chiuiră de bucurie – chiar şi Quill, ai cărui ochi multipli străluceau de admiraţie. Tânărul Debbikin îl trase din nou de robă pe salvatorul lor.

— Maestre Jedi, întrebă el. Cum te-am putea răsplăti?

Jedi zâmbi şiret.

— Spune-i tatălui tău să îşi amintească datoria, răspunse.

40

În adâncul munţilor, la o sută de poşte sud-est de

capitală, era o sărbătoare generală. Se dansa şi se râdea, şi chiar se chefuia sub influenţa beţiei.

Nopt se sprijinise cu spatele de o stâncă, pe deplin mulţumit. Operaţiunea mersese într-adevăr şnur, fără nici măcar o viaţă pierdută. Gâtul îi era un pic învineţit de la ştreangul Generalului Kenobi, dar zgarda-suport ascunsă pe gât sub costum funcţionase perfect. Căptuşeala adiţională de sub umărul uniformei tipice pentru Vântul Deşertului purtată de Onnson III protejase de căldura generată la lovitura atent executată cu sabia de lumină de Generalul Kenobi. În toate cele, de la obţinerea informaţiilor cruciale de la interlopul Trillot la transferarea lor, de la evaluare la conceperea unui plan viabil, de la penetrarea reţelei de securitate a transportului la deturnarea vagonului, de la deghizarea în forţele grupului Vântul Deşertului la anihilarea rezistenţei în rândul celor Cinci Familii, de la simularea unei lupte cu Generalul Kenobi la eficienta retragere...

Fiecare pas fusese îndeplinit fără nici o întrerupere.

Obţinuse şi un bonus adiţional: din poziţia de matahală anihilată pe acoperiş fusese martor la „duelul" dintre doi Jedi. Nopt era convins că văzuse şi învăţase totul despre lupta fără arme. Acum fusese convins că, în comparaţie, ştiinţele marţiale avansate predate pe Kamino erau doar bătaie ieftină de stradă.

Nopt ştia că Jedi avea ceva care îi putea ajuta pe soldaţi să supravieţuiască, măcar să poată fi în stare să afle mai multe despre acest secret.

Dar cum? Cu acest gând arzându-i în minte, se aşeză pe spate şi se uită în sus spre stele, delicios de mulţumit să poată relua fiecare mişcare a sabiei de lumină şi a biciului.

Sheeka Tuli lăsase Dragonul Spiralat la o distanţă de siguranţă şi intră în tabără când răsăriseră binişor cele două luni. Încheiase un tur obositor între şase noduri formate din principalele oraşe de pe Cestus, distribuind marfă volatilă ilegal de transportat prin tunelurile

subterane.

O siluetă familiară în uniformă de lucru de culoare verde închis se apropie de ea, salutând-o cu mâna.

— Hei, Sheeka. Ce bine să te revăd.

De la pielea bronzată la corpul musculos, totul părea familiar, şi totuşi se uită la el chiorâş.

— Tu nu eşti Nopt, spuse ea în ciuda faptului că hainele militarului nu purtau vreun însemn de grad sau de identificare.

Patruşpa clipi, apoi făcu ochii mari cu inocenţă.

— Cine altcineva aş putea fi?

Ea rânjii, arătându-l cu degetul.

— Drăguţă încercare. El are o mică cicatrice chiar aici sub bărbie. Tu nu.

Treijdo apăru în spatele lui Patruşpa, râzând de eforturile fratelui său de a o prosti pe femeie. Patruşpa rânjii până la urmă cu regret.

— Bine, ai dreptate. Doar un mic joc pe care ne place să îl facem.

Arătă cu degetul mare peste umăr.

— Nopt s-a dus de partea cealaltă a taberei.

— Drăguţă încercare.

Îl lovi uşor cu palma pe spate şi porni să îl vadă pe noul său... prieten? Erau deja prieteni? Presupunea că poate folosi acest cuvânt pentru a descrie noua lor relaţie. Prietenă cu clona iubitului său mort. Era un pic cam morbid, dar în acelaşi timp ciudat de incitant.

Îl găsi sprijinit de o stâncă, pierdut în propriile gânduri. Când o văzu, el o primi zâmbind şi ridicând o cană de bere din spori de Cestus.

— Ce sărbătorim? îl întrebă ea deşii avea bănuiala că ştia deja răspunsul.

— O mică operaţiune care a mers mai bine decât ne-am aşteptat. Şi nu, nimeni nu a murit.

Ea îl iscodi.

— Dezamăgit?

El îi aruncă o privire furioasă.

— Absolut! Speram să pregătim un grătar de om în noaptea aceasta.

Se aşeză lângă el, sprijinindu-se de stâncă.

— Touche. Nu ar trebui să te acuz pentru că îţi place ceea ce faci. Pentru aceasta ai fost pregătit.

— Superb de bine, aprobă el.

Era liniştită că această rasă mortală de luptători crescuţi în eprubetă aveau simţul umorului.

— Tu ai fost pregătit în totalitate în tot ce înseamnă comportament militar? îl întrebă ea.

— În întregime.

Se uită la el cu mai multă atenţie.

— Şi soldaţii dansează?

Acum păruse să îşi piardă zâmbetul şi să devină mai gânditor.

— Desigur. Dansul jakelez cu cuţitul este un instrument primordial pentru învăţarea distanţei, a coordonării şi a ritmului într-o luptă.

Ea gemu. Iarăşi simţul practic.

— Nu aşa. Dans. Ştii: bărbat, femeie. Dans?

El dădu din numeri.

— Trupele concurează unele cu altele prin dans. Întreceri pe echipe sau individuale.

Sheeka îşi dădu seama că o cuprinde din ce în ce mai mult disperarea.

— Dar nu ai dansat niciodată din plăcere?

El se încruntă.

— Dar totul este o plăcere.

— Mă epuizezi, îi spuse ea şi îşi desfăcu braţele. Haide!

El ezită, apoi veni lângă ea.

Muzicenii cântau o piesă destul de ritmată cu flautul şi toba. Iar paşii lor erau uşori şi săltaţi. Ceilalţi recruţi rânjeau, râdeau, vorbeau şi îşi învârteau partenerele cu acel entuziasm care sugerează nevoia acută de a se elibera de încordare. Soldaţii priveau, bătând ritmul din picior. Din când în când, unul dintre ei executa o serie de

mişcări marţiale precise pe muzică, asezonate cu figuri gimnastice la sol. Recruţii chiuiau, băteau din palme şi îi ţineau isonul.

Ce s-a întâmplat astăzi mai exact? Ezită să întrebe direct. Nopt avea coordonare bună, dar nu prea mult simţ al mişcării la unison cu o parteneră. Totuşi, ei îi plăcea. Şi îi plăcea mult.

— Am auzit ceva pe scaner, spuse ea cu destulă inocenţă.

— Serios? o întrebă el. Ce spuneau?

O ţinea strâns şi profită de o schimbare de ritm pentru a putea să o învârtă. Câteva dintre celelalte cupluri procedară la fel şi aerul se umplu de chiote de veselie.

— Ei, ceva despre un grup format din membri ai celor Cinci Familii care au fost răpiţi şi apoi salvaţi.

— Răpiţi? Salvaţi? Se miră el şi făcu ochii mari. Extraordinar! Sună incitant.

Aşa deci. Nu avea de gând să îi spună nimic. Nu trebuia să ştie, se gândi ea. Totuşi, după numărul celor care sărbătoreau primul succes îşi dădu seama că operaţiunea fusese substanţială şi crezu că va putea scoate detaliile de la un fermier sau miner.

Trebuie că i-a observat încruntarea pe faţă şi a interpretat-o un pic greşit.

— Aha, îi spuse el. Am sentimentul că ne dezaprobi misiunea.

— Nu aşa mă gândeam.

— Dar nu aprobi. De ce ne ajuţi?

— Nu o fac voluntar.

— Atunci de ce? Ce metodă de constrângere poate să folosească o persoană?

Râsul ei drept răspuns a fost mai încordat decât intenţionase.

— Undeva pe Coruscant există un calculator care are îndosariate toate indiscreţiile comise vreodată în galaxie. Au avut o nevoie, le-a apărut numele meu, iar

pentru a le face lor un serviciu este mult mai bine decât să îţi petreci un deceniu pe o planetă corecţională.

— Iar numele tău se află în lista calculatorului?

Ea aprobă.

— Prinzi repede.

— Cred că atitudinea aceasta se numeşte sarcasm.

— Ohooo, exclamă ea sonor. Din ce în ce mai uman pe minut ce trece. Următoarea dată o să încercăm ironia.

El se încruntă feroce, iar pe ea o pufni râsul.

— Deci... ce ai făcut aşa rău?

— Sora mea mai mică s-a alăturat unei secte religioase pe Devon Patru. Când au refuzat să mai plătească taxele, Coruscant le-a trântit un embargo. A izbucnit apoi o molimă în colonie şi toţi puteau să moară, fiecare femeie, bărbat, copil. Nimeni nu ar fi mişcat un deget. Aşa că...

El dădu din cap înţelegând.

— Aşa că tu le-ai adus medicamentele. Şi sora ta?

Ea se lumină imediat.

— Creşte o puzderie de copii răzgâiaţi undeva în Inelul Exterior. Aş face acelaşi lucru încă o dată.

— Chiar dacă asta te-a adus aici.

Destul de ciudat, ea se simţea acum mai mult decât confortabil şi un gând îşi făcu loc în minte: aici însemna în acelaşi timp şi pe planeta aceasta şi în braţele lui. Hmmm.

— Chiar dacă.

— Observ că îţi petreci mai mult timp vorbind cu mine decât cu fraţii mei, spuse el cu buzele foarte aproape de urechea ei. De ce aşa?

— Tu mă interesezi.

— De ce?

— Nu ştiu, răspunse ea sincer. Poate pentru că eşti singurul pregătit să conducă. Aşa eşti mult mai apropiat de Jango.

Atenţia lui spori brusc.

— Se spunea că era un singuratic.

— Aşa este, răspunse ea. Dar şi un conducător înnăscut. Din când în când devenea invizibil, aşa cum am înţeles că au descoperit câţiva spre scurtul şi durerosul lor regret.

Nopt chicoti înveselit. Da, într-adevăr.

— Dar dacă voia, când intra într-o sală toate capetele se întorceau după el.

Făcu o pauză scurtă, cât să poată accentua:

— În special al meu.

Vocea i se înmuie.

— Dar asta a fost cu mult timp în urmă. Eu aveam optsprezece ani, iar Jango avea douăzeci şi cinci.

— Era vânător de recompense pe atunci?

Ea închise ochii, revăzând amintirile vechi.

— Cred că era într-o perioadă de tranziţie. Fusese liber probabil vreo doi ani, de când mandalorezii fuseseră exterminaţi. L-am întâlnit în sectorul Meridian. Îşi pierduse armura, cine ştie cum şi umbla să şi-o recupereze.

Zâmbi şăgalnic.

— Am petrecut cam un an împreună. Apoi lucrurile au luat o întorsătură periculoasă. Am fost atacaţi de piraţi galactici. Nava noastră a fost doborâtă şi în mijlocul unei lupte spaţiale destul de urâte am fost forţaţi să ne salvăm în capsule de evacuare diferite. Nu l-am mai văzut niciodată.

Se gândi o clipă.

— Am auzit că a supravieţuit şi că şi-a recuperat armura până la urmă. Nu ştiu dacă a încercat vreodată să mă caute.

Sheeka dădu din umeri.

— Viaţa este uneori exact aşa.

În voce îşi făcuse loc deja melancolia. Apoi chicoti, iar el se trase un pic înapoi şi o privi surprins.

— De ce râzi?

— Pentru că îmi aminteşti de Jango. Întotdeauna îşi ascundea emoţiile. Dar îmi aduc aminte şi de momente

când le mai dădea drumul din cuşcă.

— Cum ar fi?

Acea parte dulce şi savuroasă din fiinţa ei începea să iasă uşor-uşor la iveală şi se simţea bine aşa. Se temuse că nu va mai putea să simtă vreodată acel abur al tinereţii.

— Dacă eşti norocos, poate am să îţi povestesc odată.

Ştia că deja îi stârnise curiozitatea şi se scuză pentru exagerare. Adevărul despre Jango îl arăta ca pe un bărbat care vorbea puţin şi îşi controla sentimentele. În viaţa lui, în modul de viaţă pe care şi-l alesese, să fii rezervat era vital pentru propria supravieţuire.

Doar conversând de câteva ori, Sheeka îşi dăduse seama că dincolo de cunoştinţele sale practice şi militare, Nopt habar nu avea de viaţa obişnuită a oamenilor. Până acum, până când o luase în braţe, ea îl simţea că o tratează cu un anumit respect distant, mai mult ca pe o soră sau ceva asemănător. Probabil că Nopt cunoştea doar două tipuri de femei: civile, care trebuiau protejate sau care probabil dădeau ordine, tratate cu politeţe şi curtoazie. De cealaltă parte se aflau acele femei care se ofereau soldaţilor la schimb pentru un pumn de credite şi puţină protecţie, cât să fie folosite şi apoi aruncate. Devenea riscant din punct de vedere afectiv să încerce să schimbe acest mod simplist de a vedea lumea.

Dar trebuia să admită că era interesată să străpungă acel scut de protecţie, întrebându-se ce ar putea descoperi dedesubt.

Ce s-ar întâmpla, cum ar reacţiona el dacă ea ar permite ca legătura dintre ei să devină mai profundă? Şi dacă ea ar fi îndreptat-o într-o nouă direcţie? Îl trase la o parte din mijlocul dansului şi al râsetelor, în umbră.

— Iar acum? îl întrebă.

— Suntem liberi din serviciu până la răsărit, de ce?

Ea îl luă de mână.

— Vino, îi spuse ea. Aş vrea să îţi arăt ceva.

O umbră de confuzie îi întunecă faţa.

— Trebuie să fiu disponibil...

— Ai spus că eşti liber din serviciu. Eşti consemnat în bază?

— Nu...

Se opri, apoi explică:

— Dacă sunt chemat, trebuie să mă întorc în tabără în maximum douăzeci de minute. Îmi poţi garanta asta?

Ea calculă mental distanţele şi vitezele.

— Da.

Cinci minute le trebuiră să orbecăie pe pietre până la Dragonul Spiralat. Cât timp el se instală în scaun şi se asigură cu centurile, Sheeka făcu rapid verificările şi ridică nava în aer. Din obişnuinţă zbură cam o sută de kilometri spre sud-est în aproximativ douăsprezece minute. La început zbură razant cu solul pentru a evita eventuale radare. Apoi, când ajunseră suficient de departe, se ridică pe un culoar de zbor standard, plin de aerocare de pasageri şi cargouri cu remorcă încărcate cu mărfuri pentru care clienţii nu erau dispuşi să plătească taxa orbitală.

Nopt urmărea pământul cum aleargă sub ei, bucurându-se de uşurinţa şi siguranţa cu care Sheeka îşi pilota naveta. Competenţa era o calitate pe care putea întotdeauna să o aprecieze. Femeia aceasta era diferită de oricare alta pe care o cunoscuse, iar acea diferenţă îl dezorienta un pic. Destul de curios, îi plăcea senzaţia. Aşa că Nopt se relaxă când ea îl purtă peste întinderile unor dealuri abrupte apoi ateriză lin, doar nouăsprezece minute de când plecaseră din tabără.

Locul în care ajunseră era construit în buza dealului, câteva intrări în mină sugerând o combinaţie de săpături artificiale şi naturale sub suprafaţă. Chiar când aterizau, vreo zece străini şi doi X’Ting ieşiră să îi întâmpine. Toţi zâmbeau, dădeau din cap sau le făceau cu mâna.

— Ce loc este acesta?

— Ei sunt familia mea extinsă, răspunse Sheeka. Nu prin naştere. Prin alegere.

— Aici locuieşti tu?

Ea zâmbi.

— Nu. Nu ne cunoaştem încă atât de bine. Dar... căminul meu seamănă foarte mult cu acesta.

Acum se vedeau mai multe construcţii care păreau camuflate, coloratura fiind gândită astfel încât să le facă dificil de văzut din aer. De jos însă, aveau tendinţa să se piardă între umbre şi formaţiunile stâncoase.

— De ce se ascund?

Ea râse.

— Nu se ascund. Dar iubim atât de mult muntele încât ne place să ne integrăm cât mai mult posibil.

Iarăşi pericolul ca totul să fie perceput prin ochii unui soldat.

Voci subţiri şi calde răsunară de pe costişă. Nopt se întoarse şi văzu câţiva băieţi umani şi câteva fete jucându-se un fel de joc în care se descopereau şi râdeau. Alergau de colo-colo strigându-se pe nume, ţipând, bucurându-se de umbrele lungi.

Jos, în jurul construcţiilor, umblau copii mai mărişori. Unii dintre ei erau X'Ting graţioşi, atletici şi cu ochii mari, amintindu-i într-un fel de kaminolezi. Adolescenţi, presupuse, lucrând împreună cu adulţii. Construind, reparând uneltele, probabil.

Îi privi gânditor, încercând să simtă. Mediul înconjurător era uşor confuz pentru el. Sau era de fapt Sheeka cea care îl tulbura? Oricare ar fi fost motivul, se trezi că începe să îşi amintească propria sa copilărie, accelerată de procesul de clonare şi jocurile pe care le practica...

Încă o dată, Sheeka Tuli păru să îi citească gândurile.

— Cum erai copil?

Inteligent. Îl adusese aici să vadă copii, sperând că imaginea îi va declanşa amintirile? Dădu din umeri.

— Cum să fie, învăţam, creşteam, mă străduiam ca toţi ceilalţi.

— Eu am fost pe o mulţime de alte planete. Majoritatea jocurilor îi ajută pe copii să îşi descopere puterile şi abilităţile individuale. Tu cum poţi să fii aşa? Nu ar trebui să fiţi cu toţii la fel?

Iarăşi îl lua în zeflemea? Îşi dădu seama, spre propria sa plăcere, că aşa spera şi el.

— Nu chiar. A existat un drum principal pe care l-am urmat cu toţii, un miez vital pe care l-am asimilat la fel, dar după aceasta ne-am specializat, am învăţat lucruri diferite, ne-am pregătit pentru funcţii diferite, am efectuat exerciţii de instrucţie diferite, am luptat în războaie diferite. Nu există doi care să fi avut acelaşi mediu înconjurător şi din această cauză suntem mai puternici. În cadrul agregatului, am trăit un milion de vieţi. Întreaga experienţă creşte înăuntrul nostru. Noi suntem Marea Armată a Republicii şi ea trăieşte.

— Hei, vrei să o laşi mai moale? chicoti ea şi îi întinse mâna.

El ezită, apoi îşi verifică legătura radio să fie sigur că poate fi contactat în caz de urgenţă şi o urmă.

41

Un vânt rece le sufla în spate dinspre sud. Sheeka îl conducea pe Nopt în susul unei cărări, spre una dintre gurile deschise în buza dealului. Deschizătura avea cam patru pe şase metri şi odată intrat înăuntru, soldatul înţelese că toate acele construcţii acoperite pe care le văzuse afară nu erau spaţiile de locuit, aşa cum crezuse iniţial. Şoproane pentru unelte, probabil. Înăuntrul dealului se găsea o zonă comunală destul de întinsă, luminată cu torţe din ciuperci agăţate pe pereţi şi alimentate cu nutrienţi lichizi care picurau dintr-o reţea

de ţevi. Ciupercile emanau un curcubeu luminos. Când îşi apropie mâna de o astfel de torţă, pielea îl înţepă.

— În multe locuri pe Cestus, străinii îi domină destul de evident pe X'Ting. Îi consideră primitivi, deşii se dovedesc buni în serviciu şi respectuoşi. Dar există puţine enclave precum aceasta, unde noi încercăm de fapt să învăţăm de la ei. Au foarte multe de oferit, în realitate, dacă le dăm şansa aceasta.

O mulţime amestecată de copii umani şi din alte specii alergau încolo şi încoace, împreună cu micuţii lor prieteni X'Ting, consumându-şi fiecare energia ca nişte explozii stelare, umplând grota cu exuberanţa lor tinerească. Activităţile majore ale zilei se încheiaseră, dar unii dintre adulţi încă mai reparau unelte, râzând şi glumind unii pe seama altora.

O întâmpinară cu multă căldură pe Sheeka, uitându-se spre Nopt cu o acceptare tentantă. Până la urmă, părea să comunice atitudinea lor, el a venit cu Sheeka. Aerul se umplu de diverse mirosuri bogate, în câteva firide se pregătea mâncarea dintr-o serie de ingrediente exotice şi aromate. Îi plăcu dezordinea jovială din jur.

Dar imediat ce acest gând se sedimentă, condiţiile exterioare îl forţară să iasă în afară.

— Ce crezi? îl întrebă Sheeka.

Se strădui să formuleze un răspuns corect şi în acelaşi timp conform cu propriile valori şi sentimente.

— Pare a fi... o viaţă bună. O viaţă liniştită. Nu este viaţă de soldat. Nu este pentru mine.

Nopt presupuse că ea va accepta un astfel de răspuns la valoarea lui, dar, în schimb, Sheeka se burzului.

— Crezi că aici este uşor? Să creşti copii, să îi iubeşti, să îi îngrijeşti, să speri pentru ei. Tu?

Pufni în râs.

— Tu eşti înconjurat de piese de schimb. Nave, echipament, oameni. O lume modulară. S-a stricat vreo piesă? Înlocuieşte-o.

Îşi strânse furioasă pumnii mici şi puternici.

— Tu nu îţi părăseşti niciodată cazarma fără să te aştepţi să mori. Cum crezi că te simţi când îţi pasă cu adevărat dacă copiii tăi vor supravieţui? Îţi pasă? Cum crezi că arată universul pentru cineva căruia îi pasă? Cât de puternic trebuie să fie cineva doar ca să îşi poată păstra speranţa?

Ieşirea ei îl izbi puternic, reuşind să îl clatine emoţional.

— Poate că... înţeleg ce vrei să spui.

Ea continuă în acelaşi mod, ca şi cum şi-ar fi pregătit discursul cu multe zile înainte.

— Şi câtă putere crezi că trebuie să ai ca să îţi păstrezi nădejdea atunci când vezi că tot ce ai construit într-o viaţă... tot ce au construit părinţii şi bunicii într-o viaţă... poate fi distrus prin decizia unuia aflat prea departe ca să îl atingă?

Făcu o pauză, apoi îl fulgeră cu privirea.

— Şi bărbaţii ca tine.

Era rândul lui să se enerveze.

— Bărbaţii ca mine te protejează pe tine.

— De alţi bărbaţi ca tine.

Ar fi putut să fie ofensat de această izbucnire, dar în schimb se întristă, înţelegând că Sheeka nu era diferită aşa cum crezuse. Până la urmă era doar o străină.

— Nu. Bărbaţii ca mine nu pornesc războaie. Noi doar murim în ele. Întotdeauna am murit în războaie şi vom muri şi de acum încolo. Nu ne aşteptăm la vreo laudă, nici la vreo paradă. Nimeni nu ne cunoaşte numele. De fapt, după standardele voastre noi nu avem deloc nume.

Ceva în figura lui, în voce sau în mesaj trecu dincolo de furia ei, pentru că subit Sheeka se domoli.

— Nopt...

Sheeka vru să îl apuce de mână, dar el se trase înapoi.

— Nu. Asta ai vrut să auzi? Păi este adevărat. Noi nu

avem nume. Şi nimeni nu va şti vreodată cine suntem. Dar noi ştim. Şi vom şti mereu.

Nopt îşi simţi umerii cum se îndreaptă doar pronunţând acel adevăr simplu. Clonele militare ştiau întotdeauna cine sunt. Şi aveau să o ştie mereu.

— Noi suntem Marea Armată a Republicii.

Sheeka dădu din cap.

— Nopt, îmi pare rău. Nu am vrut să te judec.

Poziţia lui nu se înmuie. Ea îşi lăsase deja garda jos. Era necinstit ca el să atace acum, dar nu putea să îşi schimbe atitudinea construită prin instrucţie militară, pentru că instrucţia era, până la urmă, tot ceea ce ştia.

— Eu nu am cum să aleg ca tine. Fiecare pas din viaţa mea l-am făcut aşa cum mi s-a spus să îl fac.

— Aşa este, recunoscu ea cu voce pierdută.

El făcu un pas spre ea şi o privi de sus, coborându-şi privirea pe faţa ei drăguţă.

— Şi ce să vezi? Am ajuns amândoi fix în acelaşi loc.

El făcu o pauză. Ea nu avea cum să răspundă, nu avea ce să răspundă.

— Ce diferenţă vezi în faptul că ai avut de ales?

Sheeka îşi ridică ochii spre el şi privirile li se întâlniră pentru o clipă mult prea intensă. Apoi, un copil alergă printre ei şi momentul se risipi. Ea zâmbi oarecum a părere de rău.

— Hai, vino! îl chemă şi îl conduse înapoi spre ieşirea din grotă.

Şedeau amândoi pe culmea unui deal, privind cele două luni şi ascultând sunetele vesele. Sheeka îi mai povesti un pic despre viaţa ei aici pe Cestus, de micile plăceri şi încercări.

— Deşii, concluzionă ea, uneori tot ce avem de făcut este să aşteptăm şi să sperăm. Nu crezi că este nevoie de anduranţă?

— Aşa a fost?

Ea nu răspunse nimic, doar răsuci un fir de iarbă şi îl înnodă ghemotoc, apoi îl azvârli la vale.

— Îmi pare rău, spuse Nopt. Eu trăiesc doar pentru a apăra Republica. Regret că această apărare le aduce unora nefericire, dar nu am să îmi cer scuze pentru cine şi ceea ce sunt.

Fără vreun cuvânt, Sheeka se trase mai aproape de el. Când ea începu să vorbească din nou, gândurile lui se încheiară şi nu îl mai interesă nimic altceva decât sunetul şi ritmul vocii ei.

— Tot ce ai tu de pierdut este viaţa, la care nu ţii prea mult. Eşti chiar aşa de puternic, Nopt? Eşti într-adevăr la fel de puternic precum ultimul cultivator de ciuperci?

Privirile li se întâlniră din nou, iar el simţi începutul unei emoţii pe care nu o mai experimentase niciodată până acum: disperarea. Ea nu putea să îl înţeleagă niciodată.

Dar Sheeka, învineţită de furie, părea să se mai dezumfle un pic.

— Nu, spuse ea. Nu este corect faţă de mine. Ştiu una dintre probleme: este chestia aceasta a numelui. Îmi pare rău. M-am învăţat să chem droizii pe litere şi cifre. Dar oamenii au nume. Voi soldaţii aveţi doar nişte prescurtări pentru numerele voastre.

— Îmi pare rău... începu el, dar ea ridică mâna.

— Au soldaţii vreodată nume reale? îl întrebă ea.

— Rar.

— Te superi dacă îţi găsesc un nume?

Ea se uita la el cu o intensitate atât de sinceră încât aproape că îl umflă râsul. Dar nu putea să râdă. Toată scena era amuzantă, serios.

— La ce nume te gândeşti?

— Mă gândeam la Jangotat, răspunse ea încet. Echivalentul mandalorez pentru „fratele lui Jango”.

Acum râse, dar îşi simţi vocea înecându-se un pic în chicote. Jangotat.

— Sigur, spuse el. Dacă asta face lucrurile mai uşoare. Bine.

Zâmbetul ei de răspuns se umplu de uşurare.

— Mulţam. Mulţam, Jangotat. Este un nume foarte bun să ştii.

Îl împunse cu cotul şi chicotiră amândoi până când veselia lăsă din nou locul unei tăceri suportabile.

Jangotat, se gândi el.

Fratele lui Jango.

Şi un zâmbet.

Chiar aşa sunt.

42

Cargoul blindat zăcea frânt, flăcări ţâşnind din burta explodată, tălpile smulse de pe axe ca bucăţile de pe un fruct cojit. Marfa fusese distrusă sau arsă, încărcătura cu fise de credite prădată: banii aveau să fie folositori pentru a cumpăra bunuri, pentru a asigura tăcere sau pentru a susţine văduvele şi orfanii victimelor din grupul Vântul Deşertului.

Fum negru şi uleios se ridica din burta distrusă a transportorului şi fierbea în vălătuci înecăcioşi spre nori. Cu mâinile legate la spate, echipajul începuse să parcurgă pe jos distanţa de douăzeci de kilometri până înapoi în capitala ChikatLik. Mesajul pe care îl duceau cu ei avea să fie auzit clar şi răspicat: Vine haosul.

Şi ca iubitori de confort şi ordine, cele Cinci Familii vor căuta o sursă de securitate. Separatiştii s-au dovedit a fi prea riscanţi şi periculoşi, şi probabil colaborau acum cu gruparea Vântul Deşertului. Cealaltă opţiune? O mai strânsă legătură cu Republica.

— Merge cum trebuie? întrebă proaspătul botezat „Jangotat”.

— Aşa cum trebuie, răspunse Kit Fisto uitându-se prin electrobinoclu. Noi lovim, ei se bat cu umbrele, noi le tăiem aripile. Curând cele Cinci Familii se vor ruga

pentru ordine şi siguranţă.

Vorbele îi exprimau încredere, şi totuşi ceva încă nesigur se ascundea în spatele lor.

— Nu sunteţi deplin mulţumit, domnule.

— Nu mă simt nici eu confortabil cu o astfel de mascaradă, chiar dacă trebuie să îi admit valoarea.

Jangotat îşi disimulă plăcerea. Percepţia sa era din ce în ce mai ascuţită, acel al şaselea simţ extins care menţine un soldat în viaţă. Poate că toată chestia aceasta cu „Jangotat” nu era rea deloc. Nu îţi fie teamă să îţi asumi riscuri. Gândeşte ciudat, neaşteptat. Prea bine, atunci; iată un gând la care acest Jedi nu se aşteaptă.

— Dacă îmi permiteţi, domnule, acest război neconvenţional salvează vieţi.

Spre surprinderea sa, Generalul Fisto îşi deschise gura într-o rară manifestare de veselie.

— Aşa o fi?

— Da, domnule.

Generalul îşi lăsă electrobinoclu deoparte.

— Prea bine. Dacă un soldat al Republicii poate găsi un astfel de ţel admirabil, un Jedi poate să se lase mai prejos?

Îşi dădu seama că pentru nautiloid aceasta fusese o glumă, aşa că zâmbi în loc de răspuns. Momentul în care împărţeau frivolităţi îi dădu lui Jangotat curajul de a adresa o întrebare pe care şi-o formulase de mai bine de două zile.

— Domnule?

— Da?

— Ceea ce aţi făcut cu Maestrul Kenobi... un om obişnuit poate învăţa aşa ceva?

Generalul Fisto se uită la el lung, cu acei ochi largi, care nu clipeau.

— Nu.

— Măcar ceva? Un pic?

O pauză mai lungă, apoi generalul aprobă.

— Mă rog, se poate. Da. Ceva.

— Mă învăţaţi şi pe mine?

— Nopt...

— Domnule...

Jangotat se uită pe furiş în jurul lor şi văzând că sunt departe de urechi indiscrete, rosti cu voce joasă:

— Vă rog să nu râdeţi de mine...

Nautiloidul scutură din cap cu gravitate.

— Niciodată.

— Mă gândesc să îmi iau un nume.

Dinţii Generalului Fisto luciră.

— Am auzit că aşa mai fac unii. La ce nume te gândeşti? Fii atent, îl avertiză generalul. Numele pot fi puternice.

Soldatul aprobă.

— Păi... un prieten mi-a sugerat: Jangotat. Frate al lui Jango.

Îşi coborî privirea ca şi cum s-ar fi aşteptat la un refuz.

— Ar fi acesta... un lucru bun?

Kit Fisto îi acordă respectul de a se gândi serios la întrebare. Apoi, după aproape un minut, răspunse:

— Jango a fost un om cu puteri grozave. Un adversar de temut şi de onoare. Aş fi mândru să am numele lui în compania mea.

Îl lovi cu palma pe umăr încurajator.

— Jangotat.

— Îl informaţi dumneavoastră pe Generalul Kenobi? Eu le-am spus deja fraţilor mei.

Nautiloidul îşi arcui sprâncenele.

— Şi ei ce au spus?

Jangotat râse.

— Ar fi vrut să se gândească ei la numele acesta mai înainte.

Kit Fisto părea să îl privească un pic diferit.

— În rândul poporului meu, să îţi iei un nume este o treabă serioasă, spuse el. O ocazie pentru a primi

cadouri.

— Nu pentru aceasta am...

Generalul îşi ridică mâna.

— Ai întrebat ce ar fi posibil să înveţi. Am găsit ceva care poate să... îţi placă. Pot să vă învăţ pe tine şi fraţii tăi câteva dintre exerciţiile de bază care se predau copiilor sensibili la Forţă în Templul Jedi.

— Dar nu voi fi niciodată la fel de bun ca un Jedi, aşa este?

Întrebase simplu, fără disperare sau ciudă. Doar o întrebare.

— Nu, răspunse Jedi. Nu vei fi. Dar te vei cunoaşte pe tine însuţi şi universul, mai bine ca niciodată.

Cei doi împărţiră un zâmbet. Un moment de apropiere adevărată între cei doi tovarăşi deloc similari, un lucru foarte preţios pentru ei.

— Atunci să începem instrucţia, îl rugă Jangotat.

Cei patru soldaţi şedeau în cerc în afara grotei, ghemuiţi în jurul lui Kit pentru prima lecţie.

— Pot să vă învăţ ceva, începu nautiloidul, un joc predat celor mai tineri învăţăcei padawan. Se numeşte Fluxul Forţei.

Făcu o pauză şi îi privi pe rând.

— Vreţi toţi să învăţaţi?

Erau atât de atenţi şi deschişi încât Kit nu îşi putu abţine un zâmbet.

— Prea bine, spuse el gândindu-se. Un Jedi simte Forţa ca pe un ocean de energie în care se adâncesc, plutind împreună cu fiecare curent sau redirecţionând valurile. Pentru o persoană obişnuită, senzaţiile subtile ale vieţii nu sunt un ocean, dar pot fi un curent sau chiar un râu. Înţelegeţi acest aspect?

Soldaţii aprobară încet din cap.

— Corpul vostru memorează durerea, furia, teama. Le păstrează în ţesuturi, răspunsuri condiţionate care să vă ajute să vă protejaţi de alte răni pe viitor.

— Cum este ţesutul cicatrizat? întrebă Patruşpa.

— Exact ca el, aprobă Kit Fisto. Strâns precum un pumn. Te învăluie şi te răsuceşte. Atunci când reuşeşti să colectezi suficient de multe, devin precum armura. Dar un Jedi nu poartă armură. Armura protejează, dar şi îngreunează. Jedi trebuie să fie expuşi în întregime la curenţii universali. Pot să vă învăţ cum să îndepărtaţi unele dintre aceste răni. Gândiţi-vă că sunt nişte bolovani, obstacole în mijlocul râului de energie. Învăţaţi să plutiţi pe lângă temerile şi furiile voastre în loc să vă izbiţi de ele. Învăţaţi acest lucru foarte bine şi veţi putea chiar să îndreptaţi râul să mute bolovanii pentru voi, lărgind bazinul, crescând astfel fluxul de energie.

— Dar cum?

Căută un mod simplu de a-şi descrie gândurile.

— Acţiunea fizică este o unitate între respiraţie, mişcare şi aliniere. Cu alte cuvinte, respiraţia este creată de mişcarea diafragmei şi de îndreptarea coloanei. Mişcarea este creată de respiraţie şi de postura corectă. Iar alinierea este dată de o unitate între respiraţie şi mişcare. Păstrând acest triplet în minte de fiecare dată când practicaţi artele de luptă vă va ajuta să luaţi o tehnică marţială sau o provocare fizică şi să o transformaţi în ceva mai mult.

Kit îşi afişă zâmbetul său de prădător nautiloid.

— Ajunge cu teoria, îi trezi el din reverie. Este timpul pentru practică.

În următoarele două ore Kit i-a învăţat exerciţii cu care să îşi ajusteze respiraţia, să se concentreze doar pe expiraţii, lăsând aerul să le umple plămânii pasiv pe măsură ce cutia toracică se extindea. A fost atât de încântat să vadă cât de repede absorbeau lecţiile, încât le-a predat mai mult.

Nautiloidul le-a arătat cum să transforme exerciţiile fizice bidimensionale într-o gimnastică tridimensională, trecând poziţiile statice prin diferite mişcări, transformând posturile în forme dinamice şi adăugând triumviratul respiraţie-mişcare-aliniere. Le-a demonstrat,

de asemenea, cum să combine toate acele exerciţii, cum să treacă dintr-unul în altul, cum să înceapă să îşi creeze propriile combinaţii care să se adreseze diverselor nevoi de antrenament.

Dar mereu, mereu, păstrând şi urmărind respiraţia, mişcarea, alinierea.

Când a încheiat lecţia erau transpiraţi, dar entuziasmaţi şi s-au rugat pentru mai mult.

— Nu, i-a refuzat generalul. Ajunge pentru o singură zi. Să ţineţi minte: interesul şi valoarea nu le veţi găsi în exerciţii sau nu exclusiv în ele. Valoarea cea mai mare o veţi descoperi în tranziţia dintre un exerciţiu şi altul. Întreaga viaţă este o mişcare continuă între stări, între momente. Munciţi pentru a crea din fiecare moment o simfonie a acestor trei aspecte. Evoluaţi prin excelenţă. Folosiţi-vă de sarcinile externe pentru a vă testa integrarea şi claritatea. Aceasta este calea pentru a deveni un războinic excepţional.

43

În camerele cele mai retrase din capitala ChikatLik, negocierile au intrat pe un făgaş nou şi mult mai rapid. Puţini din capitală ştiau ceva sigur, în afară de zvonurile care umblau: cinci directori ai celor Cinci Familii au fost răpiţi, salariile au fost furate, transporturile distruse, centralele de energie sabotate. Spiritul general al populaţiei sugera schimbare şi încă o schimbare majoră. Lucrurile au fost mai tăcute decât de obicei în sectorul public al zonei controlate de Trillot, iar înăuntru, în fundul camerei sale personale, o delăsare se lăsase peste petrecăreţii obişnuiţi.

Era târziu deja şi de abia dacă se auzea vreun sunet în întreg cuibul întortocheat de catacombe.

Trillot se odihnea pe canapeaua ei, pufăind dintr-o

pipă şi încercând să se îngrijească singură. Accelerarea tranziţiei de la bărbat la femeie a fost un proces care a lăsat ceva sechele: ciuperca aceasta este indicată împotriva stresului, frunza aceea pentru a elimina oboseala. Alta pentru a restabili sistemul nervos. Oricât de neplăcut ar fi fost, Trillot prefera modalitatea mai rapidă decât să treacă prin ciclul fertil lung de o lună. Fiind o perioadă de emoţii schimbătoare şi copleşitoare, X'Ting se închideau în mod tradiţional în cameră pe toată durata tranziţiei, de preferabil cu o pereche.

Nici o astfel de izolare pentru Trillot! Era trează de patru zile deja şi deşii sistemul său avea să cedeze până la urmă, necesitând un somn de treizeci de ore profund precum o comă, deocamdată reuşea să ţină ce era mai rău sub control. Între timp, spionii îi aduseseră informaţii de peste tot din oraş. Ea le filtră, hotărând ce era folositor şi ce nu, ce trebuia să îi transmită misterioasei Ventress, care avea şi ea sursele ei secrete. Holograma video pe care i-o dăduse Ventress să i-o transmită lui Quill, de exemplu...

Şi totuşi, întreaga afacere cu giuvaerurile artificiale pe care o descoperise Snoil o tulbura. Chiar cu ultimele informaţii pe care le obţinuseră, această poveste veche de un secol rămânea asul din mânecă. Şi cine ştie cum ar fi folosit Cavalerul Jedi o astfel de carte? Cu cât Kenobi murea mai repede, cu atât mai bine.

Aceste gânduri ar fi fost ele suficiente să îi tulbure somnul, dar se mai adăuga ceva: nevoia din ce în ce mai crescândă de a se strecura la uşa dormitorului în care se odihnea Ventress. Invariabil, experienţa îi dădea fiori.

Trillot era mulţumită de curenţii narcotici care îi umblau prin sânge. Pentru că tot ceea ce ar fi părut mult mai tulburător într-o stare normală, acum era doar o curiozitate. Ciudat. Când voia, Ventress părea să se protejeze în preajma celui mai puternic Jedi. Dar avea un asemenea dispreţ pentru Trillot încât îşi lăsa visurile cele mai urâte să se scurgă din mintea adormită.

Trillot mai trase un fum şi îşi închise ochii de smarald. În loc de întuneric, un caleidoscop din foc şi sânge se repeta iar şi iar.

Navele de război s-au ridicat.

Turnurile s-au prăbuşit.

Republica s-ar putea dizolva, iar Separatiştii ar putea să genereze un val de secesiune care să măture toată galaxia. Toate gândurile şi calculele legate de profit, oricât de enorm, puteau să devină în curând o simplă dezbatere. Aşa cum ar deveni şi supravieţuirea însăşi.

— Foc şi sânge, şopti şefa interlopă.

Sălile de consiliu fuseseră blocate într-o stare de confuzie şi agitaţie timp de ore întregi până când Obi-Wan intră. Zâmbea cu o plăcere cu greu disimulată. În urma răpirii subterane şi a „înfruntării", subiectul major al discuţiilor nu mai era dacă vor accepta cererea Republicii, ci mai degrabă cum ar trebui să se conformeze cât mai rapid.

Lucrul acesta îl ştia, chiar dacă nu fusese prezent mai devreme. Un Jedi are mijloace. Mai ales un Jedi care dispune de credite forte emise de Republică pe care să le cheltuie în jur.

— Da, m-aţi chemat?

Snoil şedea la masa circulară faţă în faţă cu directorii, jumătate de duzină de holodocumente plutind în jurul ţestei sale. Gesticulă spre Obi-Wan.

— Am depăşit un impas. S-au decis să îndeplinească termenii Cancelarului.

O uşurare generală. Cu cât punea această poveste îngrozitoare în trecut, cu atât mai bine pentru el.

— Excelent.

Sala imensă era plină până la refuz cu reprezentanţi ai celor Cinci Familii. Şi nu doar directorii executivi de la vârful piramidei – mai erau încă trei duzini sau chiar mai mulţi directoraşi din Cestus Cybernetics care umpleau sala, verificându-şi fiecare documentele, argumentând,

propunând. Îşi adăugau semnătura sau chiar amprenta digitală pentru a se lega la computerele juridice de pe Cestus şi de acolo să transmită pe Coruscant sau să primească verificări instantanee.

Aerul din faţa lui Obi-Wan se încărcă electrostatic şi un holodocument îşi făcu apariţia. Se întoarse spre Snoil.

— Acestea au primit aprobarea ta?

Observă cutele de exasperare de pe braţele vippitului şi înţelese că Snoil trebuie să fi petrecut ultimele zile de negocieri agonizant.

— Absolut.

Obi-Wan semnă actul ca reprezentant al Republicii şi se simţi imens de mulţumit. El şi Duris schimbară un zâmbet.

— Presupun că atunci când va citi şi Cancelarul Suprem acest contract îl va aproba. Excluzând mici probleme care se mai pot ivi până la sfârşit, cred că putem considera că am încheiat un acord.

— Nici-o clipă mai devreme, Maestre Jedi, răspunse ea.

Unul dintre avocaţii Regentei Duris aduse o planşetă electronică şi o aşeză în faţa lui Obi-Wan.

— Acum, Maestre Kenobi, avem nevoie de semnătura dumneavoastră pe următoarele documente...

Brusc şi fără să se anunţe Quill intră în birou, fluturând deasupra capului un holocard rectangular care părea să conţină toate secretele universului. Ochii lui multipli aruncau văpăi.

— Aşteptaţi! Întrerupeţi procedurile! Nu semnaţi acel holodocument.

Duris se uită la Quill suspicioasă.

— Ce înseamnă aceasta?

— Mai bine să îl întrebăm pe Jedi ce înseamnă aceasta.

Introduse cardul într-un terminal, pufnind triumfător. O imagine holografică uşor de recunoscut apăru în aer. Nu fusese luată cu una dintre camerele standard de

supraveghere – acelea fuseseră toate dezactivate în tuneluri. Era mai degrabă o imagine luată de cineva care se plasase la locul respectiv chiar înainte să ajungă Kenobi.

Stomacul i se strânse violent. Cum se întâmplase aşa ceva? Şi cum reuşise observatorul neştiut să îşi ascundă prezenţa?

La aceste întrebări, nu avea nici un răspuns. Ştia însă ce urma să apară în imagini şi înţelese că un imens dezastru era pe cale să se producă.

Plutind în proiector se vedea imaginea unui luptător din gruparea Vântul Deşertului. O confruntare rapidă între Jedi şi rebel era dezvăluită clar din acest unghi ca fiind o înscenare, o fraudă, cu sabia de lumină trecând la jumătate de metru de ţintă. Dar răpitorul căzu la pământ şi dădu din mâini teatral. Obi-Wan îl „atacă” apoi pe un altul, această încleştare se vedea şi mai clar că fusese pregătită din vreme. Starea din birou se răci brusc. Nimeni nu făcea nici cel mai mic zgomot.

Era dezastru dincolo de imaginabil. Misiunea fusese compromisă total, probabil chiar de la început. Adversarul său neştiut aşteptase până în cel mai prost moment posibil ca să îl saboteze.

Lui Obi-Wan nu îi trecea nimic prin minte ce ar fi putut să spună.

— Acum înţeleg, se auzi Lady Por'Ten, cum şi-au câştigat Jedi impresionanta lor reputaţie.

G'Mai Duris se ridică în picioare frământându-şi nervos mâinile secundare, carnea aurie pălind de furie. Forma ei imensă tremura ca sub rostogolul unei avalanşe.

— Vei pleca. Imediat, se răsti ea.

Mintea lui Obi-Wan se blocase, căutând o scăpare din această capcană, o explicaţie, oricât de ineficientă.

— G'Mai... încercă el.

Dar ea îşi îndreptă ţinuta şi stătu cât era de mare şi de impresionantă, corpul ei radiind putere.

— Adresarea corectă este Regent Duris.

Vocea ei tăiase ca un vânt arctic.

— Voi Jedi. Ce nu puteţi câştiga prin diplomaţie încercaţi să obţineţi prin fraudă. Şi dacă nici aşa, prin fraudă.

Accentuă un pic ultimul cuvânt.

Lăsă la o parte orice prefăcătorie şi vorbi cât putea de direct, ştiind că totul era pierdut.

— Dacă negocierile nu vor ajunge la o concluzie pozitivă, războiul va ajunge pe tărâmurile voastre.

— Deja a ajuns, rosti Duris şi tremură tulburată.

Se găsea acum într-o poziţie imposibilă, orice gratitudine personală ar fi putut simţi faţă de el era neutralizată de perfidia de care dăduse dovadă.

— Deja s-au produs distrugeri şi trădare; în plusm a pierit şi speranţa. Dacă acesta nu este război, atunci nu înţeleg conceptul.

Tremura de furie, dar şi de altceva... de frică.

Vorbele finale ieşiră aspre, cu o voce coborâtă.

— Am avut încredere în tine. Încredere...

Apoi Duris îşi reveni.

— Pleacă. Cât mai poţi.

Obi-Wan făcu o plecăciune adâncă, măturând cu privirea biroul, întâlni ochii lui Quill care nu se obosea să îşi ascundă sentimentul înveninat de triumf.

Din ce colţ nevăzut venise lovitura? Obi-Wan plecă şi după un moment îl urmă şi Snoil. Ultima imagine pe care o văzu era G'Mai Duris pe tron. Unul dintre lucrurile cele mai teribile produse în urma acestui eşec nu era ameninţarea războiului, nici măcar umilinţa. Era distrugerea personală pe care o suferise o persoană onestă, cineva care crezuse în el. Ea, mai mult decât toţi ceilalţi, înţelegea foarte bine care era miza şi faptul că se aflase în mijlocul unei plase de escroci. Iar acum o părăsise, o lăsase fără nimeni altcineva în care să se încreadă. Absolut nimeni altcineva.

44

Iniţial Trillot se uită nervoasă cum Ventress pătrunde în camera ei, dar imediat ce sesiză starea de spirit a vizitatoarei, X’Ting se relaxă.

— Deci. S-a încheiat? Jedi pleacă?

În ciuda zâmbetului ei caustic şi rece, Ventress scutură din cap.

— O să încerce să se întoarcă. Îl cunosc.

— Îţi spun că spionii mei...

— Văd cu ochii lor, i-o tăie Ventress cu dispreţ. Familiile vor face mişcarea lor acum. Quill i-a informat că dacă Kenobi apucă să transmită informaţia pe care o deţine lui Palpatine, Cestus Cybernetics este terminată. Cred că putem să avem încredere în ei că se vor dovedi... definitorii în răspuns.

Să ucidă un Jedi? În ce matca mă-sii se băgase Trillot? Prea târziu să se mai plângă acum... trebuia să meargă înainte. Trillot îşi blestemă ziua când acceptase să ajute confederaţia, ziua când îl trădase pe Jedi. Mucus de bantha! Dacă tot se apucase să blesteme, de ce să nu pomenească şi de ziua când a ieşit din crisalidă? Pentru că de acolo, analizând mai obiectiv, porneau toate.

45

Nici o gardă de onoare nu apăru la aeroport să îi conducă pe Obi-Wan Kenobi şi Doolb Snoil. Ţinând cont că încercările sale de a face pe diplomatul au lăsat în urmă un talmeş-balmeş, Jedi se putea considera bucuros că i s-a permis să plece.

Gărzile care i-au escortat până la aeroport nu au rostit nici un cuvânt până când au ajuns lângă navă. Unul

dintre ei se întoarse şi vru să spună ceva, se opri şi îşi coborî privirile în pământ. Apoi plecă, dând din cap cu regret.

Obi-Wan urcă rampa şi intră în navă. În spatele său, Snoil se târa după el lăsând doar o mică dâră de mucus.

— Obi-Wan, îi ceru el rugător. Ce s-a întâmplat?

— Nu sunt sigur, prietene, îi răspunse.

După ce închise trapa, se fixă în scaun. Mintea încă era departe. Ceva era greşit, fusese greşit încă de la sosire. Ba nu. Atunci nu. Dar lucrurile s-au dezintegrat imediat după aceea. Cine fusese detonatorul? Nu ştia. Blast! Dacă măcar ar fi ştiut sursa hologramei incriminante! Se întoarse spre avocat.

— Pe Coruscant, îi spuse, spune tot ce ştii. Tu te-ai descurcat strălucit. Orice greşeală s-a produs, este din vina mea...

Se opri, o suspiciune vagă încercând să se formeze în spatele minţii conştiente.

— Sau poate că...

— Ce?

Obi-Wan oftă.

— Nu ştiu, dar am simţit ceva. De la început au existat factori pe care nu i-am putut înţelege. Mi-a scăpat ceva şi această scăpare ne-a costat misiunea.

— Vai, doamne! exclamă Snoil. Toate planurile şi toată munca. Nu am visat că lucrurile ar putea să se strice de tot.

Obi-Wan clătină din cap, dar nu mai spuse nimic. Nu avea nici un cuvânt cu care să îi aline dezamăgirea prietenului său. Fusese, după toate standardele, un dezastru complet.

Imediat ce Ixdoi făcu toate pregătirile de bază, nava îşi luă zborul. Pe când se desprindea de pământ, Obi-Wan se întoarse hotărât spre Snoil.

— Am luat o decizie. Pentru tine Cestus nu mai este un loc sigur. Tu vei pleca, dar eu trebuie să rămân. Treaba mea aici nu este încheiată. Mă voi alătura

Maestrului Fisto.

Ochii mobili ai lui Snoil tremurară de uimire văzându-l pe Jedi pregătind ejectarea unei capsule de urgenţă.

— Dar ţi s-a spus să pleci! A fost o solicitare directă şi orice deviere de la ea ar însemna încălcarea Codului Patru-Nouă-Şapte Virgulă Opt...

— Am dus lucrurile prea departe ca să îmi fac griji că nu îi mai iau cu binişorul, spuse Obi-Wan. Avem alte iţe de descurcat şi alte fire de despicat.

Zâmbi.

— Drum bun, Doolb. Eşti un prieten bun. Mergi acasă acum. Nu mai există nimic de făcut aici pentru un avocat.

— Dar... domnule!

Obi-Wan se întoarse spre Ixdoi şi îl prinse de umăr.

— Du-l acasă în siguranţă.

— Am înţeles, domnule.

Spunând acestea, Obi-Wan apăsă o serie de butoane şi capsula se autosigilă. Păru să se afunde în peretele din spatele ei. O clipă mai târziu se auzi un şuierat discret şi Jedi dispăru.

Nava traversa stratul extern al atmosferei de unde avea să pătrundă apoi în vid. Radarele de la sol şi cele orbitale urmăreau fiecare navă care ieşea sau pleca, dar chiar în acest punct, unde cele două seturi de informaţii se suprapuneau, era cel mai uşor să disimulezi o activitate.

O lumină roşie de avertizare clipea în faţa lui, indicându-i că sistemul de urgenţă era gata să pornească secvenţa de instrucţiuni. Obi-Wan o dezactivă: vocea artificială doar i-ar distrage atenţia. Intenţiona să piloteze ambarcaţiunea cu pricepere şi instinct. Capsula de salvare avea setări automate, dar şi manuale şi putea să urmeze o direcţie indicată de o baliză de la sol, dar Obi-Wan nu avea curajul să lase repulsoarele să se aprindă prea devreme: radiaţia lor termică ar fi fost prea uşor de

detectat.

Aşa că pur şi simplu plonja liber bazându-se pe protecţia termică a capsulei şi pe aerodinamicitatea ei primitivă, modificând uşor unghiul de plutire pe măsură ce se îndrepta aproape vertical spre Munţii Dashta.

Trebuia să temporizeze căderea cu foarte mare grijă, aşteptând până când ajungea destul de jos încât apariţia sa pe ecranele radarelor să nu fie legată de transportul unui diplomat dizgraţiat. Să se poată crede atunci că era vorba doar de o aeronavă de plăceri neînregistrată.

Pe măsură ce Obi-Wan număra secundele, căldura devenea din ce în ce mai insuportabilă. Spuma protectoare la impact, acţionând acum şi ca strat izolator, năvăli din pompe până la nivelul umerilor. Temperatura stratului exterior creştea spre mii de grade şi el îşi acceptă cu calm căderea oarbă, soarta lui fiind pe mâna tehnicienilor necunoscuţi care proiectaseră capsula. Ura să depindă aşa de ceva, la fel cum ura să zboare, poate chiar mai mult, preferând să aibă încredere în legăturile sale profunde cu Forţa. Dar acum nu avea cum să evite situaţia. De data aceasta, chiar trebuia să meargă pe mâna altora.

Venise timpul. Degetele găsiră butonul de acţionare a repulsorului şi...

Nu se întâmplă nimic.

Pământul, în schimb, se grăbea spre el, iar Obi-Wan privi altimetrul încercând să evite panica. Ceva era în neregulă. Mormântul lui de metal plonja spre pământ cu o asemenea viteză încât după impact nu ar mai fi rămas suficiente urme de midi-culoriene cât să dea viaţă unei amibe; Jedi.

Obi-Wan îşi căută sabia de lumină, fiecare mişcare fiind un efort din cauza spumei dense care umplea capsula. Când reuşi să prindă cu mâna mânerul de argint, îl îndreptă în faţă şi acţionă butonul de activare. Spuma începu să scoată un fum înecăcios şi scântei

săriră în spaţiul restrâns. Capsula începu să vibreze, vântul îi cojea stratul exterior începând cu punctul unde lama de energie rupsese conturul aerodinamic. Secunde critice treceau una după alta şi straturile exterioare se topeau şi dispăreau în aerul înfierbântat. Dar reuşise să obţină efectul pe care şi-l dorea: circuitele de aprindere ale repulsorului treceau prin carcasa capsulei, chiar foarte aproape de umărul său. Dacă nu putea trimite semnalul electric apăsând butonul de declanşare, câmpul de energie al sabiei sale de lumină putea activa circuitul mai direct.

Nu se întâmplă nimic. Prea bine, atunci... câţiva centimetri mai la stânga.

Încercă din nou, topind peretele şi făcând o a doua gaură în capsulă. Alte straturi din scutul exterior se cojiră, dar din fericire de această dată circuitul se activă.

O icnire puternică şi o scuturătură, apoi încă o dată. Scutul exterior distrus se desfăcu şi capsula se împărţi în două jumătăţi, ca o nucă, luate de vânt şi topite instantaneu. Obi-Wan rămase într-o capsulă subţire, transparentă, cu aripioare. Vântul şuiera frenetic prin cele două găuri produse de sabia de lumină, dar capsula internă de menţinere a vieţii, construită dintr-un monofilament aproape indestructibil în formă de cocon, rezista mai bine decât o făcuse stratul exterior.

După primele clipe, aerul începu să circule liber. Văzând bucăţile de metal zburând în jurul lui, Obi-Wan îşi ţinu respiraţia cât timp circuitele repulsoare automate puneau capsula pe o traiectorie de plutire domoală. Câteva momente brutale, apoi începu să plutească liniştit într-un arc lung, coborârea încetinindu-se. Vântul şuiera biciuind peretele capsulei. Dedesubt, platoul deşertului era o întindere nesfârşită de puncte şterse, maronii şi verzi. Departe în faţă, vizibili doar ca nişte încreţituri întunecate sub stratul de nori, stăteau de pază Munţii Dashta. În câteva minute va ajunge suficient de aproape ca să poată vedea detalii ale pământului. Minute

în care avea timp să se mai gândească, să facă ceva planuri şi să îşi topească dezamăgirea într-o formă de energie pură. Obi-Wan se uită după o coajă din capsulă plutind alături. Şi alte resturi umpluseră zona, dar se îndepărta de ele. Nu era sfârşitul lumii dacă apărea pe radar un puncticel.

Nu era neapărat un lucru rău, se gândi. Dacă se află cineva în spatele acestei manevre şi dacă tot ei mi-au defectat capsula de salvare, atunci probabil că scanează cerul. Dacă dau peste resturile de metal, ar putea foarte uşor să ajungă la concluzia că stratagema le-a reuşit...

Oricine ar fi ei. Şi orice vor să obţină.

Doolb Snoil privea pe ecran cum se depărtau de Cestus şi simţi momentul în care nava se ridică şi se eliberă de atracţia gravitaţională a planetei. Odată eliberată, se opri pentru a permite calculatoarelor de navigaţie să programeze saltul în hiperspaţiu. Deja îi simţea lipsa prietenului său Obi-Wan şi începu să formuleze o explicaţie pentru Cancelar. Ce trebuia să spună? Avea vreo şansă să prezinte dezastrul într-o lumină favorabilă? Se îndoia de acest lucru, dar...

Vocea lui Ixdoi îl trezi din reverie.

— Ştiţi, domnule, s-ar putea să avem ceva probleme.

Era o tonalitate în acea voce pe care Snoil o înţelese foarte bine: panică ţinută sub control.

— Probleme? Probleme?! Maestrul Kenobi a promis că nu vom avea probleme!

— Nu cred că s-a gândit la aşa ceva, domnule.

— La ce?

Dinspre o zonă aflată undeva între cele două luni ale planetei Cestus, o navă mică se apropia de ei, ameninţătoare ca o pasăre de pradă. Era mică şi neagră, cu un design simplu şi lipsit de forme sau accesorii moderne, evident construită doar cu simţ practic. O navă de război telecomandată. Un vânător-ucigaş.

Mintea lucra deja cu febra supraîncărcării şi Snoil

reuşi să facă un raţionament în care să includă prezenţa navei. Poate că vizitează Cestus şi şi-a aliniat din greşeală traseul de zbor cu punctul nostru de plecare...

Apoi toate aceste speculaţii optimiste îşi dezvăluiră caracterul prostesc. Noua navă lansă un droid-sondă spre ei. Arma inteligentă se apropie în spirală, îşi fixă ţinta şi se lăsă purtată automat spre ei, o minge a morţii. Un salut din partea celor Cinci Familii?

Ca un bun profesionist, Ixdoi îşi păstră vocea calmă într-un moment când lui Snoil îi venea să urle din toţi rărunchii.

— Am început manevre de evitare, dar nu sunt sigur. Domnule, v-aş sugera să urmaţi exemplul Generalului Kenobi şi să vă evacuaţi.

Tot ce putea răspunde Snoil era un urlet:

— Aaaiiiiiiii!

Nava începu să execute manevre de evitare. Mai multe sonde trebuie să o fi ajutat pe prima, pentru că nava se scutura puternic la fiecare izbitură deşii Ixdoi îşi dădea toată silinţa să scape de ele.

— Domnule, repetă Ixdoi. Vă sugerez să plecaţi.

— Nu. Am să rămân aici cu tine. Maestrul Kenobi a promis că voi fi în siguranţă.

— Nu vă pot obliga să plecaţi, domnule, dar în câteva clipe voi ejecta toate capsulele de salvare într-o încercare de a distrage atacatorii.

Ascultându-i vocea calmă cade robot, mecanismul de supravieţuire al lui Snoil s-a declanşat, ceea ce exploziile nu reuşiseră încă. Să rămână fără capsule de salvare! Cedă emoţional.

— Nu! Nu! Aşteaptă-mă şi pe mine!

Forţându-se să atingă o viteză de urgenţă, Snoil reuşi să se târască şi să se închidă într-o capsulă de salvare. Apăsă butonul de activare automată a secvenţei de ejectare, cu ochii strâns lipiţi unul de altul de disperare. Spuma de protecţie la impact umplu spaţiul în jurul lui şi nu mai văzu nimic. De abia dacă putea respira.

Apoi buzele descoperiră muştiucul de urgenţă şi aerul îşi făcu loc din nou în plămânii lui.

După aceea, totul se întunecă atunci când capsula se scufundă înăuntrul peretelui şi trecu prin el. Simţi o uşoară accelerare, apoi o scuturătură zdravănă... urmată brusc de o tăcere mormântală. Apoi senzaţia de plutire.

Snoil nu avea nici un control – totul funcţiona sub comenzile impuse de programul automat de urgenţă. Un ecran se deschise în faţa ochilor, un fel de ecran de computer care arăta exteriorul navei din care ieşeau încă alte şase capsule.

Două dintre ele atraseră droizii-sondă în altă parte de cât cea în care Snoil plonja spre atmosferă, iar ecranul arăta că nava evitase unul... doi... trei droizi; începu să spere şi să se simtă un pic mai optimist.

Apoi ecranul se albi foarte, foarte puternic. Când lumina se mai domoli, doar fum şi resturi rămăseseră în locul navei. Ixdoi şi transportorul dispăruseră distruşi.

Se uită cu gura căscată, incapabil să spună ceva, uitându-se la rachetele care atacau capsulele rămase.

Pe Snoil îl cuprinse frica pe măsură ce capsula cobora şi mai mult. Celelalte capsule se învârteau nebuneşte conform programelor de evitare care se activau. Unul dintre droizi trecu rapid pe lângă o altă capsulă – îndreptându-se direct spre el.

Se uita disperat cum sărea în aer capsulă după capsulă şi parcă cerul se albăstrea pe măsură ce coborau mai mult în atmosferă. Simţi ceva bolborosind în fundal şi îşi dădu seama cu groază că îşi auzea propria voce delirând în momentul dureros al finalului.

— Vă dau în judecată! Sau urmaşii mei vă vor da în judecată! Pentru pagube şi stres emoţional...

O sondă trecu foarte aproape de el, urmărind una dintre contramăsurile capsulei sale. Explozia rezultată pictă cerul în galben şi trimise capsula într-un plonjeu bezmetic spre dreapta, forţând printr-o coincidenţă un alt droid să îşi greşească ţinta.

— Vai de mine, a fost cât pe-aci să...

Apoi urmă o altă explozie oribilă şi scoase un sunet delirant de subţire.

— Aoleo!

Se mişcă într-o parte ca să poată privi în sus – odată ce stabilise în care direcţie era „sus” – şi văzu o altă rachetă îndreptându-se drept spre el.

— Nu, nu, am glumit! Am să retrag plângerea! Am să completez o confirmare de proprie vină şi malpraxis, am să... Aaaiiiii!

Dar chiar în clipa în care discursul său ar fi devenit fatal de iraţional, una dintre celelalte capsule de salvare se interpuse pe traiectoria rachetei.

Snoil închise ochii şi îşi oferi sufletul Mătcii, dar o nouă explozie micşoră totul în mintea lui Snoil, care se gândi chiar că va trebui să îşi cureţe cochilia după aceasta.

Brusc se lăsă tăcere afară. Spre uimirea sa, îşi dădu seama că supravieţuise furtunii. Acum rămăsese doar problema minoră a aterizării.

O lumină roşie de avertizare clipi pe panoul de control şi capsula îi ceru să efectueze o serie de operaţiuni manuale, o voce feminină avertizându-l că anumite impacturi explozive au avariat sistemele automate ale capsulei. Vă rugăm să nu vă îngrijoraţi din moment ce sistemele manuale de rezervă funcţionează foarte bine. Vă rugăm să răspundeţi instrucţiunilor următoare în secvenţa cerută pentru aterizare.

Şi una după alta urmă toate instrucţiunile şi execută toate comenzile cerute, urmărind în acelaşi timp cum pământul năvălea spre el. Altimetrul cobora spre zero cu o rapiditate care îi producea greaţă. Acum eliberaţi scuturile exterioare... Un comutator... Şi acum vă rugăm, în maxim cinci secunde, dezactivaţi fiecare dintre nodurile sursă primare şi refaceţi traseele de energie către camera secundară... Care comutator? Altimetrul îl ameţea, dar nu îndrăznea să se mai uite spre el şi nici

spre pământul care se învârtea cu viteză spre el, ca o palmă uriaşă care se întinsese să îl pocnească din zborul său în spaţiu.

Iar acum vă rugăm să acţionaţi repulsorul principal.

Dezastrul aproape îl copleşise. Cu siguranţă nimic din ceea ce făcuse nu mai avea vreo importanţă. Mai mult ca sigur că această clipă va fi şi ultima pentru el. Mai mult ca sigur...

O zdruncinătură laterală puternică îi întoarse lui Snoil stomacul pe dos. Capsula se smuci când se aprinseră repulsoarele, iar aerul din afară se coloră în roz. Snoil reuşi să respire din nou, iar ochii se liniştiră din tremurul frenetic, revenindu-şi treptat, în timp ce capsula plutea spre pământul de dedesubt.

Departe sub el şi mai la vest, Obi-Wan Kenobi îşi rostogoli capsula de salvare în umbra stâncilor şi o acoperi cu nisip şi pietre. Din instinct se uită spre cer, acolo unde flamuri roşii şi albe înfloreau deasupra norilor. Se încruntă, încercând să distingă formele, apoi recunoscu ce erau: rămăşiţe spulberate din navă care acum reintrau în atmosferă. Inima îi atârnă greu, temându-se că misiunea pe care el o stricase costase vieţile nevinovate ale lui Ixdoi şi a bietului, inteligentului Snoil. Cum de se întâmplase aşa ceva? Ce forţe secrete li se opuneau aici?...

Observă strălucirea purpurie a repulsorului activat şi se relaxă un pic. Cineva scăpase de pe navă. Iar Snoil era mai ales norocos. Mai mult de o singură şansă era posibil ca vechiul său prieten să fi rămas în viaţă.

Iar acest lucru era bun. În cazul în care ceva pe Cestus putea fi considerat sigur, era acesta: aveau nevoie de fiecare mână puternică şi minte strălucită în orele care îi aşteptau.

46

Obi-Wan îşi disimulă semnalul de pericol în mesaje codate cu emisii scurte. În mai puţin de două ore după aceea, Thak Val Zsing şi Treijdo ajunseră la el împreună cu o duzină de recruţi. Trimise jumătate dintre ei să îl caute pe Snoil şi îi urmă pe restul înapoi în tabără, unde se întâlni cu Kit Fisto şi clonele militare.

Fu încântat să vadă ce reuşiseră să realizeze aici. Îl hrăniră, ascultară varianta prescurtată a coborârii cu capsula şi salvarea în ultima clipă, apoi se aşezară să discute serios.

— Ultima dintre problemele noastre, ajunse el la o concluzie, este că negocierile cu G'Mai Duris şi conducătorii de pe Cestus au eşuat.

— Sunt de acord, acceptă Kit cu ochii săi negri strălucind. Mai sunt alte forţe aflate în joc aici. De la bun început am fost manipulaţi. A venit timpul ca faza următoare a operaţiunii noastre să intre în desfăşurare. Nopt?

Îşi ridicase vocea şi le făcu semn clonelor să se ridice pe rând şi să raporteze fiecare.

Cum mâncarea îşi făcea treaba în organism, Obi-Wan ascultă în linişte cadenţa militară, măsurată, cu care vorbeau soldaţii. Alte dăţi precizia aceea fără emoţie îl irita, dar acum îl calma. Valoarea unei astfel de competenţe nu putea fi subestimată. Aici mai ales, căci putea să le salveze vieţile, dar şi planul.

Toate ca toate, era plăcut surprins de rapoartele concrete, la obiect şi în întregime admirabile ale membrilor unităţii de comando.

Când sfârşiră, Kit Fisto se aplecă înainte, odihnindu-şi coatele pe genunchi.

— Părerea ta? întrebă el după ce Obi-Wan rămăsese tăcut mai bine de un minut.

— Impresionant, răspunse. Face din stupizenia mea o copilărie în comparaţie cu ce avem aici.

Obi-Wan se ridică şi se plesni cu palmele de

picioare.

— Situaţia s-a schimbat, exclamă el. Resursele pe care le avem s-au schimbat, la fel şi natura adversarilor noştri. Domnilor...

Se uită de jur împrejur.

-... o persoană sau persoane necunoscute au atacat şi distrus nava noastră de transport ucigându-l pe fratele vostru. A fost un act violent care trebuie să primească un răspuns pe măsură.

Recruţii, noua grupare îmbunătăţită Vântul Deşertului, erau mult mai duri acum. Instrucţia serioasă pe care o urmaseră scoseseră din ei toate slăbiciunile şi îi transformaseră într-o bandă capabilă să urmeze ordinele, să mărşăluiască curajos împotriva pericolului. Cu toate acestea, rămânea o întrebare vitală: erau ei dispuşi într-adevăr să omoare sau să fie ucişi? Niciodată nu se putea determina cine s-ar retrage cu laşitate din faţa focului inamic. Doar lupta însăşi putea să le dea fiecăruia răspunsul la întrebările care ardeau în piepturile recruţilor:

Vreau? Pot?

Obi-Wan văzu aceeaşi întrebare şi de data aceasta. Şi mai văzu că flirtul său cu catastrofa nu îi diminuase prezenţa în ochii lor. De fapt, părea că membrii supravieţuitori ai grupării Vântul Deşertului îl acceptau acum aşa cum nu o făcuseră la început, vedeau în el un aliat, unul care avea acum de gând să treacă dincolo de parametrii impuşi în ceva radical şi periculos.

Cineva încercase să îl ucidă. Cineva îl trădase şi îl manipulase. Duris? Cele Cinci Familii? Trillot?

Cineva. Dar cine? Cine avea de câştigat de pe urma morţii sale?

Se întoarse cu gândul la ce aveau de făcut pe moment.

— Vom continua mai departe, îi anunţă el hotărât. Şi vom duce până la capăt ce am început împreună. Voi nu mă cunoaşteţi, dar în urma rapoartelor perfecte ale

asociaţilor mei, vă cunosc eu pe voi.

Le câştigase atenţia, privirile şi mintea. Avea nevoie de inimile lor.

— În zilele care vor urma, natura noii noastre situaţii va deveni clară şi pentru voi şi am încredere că nici unul dintre voi nu va ceda sub presiunea sarcinilor care ne aşteaptă. Nu mai este o şaradă. Oricât ar putea fi justificată, am să vă rog, totuşi, să vă controlaţi mânia. Vă cer să urmaţi calea cea mai puţin violentă pentru distrugerea pe care suntem nevoiţi să o provocăm. Să fiţi îndurători atunci când este posibil şi curajoşi în acţiune atunci când nu este posibil.

Făcu o pauză pentru a se reculege.

— Am călătorit până pe Cestus pentru a căuta o soluţie diplomatică. Se pare că această opţiune nu mai este disponibilă pentru noi. Doamnelor. Domnilor.

Îi privi în ochi pe fiecare pe rând.

— Trebuie să ne considerăm a fi în pericol.

47

G’Mai Duris s-a uitat şi s-a răsuitat cu orele peste toate rapoartele şi sugestiile consilierilor săi, încercând să înţeleagă în ce situaţie se afla. Republica încercase să îi influenţeze decizia prin înşelătorie. Jedi i-a câştigat conducerea în faţa consiliului muşuroiului. I-a oferit o informaţie care poate distruge Cestus Cybernetics sau care poate da poporului său un nou început.

Dar comiţând o fraudă, Obi-Wan a aruncat-o într-un coşmar. Nu putea să îl sprijine pe Jedi şi nici să îi accepte sprijinul. Informaţia din mâinile sale nu putea fi folosită pentru a manipula Cestus Cybernetics. Fără sprijinul Republicii, informaţia nu avea putere decât să îi asigure asasinarea.

O altă întrebare rămânea, una la care avea mari

greutăţi în a găsi un răspuns clar. Cum fusese mai exact învins Jedi? Nu credea nici o clipă că uzurpatorul Quill îl putea prinde în capcană pe Obi-Wan într-o asemenea manieră. Nu. Văzuse în trecut prea mult din manevrele fără logică ale vărului său de a câştiga puţină putere pentru a se gândi acum că putea fi capabil de o astfel de lovitură de teatru. Quill avusese un sprijin puternic. Dar din partea cui?

Exista deci o altă forţă aici, una care se putea dovedi mult mai periculoasă.

Asistenta sa, Shar Shar, se rostogoli în birou, pielea albăstruie strălucind tulbure de la starea alarmată în care se găsea.

— Regent Duris! ţipă ea. Avem veşti groaznice!

Shar Shar întinse un braţ şi introduse un cod în calculator, mişcându-şi mâinile frenetic în fluxul de informaţii holografice până când imaginile se schimbară.

— Aceasta ne-a parvenit acum un minut.

Imaginile sosiseră de pe orbită, obţinute de unul dintre sateliţii folosiţi pentru monitorizarea şi protejarea întregului sistem planetar, de la cele două luni până la mine. Puteau vedea nava lui Obi-Wan ridicându-se în spaţiu prin atmosfera planetei.

— Am pierdut imaginea pentru o clipă atunci când transferul între radarele de la sol şi cele de pe orbită a fost afectat. Posibil chiar de către această navă...

Ceva apărea dinspre una dintre luni. Era negru şi cu o siluetă ciudată, iar Duris crezu că o înşeală vederea. Pentru moment îşi imagină că era o pasăre uriaşă de pradă, apoi văzu că nu avea deloc caracterul unei fiinţe vii, ci era chiar o navă cu un design mai puţin familiar.

Dar era chiar atât de puţin familiar? Nu văzuse ea oare o astfel de navă în seria de nave achiziţionate de departamentul de securitate al companiei Cestus Cybernetics anul trecut? Apăruse de niciunde, ieşi din imagine până când un alt satelit a surprins-o din nou, apoi şi ea şi nava lui Jedi ajunseră amândouă în acelaşi

cadru. Nava cea neagră scuipă ceva spre nava Jedi, care începu rapid manevre de evitare în spirală.

— Cine se află în capsula de salvare? întrebă G'Mai.

— Lăsaţi-mă să verific.

Asistenta manevră informaţiile electronice.

— Nu există prea multă protecţie într-o capsulă. Putem foarte uşor să aflăm... A! Nu este uman... a fost avocatul vippit.

— Atunci Jedi încă pilotează nava?

— Probabil, şi...

Brusc întregul câmp vizual fu inundat de lumină, suficient de puternică încât să şteargă toate umbrele din birou şi să le ameţească ochii temporar.

— Aceasta ce a fost? întrebă Duris, dar înţelese instantaneu absurditatea groaznică a întrebării.

Ştia cu precizie ce fusese. Chiar mai important, înţelegea care erau implicaţiile.

O forţă sau o persoană neştiută distrusese nava Republicană şi odată cu ea pe Jedi, numit personal de Cancelarul Suprem Palpatine să poarte negocierile cu Cestus. Gemu. Lucrurile fuseseră suficient de oribile. Descoperirea perfidiei lui Obi-Wan şi dezvăluirea publică a fraudei o legau de mâini complet. Dar acum lucrurile erau mult mai departe de rău încât trebuia să caute altă descriere, iar cuvintele pe care le-ar fi găsit în cele din urmă trebuiau oricum să aştepte până îi dispărea starea de greaţă.

Cu toată mânia care o stăpânea, suspecta că Obi-Wan acţionase dintr-o dorinţă de a aduce Cestus înapoi în curtea bine păzită a Republicii. Cu respect şi uşurare remarcă un fapt evident; nimeni nu fusese în realitate rănit în timpul răpirii înscenate. În sufletul ei credea că acest lucru demonstra o îngrijorare reală pentru viaţa şi bunăstarea celor mai amărâţi oameni de pază, nu numai pentru cele Cinci Familii. Dar cine sau ce acţionase împotriva lui Jedi arătase lipsa oricăror scrupule. Fără nici o îndoială că Cestus va fi blamat, astfel că nu va avea

nici o opţiune decât să îşi arunce sprijinul către Confederaţie.

Deşii nu putea să perceapă intenţiile tuturor părţilor implicate în această problemă, vedea clar că era de preferat Obi-Wan, cu toată înscenarea lui, în faţa acestor asasini din umbră.

— Ce facem? întrebă Shar Shar, ţopăind agitată.

— Există un singur lucru pe care îl putem face, răspunse ea. Şi anume să recuperăm în siguranţă toţi supravieţuitorii. Snoil, cel puţin, poate fi în viaţă. Căutaţi o baliză care emite semnal de pericol.

48

Jangotat împreună cu restul echipei de recuperare au traversat tot ţinutul până să ajungă la punctul indicat de baliza capsulei cu care se salvase Avocatul Snoil, alergând razant cu solul pe motorepulsoare. Erau la doar trei poşte când au surprins semnalele navei de salvare venind dinspre ChikatLik.

— Avem o problemă, căpitane, anunţă Treijdo.

— Observ, sergent.

Evadarea lui Obi-Wan din navă fusese anticipată şi se petrecuse fără nici o problemă. Capsula trecuse invizibilă pentru toate radarele. Ieşirea neaşteptată a lui Snoil era o cu totul altă poveste. Baliza de localizare a vippitului putea fi recepţionată de oricine avea un radar fixat pe frecvenţa de urgenţă. Soldaţii aveau ordine clare: să îl recupereze pe Snoil. Nu se ştia natura sau intenţiile celor care acum se grăbeau să îl găsească. Tot mai era important să nu se dezvăluie existenţa pe Cestus a unor forţe bine pregătite aparţinând Republicii? Ce să facă?

Luă o decizie analizând rapid o sumă de opţiuni la fel de proaste.

— Patruşpa şi Vântul Deşertului, luaţi-o spre nord pentru a intercepta. Ascundeţi-vă şi acţionaţi astfel încât să daţi impresia că sunteţi o forţă numeroasă. Nu vor anticipa foc inamic, ar trebui deci să se retragă.

— Am înţeles, domnule.

— Daţi-i drumul!

Două dintre motorepulsoare se despărţiră de grup şi se îndreptară spre nord. Jangotat transmise un mesaj codificat celor rămaşi cu el.

— Voi urmaţi-mă. Acceleraţi la viteză maximă.

Drama suferită de nava de transport aparţinând Republicii atrase atenţia membrilor celor Cinci Familii. Quill cel agitat se întorsese deja în sala tronului, iar despre Llitishi se spunea că se află deja pe drum încoace. Quill radia în acelaşi timp ură şi triumf. Cât va mai dura până când va găsi o cale să o ucidă? O lună? O săptămână? Câteva zile?

— Regent Duris, spuse Shar Shar rostogolindu-se alarmată dintr-o parte în alta. Forţele noastre de securitate se apropie de baliza de localizare a capsulei de salvare, dar se pare că avem o problemă.

— Care anume?

Bula albăstruie se încruntă.

— Priviţi.

Pe imaginile proiectate holografic câteva puncte mici se apropiau dinspre Munţii Dashta îndreptându-se spre capsulă.

— Ce sunt acestea?

— În mod obişnuit i-aş considera nomazi aborigeni, doamnă. Dar aceştia se deplasează cam repede.

Quill pufni, fluturându-şi elitrele cu furie reţinută.

— Ştim deja că Vântul Deşertului a cooperat cu Jedi. Căutăm pur şi simplu armele care au cumpărat această cooperare, Regent.

— Iar acum intenţionează să îl salveze pe vippit?

Capul i se învârtea.

— Ar putea prea bine să fie chiar responsabili de

atac.

— Nu au ei asemenea armament, se răsti Duris apoi îşi muşcă limba.

Apele erau din ce în ce mai adânci. Putea să fie Vântul Deşertului implicat? Dar dacă ei aveau şi alţi aliaţi, aliaţi care le furnizaseră tehnologia pentru un astfel de asasinat, însemna că anarhiştii jucau de ambele părţi, sprijinind de undeva de la mijloc pe oricine le aducea armament? Dar de unde intuise ea că vărul ei, Quill, obţinuse înregistrarea holografică de la surse complice? Şi dacă era aşa – a cui era cursa, în realitate? Şi cine mai fusese prins în ea?

Duris începu să creadă că Obi-Wan fusese mult mai adevărat decât îl considerase ea. De ce, atunci, nu îşi proclamase inocenţa într-un fel? Dacă existau considerente de securitate, de ce nu solicitase o audienţă privată? Nu, îi văzuse privirea: surpriză, şoc, consternare... Şi ruşine.

— Doamnă! Strigă Shar Shar. Forţele de recuperare sunt atacate cu foc!

Duris îşi manevră senzorul montat pe braţul tronului, dar pe moment nu reuşi să găsească imaginea.

— Avem vreun contact vizual?

Shar Shar încercă să comande satelitul, dar nu obţinea imagini mărite suficient cât să zărească altceva în afară de puncte şi luminiţe.

— Nu, răspunse nemulţumită bula zeetsa. Dar folosesc arme similare cu cele pe care ştim că le posedă şi Vântul Deşertului.

Evident, asta nu însemna nimic. Sau însemna totul. O durea capul.

— Ordonă-le să se retragă. Lasă o echipă mai mică de securitate în zonă.

Celelalte puncte se mişcau. Ajunseseră oare la capsulă şi îl recuperaseră pe supravieţuitor?

— Se pregătesc să plece! Bolborosi Shar Shar.

Punctele de pe hartă se stinseră.

— Probabil că acum au ajuns în zona muntoasă. Satelitul nostru orbital nu mai poate vedea nimic acum.

Fusese salvat Snoil? Sau răpit? Sau ucis şi el? Sau torturat pentru a i se extrage informaţii? Binevenit ca prieten? Era imposibil de spus din acest punct. Dar diferenţele dintre toate acele opţiuni o puteau costa pe G'Mai Duris mantaua funcţiei.

Lucru mai important, puteau costa viaţa fiecărei fiinţe de pe Cestus.

49

Cu anarhiştii atacând pe multiple fronturi, lumea avea puţin timp de odihnă în ChikatLik. Atacurile erau purtate mereu cu precizie de laser şi produceau invariabil doar distrugeri structurale minime şi nici o victimă. Totuşi, după fiecare atac un complex industrial era avariat, producţia încetinită sau oprită. Minele erau considerate periculoase pentru muncitori, vehiculele sabotate, iar forţele de securitate umilite şi înfuriate. În spatele tuturor, în spatele fiecărui punct de pe hartă, care însemna încă un pod spulberat, un alt aeroport avariat, încă o staţie centrală de procesare scoasă din uz, Duris sesiza mintea lui Obi-Wan: inteligenţă, ferocitate, diversitate tactică, respect pentru viaţă în toate formele ei.

Putea să fie Jedi încă în viaţă?

Dacă majoritatea amplasamentelor de producţie erau avariate, dacă acele linii critice de producţie erau întârziate foarte mult, mâinile ei rămâneau legate. Trebuia fie să solicite pace, fie să cheme în ajutor forţele Confederaţiei pentru a-şi proteja interesele, aruncând astfel Cestus pe panta distrugerii. Dacă Cestus se declara în favoarea Confederaţiei, atunci Republica i-ar fi considerat o planetă producătoare de arme letale.

Cestus nu avea o flotă capabilă să reziste oricărui tăvălug. Politic, economic şi personal ea va fi ruptă în bucăţi, iar Cestus va sfârşi ca o mică adăugire în documentele de istorie academice care vorbeau despre încercările nereuşite de secesiune.

În timpul acelor zile Regenta dormea foarte puţin. La fiecare aproximativ cinci ore mai venea câte un raport, arătând imagini cu rafinării în flăcări, forţe de securitate alungate, poveşti cu forţe de comando – posibil Vântul Deşertului, posibil altele – lovind din umbră şi în tăcere, distrugând doar echipament, apoi făcându-se nevăzuţi. Pur şi simplu dizolvându-se în aer.

Apoi, în toiul unei nopţi, strigătele bulei Shar Shar au trezit-o dintr-un vis neliniştit.

— Am prins în capcană Vântul Deşertului! striga zeetsa. Vă rog, veniţi imediat.

G'Mai şi-a petrecut o robă peste trupul amplu şi s-a grăbit în urma formei sferice a asistentei care se rostogolea pe hol spre camera de observaţie.

Recunoscu locul prezentat în hologramă: staţiunea geotermală Kibo, la vest de Dealurile Zantary. Kibo apăruse pe o listă de maximă prioritate cu posibilele ţinte astfel că i s-a acordat mai multe echipe de securitate. Aparent, acele precauţii dădeau rezultate.

— Ce avem aici?

— O unitate Vântul Deşertului. Nu mai mult de zece. Sabotau unul dintre turnuri când o a doua patrulă i-a surprins. I-am înconjurat înainte de a putea să scape. Se pare că le-am tăiat retragerea.

— Bun, bun, se bucură Duris. Atunci există o şansă de a-i captura, să putem să îi interogăm.

Poate că acum aveau şansa în sfârşit să afle măcar un pic din adevăr. Poate.

50

Obi-Wan Kenobi rămăsese blocat într-un buncăr la marginea stâncoasă a lacului Kibo, chiar lângă clădirea albă din duracretă a termocentralei. În ultima oră bătuse un vânt cu din ce în ce mai multă forţă. Aerul era plin de nisip şi praf, reducându-se acurateţea focului de acoperire. Inamicii lor păreau mai puţin apăsaţi de grija atacului: unul dintre recruţi fusese deja rănit de focuri trase de un lunetist. Surpriza şi acurateţea focului le-a scăzut moralul celorlalţi.

Clonele militare erau încă deghizate ca luptători din Vântul Deşertului. Chiar dacă Obi-Wan ştia că exista o înregistrare holografică incriminantă, dacă nu mai existau alţi martori şi nici o probă clară că s-au implicat clone în acţiuni, pentru Coruscant era prea uşor să respingă orice acuzaţie.

Craterul vulcanic al Lacului Kibo, larg de cincizeci de kilometri, era al patrulea ca mărime pe planetă. Izvoarele active de pe fundul craterului au transformat una dintre sursele de apă de suprafaţă de pe planeta Cestus într-un ibric termal uriaş, gazda unor forme primitive de viaţă acvatică şi sursa de energie pentru multe dintre minele din jur.

Termocentralele se conectau la izvoarele termale, concentrând căldura pentru a alimenta o serie de turbine cu abur. De aici energia era vândută sub diverse forme pe întreaga planetă.

Atât priceperea de a se deplasa nevăzuţi, cât şi curajul au fost cerinţele primordiale pentru cei care au ocupat poziţiile în acest atac: s-au strecurat tăcuţi de-a latul supei alcaline din apa Lacului Kibo şi simultan s-au târât peste pereţii craterului venind dinspre deşert, într-o operaţiune precisă de tip cleşte.

Încărcături explozive au fost plantate cu grijă, paznicii neutralizaţi fără a produce victime. Dacă totul mergea şnur s-ar fi pierdut în întunericul deşertului cu o oră înainte ca răsăritul fals creat de prima explozie să

lumineze cerul nopţii.

Nu era să fie. Problema fusese doar un accident în realitate. Cu treizeci de ore înainte de atac, sistemul de securitate de la Kibo funcţionase eronat. Întreaga reţea de securitate fusese demontată discret şi dusă la reparat şi i-a fost imposibil lui Obi-Wan să testeze încercarea de a sabota complexul. Mai rău, nici nu se ştia cu exactitate când avea să fie repus sistemul înapoi în funcţiune.

O şansă perfectă? Sau o cursă perfectă?

Timp de o jumătate de oră, Vântul Deşertului doar a privit, a aşteptat şi a transpirat înainte de a se lua decizia să se pună în aplicare planul de sabotaj. Aşa că jumătate dintre ei au intrat în rafinărie, în timp ce ceilalţi au rămas afară, sperând ca atunci când sistemul de alarmă va deveni operaţional nu îi va da de gol pe intruşi. Dacă dădea greş, atunci se bazau pe viteza în care puteau dezactiva sistemul.

Planul poate că ar fi mers, doar că securitatea termocentralei nu testa deloc vechiul sistem de alarmă. Conducerea termocentralei instala un sistem cu totul nou, unul care nu apărea pe nici unul dintre planurile pe care i le obţinuse contra cost Trillot.

Obi-Wan intrase fără să vrea direct într-o capcană neintenţionată.

— Suntem înconjuraţi! şuieră Thak Val Zsing.

— Nu, răspunse calm Obi-Wan.

Val Zsing îşi scoase capul din ascunzătoare şi fu respins imediat de un foc precis.

— Sunteţi ţinuţi pe loc, îl corectă Obi-Wan, dar nu încercuiţi. Uite chiar acolo...

Arătă spre o serie de spirale din ceramică aflate chiar lângă cazanul principal.

— ... Ţevi care extrag căldura duc apa fiartă la turbine.

Vorbea cât de calm putea, dar ştia că răbdarea tovarăşilor nu avea să dureze veşnic.

— Jangotat?

Jangotat îşi supraveghease sectorul cu răbdare de când fuseseră descoperiţi, iar acum răspunse cu acelaşi ton.

— Da, domnule?

— Vreau să le distragi atenţia de la mine. Eu am să susţin foc de acoperire...

Şi Jangotat îngenunche urmărind indicaţiile pe care Obi-Wan le trasa cu degetul în ţărână. Soldatul înţelese care erau implicaţiile într-o clipă, dar Thak Val Zsing încă nu era sigur.

— Eu nu înţeleg, spuse bătrânul.

— Priveşte şi învaţă, îl îndemnă Obi-Wan. Dar acum ne trebuie foc de acoperire.

— Mult foc de acoperire, adăugă Jangotat. Voi Jedi sunteţi la fel de buni cu blasterele cum sunteţi cu săbiile de lumină?

— Mai buni, glumi Obi-Wan. Ne folosim săbiile de lumină doar pentru a face confruntările mai... echitabile.

Militarul rânjii.

— La treabă atunci.

Obi-Wan chicoti în sinea lui. Noul nume i-a adus lui Jangotat şi mai multă personalitate.

Obi-Wan şi forţele sale au deschis focul atât de puternic şi dens încât i-au ţinut pe loc pe paznicii de lângă centrală. Profitând de această oportunitate, Jangotat s-a repezit din ascunzătoare şi, trăgând din instinct, reuşi să îl lovească pe un paznic din alergare. Prima victimă. Nu aveau cum să le mai evite de acum. Obi-Wan ştiuse că această acţiune poate costa vieţi, dar a vrut mereu să spere că nu...

Gândurile i-au fost întrerupte de Jangotat care alerga în zig-zag de-a lungul docului, atrăgând înspre el o perdea de proiectile. Bolţurile blasterelor muşcau din schelă pe lângă picioarele sale şi el îşi luă avânt şi făcu un salt înalt şi perfect, plonjând apoi în lacul vulcanic. Obi-Wan se chirci. Apa trebuia să fie fiartă!

Aşa cum suspectase, forţele care îi ţineau pe ei în

loc şi-au schimbat aşezarea şi atenţia pentru a avea o vedere mai bună asupra suprafeţei aburinde. În acel moment, Obi-Wan ochi cu grijă şi trase în ţeava de condensare a căldurii.

Aburul fierbinte ţâşni din ţeavă şi paznicii urlară de durere, uitând complet de toate planurile şi intenţiile. O bună fiertură poate face uşor aşa ceva.

Obi-Wan se uită în spatele său să se asigure că un motorepulsor se avântă spre lac pentru a-l scoate pe Jangotat în siguranţă. Apoi, Obi-Wan conduse atacul împotriva unor forţe de securitate dezorganizate.

Patruzeci de metri îi separau. Dacă Obi-Wan putea să le mai fure măcar câteva secunde, agresiunea ar fi putut să învingă numărul mai mare. Unul dintre oamenii opăriţi de aburul fiert trase orbeşte înspre intruşii care atacau, prea târziu ca să îi oprească din înaintare.

Unul dintre recruţi căzu secerat, cu pieptul transformat într-o carcasă fumegândă. Ciocnirea de forţe îşi lua tributul.

Sabia de lumină a lui Obi-Wan fulgeră, iar gărzile căzură. Aburul ţâşnea din ţeava spartă. Deşii îi frigea ochii, nu era atât de aproape de jet cum fuseseră primii oameni. Pentru ei trebuie să fi fost brutal.

Aerul din jurul lui Obi-Wan se tulbura de fulgerele sabiei de lumină. Motorepulsoarele urlau de sus şi Obi-Wan îl văzu pe Kit Fisto manevrându-şi motorepulsorul şi izbind cu forţă paznicii speriaţi, sabia de lumină tăind în stânga şi în dreapta, respingând proiectilele mortale de energie şi tăind blasterele chiar de la mâner. Paznicii mai norocoşi şi-au căutat scăpare în adăpost. Cei mai puţin norocoşi au căzut răniţi, câţiva dintre ei nemaiputând să se ridice niciodată.

Fuseseră prinşi în capcană şi păcăliţi; dezastrul a fost până la urmă evitat doar pentru că Jangotat s-a dovedit a fi în stare să execute un ordin primit, chiar dacă ordinul era nebunesc. Dezastrul a fost întors invers, devenind imediat o rută către măcel dacă nu oprea focul.

Îi făcu semnul de retragere nautiloidului şi trupele se retraseră rapid. Făcuseră mai multe pagube decât cerea planul iniţial. Când se declanşau şi exploziile, întregul complex se va transforma într-o grămadă de ruine.

Şi uite aşa, oricât s-ar fi străduit, nu simţea nici un pic de mândrie.

S-au pierdut vieţi. Poarta către haos tocmai fusese deschisă şi se crăpa tot mai largă.

51

În zilele care au urmat expulzării lui Jedi din ChikatLik, Vântul Deşertului a distrus trei rafinării, o centrală de energie şi o fabrică de producţie.

Dar era, după cum ştia şi Duris, doar începutul.

Habar nu avea încotro trebuia să se întoarcă. Tot ce putea face era să emită ordine de securitate. Deşii erau respectate şi duse la îndeplinire, nu mai era sigură dacă putea să schimbe cu ceva situaţia.

Duris nu mai ştia în cine să aibă încredere. Cele Cinci Familii minţeau constant. Era în natura lor, minciuna alimentându-le împreună cu prima porţie de hrană. La fiecare oră pe harta planetei se mai adăuga un punct roşu. Iar acest lucru însemna că timpul se scurgea în defavoarea lor. Cele Cinci Familii puneau deja la cale un plan al lor. Fie să găsească o modalitate să o îndepărteze din funcţie, fie mai rău.

Iar răul cel mai mare era că acum îşi dorea să poată vorbi încă o dată cu Obi-Wan. Să îi ceară să se explice. Poate că dacă ar fi fost doar ei doi, acest lucru era posibil. Dar acum...

— Ce ordonaţi, doamnă? se auzi gâlgâind Shar Shar.

— Continuă să aduni informaţii, Shar Shar, îi ordonă Duris. Şi speră într-un miracol.

52

Într-una dintre ocaziile cele mai secrete, acei directori cunoscuţi sub numele de cele Cinci Familii s-au întâlnit într-un loc privat, un complex de buncăre aflat la şaptezeci de kilometri sud de capitala ChikatLik. Buncărul era denumit oficial un „complex de distracţii” şi era utilat cu suficiente echipamente de comunicaţii încât să monitorizeze întreaga planetă, precum şi cu provizii care să ofere celor zece oameni adăpost pentru şase luni. Construcţia era completată în afară cu un holoatrium, săli de mese şi de pregătire fizică, apartamente luxoase şi zone de relaxare. O cameră interioară era şi mai sigură, cu pereţi groşi gândiţi să reziste la incendii de energie o zi întreagă.

În ciuda relaţiei sale cu clanul X'Ting, Trillot nu fusese acceptată niciodată în buncăr şi se gândea că nici nu va mai intra altă dată. Acum era condusă de vărul ei mai îndepărtat, Quill, care îi datora favoruri. Totuşi, nervozitatea plutea în aer ca un nor de fum. Ambianţa nu s-a îmbunătăţit atunci când, din întunecimea unui coridor, o femeie înaltă, cu ţeasta rasă, a intrat în cameră, plimbându-şi cu mândrie tâmplele tatuate. Ventress purta un costum mulat pe trup din piele neagră de Sullust care îi accentua mersul parcă fără oase.

Trillot se ridică pentru a face prezentările.

— Vă prezint pe Asajj Ventress.

Cei aflaţi în cameră se ridicară politicoşi. Apoi se aşezară şi îi aşteptară comentariile.

— Sunt Comandant Asajj Ventress.

Scalpul tatuat le atrăgea privirile ca şi cum desenele prindeau viaţă.

— Îl reprezint pe Contele Dooku. Noua noastră tranzacţie, droizii JEKY, vă va aduce bănet şi putere fără limite. Dar să nu faceţi vreo greşeală: stăpânul meu are

griji mai mari decât profitul. Dacă vă bazaţi pe un comerţ echitabil, veţi fi răsplătiţi.

Reprezentanţii Familiilor şuşotiră între ei, aprobând cu entuziasm, făcând-o pe Ventress să ridice un pic tonul pentru a le atrage din nou atenţia.

— Încercaţi să faceţi din această tranzacţie doar o târguială, îi avertiză ea şi veţi muri regretând.

Doamna Por'Ten ridică o mână subţire, cu venele albastre.

Nu este nevoie de un astfel de limbaj. Comandante. Poate că s-au produs nişte confuzii recent, dar odată cu... plecarea lui Obi-Wan Kenobi, vă asigur că am revenit pe drumul cel bun.

Ventress înclină din cap.

— Bine atunci, spuse el şi buzele se curbară într-un zâmbet rece. Să discutăm detaliile.

Se aprobă politicos de câteva ori până când cineva avu sinceritatea să întrebe ceea ce de altfel le stătea tuturor pe limbă:

— Ce anume solicitaţi?

Ventress îşi fixă privirea asupra vorbitorului, apoi îşi coborî ochii politicoasă.

— Ca voi să continuaţi să vă serviţi cele mai bune interese.

Răspunsul le făcea tuturor plăcere.

— Şi care anume ar fi acestea?

Ventress îşi ridică ochii. Ardeau precum cărbunii.

— Supravieţuirea. Şi nu mai eraţi vii, nici unul dintre voi, dacă i-aţi fi cedat lui Jedi. Acuma, ştiu că cel puţin o capsulă de salvare a ajuns întreagă la sol. Sunt convinsă că şi Kenobi şi aliaţii lui sunt încă în viaţă. O simt. Vor încerca să ne destabilizeze comerţul.

Lady Por'Ten se chirci în faţa ferocităţii străinei.

— Ce... ce ar trebui să facem?

Un zâmbet uşor îi curbă din nou buzele acelea subţiri.

— Veţi fi la dispoziţia mea, le spuse Ventress. Şi să

îmi aduceţi informaţii, informaţii pe care să le puteţi proiecta pe hartă.

— De ce?

Ochii străinei erau de neclintit.

— Nu cereţi răspunsuri pe care nu le puteţi înţelege. Să spunem doar că intenţionez să îl dovedesc pe Kenobi, inferiorul meu. Minciunile lui sunt realitatea mea.

Toate informaţiile au fost culese apoi introduse în calculatoare. Includeau fiecare înregistrare, fiecare act de sabotaj, tot ce se ştia, inclusiv dispariţia capsulei de salvare.

Tot.

Asajj Ventress umbla prin câmpul de proiecţii holografice, cu ochii închişi şi braţele larg desfăcute ca o fată oarbă încercând să pipăie o cameră străină.

Cel puţin aşa părea unei minţi mai puţin destupate. Altora însă, le părea o sirenă teribilă şi ciudată străbătând o mare de energie vie, de-a lungul liniilor de intenţie.

Trillot credea că era cea mai frumoasă şi cea mai înspăimântătoare privelişte pe care o văzuse vreodată.

Până la urmă Ventress se întoarse şi îi privi. Îşi întinse mâna şi un deget tremurător atingea un punct din mijlocul tuturor liniilor strălucitoare.

— Aici, le spuse. Sunt în acest loc.

— Eşti sigură? întrebă Lady Por'Ten. Poţi să fii atât de sigură de localizarea lor?

Ceilalţi îşi ţinură respiraţia, nevrând să contemple pericolul potenţial generat de punere la îndoială a spuselor sau faptelor acestei femei, în orice fel sau sub orice formă.

Pieptul i se ridică încet în timp ce răspunse:

— Voi cei din Familii sunteţi morţi pentru Forţă. Dar Obi-Wan. Da... el trăieşte împreună cu ea. El şi... da...

Închise ochii mulţumită.

— Încă unul.

Inhală ca şi cum le putea simţi aroma.

— Nautiloidul. Da. Şi el este Jedi. O simt. Pot să simt valurile pe care le fac în interiorul Forţei.

Zâmbi adunării.

— Dacă vedeţi valurile din apă, nu vă daţi seama unde a fost aruncată piatra? Dacă aceste hărţi şi informaţiile pe care le-aţi strâns sunt bune, atunci analiza mea se va dovedi adevărată.

În timp ce Ventress vorbea cu ceilalţi, Trillot simţea că presiunea creşte. Dacă această operaţiune dădea greş, lidera interlopă avea să fie ţinta furiei ambelor părţi. Dar dacă se termina cu succes?

Quill se aplecă spre ea.

— Te-ai descurcat foarte bine. Continuă să ne sprijini, vere. În cazul în care cele Cinci Familii profită, vei fi răsplătită mai ceva decât în visurile tale.

— Visurile mele sunt cam întinse, răspunse Trillot, întorcându-se spre toţi. Ce îmi oferiţi?

— Timp de trei sute de ani, vorbi Quill mişcându-se seducător în jurul ei, au fost cele Cinci Familii. Minerit, fabricaţie, vânzări şi distribuţie, cercetare şi energie. Dar mineritul a înţeles întotdeauna că munca este parte integrală din procesul nostru.

— Şi?

— Şi... după ce moare Duris, se va face loc în consiliul muşuroiului pentru Trillot.

Ochii lui Trillot luciră.

— Gândeşte-te la acest lucru. Eforturile tale nu se vor mai risipi în beznă.

— Invitaţii la bal?

Quill zâmbi.

— Dineuri la masa centrală. Trillot, prietena mea. Sora mea. Este timpul cel mai potrivit pentru tine şi familia ta de a ieşi din întuneric şi de a-ţi ocupa locul cuvenit.

Quill descoperise punctul nevralgic al lui Trillot.

— Ce trebuie să fac? întrebă aceasta încă visătoare.

Ventress privea toată scena fără să vorbească. Îşi

ţinea braţele desfăcute, hrănindu-se parcă prin vârfurile degetelor. Trillot auzise că Obi-Wan Kenobi înscenase o demonstraţie fantastică cu câteva zile înainte. Putea oare Ventress chiar să facă aşa ceva? Şi dacă putea, nu dovedea prin aceasta că îi era superioară lui Jedi?...

— Aminteşte-ţi cine îţi este prieten şi aliat în aceste acţiuni. Nu Duris, mai mult ca sigur.

— Nu.

— Nici Kenobi, adăugă Quill discret, care ne-a folosit planeta ca pe un pion pe tabla jocului galactic.

— Da, spuse Trillot tremurând.

— Îţi este teamă de Kenobi?

Trillot aprobă.

— Să nu îţi fie. Aliatul nostru, puternica Asajj Ventress, îl va distruge. Trebuie să îi pui la dispoziţie orice îţi cere, oricând îţi cere, fără a pune nimic la îndoială. Kenobi ar putea să aibă încredere în tine şi să vină la tine să îţi ceară ajutor. Dacă vine, atunci va trebui să acţionezi fără ezitare. Momentul final va veni şi atunci vei ieşi la lumină.

— Trebuie să acţionăm, la spuse Ventress întorcându-se spre ei.

— La ce te-ai gândit? întrebă Lady Por'Ten.

Ventress străbătu camera cu un pas hotărât, fără să îi mai bage în seamă pe ceilalţi.

— M-am gândit la un test pentru droizii JEKY.

Membrii celor Cinci Familii se uitară unii la alţii cu surprindere.

— Nu devin mortali decât după ce le sunt înlocuite cristalele gabonna, doamnă.

— Nu contează. Captivii pot fi interogaţi cu succes. Dar este nevoie de un alt lucru. Cu luni în urmă Contele Dooku a proiectat şi comandat droizi speciali de infiltrare. Conform rapoartelor voastre, aceşti droizi ar fi completaţi şi gata pentru testări.

— Da, este corect, aprobă unul dintre tehnicieni.

— Atunci aceştia, împreună cu droizii JEKY, vor

asculta comanda mea.

Ventress zâmbi. Iar zâmbetul ei era atât de rece şi nesimţit încât un şarpe părea cald şi primitor în comparaţie.

53

Nu erau vii, dar se târau prin beznă. Nu aveau minte, dar visau moarte. Nu aveau nevoi fizice, dar erau rapace de înfometaţi.

Pentru moment cei patru droizi din capul şirului erau doar nişte saci de jeleu. Lumini oarbe fixate în corpurile lor semisolide dezvăluiau forme metalice suspendate înăuntrul lor.

Cei de la urmă erau mai solizi, aurii, nişte droizi în formă de clepsidră. Picioarele lor scurte şi subţiri umblau cu repeziciune prin cărarea trasată de fraţii lor mai mari. Ei erau JEKY.

Cei patru droizi de infiltrare şi-au folosit silueta nedefinită pentru a se strecura prin cele mai strâmte pasaje, descoperind un punct de sprijin apoi luând forma care se potrivea cel mai bine scopului. Noduri de laser de-a lungul suprafeţei corpului ardeau piatra, topind-o şi măcinând-o pentru a lărgi trecerea.

Au călătorit kilometri întregi în acest fel, devenind mai solizi atunci când aveau nevoie să dea la o parte un obstacol, mai fluizi atunci când trebuiau să exploreze, deschizând drum pentru JEKY.

Procesiunea mortală se strecura în şoaptă sub pământ, sub senzori, sub vreun eventual observator. Şi călătoreau aproape în tăcere. Când întâlneau un obstacol, săpau sau ardeau pentru a trece prin el.

Metru cu metru, pur şi simplu se apropiau de pradă. Fără oboseală, fără tremur, fără milă sau trăiri, înaintau continuu, motivaţi de un apetit programat.

Un apetit care va fi curând satisfăcut.

De sute de ani umbrele adânci ale munţilor Dashta ofereau protecţie contrabandiştilor, fugarilor, hoţilor, rebelilor şi tinerilor îndrăgostiţi. Nimeni nu cunoştea chiar toate potecile care duceau în grote şi nimeni nu avea cum să le cunoască vreodată pe toate. Iată de ce adâncurile grotelor au fost alese ca loc pentru sărbătoare.

În fond şi la urma urmei, chiar dacă planurile iniţiale se duseseră de râpă, a doua strategie a mers şnur. Dacă Jedi regretau pierderile de vieţi omeneşti, în schimb forţele renăscute ale grupării Vântul Deşertului simţeau în sfârşit că au dat o lovitură serioasă celor Cinci Familii.

În urma a şase astfel de raiduri, priceperea în comunicaţii a lui Treijdo s-a combinat cu mintea fenomenală a lui Doolb Snoil pentru analiză şi s-au conectat la reţeaua holografică a capitalei ChikatLik, extrăgând de aici informaţie vitală şi semnificativă: producţia droizilor a scăzut cu mai bine de treizeci de procente. Dacă reuşeau măcar să menţină actualul curs al acţiunilor, cele Cinci Familii şi guvernul urmau să fie forţaţi să revină la masa negocierilor, acolo unde toate dorinţele puteau să fie îndeplinite.

Obi-Wan nu era însă prea convins că actualul curs îi va aduce într-adevăr pe pământul mult sperat al făgăduinţei, pentru că se desfăşurase prea multă acţiune bazată pe violenţă, prea multe retrageri la mustaţă şi, mai ales, aveau trei vieţi ale tovarăşilor lor de comemorat. Tensiunea creştea ucigător, astfel că un pic de sărbătoare avea să le facă bine oamenilor.

Cheful se întindea de ore bune, gărzile fiind postate la intrarea în grotă. În timp ce păstrau starea de alertă la maximum, apetitul ridicat al oamenilor care compuneau gruparea Vântul Deşertului era satisfăcut simultan cu mâncare, băutură, jocuri, discuţii, celebrare şi dans.

Resta Shug Hai şi-a petrecut majoritatea timpului singură, sorbind berea dulce, o băutură fermentată cu

miere care avea efecte similare şi pentru oameni şi pentru localnicii de pe Cestus. Chiar din primele zile ale instrucţiei fusese tratată ca o intrusă, singura X'Ting între ceilalţi recruţi umani. Bariera se ridicase din ambele direcţii: după o viaţă de chin şi luptă pentru pământ şi identitate, nu mai avea nici un pic de iubire pentru străini. Chiar atunci când trupele începeau să sărbătorească victoriile, iar spiritul firesc de camaraderie îi lega mai puternic unii de alţii, ea rămăsese cumva separat. Dar în final se ridică în mijlocul lor, legănându-se uşurel şi lăsând impresia că limba i se dezlegase de la băutură.

— Cânt un cântec, anunţă ea.

Doolb Snoil bătu bucuros din palmele mititele şi o îndemnă cu chiote.

— Cântecele X'Ting seamănă cu lecţiile de istorie ale lui Thak Val Zsing, explică ea. Fiecare clan are un cântec al lui. Spune povestea poporului. Când moare cântecul, moare şi poporul. Resta-i ultima care ştie cântecul clanului.

Şi îl cântă. Obi-Wan nu le vorbea limba, dar nici nu avea nevoie, înţelegea emoţiile din spatele cuvintelor străine. Iar dacă emoţiile erau reale, atunci cântecul vorbea despre curaj, despre grijile zilei de mâine, despre dragoste, speranţă şi visuri.

Ceea ce l-a impresionat pe Obi-Wan cel mai mult a fost mândria şi curajul femeii X'Ting. Dacă Resta şi G'Mai Duris erau femei tipice din rasa lor, poporul X'Ting era incredibil de puternic. În ciuda molimelor, în ciuda faptului că pământul le fusese furat de sub ei, în ciuda lipsei oricăror dovezi, ei continuau să viseze.

Când îşi încheie melodia, pereţii grotei răsunară de aplauze.

Jangotat îşi făcu rondul obişnuit în afara grotelor, stând de vorbă cu fiecare dintre fraţii lui şi fiecare refuzând intoxicanţii. Apoi îi verifică pe recruţi, care ocupau poziţii de gardă printre stânci sau monitorizând

radarele. Indiferent cât de bine ascunşi se credeau, până la urmă era inevitabil ca ascunzătoarea lor să fie descoperită. Cu toate acestea, ţinând cont că munţii le ofereau protecţie împotriva bombardamentului inamic, le-ar fi luat ore întregi trupelor inamice să urce versantul sub focul lor puternic, iar toate ieşirile din spate erau fie bine păzite, fie închise.

În lumea operaţiunilor militare, se puteau considera asiguraţi atât cât puteau.

La al treilea rond, un sentiment de uşurare îl copleşi pe Jangotat. Planul iniţial al Generalului Kenobi dăduse greş lamentabil, dar noua operaţiune părea să funcţioneze foarte bine: întrerupeau reţelele de energie, avariau staţiile de purificare a apei, jefuiau transporturile cu salarii pentru a alimenta finanţele propriului lor război. Miliţiile locale se descurcaseră foarte bine sub presiunea luptelor.

Inamici neştiuţi le distruseseră subterfugiul pe care îl înscenaseră iniţial. Jangotat considera acum întreaga lume a manevrelor diplomatice nepotrivite pentru un soldat şi chiar pentru, aşa cum credea el, acele creaturi ciudate şi fascinante numite Jedi. Bizar. Se gândea nu numai cu respect la aceşti Jedi, ci şi cu acel sentiment frăţesc pe care îl rezerva de obicei numai membrilor Marii Armate a Republicii. În orânduiala neschimbată a lucrurilor, ei se situau mult deasupra lui, dar şi ei erau nişte luptători şi, mai ales, nişte conducători extraordinari. Ultimele aventuri la care luaseră parte dovedeau că perfecţiunea îi ocolea şi pe ei, la fel ca pe toate fiinţele vii. Plonjonul în apa clocotită fusese doar o durere temporară, chiar dacă extrem de intensă. Aplicarea rapidă a ţesuturilor artificiale pe care le purtau în trusele de prim-ajutor acoperise rănile şi redusese băşicile şi arsurile în câteva ore.

Ce era cel mai important, învinseseră.

Jangotat simţea o stare de mulţumire pe care cei de rangul lui rar o experimentau. Îşi îndeplinea funcţiunea

primară, bucurându-se de oportunitatea de a învăţa de la doi profesori cu o pregătire superlativă. Şi mai erau şi alţi... factori interesanţi.

Se mai învârti prin jur, sperând să o întâlnească pe Sheeka Tuli, dar nu se întâmplă. Fără îndoială plecase să le aducă un alt transport de provizii. Gândul îi dădea o stare plăcută de bine.

În ultimele momente, înainte de a-şi pierde onoarea, bătrânul Thak Val Zsing era bucuros şi mulţumit. Ani de zile se chinuise să aducă avantaje oamenilor, iar acele vremuri grele îşi luaseră tributul chiar înainte de ultimii ani dezastruoşi, când trădarea şi reprimările sângeroase şi criminale ale forţelor de securitate reduseseră Vântul Deşertului la o umbră a ceea ce fusese la început.

În ciuda rezervelor pe care le avusese iniţial, vedea acum că aceşti Jedi erau într-adevăr răspunsul la rugăciunile sale; poate că strănepoţii săi nu vor fi nevoiţi să muşte din ţărână aşa cum o făcuse înaintea lor, ani şi ani de-a rândul, cu durere, Val Zsing.

Îi văzuse chefuind, remarcând cu satisfacţie lucidă că tocmai cei doi Jedi îşi păstrau o uşoară indiferenţă faţă de ceilalţi, politicoşi, dar niciodată inoportuni.

Cei doi Jedi erau responsabili şi plini de respect. Ciudaţi, toţi ăştia. Omul, clonele, nautiloidul... iar acel vippit era cel mai ciudat. Tremura ca o moluscă de frică atunci când l-a descoperit echipa în capsula de salvare, dar odată ce l-au adus în tabără s-a pus imediat pe treabă, dovedind inteligenţă şi coordonare. O minte ascuţită ca un cuţit cu laser avea acest individ.

A ajuns în final la concluzia că el, Thak Val Zsing, pierduse conducerea grupării Vântul Deşertului, dar câştigase un război. Un schimb deloc rău. Şi un capitol reuşit în viaţa ciudată a strănepotului unui criminal, un profesor de istorie devenit miner şi apoi lider anarhist.

Aşa că Thak Val Zsing şi-a luat o butelcă de coniac Chandrilan şi s-a retras în adâncul unei grote să se bucure singur în linişte – savoarea unui cămin pe care

poate nu avea să o mai simtă vreodată. Doar două lucruri îl bucurau pe Thak Val Zsing: lupta şi băutura golise butelca pe trei sferturi înainte să cadă ameţit, sprijinindu-se de peretele grotei cu ochii la stalactitele care se învârteau în jurul lui. Şi se tot învârteau, într-o tulburare fericită care îl făcu să plângă de plăcere pe măsură ce golea butelca. Se îmbătase criţă şi se târa de-a lungul unui tunel întunecos şi călduţ pentru a-şi găsi un locşor să adoarmă fericit, când un zgomot ca de excavator i-a atras atenţia. Şi încă unul. Apoi pământul a început să îi fugă de sub picioare.

Se uită în jos curios şi i se păru amuzant. În depărtare, clinchetul muzicii de dans îşi trimitea ecoul prin grote. Deşii nu distingea vocile vesele, Val Zsing ştia că erau cu toţii acolo. Putea să îi simtă. După un început nesigur, în care Jedi a încercat să însceneze o farsă cam prea elaborată, acţiunea revenise pe făgaşul normal, reluând planul de destabilizare şi sabotaj început de Vântul Deşertului cu mult timp în urmă. Iar acum aveau să reuşească.

Mintea ameţită i se învârtea în jurul acestui gând când auzi din nou zgomotul de excavaţie. Thak Val Zsing se rostogoli pe burtă întorcând grota iarăşi cu tavanul în sus. Clipi nedumerit cu ochii tulburi.

O piatră se rostogoli într-o parte, descoperind o fisură în pământ. Era probabil unul dintre numeroasele micro-tuneluri săpate prin fiecare cotlon al acestor munţi. Multe erau prea strâmte pentru oameni, aşa că nu trebuia să îşi facă griji pentru siguranţă. Ce se întâmpla atunci aici, un soi de activitate vulcanică? Sau vreun chitlik mascul ieşind din văgăună?...

Şi atunci apăru prima siluetă diformă.

Cei patru plastidroizi împreună cu tovarăşii lor JEKY au traversat o sută de kilometri cu o viteză medie de sub zece kilometri pe oră. Le-a trebuit o jumătate de zi pentru a ajunge în apropierea ţintei. S-au târât neobosiţi prin tunelurile prăfuite, apropiindu-se treptat de pradă.

Droizii nu au mers mereu în linie dreaptă: unde tunelurile se desfăceau, au ales rute alternative, fie săpând, fie căţărându-se, pentru a păstra cât de cât un sens al direcţiei. Când au întâlnit obstacole pe care nu putea să le împingă şi nici să le sfărâme, s-au retras şi au ocolit. Când senzorii de pe carcase au detectat sunetul muzicii, au început să se apropie, anulând toate celelalte trasee alternative. Maşinăriile nu pot răsufla uşurate, dar cineva mai şugubăţ putea să vadă în ele o anume nerăbdare cu care păreau să accelereze să iasă din podeaua peşterii.

Droidul plastoid de infiltrare şi-a deschis drum, topind şi sfărâmând roca în calea lui. Apoi un al doilea, un al treilea, ba şi al patrulea l-au urmat.

După ei apărură droizii JEKY, până când toţi umplură vibrând grota aceea pustie – pustie în afara unui singur om cu mintea intoxicată care îi privea surprins, bănuind că băutura care îi amorţise durerea îi tulburase în acelaşi timp şi vederea cu halucinaţii.

Cei patru plastidroizi arătau ca nişte protozoare, echipaţi cu bucăţi mecanice întunecoase în loc de nuclee şi pseudopode. Odată ajunşi la destinaţia propusă, bucăţi codificate magnetic care atârnau de fiecare punguţă şi-au croit drum unele spre altele şi s-au lipit împreună. Treptat, pe măsură ce bucăţile de plastic şi metal se regăseau, formele nou create deveneau nişte siluete de coşmar sub straturile translucide, întinse ca o piele.

Droizii JEKY păreau să privească la cei patru saci de plastic şi metal cum vibrează şi se reformează. Piesele de metal care se asamblau au transformat cele patru siluete diforme în patru droizi de infiltrare completi, nişte monstruozităţi înalte cât trei oameni, cu trupurile acoperite de armuri grele şi gâturile lungi, flexibile.

Thak Val Zsing se zgâia la ei, neînţelegând ce vede, râzând în sinea lui de ciudăţenia halucinaţiei. Starea de intoxicaţie produsese viziuni ciudate şi în trecut, dar nu prea multe. Se amuza copios. Chicoti până când prima maşinărie de infiltrare fu complet formată. Silueta ei,

dintr-o dată groaznic de familiară, semăna perfect cu cea a unui droid ucigaş care spărsese greva minerilor cu cinci ani în urmă.

Acea siluetă îşi croi drum prin ceaţa chimică, realizând brusc că moartea ieşise, imposibil, chiar din pământul de sub el. Se ridică şi se lipi de perete. Apoi veni imediat şi momentul în care şi-a dat seama că nu avea dreptate, că tot ceea ce vedea nu era deloc o halucinaţie, ci o realitate înspăimântătoare.

Există momente de cotitură în viaţa oricărei fiinţe, momente când fiecare trece la acţiune – sau din contră. Odată făcute, anumite lucruri nu mai pot fi desfăcute. Thak Val Zsing era beat, deci probabil că avea o scuză. Era, de asemenea, bătrân, veteranul mai multor raiduri executate la comanda grupării Vântul Deşertului. Probabil că viaţa îi dă fiecărei persoane o anumită rezervă nervoasă, iar atunci când limita respectivă era atinsă, pur şi simplu nu mai avea mai mult.

Până la sfârşitul zilelor, Thak Val Zsing s-a chinuit să explice, măcar lui însuşi dacă nu celor dispuşi să îl asculte, de ce nu a făcut nimic decât să se târască sub o piatră mare. Şi a stat acolo, tremurând şi plângând pe tăcute, înfricoşat şi mizerabil.

Şi nu a dat alarma care ar fi atras atenţia maşinăriilor ucigaşe asupra lui.

Este o alegere pe care nimeni nu ar trebui să fie pus să o facă: aceea de a-şi salva viaţa, plătind pentru ea cu propriul suflet.

Droizii JEKY au aşteptat cu răbdare ca lubrifiantul scurs din pieile de plastic să ungă în întregime corpurile asamblate ale infiltratorilor. Rând pe rând, pieile s-au întins, apoi s-au rupt, ca membranele plasmatice crăpând în jurul unor fetuşi de metal.

Droizii JEKY adulmecară aerul ca nişte organisme vii, înfometaţi să îşi îndeplinească funcţia pentru care fuseseră creaţi.

Sigur că, în felul lor mecanic, chiar erau înfometaţi.

54

Kit Fisto stătea sprijinit cu spatele de peretele neregulat al grotei, tentaculele fluturând în ritm cu muzica. Deşii pe faţă nu i se putea citi nimic, era amuzat să vadă că răspundea la aceste melodii primitive. Ca mai toţi Jedi, Kit a fost crescut nu în lumea lui natală, ci în sălile din Templu. Cu toate acestea, pentru propriul amuzament, studiase obiceiurile de pe Glee Anselm, devenind foarte atras în mod special de muzică. Pe Glee Anselm, nu te-ai încadra în societate dacă ai cânta melodii cu mai puţin de trei ritmuri diferite, melodii mult mai complexe decât acestea. Şi totuşi, era ceva atractiv în ele, astfel că până la urmă ridică o mână şi ceru:

— Staţi aşa! Mă alătur şi eu.

Muzicanţii se opriră, surprinşi să vadă că, altfel taciturn, nautiloidul vorbeşte, ba chiar doreşte să participe. Emoţionaţi, îi oferiră fiecare instrumentele de care dispuneau. Kit le trecu în revistă înainte de a se decide asupra unuia construit ca o combinaţie între instrumentele cu coarde şi cele de suflat.

— Acesta îmi este de ajuns.

Observă că Obi-Wan şi Doolb Snoil îl priveau şi se decise să facă un efort special. Obi-Wan dovedise că era cel mai aproape ca luptător de experienţa lui Kit Fisto. Dacă unii ar fi considerat-o o dorinţă nedemnă de un caracter Jedi, el chiar dorea să îşi impresioneze tovarăşul cu muzica lui natală.

Aşa că, luând instrumentul în mână, începu să sufle şi să ciupească simultan coardele, fiecare acţiune întărind-o pe cealaltă. Îi trebui foarte puţin ca să se obişnuiască, chiar dacă avea o bună dexteritate existau note pe care nu putea să le producă, acorduri pe care nu putea să le cânte. Ce mai conta. Aşa cum făcuseră

strămoşii săi, Kit învăţase arta de a cânta muzica sub apă şi, chiar dacă se simţea destul de confortabil în aer, sunetul avea altă rezonanţă atunci când era produs şi transmis în acest mediu mai puţin dens. Trebuia să facă anumite ajustări, dar mintea sa agilă şi degetele îndemânatice reuşiră să se acomodeze în câteva minute. Pe măsură ce tonurile deveneau mai domoale şi mai plăcute, ceilalţi muzicanţi începură să îl acompanieze la celelalte instrumente cu coarde sau de suflat. Apoi vocile se alăturară într-o melodie fără versuri şi întreaga atmosferă îl făcu să simtă dorul de casă. În ciuda lumii lor aride, locuitorii de pe Cestus erau nişte oameni de treabă.

După aceea, veni cel mai puternic compliment: câţiva mai îndrăzneţi se ridicară şi începură să danseze. La început le veni greu să găsească ritmul sau măsura. La muzica nautiloidă era mai important să asculţi pauzele dintre note decât notele însele, care erau aranjate în acorduri neregulate. Păreau să găsească totuşi un ritm şi începură să se simtă bine. Gâtul lung, cărnos, al lui Snoil trasa ritmul în aer, în timp ce ochii urmau contrapunctul.

Apoi Kit înţepeni, ochii săi negri micşorându-se înainte ca mintea să înţeleagă conştient ameninţarea.

Podeaua dură a grotei se scutură puternic, de parcă secţiuni din munte s-ar fi eliberat şi alunecau spre ei din întuneric.

Un miner bărbos din regiunea Clandelor alerga disperat din tuneluri.

— Suntem invadaţi! se auzi un ţipăt.

O lumină fulgeră şi minerul lovi pământul ca un sac de zdrenţe arse, ţipătul rupându-se brutal.

— Ce spaţiul mă-sii se întâmplă? urlă Skot Onnson, cu pletele blonde scuturându-se pe umeri.

— Aşa ceva nu este posibil, spuse Fisto, surpriza fixându-l momentan în loc.

Ceva apăru în pasajul care ducea înspre grotele din

adânc. Avea gâtul ca o serpentină mecanică, ţinând în vârf un cap cu rol dublu de armă şi sondă senzorială. Corpul de care era ataşat era înalt cât doi oameni la un loc, dar construit din bucăţi individuale pe care nu le-ar fi crezut posibile la ceva de dimensiunile lui, ca şi cum era construit din bucăţele găsite în cutia cu jucării stricate a unui copil. O pieliţă subţire din plastic stătea întinsă de-a lungul trunchiului şi mintea lui Kit căută frenetic, o parte fiind deja sigură că ştia ce era lucrul acela.

Huruind în jurul lui se strângeau unul... doi... trei... patru droizi JEKY aurii.

— Fugiţi! urlă Skot. Acel singur cuvânt reuşi ceea ce simpla apariţie a groazei nu reuşise: să declanşeze acţiunea.

Cheflii alergară spre ieşire. Haosul general strică liniile de ochire, oprindu-i pe soldaţi să tragă de teamă să nu îşi nimerească propriii tovarăşi. Blasterul droidului de infiltrare fulgeră din nou, lovind încă doi luptători din Vântul Deşertului.

Când soldaţii încercară să îşi ajute prietenii, droizii JEKY mai mici se implicară şi ei. Nu puteau fi opriţi, nu se putea trata cu ei, blasterele nu îi atingeau şi nici scăpare nu era. Tentacule cu şocuri de energie, plase electrificate, săgeţi de neutralizare şi bolţuri de blaster erupeau din ei într-un amestec variat.

Era imposibil de prezis ce mişcări urmau şi ca urmare nici să scapi de ei. Droizii JEKY au reţinut şi au neutralizat în plasă miner după miner, apropiindu-se de următoarea victimă cu o răceală mecanică.

— Ce sunt ăştia? ţipă Skot alergând spre ieşire. Aşa ceva nu este posibil!

Kit îşi ridică sabia de lumină, activând lama de smarald. Fiecare nerv îl curenta. Obi-Wan avusese dreptate. De la bun început întreaga operaţiune fusese un dezastru.

— Nu este posibil? Lor nu le-a spus nimeni! urlă Treijdo.

Sarcasmul de front dispăru la fel de repede pe cât înflorise.

— Ce ordonaţi, domnule?

Kit se uită rapid împrejur, încercând să îl zărească pe Obi-Wan. În cazul în care celălalt Jedi avea o poziţie bună, atunci poate era posibil...

Dar nu avea timp să stea să se gândească. Unul dintre droizi prinsese în capcană o familie din patru persoane la marginea grotei. Tentaculul cu blaster pivota spre ei.

— Acoperă-mă! strigă Kit şi se aruncă în luptă.

Simţi înţepătura înainte ca raza să lovească şi sări în lateral. Sărea nebuneşte, feroce, improvizând tehnici din Forma întâi doar pentru evitarea atacurilor. Se feri, se aruncă, traversând zona cu viteza blasterului spre familia care îngenunchease înspăimântată.

Proiectilele şuierătoare de energie au trecut razant la câţiva centimetri de el. Acolo unde au lovit, roca se sparse fumegând. Simţi un fior electric, intens când un bolţ i-a julit şoldul, lovind pământul. Nautiloidul începea să se ferească chiar înainte ca raza de energie să ţâşnească spre el. Kit mulţumea abilităţilor sale de Jedi, deşii îşi dădea seama că singura speranţă era să rămână în afara razei de acţiune. Aceştia erau droizi personali de securitate: aparent procesoarele tactice nu fuseseră încă schimbate. Ceea ce le limita eficienţa ca instrumente de agresiune era drept şi totuşi...

Ajunsese aproape de droidul de infiltrare şi sabia sa de lumină muşcă aerul, tăind în şenile cu un fulger. Droidul intrus se împletici şi se prăbuşi peste ceilalţi. Un alt droid primi lovitura, dar reuşi cumva să rămână pe picioare şi se întoarse să îl ochească pe Kit.

Într-un târziu îl localiză pe Obi-Wan. Jedi se adăpostise în umbră şi se apropia de droizi din spate, cu determinare şi siguranţă, sprijinit de două clone militare. Blasterele lor de la şold erau inadecvate pentru a opri maşinăriile invadatoare, dar se dovedeau excelente

pentru a distrage atenţia. Obi-Wan putea deci să se apropie din altă direcţie. Sabia lui de lumină fulgeră, tăind alte tentacule. Unul dintre droizi se prăbuşi la pământ şi Obi-Wan închise spaţiul liber şi lovi cu sabia de lumină în burta mecanică. Mecanisme şi inductoare de plastic săriră în afară.

Un fum uleios inundă grota. Mineri, soldaţi şi Jedi erau înconjuraţi de vapori subţiri şi toxici. Deşii nu erau otrăvitori, grota răsună curând de tuse şi icnete. Prin tot haosul, droizii JEKY capturau miner după miner. Nimic nu îi oprea. Nimic nu îi încetinea. Păreau să ţintească în locul în care o persoană urma să ajungă într-un moment şi nu unde se afla ACUM. Droizii de infiltrare aveau puncte nevralgice, dar cei JEKY păreau să nu aibă nici unul.

Simţurile ascuţite ale lui Obi-Wan vibrară şi el se răsuci la timp să îl vadă pe unul dintre droizii de infiltrare luându-l în cătare. Nu avea nici loc, nici timp să facă vreo mişcare, doar cât să ridice sabia de lumină, aşteptând fulgerul mortal.

Cu o explozie de energie care aproape îl orbi, droidul fu lovit din partea opusă. Se împletici, suficient cât să îi permită lui Obi-Wan să atace rapid şi să îi reteze tălpile. Monstrul mecanic se prăbuşi pe spate apoi căzu într-o parte, dărâmând câteva segmente de stalactite.

Obi-Wan se uită spre locul de unde venise proiectilul salvator – şi îl văzu pe Doolb Snoil făcându-i semn cu mâna, ţinând voiniceşte în braţe unul dintre aruncătoarele portabile.

În ciuda situaţiei disperate, Obi-Wan nu îşi putu reţine un zâmbet. După tot acest timp, Snoil îşi plătise datoria către Jedi de câteva ori la rând, chiar dacă o făcuse nerespectând ordinele...

Apoi, un zgomot puternic îi atrase atenţia către tavan. Una dintre stalactite fusese slăbită atunci când droidul s-a prăbuşit. Se desprinsese de tavan şi cădea spre pământ.

— Snoil! urlă Obi-Wan, dar era deja prea târziu.

Avocatul privi în sus apucând să vadă suliţa de piatră lovindu-i cochilia şi pătrunzând prin peretele dur în carnea vulnerabilă de dedesubt.

În câteva secunde Obi-Wan ajunse lângă el. Chiar când îi lua capul greu şi cărnos în braţe, temperatura corpului vippitului scăzând vertiginos îi confirmă lui Obi-Wan cele mai cumplite temeri. Prietenul său murea. Ochii lui Snoil se ridicară unduind spre el.

— Am făcut-o, este?

— Este.

Obi-Wan nu remarcase niciodată petele colorate de-a lungul gâtului lui Snoil. Erau verzi şi albastre, nuanţe deschise pe carnea maronie, iar acum se pierdeau sub ochii lui.

— Dacă se dă bonus pentru luptă, asigură-te că urmaşii mei vor primi măsura întreagă... Şi...

Ochii i se tulburară şi se lăsau moi în jos.

— Şi ai grijă să nu fie taxabilă. Acordul pe care l-am semnat cu Republica, negociat de străbunicul meu...

O spuse cu mândrie. Tuşii şi scuipă o bulă verde, dar chiar înainte să se spargă vippitul rămase inert.

Obi-Wan aşeză cu grijă capul lui Snoil pe pământ.

— Un avocat mare dintr-o rasă mare, spuse.

Apoi se reîntoarse în luptă.

Jangotat se văzu prins între un grup de mineri şi un droid JEKY. Evadarea prin ieşirea din faţă a grotei părea să nu fie deocamdată împiedicată, deşii instinctul său îi spunea că trupele inamice erau deja staţionate la gura grotei, gata să treacă prin foc anarhiştii fugari.

Cum de s-a întâmplat acest dezastru? Generalul Kenobi fusese corect în presupunere: exista aici ceva mai mult decât putea vedea ochiul.

Deocamdată însă era datoria lui să îndeplinească ordinele şi înclinaţia lui de a-i proteja pe cei neînarmaţi precum şi pe civilii inocenţi.

Dintr-o ascunzătoare pe care o găsise în spatele

unei stalagmite masive deschisese foc împotriva droizilor. Proiectilele albastre de laser pe care le împuşca din carabină săreau din carcasa exterioară a monştrilor fără să le producă nici o avarie. Resta şi un alt luptător din Vântul Deşertului trăgeau şi ei asupra droidului. JEKY porni spre ei şi îl prinse pe om cu cablul de neutralizare, dar Resta sări într-o parte cu o agilitate surprinzătoare.

Acesta să fi fost singurul mod în care puteau scăpa de aceste lucruri demonice? Sacrificarea unui prieten?

Un cutremur teribil scutură grota atunci când un alt droid de infiltrare se prăbuşi şi Jangotat prinse curaj. Intrarea în grotă se scutură de o altă explozie, urmată de mai multe urlete. Corpuri şi rămăşiţe năvăliră înapoi în cavernă şi fumul îi copleşi. Ţipete şi gemete se filtrau de sub ruine.

Iată că a avut dreptate. Capcana s-a închis, iar presiunea îi distrugea.

— Grotele laterale! strigă careva.

Minerii, fermierii şi soldaţii din Vântul Deşertului alergară înapoi din zona principală a acţiunii. Jangotat se lipi cu spatele de perete lăsându-i pe mineri să fugă în caverna laterală. Întregul munte era săpat cu astfel de tuneluri. Nu se putea ca inamicul să le poată acoperi pe toate. Mulţi dintre compatrioţi puteau scăpa pentru a continua lupta altă dată… spera el.

Încă un droid se împletici şi se prăbuşi. Era cumva cel de-al treilea droid de infiltrare doborât? Câţi mai rămâneau? Dacă exploziile de afară încetau, puteau avea o şansă. Dar nu se opreau, iar acest lucru însemna că erau ca şi morţi.

Imaginea fluidului verde bolborosind din cochilia spartă a lui Doolb Snoil îi provocă un sentiment adânc de imens regret. Avocatul fusese o resursă adevărată. În felul lui personal, vippitul chiar arătase curaj.

Îi văzu pe Jedi, magnifici şi fără teamă în luptă, conducându-i pe ceilalţi prin cuvânt şi exemplu personal. Dar putea doar să îi vadă, căci se mişcau cu atâta

repeziciune dintr-o ascunzătoare spre un loc de ambuscadă, aruncându-se să taie un picior sau să protejeze un fermier inocent. Moralul îi crescu. Poate că...

Apoi, spre groaza lui, o văzu şi pe Sheeka Tuli. EA când intrase în grotă? Cum de nu o văzuse până acum? Ştia că trebuie să părăsească grota împreună cu ceilalţi, dar Sheeka era într-o situaţie fără ieşire. Se adăpostise după un bolovan, probabil neştiind încotro să fugă.

— Sheeka! o strigă.

În tumult, vocea nu putea să fie auzită. Un singur lucru putea să facă – se aruncă afară din ascunzătoare şi o apucă, trăgând-o în spatele unui alt bolovan chiar în clipa când ultimul droid de infiltrare trăsese în direcţia ei. Se auzi singur ţipând, văzu lumea albindu-se puternic, apoi imaginea, sunetul şi toate senzaţiile se stinseră în întuneric.

55

Sheeka Tuli s-a contrazis cu ea însăşi dacă să mai vină la petrecere, nefiind deloc confortabilă cu faptul că strângea relaţia cu clona militară căreia ea îi spunea acum Jangotat. Era foarte posibil că, dacă se ducea în tabără, relaţia lor să se apropie şi mai mult. Dar în ciuda temerilor ei, s-a dus, iar acum era îngrozită dar şi bucuroasă de decizia pe care o luase.

Intruziunea neaşteptată a droizilor o copleşise. Încă mai tremura aproape incontrolabil. Droizii erau creaturi de coşmar, iar ea îşi simţea mintea cum încearcă să o lase, încercând să cedeze conştient pentru a se salva de la groaza unei morţi dureroase. Picioarele nu o mai ascultau şi se uita cu disperare cum droidul îşi potrivea ţinta pe ea. Rămase brusc fără respiraţie când ceva se izbi de ea din partea dreaptă şi nimeni altul decât

Jangotat o trase la adăpostul unui bolovan. Nu era nici o îndoială că el îşi riscase propria viaţă ca să o salveze pe a ei, protejându-i corpul cu al lui. Când un fascicul de laser arse roca înapoia ei îl răni pe Jangotat: faţa i se contorsionă în agonie şi îşi muşcă buza. Uniforma îi fu smulsă în bucăţi fumegânde, dezvelindu-i spatele groaznic de opărit. Se prăbuşi lângă ea, inconştient, cu cămaşa şi pantalonii fumegând. Mort?

Nu. Verifică. Doar neutralizat. Chiar pe jumătate conştient, Jangotat dădu din mâini, căutându-şi carabina. Ea o găsi şi i-o aşeză în palme. Degetele lui se strânseră pe fierul drag şi se scutură încercând să se dezmeticească.

Războiul era tot ce cunoştea sau tot ce putea cunoaşte vreodată.

Urletele şi zbieretele s-au intensificat violent, apoi sau pierdut, încă o explozie scutură pereţii grotei, dar ea riscă să se mai uite în jur.

Câţiva dintre recruţi erau angajaţi într-o luptă eroică împotriva unui droid ucigaş, înalt cât grota. Blasterele lor combinate parcă îl ţineau un pic în loc, făcându-l să dea înapoi un pas. La stânga ei, un droid auriu în formă de clepsidră absorbea focul ucigaş fără nici cel mai mic efect, întinzându-şi tentaculele şi neutralizând minerii unul câte unul.

Grotele laterale păreau libere. Îl trase pe Jangotat în direcţia lor şi se întâlni la jumătatea drumului cu un miner înalt, blond şi slab. Skot Onnson. De abia dacă îl cunoştea. Ieri fusese doar un băiat. Astăzi, ochii lui erau ai unui bărbat.

— Să te ajut să îl scoţi de aici? o întrebă Onnson cu un ochi la bătălie.

Aerul era fulgerat de proiectile orbitoare de energie.

— Bine.

Figura calmă a lui Onnson păru să se crape un pic. Era doar pentru că îl vedea pe Jangotat rănit? Starea militarului să îi fi forţat nervii băiatului, chiar dacă se

chinuia să îşi găsească curaj? Sau se folosea de moment drept scuză ca să scape din crematoriu?

Împreună l-au tras pe Jangotat la loc sigur în întuneric. Tunelurile din spatele lor fulgerau luminate. Urletele îşi trimiteau ecourile în grote, urmărindu-i prin încrengătura de tuneluri şi îşi căutau drum prin adâncurile întortocheate către o siguranţă dubioasă.

56

Obi-Wan conducea un grup de şase refugiaţi printr-o grotă laterală, îndemnându-i să meargă prin întuneric pe podeaua neregulată. În spatele lor se auzea clinchetul metalic al unui droid pornit în urmărire. În grupul lui avea doar trei blastere. Iar doi erau nişte copii. Dacă aveau noroc, grota se va strâmta, astfel încât droizii cei mari nu puteau să îi urmărească. Îi văzuse cumva unul dintre droizii JEKY? Dacă da, atunci erau ca şi morţi.

Trecu alergând pe lângă nişte pânze. Vechi? Noi? Câteva reptile zburătoare cât palma atârnau într-o pânză şi atunci îşi aminti ceva ce îi povestise Kit despre prima zi a trupelor de comando aici în grote. Ce era?

— Gen’ Kenobi! îl strigă Resta, scuturându-l din amintirile disperate.

Îi trebui doar o clipă ca să vadă noua ameninţare: grota se strâmtase într-adevăr, dar le blocau trecerea patru păianjeni gigantici, fixându-i cu ochi roşii strălucitori.

Cum a putut să uite! Kit îi alungase pe păianjeni din grota principală şi îi ţinea la distanţă cu senzori şi mine de proximitate, dar fugind în disperarea lor, oamenii aceştia fără de noroc săriseră din lac în puţ.

Păianjenii şuierau şi Obi-Wan îşi activă sabia de lumină. În faţă păianjeni. În spate droizi. Erau prinşi în capcană şi probabil că tot ce mai puteau face acum era

să îşi vândă pielea cât mai scump...

Apoi îşi dădu seama că păianjenii nu şuierau spre ei. Şuierau la droidul JEKY care se apropia şi înţelese de ce. Se comporta la fel cum o făcuse în arenă, cu mult timp în urmă: se diviza în segmente care apoi se fixau în pământ, ca picioarele unui păianjen butucănos cu corpul mic. Probabil că văzuseră droidul aruncându-şi plasa spre oameni şi considerau droizii ca fiind nişte specii ciudate de arahnide, nişte competitori mult mai naturali decât străinii.

Apărarea teritoriului de către arahnidele adevărate era automată şi devastatoare.

Iar droidul JEKY părea să accepte provocarea. Îşi alungi tentaculele, neutralizând rapid câţiva păianjeni, dar alţii aruncau pânze în cascadă, permiţându-le oamenilor să se retragă în umbră.

A fost cel mai bizar spectacol la care a luat parte Obi-Wan. Păianjenii nu l-au putut opri pe JEKY, dar l-au putut încetini cu pânzele lor şi cu valul de păianjeni mai mici. Aerul se îngreunase de pânză şi de păianjeni fumegând, dar veneau din ce în ce mai mulţi. Obi-Wan reuşi să îşi scoată oamenii afară, dar se întoarse să privească păianjenii înfruntând droidul.

JEKY trăgea, pompând energie în păianjeni până când...

Rămâne fără energie! înţelese Obi-Wan. Probabil că făcuse faţă unui echivalent uman de vreo sută de luptători, dar rămânea fără energie! Acum, păianjenii aruncau şi mai multe pânze asupra monstrului metalic şi Obi-Wan le strigă oamenilor să deschidă foc spre stalactitele de deasupra droidului, îngropându-l sub pietre şi pânză lipicioasă. Chiar şi atunci, JEKY se zbătea sub rocă. Epuizat, dar refuzând să cedeze, încercând în continuare să îşi ajungă inamicii.

Incredibil.

Obi-Wan privi clanul păianjenilor de grotă. O femelă roşie imensă păşii încet înainte, adăpostindu-i pe cei

tineri. Obi-Wan şi femela păianjen se uitară unul la celălalt, iar în ochii ei el văzu prudenţă. Nu erau prieteni, nici aliaţi, dar înfruntaseră un inamic comun.

Matroana îşi îndoi picioarele din faţă şi făcu o plecăciune. Obi-Wan îşi ridică sabia de lumină în salutul obişnuit. Matroana se retrase în întuneric împreună cu odraslele ei.

— Îi laşi să plece? şopti unul dintre fermieri.

— Ne lăsăm unii pe alţi să plecăm, îl corectă Obi-Wan. Fără favoruri. Doar respect.

Umbra cerea clanul păianjenilor. Într-o bună zi, curând, străinii vor pleca şi grotele vor aparţine păianjenilor. Şi atunci? Mai exista vreo şansă pentru poporul cu opt picioare să iasă vreodată la lumina soarelui?

Posibil. Ar putea să existe o modalitate de a grăbi o astfel de zi. Mai întâi însă, trebuia să supravieţuiască.

— Haideţi, le spuse oamenilor. Trebuie să găsim un drum să ieşim de aici.

57

Umblând prin tunelurile laterale întortocheate, a trecut încă vreo oră până când Sheeka a reuşit să iasă la suprafaţă. Primele zece minute auziseră ecourile exploziilor şi urletele. Apoi... nimic. Minerul tânăr cu pletele bălaie a rămas cu ea tot drumul, dar imediat ce a văzut-o că a ieşit în siguranţă, Onnson i-a spus:

— Trebuie să mă întorc.

— Nu, îl apucă ea zdravăn de braţ. O să te omoare.

— Poate. Poate.

Onnson examină clona rănită.

— Ai grijă de el. A luptat grozav.

Apoi dispăru înapoi în tunel.

Sheeka îşi şterse faţa de praful de piatră care îi

intrase prin toţi porii. Se orientă în spaţiu şi văzu că se află de partea cealaltă a coamei. Perfect. Aici îşi ascunsese Dragonul Spiralat. Un arc luminos fulgeră pe cer spre sud – bătălia din grotă continua. Tunetul îndepărtat al navelor de asalt formate din trupele de securitate îi umplea urechile.

În adâncurile acelor peşteri, haosul primitiv îşi făcuse loc cu ghearele în fiinţele vii. Pentru o clipă se simţi întoarsă pe dos. Putea să facă ceva? Erau mutilaţi şi ucişi prietenii ei, prieteni care ar fi putut supravieţui dacă s-ar fi întors în ajutorul lor? Apoi, Jangotat gemu şi toate opţiunile se reduseră la una singură: să îi acorde asistenţă medicală de urgenţă militarului. Să îl ajute pe cel care o protejase plătind în schimb cu carnea lui. Îl trase în jos pe pietre. Jangotat era semiconştient acum. Se chirci de durere câteva minute, apoi umblă cu ceva la centură. Aproape instantaneu corpul i se relaxă. Ea se panică sesizând că devenise o greutate fără rezistenţă, dar când el încercă să îşi facă picioarele să îl susţină presupuse că îşi administrase singur un soi de antinevralgic care îl lăsase ameţit, dar capabil să umble.

Îl sprijini de umăr, încercând să nu atingă nici unul dintre locurile arse de proiectilul droidului. El se împletici lângă ea, cu genunchii înmuiaţi şi gleznele îndoite. Apoi reuşi să îşi care un pic din propria greutate şi ea îi mulţumi.

Coborâră cu greutate prin defileu. Jos, ascuns într-un labirint de umbre, aştepta Dragonul Spiralat. Deja muşchii din picioare şi spate urlau să fie eliberaţi, dar Sheeka îi ignoră şi îl cără pe Jangotat mai departe spre navă, acolo unde aveau să fie în siguranţă.

— Lasă-mă... îi auzi ea şoapta şi se alarmă pentru că o parte din ea aproba în tăcere, vrând să cedeze.

Dar Sheevis Tuli, acelaşi om care o învăţase să piloteze, o învăţase şi să ignore vocile slabe şi trădătoare din minte. Le alungă şi se încurajă pentru sarcina pe care şi-o propusese. Respiră, trage-l, odihneşte-te. Respiră,

trage-l, odihneşte-te...

Pierdu numărătoarea ciclurilor de tragere şi respiraţie, dar veni şi momentul când pilotul automat de pe Dragonul Spiralat o sesiză în apropiere şi deschise automat rampa, o modificare sensibilă, deşii costisitoare. Urcă pasarela înclinată, cu Jangotat ţinându-se de ea cu o mână din ce în ce mai slăbită. Cu fiecare pas icnea ca şi cum durerea i-ar fi rupt nervii.

Câteva trepte ceva mai abrupte şi iată-i în interiorul navei. Sheeka îl puse pe Jangotat într-un scaun şi iniţie secvenţa de pornire.

— Nu te îngrijora, îi strigă în spate. Plecăm de aici.

El zâmbi pierdut şi îi făcu un semn cu pumnul strâns, gest pe care îl văzuse schimbându-l cu celelalte clone militare. Bănuia că înseamnă ceva de genul „gata de plecare”. Scrâşnind din dinţi, Sheeka se întoarse la comenzile navei. Trebuia să aibă o discuţie cu el, dar primordial era să plece întregi din munţi.

Radarele navei îi arătau că un cvartet de nave inamice măturau muntele spre ea dinspre nord. Era timpul să plece.

Cu toate sistemele armate şi pregătite, Sheeka porni motoarele şi ridică Dragonul Spiralat de la pământ, răsucindu-l chiar în momentul când prima navă aflată în urmărire apărea la orizont.

Şi-au anunţat intenţiile cu primul proiectil care zbură în direcţia ei, aruncând scântei şi muşcând bucăţi mari din stâncă.

Faţa i se încordă într-o mască de luptă: fiica lui Sheevis Tuli nu era uşor de ucis. Zburase la mică altitudine prin trecătorile montane de mai multe ori decât îşi dorea să îşi amintească, fiecare dintre călătorii fiind la fel de periculoasă. Mai mereu în trecut riscase arestarea, prizonieratul, revocarea privilegiilor de zbor. Acum era cu totul diferit. De data aceasta, era pe viaţă şi pe moarte. Fără să mai întârzie nici o clipă, Sheeka acceleră şi zbură către sud, anulând în transponder

datele de identificare pe care le transmitea nava în mod obişnuit. Tot ce trebuia să aibă grijă acum era să nu fie doborâtă într-o minge de foc.

Bineînţeles, era vorba de un minunat dacă.

Dacă măcar ar fi avut ceva armament! Dar Dragonul Spiralat intra şi ieşea din oraşe prea frecvent, fiind scanat şi verificat la fiecare săptămână. Celor Cinci Familii le era teamă de o altă revoltă generală încât interziceau aeronavelor suborbitale să aibă montate arme.

În schimb, urmăritorii erau unităţi de securitate cu echipaj format din două persoane, construite pentru misiuni de recunoaştere şi cercetare pe distanţe lungi precum şi pentru urmărirea... ei bine, a navelor suborbitale ca a ei. Numai muşchi şi inteligenţă. Dar putea foarte uşor să se ridice la nivelul lor...

Ceea ce urmăritorii ei nu ştiau, iar ea da, erau minele.

Se ridică în aer, se răsuci apoi plonjă într-o deschizătură cu un pic mai mică decât o gură urâtă în platoul deşertului. Cu o viteză de îţi întorcea stomacul pe dos căzu aproape vertical. În ultimul minut se îndreptă şi luă o curbă periculoasă spre dreapta.

Navele de securitate erau doar la câteva secunde în urma ei. Primul pas era să ia avans suficient de mult încât să întrerupă contactul vizual. Depozitele de minereu greu vor reduce mult din eficienţa radarului. Ştiind acest lucru, avea şansa de a fi confundată cu tunelurile, iar confuzia înclina balanţa în favoarea ei.

Dar mai întâi...

O lumină puternică şi orbitoare scăldă tunelul din perete în perete. Sheeka ţipă şi îşi duse mâna la faţă într-o mişcare reflexă care o costă serios controlul navei. Trase Dragonul Spiralat lateral pentru a se strecura printre două excavatoare subterane enorme, apoi se strecură pe după un colţ şi se lăsă pe podeaua grotei încet, cu toate luminile stinse.

Putea să îi audă, dar ei nu puteau să o audă pe ea. Luminile de căutare verificau pereţii stâncoşi, odată ce navele reduseseră viteza până la limita minimă.

— Unde... suntem? şopti Jangotat.

Sheeka se ridică de pe scaunul pilotului şi se apropie tiptil de el.

— Şşşt, îi ceru ea. Pot să dea de noi cu ajutorul sunetului.

— Atunci avem o problemă, şopti el din nou.

— De ce?

— Pentru că îmi vine să urlu.

În ciuda durerii, gura i se strâmbă într-un zâmbet auto-sarcastic.

— Nu mai am medicamente pentru durere.

Ea ar fi vrut să îl ţină în braţe. În schimb îi promise:

— Cred că o să scăpăm. Mai rezistă.

Sheeka avea câteva trucuri în mânecă, iar unul dintre ele era pregătit special să deruteze radarele: un truc cu care se va orbi şi pe ea, dar va orbi şi navele urmăritoare.

Diferenţa era că ea mai fusese aici jos, pe când ei nu.

Spera să fie aşa.

— O să încerc ceva, îi spuse. Dacă nu o să îmi reuşească, atunci...

— Încearcă, răspunse el şi închise ochii sub un alt fior de durere.

— Pentru noroc, îi ură ea.

Se aplecă, îi şterse sângele de pe obraz şi îl sărută hotărât pe buze. El făcu ochii mari surprins plăcut de gestul ei, iar ea rânjii şi se întoarse pe scaunul pilotului.

Nu putea să evite pericolul din următoarea acţiune. Vedea deja una dintre luminile de căutare în depărtare, reflectată între o pereche de stalactite şi presupuse că acum era şansa cea mai bună. Sheeka îmbogăţi absurd amestecul de combustibil, până când hidrocarburile nearse ieşiră din eşapamentul Dragonului Spiralat sub

formă de fum negru, dens.

În câteva secunde luminile se întoarseră în direcţia ei, iar ea se luptă cu o senzaţie acută de panică. Apoi îşi calmă respiraţia şi se ridică de la pământ un metru sau doi – mai mult îi era imposibil din cauza tavanului coborât. Dar se mişca. Da... chiar şi fără luminile farurilor, iluminarea reflectată dezvălui o curbă undeva în faţă. Era exact cum îşi amintea. Numai dacă restul rămăsese la fel cum ştia ea...

Coti după colţ la timp: un proiectil de energie lovi peretele chiar în spatele ei. Pasajul se umpluse acum cu un fum gros, uleios. Nava urmăritoare trecu pe lângă ei, prin norul dens, şi se izbi de perete într-o floare de foc care făcu pentru moment din noapte zi.

Exact cum se gândise: navele erau rapide şi uşor manevrabile, dar deloc blindate şi fără scuturi de impact. Întreaga grotă străluci înspăimântător de pe urma exploziei.

Şansa ei. Împroşcă mai mult fum şi zbură mai departe, ştiind că navele celelalte aveau să fie atrase de distrugere.

Acum venea una, cotrobăind ca un prădător. Fumul ieşea din eşapamentul Dragonului Spiralat la fiecare nou jet de amestec absurd, dar era suficient de gros ca să o ascundă.

Nava care se apropia acum avea balize duble în faţă, semănând foarte bine cu un prădător diabolic. Un proiectil de energie pătrunse prin fum şi se izbi de perete, cauzând prăbuşirea unei bucăţi de rocă pe care o auzi şi o simţi, dar nu o văzu. Se încordă nervos când un alt proiectil trecu pe lângă ei, dar nu plecă din loc. Nava urmăritoare doar răscolea prin jur. Nu ştiau unde se ascunsese.

Dar Sheeka ştia. Foarte puţin, dar ştia. Se ridică şi pivotă. Cunoştea localizarea unei alte ieşiri pe care, dacă era suficient de atentă, o putea găsi.

Ambele ecrane, cel frontal şi cel din spate, nu arătau

nimic altceva atunci când s-a îndepărtat încet. Din când în când se mai zărea strălucirea unei lumini de căutare, dar apoi coti după un colţ şi după încă unul şi se îndreptă cât putu de repede spre ieşire, încercând să nu se gândească nici o clipă la echipa de căutare din spatele ei şi nici ce se alesese de Jedi şi de planurile lor mândre.

58

Obi-Wan inspecta grupul care reuşise să supravieţuiască măcelului din grotă. Se îngrămădiseră într-un defileu, invizibili pentru navele care cutreierau cerul, dar în acelaşi timp invizibili şi pentru alţi supravieţuitori sau pentru posibili aliaţi. Dacă era vreunul care să nu fi fugit în deşert.

Punând lucrurile cap la cap, estima pierderile la jumătate, ucişi sau capturaţi, ceilalţi fiind împrăştiaţi care încotro. Nu se grăbea să trimită următorul raport Cancelarului Suprem.

Ceea ce, bineînţeles, presupunea că avea să mai fie vreun raport.

Urcă înapoi pe vârful coamei muntoase, ferindu-se de focul inamic şi se uită în jos, acolo unde îşi lăsaseră noul mijloc de transport, o aeronavă cargo cumpărată de la o comunitate de fermieri aflată la sud-vest de capitală.

Aeronava era acum doar un crater fumegând. Echipamentul de comunicaţii în marea lui majoritate, ca şi unitatea astromecanică... distruse. Doolb Snoil... ucis în timp ce îi salva viaţa eroic lui Obi-Wan. Cel puţin două clone scăpaseră – nu ştia dacă mai era şi o a treia. Văzuse un militar din trupa de comando aruncându-se să protejeze viaţa femeii Tuli, dar atâta tot.

Dacă nu se schimba ceva drastic, misiunea aceasta avea să fie cel mai mare dezastru din întreaga lui carieră.

Kit Fisto se urcă lângă el. Deşii nu îi stătea în obicei să ofere un gest de consolare, Obi-Wan ştia ce era în

inima lui. Tot ce a putut să se întâmple rău, s-a întâmplat, dar nimic nu era din vina nautiloidului. Probabil şi doar probabil nu era nici vina lui. G'Mai Duris îl avertizase că forţe sinistre lucrau deja. Că nu le era destinat să câştige niciodată... era oare adevărat? Şi dacă da, ce însemna?

— Nu înţeleg, spuse Kit. Fiecare mişcare luată individual a fost fără greşeală.

Obi-Wan răsuci vorbele acelea în minte, încercând să aşeze o minciună în locul lor. Spre marea lui uşurare şi tristeţe, nu putea. Făcuseră totul ca la carte.

— Şi totuşi am fost manipulaţi la fiecare cotitură, răspunse pentru a-şi încheia gândul. Ca şi cum am fi jucat permanent un joc greşit.

Permanent. Obi-Wan îşi aminti momentul din sala tronului când pretinsese că localizează vagonul sesizând influenţa în restul sistemului. Ei bine, se gândise la lucrul acesta doar din cauza unor exerciţii similare pe care le predase cu mult timp în urmă Qui-Gon Jinn. Simţise aceeaşi parte din el activată, trezită ca dintr-un somn. Trebuia să vadă ceva. Să remarce ceva. Priveşte fiecare părticică. Care dintre ele a fost deranjată? Ce anume NU vezi şi ce anume vezi? Ce NU simţi şi ce simţi? Acolo unde trebuia să fie un val unde nu a fost? În cazul în care ceva ţi-a stricat fiecare plan... dacă o persoană a încercat să te ucidă... a fost acţiunea lui Duris? Au oricare dintre cele Cinci Familii puterea să cauzeze o astfel de catastrofă? Şi dacă nu o au, atunci ce posibilitate mai rămâne?

— Obi-Wan? întrebă Kit şi brusc Obi-Wan îşi dădu seama că se uita cu ochii pierduţi în zare, ca într-o transă.

Kit îl studia şi de îngrijorare îi apăruseră cute pe faţa altfel impasibilă. Obi-Wan răspunse şoptit:

— Mai este un jucător. Un alt participant major n această tragedie a fost de la început. Cineva în toate acestea.

— Dar unde?

Obi-Wan dădu din cap.

— Nu ştiu. Dar îmi este teamă că înainte ca totul să fie complet, vom afla răspunsul la această întrebare. Şi vom dori să nu îl fi aflat.

Una dintre clonele militare se apropie de ei. Obi-Wan îşi blestemă mila pe care o lăsase să îşi facă loc pe faţa lui. Dacă el era confuz, cât de mult trebuia să fie această creatură, crescută încă înainte de a se naşte să funcţioneze în limitele unui lanţ de comandă de nezdruncinat? Trebuia să se scuture de această stare de slăbiciune, să fie demn de încrederea militarilor.

— Ce ordonaţi, domnule? întrebă Treijdo.

— Colectează echipamentele, îi ordonă. Adună-i pe supravieţuitori. Ne deplasăm spre sediul secundar. Nu ştiu cine ne-a trădat. Dar de data aceasta vom ţine laţul strâns.

Treijdo aprobă hotărât.

— Prea bine, domnule.

— Pierderi?

— Şaisprezece morţi sau capturaţi despre care ştim, domnule. Obi-Wan observă că li se alăturaseră alţi câţiva fugari care scăpaseră de urmăritori. Perfect. Acolo unde era disciplină, curaj şi creativitate, rămânea şi speranţa.

— Pierderi?

— Căpitanul A-Nouă-Opt, Nopt, este dispărut şi presupunem mort. Anunţul îl izbi puternic pe Obi-Wan. Ciudat. Sute de mii de clone, toate tăiate din acelaşi material. Şi totuşi, aflând despre acest soldat în particular îi cauza o durere specială, dar nu era sigur în întregime de ce.

59

Sheeka Tuli s-a asigurat foarte, foarte bine că

urmăritorii ei fuseseră puşi pe picior greşit înainte de a continua drumul. A zburat spre sud spre culoarele comerciale de zbor, apoi de-a lungul unuia, schimbând direcţia de câteva ori înainte de a fi absolut sigură că Dragonul Spiralat nu era urmărit.

Odată ce s-a convins de acest lucru, a zburat în zig-zag două sute de kilometri printr-o trecătoare formată din bolovani maronii, situată la 180 de poşte est de Munţii Dashta. Un râu scurgea zăpada topită de pe cuşmele albe ale muntelui Yal-Noy spre nord, astfel încât dealurile erau mai verzi decât oriunde pe suprafaţa planetei Cestus, mângâind plăcut ochiul chiar de la distanţă. Cu toate acestea, rezerva de apă era adecvată şi nu generoasă, astfel încât populaţia rămânea relativ scăzută.

Mulţi le spuneau locurilor dealurile Zantay. Sheeka Tuli le spunea acasă. Sheeka efectuă manevra de aterizare, apoi răsuflă uşurată când motoarele încetiniră şi nava se opri.

La început, nici un semn nu trăda că locurile erau locuite. Apoi, un X'Ting acoperit cu o robă maronie ieşi dintr-o clădire de metal. O văzu pe Sheeka Tuli ajutându-l pe Jangotat să coboare rampa şi o salută. Zâmbetul obişnuit de bun-venit se subţiase şi se răcise.

— Frate Fate, îl strigă ea.

— Sheeka, răspunse el.

Ochii lui multipli se uitară cu atenţie la uniforma arsă şi expresia nefericită se accentuă.

— Să îl aduci pe acest soldat aici este periculos.

Sheeka îşi strânse braţul în jurul taliei lui Jangotat.

— A fost rănit luptând pentru cauza noastră. Ajută-l, Frate Fate. Te rog.

Bătrânul X'Ting examină rana, frecând ţesătura arsă între degete.

— Blaster?

— Ce diferenţă este? Vorbi ea cu o notă urgentă. Ajută-l! Fratele Fate scoase un oftat prelung. Ochii săi de

culoarea smaraldului erau plini de compasiune.

— Pentru tine, copila mea, răspunse el şi îşi ridică vocea spre ceilalţi, încet, încet, alţii îşi făcură apariţia din adăposturi şi se apropiară zâmbind.

Ieşiră de undeva şi trei copilaşi care alergară spre ea ţipând bucuroşi Nana! Şi apucându-se de fusta ei de piele.

— Tari! exclamă ea îmbrăţişându-l pe băieţel. Tonote, se întoarse spre fetiţă. Unde este Mithail?

Un copilaş se trase îndărăt, dar apoi ea îl prinse şi îi sărută smocul de păr roşcat.

— Ce aţi mai făcut voi? îi întrebă ea cu severitate prefăcută.

Le distribuia îmbrăţişări şi săruturi, dar cu coada ochiului se uita la Jangotat cum era transportat pe targă de câţiva X'Ting în robe întunecate.

— Cine este omul acela? întrebă Mithail, cel mai mititel.

— Un prieten, le răspunse ciufulindu-i. Un prieten. Ia să auzim acum. Spuneţi-mi tot ce s-a întâmplat aici în ultima săptămână.

60

Gemând de durere, Jangotat se forţă să se dezmeticească. Totul înăuntrul lui îl durea, ceea ce i se părea alarmant. Aşa te simţeai când mureai?

Încercă să îşi deschidă ochii. Îşi simţi pleoapele deschizându-se, dar tot nu era capabil să vadă. O durere generală combinată cu orbirea declanşă un răspuns neaşteptat şi destul de nedorit de panică. Se ridică în capul oaselor, simţind cum i se rupe pielea de-a lungul taliei. Agonia îl forţă să scuipe o înjurătură şi îşi întinse mâinile în lateral pentru a-şi da seama de lărgimea... celulei?

— Încet, încet, linişteşte-te.

O voce plăcută de bărbat X'Ting.

— Totul este în regulă. Este imperios necesar să te odihneşti.

Nimic din vocea aceea nu transmitea vreun ton de ameninţare, dar Jangotat nu putea să îşi limiteze reacţiile. Pericolul îi ardea întregul sistem nervos, ca şi cum fiecare simţ ar fi anunţat simultan. Şi totuşi...

Şi totuşi...

Mintea lui conştientă ştia că NU era în pericol. Paradoxal, valul de durere şi senzaţia de pericol existau simultan cu un sentiment de linişte şi pace, lucru care i se păru confuz.

— Ce... ce faceţi? se bâlbâi el, alarmat de propria slăbiciune atunci când îi luară braţele cu blândeţe.

Chiar tandreţe, probabil. Voia să se cufunde în acele braţe care îl sprijiniseră şi să găsească pace şi linişte. Voia atât de abrupt încât adâncimea propriei dorinţe îl înspăimântă.

— Opriţi-vă. Trebuie să raportez...

— Trebuie să te vindeci, se auzi o voce familiară.

Era bărbatul X'Ting în robă maronie care o întâmpinase pe Sheeka la marginea rampei. Da. La ieşirea din navă. Ştia creatura aceasta. Unde îl mai văzuse Jangotat?...

— Tu cine eşti?

— Spune-mi Fratele Fate, răspunse vocea.

— Unde este Sheeka? întrebă Jangotat.

— Cu copiii ei, răspunse bărbatul X'Ting.

Alte voci se auzeau în cameră împrejurul lui.

— Copiii... ei?

— Da. Şi-a construit un cămin aici, printre noi.

— Aici a trăit bărbatul ei?

— Da.

Fratele Fate făcu o pauză.

— Înainte de a pleca ultima oară, ne-a cerut să avem o grijă specială de copiii ei. Bănuiesc că se

suspecta a fi în pericol.

Vocea făcu din nou o pauză.

— Aparent avea dreptate.

— Da. Dar a fost... pentru o cauză dreaptă.

— Da, acceptă vocea. Toţi au spus aşa.

— Trebuie să plec, reveni Jangotat. Sau măcar să raportez.

— Nu încă. O să întrerupi procesul de vindecare. Ai putea să mori.

— Prima îndatorire a unui militar este să protejeze siguranţa întregului. Noi trăim doar câteva zile, dar Marea Armată a Republicii trăieşte veşnic...

Gura părea să i se mişte fără ca mintea să îi dicteze şi în acea stare de automat îşi simţi pentru o clipă vechiul său ego, înspăimântător. După aceea puterile îl lăsară şi se scufundă înapoi în pat.

— Veşnic?! chicoti Fratele Fate. Nu rezişti nici o oră dacă nu stai liniştit şi nu mă laşi să îţi tratez rana.

Jangotat gemu. Apoi ceva mentolat şi răcoros fu presat peste nas şi somnul îl revendică.

În nişte circumstanţe obişnuite, singurele dăţi când Jangotat îşi amintea visele era atunci când învăţa în somn cantităţi uriaşe de informaţii tactice. Apoi evenimentele din lumea reală aveau să extragă din memorie un vis ciudat sau altul. În afară de aceste momente, nimic.

Dar îşi petrecuse întreaga viaţă înconjurat de militari şi de uneltele lor de război. Acest loc era diferit. Cu totul nou şi necunoscut. Aici.

În acest loc străin, bezna forfotea de imagini ciudate: locuri în care nu ajunsese niciodată, oameni pe care nu îi întâlnise niciodată. Era totul atât de ciudat încât şi în somn părea să remarce ciudăţenia situaţiei.

De două ori, poate că de trei, se ridicase spre suprafaţa mentalului ca un dop de plută plutind pe o mare de cerneală. Nici atunci, nici altă dată nu reuşi să vadă ceva; o singură dată simţi un anumit lucru, ceva

greu şi lunguieţ aşezat pe pieptul lui. Când începu să se mişte sub acel lucru, se îndepărtă de pe el şi iar îşi pierdu cunoştinţa.

Jangotat se trezi dintr-un vis în care vedea un soare răsărind, şi încă o dată simţi acea greutate plată deasupra pieptului său, o rezistenţă împotriva inhalării. De data aceasta pielea nu se mai simţea catifelată. Era mai degrabă un sentiment vag, dacă avea sens ce spunea el, ca şi cum ar fi filtrat toate senzaţiile printr-un soi de filtru subţire.

Dar greutatea era acolo. Îşi mişcă mâna mult mai lent de data aceasta, câte un centimetru o dată.

Orice zăcea pe pieptul lui pulsa mai rapid, dar nu se mai mişcă. Pipăi cu vârfurile degetelor o masă solidă, dar gelatinoasă. Răcoroasă, dar nu rece. Semăna mai mult cu un fruct de cauciuc. Îşi mişcă mâinile în ambele direcţii. Braţele îi căzură moi şi fără forţă, încercă să strige, să ceară cuiva să ia chestia aceea de pe el, dar un instinct îi spuse că acea chestie ţinea durerea să nu îi înece mintea. Aşa că nu spuse nimic şi se aşeză înapoi. Închise ochii sub bandajele care îi acopereau, apoi se relaxă. Nu putea să facă nimic deocamdată. De atâta adevăr era perfect conştient. Aşa că se va vindeca. Trebuia să se vindece, dacă măcar capacitatea aceasta rămăsese.

Jangotat îşi aminti deflagraţia din grotă. Îşi aminti văzându-i pe recruţi fugind în toate direcţiile, cosiţi de droizii ucigaşi, capturaţi de JEKY sau fugind din peşteră pentru a ieşi din bătaia blasterelor inamice.

Ixdoi pierise pe orbită. Foarte bine. Bărbaţi şi femei care avuseseră încredere în el muriseră în acea peşteră. Ceea ce însemna că avea de plătit o datorie. Iar militarii ştiau să îşi plătească datoriile. Exact, acesta era un lucru pe care îl înţelegeau foarte bine.

În beznă, Jangotat îşi strâmbă gura într-un zâmbet glacial de ucigător.

61

Jangotat trecu alternativ prin mai multe serii de somn. Uneori animalul răcoros şi umed stătea pe pieptul lui, iar alteori nu. Uneori auzea şi voci, alteori nu.

Când se trezi înfometat, Jangotat primi un fel de mâncare din ciuperci cărnoase. Textura se simţea scârboasă şi alunecoasă, dar gustul în schimb era incredibil, proaspăt, ca şi cum fusese pregătit de mână.

Din când în când era masat, iar mai târziu simţi cum cineva îi cojea pielea moartă de pe spate. Mâinile care îl îngrijeau erau cele mai catifelate şi cele mai atente din câte cunoscuse vreodată. Era alarmat să îşi dea seama că o parte din el dorea mâinile acelea, le iubea şi cerea mai mult dacă s-ar fi putut.

Nu. Aceasta nu este viaţa mea. Nu este viaţă de soldat...

Nu putea fi sigur, dar părea că trecuseră zile până când ultimele feşe care îi bandajau ochii îi fură desfăcute. Întinse mâna şi prinse şoldul persoanei care îl îngrijea. O talie subţire, ca un băţ chiar. Putea să sfărâme osul cu o simplă strângere de pumn. Atingând-o însă, ştiu că persoana care îl îngrijea era un bărbat X'Ting. Fratele Fate. Auzea respiraţia, dar nici un cuvânt.

— Unde este Sheeka Tuli? întrebă.

— Aici sunt, se auzi răspunsul de undeva din apropiere.

Putea să jure că o auzise zâmbind.

Strat după strat de bandaj fu desfăcut şi lumina începea să pătrundă în nervii săi optici flămânzi.

— Am lăsat lumina mai slabă. Ochii pot să îţi fie încă sensibili.

Şi chiar erau. Când îi deschise încet, clipind cu greutate, lumina din cameră îl plesni ca o lovitură fizică. Îşi acoperi ochii cu o mână.

— Te simţi bine?

El clipi şi îşi coborî mâna.

Imaginile începeau să se limpezească şi văzu că se recupera într-una dintre grotele fără număr de pe Cestus. Cearşafuri şi pături acopereau pereţii, iar un mobilier simplu împărţea spaţiul în zone de locuit. Exista chiar şi ceva echipament pe care nu îl recunoscu, dar bănuia a fi materiale medicale de un fel sau altul. Un spital improvizat?

— De ce m-ai adus aici? întrebă Jangotat.

Bărbaţii îmbrăcaţi în robe maronii se uitară unii la alţii amuzaţi.

— Voi cine sunteţi? Sunteţi medici, mentopi sau ce?

— Nu, nu chiar, răspunse Fate. Este un pic cam greu de explicat.

Deşii refuză vreo altă explicaţie, Jangotat nu simţi nici o ameninţare din partea acelor X'Ting şi reuşi să se mai relaxeze.

— Este timpul să ne uităm la rănile tale.

Îl ridicară pe Jangotat în capul oaselor şi cojiră frunzele care îi fuseseră aplicate...

Frunze?!

Nu se uitase cu atenţie, doar le simţea pe trup. Ceea ce presupusese a fi bandaj textil era de fapt un soi de ciupercă subţire, lată şi cărnoasă.

Cojiră ciupercile, câte o foaie odată. Erau moarte, de acest lucru putea fi sigur. Dar cojindu-le, un strat subţire de ciupercă rămăsese lipit pe piele.

Pielea lui...

Lumina în încăpere era slabă, dar suficientă cât să îşi vadă corpul, îşi aminti momentul când droidul ucigaş îl împuşcase cu blasterul, arzându-i pielea. Se temea ca nu cumva osul şi muşchiul să fi fost distruse şi ele. Uitându-se acum la corpul său, văzu doar o paloare între genunchi şi şold, dar nimic altceva care să indice că acolo existase vreodată vreo arsură.

Bandajul... bandajul acesta este mult mai bun decât

pielea sintetică, se gândi el, comparând ciuperca cu setul de tratament inclus în trusa de prim-ajutor pe care o purta fiecare soldat din Marea Armată a Republicii. Această descoperire trebuia neapărat inclusă în raportul său. Să vadă astfel de rezultate într-o cameră specială de vindecare era una, dar să vadă un rezultat echivalent obţinut doar cu câteva frunze era într-adevăr uimitor. Aceasta era biotehnologia X'Ting? Cu siguranţă că pe piaţa galactică plantele acestea aveau să fie extrem de preţioase.

Nicos Fate era însoţit de un bărbat uman şi de o bătrână X'Ting, iar cei trei îl verificară din călcâie până în foliculii părului. Sheeka stătea privindu-i, iar el îi evită ochii când îl dezveliră complet.

Măcar bănuia că şi ea îşi întorsese capul.

Într-un final se arătară mulţumiţi de modul în care se vindeca. Îl înveliră la loc şi se întoarseră spre Sheeka.

— Am făcut tot ce am putut, de acum depinde de tine.

Iar cei trei medici părăsiră camera, lăsându-i pe Sheeka şi Jangotat singuri.

O vreme Sheeka doar se uită la el şi târziu oftă.

— I-am pus în pericol pe oamenii aceştia când te-am adus aici.

Cu un geamăt, el se ridică în pat.

— Atunci ar trebui să plec.

— Nu este chiar atât de simplu, spuse ea. Ceea ce ai adus pe această planetă nu mai poate fi luat înapoi.

Jangotat se încruntă.

— Îmi pare rău că lucrurile au luat o întorsătură urâtă.

— Am crezut, începu ea, chiar am crezut că voi fi în stare să evit toate acestea. Că niciodată nu va mai trebui să văd oamenii la care ţin cum mor.

Faţa ei se umbri de o furie subită.

— Înseamnă că mă urăşti, spuse el. Îmi pare rău.

Sheeka îşi ridică mâna.

— Urăsc ceea ce reprezinţi. Urăsc motivul pentru care ai fost conceput. Dar pe tine?

Făcu o pauză înainte de a continua, iar el umplu acea tăcere scurtă cu o mie de comentarii dureroase. Pe tine te urăsc cel mai mult...

Dar ceea ce adăugă ea era o replică la care nu s-ar fi aşteptat niciodată.

— Pe tine te compătimesc, Jangotat, spuse ea.

Era chiar o compasiune reală în vocea ei. Iar el se uită spre ea neştiind ce să creadă, neputând să îi priceapă exact cuvintele.

O zi mai târziu Sheeka împreună cu Fratele Fate îl scoaseră din grotă. Aici era o comunitate simplă, deşii cu ce se ocupau nu era sigur deloc. Medicamente, probabil? Păreau să aibă ciuperci pentru orice ocazie: unele erau suficient de rezistente să facă din ele piele pentru încălţăminte; altele erau comestibile într-o varietate de gusturi şi texturi. Fratele Fate evidenţiase deja câteva specii medicinale. Ciupercile din peşteră erau deci activitatea centrală a satului. Dar acesta era tot ce se ascundea în acest loc? Sesiza încă ceva.

— De ce locuiţi aici? îl întrebă Jangotat pe Fratele Fate.

— Toată lumea are nevoie de un muşuroi, răspunse X'Ting.

— Dar... am auzit că X'Ting nu se prea amestecă împreună cu străinii.

— Nu, aprobă Fratele Fate. Ciudat, nu? G'Mai Duris este Regent, dar rasa X'Ting este tratată ca fiind cea mai de jos speţă.

— Străinii v-au adus în această situaţie, iar voi îi ajutaţi?

X'Ting dădu din umeri indiferent.

— Strămoşii mei au fost vindecători în muşuroi. Adu-ne orice rană şi vom dori să o vindecăm. Este instinctul nostru şi nu avem limite. Cinci sute de ani de istorie nu pot schimba un milion de ani de evoluţie.

Jangotat insistă, nevenindu-i să creadă.

— Vă ajutaţi opresorii?

Fratele Fate zâmbi.

— Nimeni de aici nu m-a asuprit vreodată. Mulţi dintre cei de aici fug de Cestus Cybernetics, fug de oraşe, în căutarea unui trai mai bun. Cu ce sunt ei diferiţi faţă de X'Ting?

Dacă aceasta era atitudinea adevărată a Fratelui Fate, atunci mai exista speranţă pentru această planetă. Medicamentele şi tratamentele X'Ting erau ele însele o mină de mirodenii cu potenţial.

Avea atâtea de văzut aici, atât de multe care nu se potriveau perfect cu modul său de a privi lumea. Erau mulţi copii în această comunitate, astfel că era evident că orice ar fi fost satul, în nici un caz nu era doar o enclavă medicală sterilă. Deloc.

— Trebuie să iau legătura cu oamenii mei, o anunţă pe Sheeka în prima zi când fu în stare să umble pe afară.

Mai exact, ea şi Fratele Fate umblau, în timp ce el şchiopăta între ei. Copiii alergau printre picioarele lor, râzând la el, conştienţi totuşi că era un străin, dar neînţelegând probabil cum trebuie semnificaţia termenului străin.

— Nu pot să îmi asum riscul ca vreun mesaj să fie interceptat, i-a răspuns ea. Dar am să mă gândesc totuşi la ceva.

Deşii rănile i se vindecau cu o viteză anormală, nerăbdarea lui Jangotat se accentua. Nu îi era locul aici. Nu aici în munţi, unde aerul era curat şi limpede, iar panorama delicios de frumoasă.

Nu aici îi era locul, deşii copiii vitregi pe care îi creştea Sheeka, Tonote, Tari şi Mithail, îl întrebau o sumedenie de lucruri despre lumea de dincolo de Cestus: Pe ce alte planete ai mai fost? Cum arată Cancelarul? Ai văzut vreodată o cursă de ataşe? Îşi dădu seama că îi plăcea teribil să le răspundă.

Aici nu era lumea lui, deşii la două zile după ce a

ajuns se înzdrăvenise suficient cât să poată fi dus de Sheeka în căminul ei rotund, curat şi cu acoperiş de paie.

Acolo, în casa pe care iubitul ei mort, Yander, o construise pentru familia lor, văzu încă o parte din formidabilul pilot care îi salvase viaţa din grote. Cunoscu o gospodină cu şorţ care ţinea o casă plină de copii fericiţi. Pregăti binedispusă pâine, legume şi ciuperci ciudate, cu gust de peşte. Jangotat adora fripturile şi tocanele proaspete – dar trebuia să admită că stomacul său mormăia satisfăcut de la ciupercile săţioase şi pline de savoare.

Se interesă de conţinutul ciupercilor, iar micul Mithail se grăbi să răspundă:

— Călăuzele ne spun că...

Zâmbetul estompat îl avertiză pe copil să tacă din gură, iar Jangotat observă că discuţia s-a schimbat discret, dar rapid spre alte subiecte, fiind atras să povestească despre bătălii şi campanii purtate în lumi îndepărtate. Era amuzat să vadă cum imaginaţia copilăriei transforma oboseala extenuantă şi teroarea continuă în romantism şi incitare.

Chicoti, apoi îşi pierdu veselia, întrebându-se dacă nu cumva ar fi răspuns şi el la fel, în condiţiile în care trăia aceeaşi viaţă şi primea aceiaşi stimuli.

Stând la masă, cu gura plină de pâine caldă, văzu tovărăşia de care erau capabili copiii. Nu prea diferită de cea a fraţilor săi. Nu chiar toate glumele, ghionturile, farsele sau jocurile pe care le făceau clonele aveau legătură cu arta uciderii.

Doar nouăzeci şi cinci la sută.

Aici, lumea era preocupată de fermă, de recoltă, de capcane şi de prădători. Întreaga comunitate părea să fie fascinată de modul în care îşi duceau traiul. Intensitatea muncii era sprijinită de veselie, lucru pe care putea şi el să îl aprecieze.

Se întrebă... ce s-ar fi ales de el dacă ar fi trăit aici?

Iar gândul era atât de brutal, atât de dureros, încât

pentru o clipă se opri din mestecat, cu privirea pierdută undeva pe perete, gânduri necunoscute până acum desfăşurându-i-se în minte.

Se întoarse şi se uită cu atenţie la masă şi văzu că Sheeka îl pusese să şadă acolo unde ar fi stat fostul ei bărbat, iar aceştia puteau să fie chiar copiii lui. Ceva ca un val de tristeţe îl cotropi, neîndoielnic consecinţa realităţii...

Aici nu era lumea lui...

Jangotat dormea când Sheeka intră în infirmeria amenajată în grotă, iar pentru aceasta ea îi mulţumi în gând. Chiar ajutat de ciupercile tămăduitoare, trupul lui suferise răni teribile, având nevoie de supraveghere constantă şi îngrijire pentru a preveni infecţiile să se dezvolte.

Discută în tăcere cu Fratele Fate, care o asigură că totul va fi bine.

Sheeka ieşi din camera Fratelui Fate şi se duse în zona dormitorului, privindu-l pe Jangotat. Dormea întins pe spate, aşa cum dormise odată şi Jango. Pieptul musculos i se ridica şi cobora încet, scoţând aceleaşi zgomote pe care şi Jango le scotea în somn. Cu ele Sheeka se obişnuise atunci. Zgomote care, în vremuri foarte îndepărtate, ea sperase prosteşte că îi vor acompania somnul ei în fiecare zi din viaţa ei.

Îşi închise ochii, încercând să nu se gândească la câte îi veneau de-a valma în minte. Încă o şansă, se gândi ea. Doar ştii ce a fost Jango. Doar ştii senzaţia pe care o aveai cât ai fost cu el. Nu ai mai crezut posibil ca o asemenea dragoste să mai învie vreodată.

Cel mai devastator bărbat pe care ea îl cunoscuse vreodată. Să fie aceasta o insultă la adresa memoriei bărbatului ei decedat? Yander fusese bun, cuviincios şi...

Şi nicicum Jango Fett. Iar acum, aici era Jangotat...

Încă o şansă.

— Nu, şopti ea.

Ar fi greşit. Ar fi egoist din partea ei.

Ar fi uman.

Ziua următoare el s-a simţit în putere pentru o plimbare pe dealuri şi i-a însoţit pe grăsunelul Tari şi micuţa roşcată Tonote să verifice capcanele puse pentru chitlik sus în grotele împădurite de deasupra fermei de ciuperci. Glandele mamare ale marsupialului cu dungi portocalii produceau o substanţă brânzoasă numită kista care îi ajuta pe străini să îşi întărească sistemul imunitar afectat de toxinele şi microorganismele din solul planetei Cestus.

Copiii i-au cântat un cântec pe care îl mai auzise:

„Unu, unu, un chitlik zăcea la soare.
Doi, doi, kista de chitlik fierbe-n ibric.
Trei, trei, lasă-ne şi nouă un pic...
Patru, patru, dacă-l prindem oare-l doare?
Cinci, cinci, cursa tre' să nu-l omoare.
Şase, şase...”

Aşadar, copiii contribuiau în comunitate prin capturarea şi „mulgerea” creaturilor de substanţa kista, apoi dându-le drumul – în mod normal fără să le producă vreun rău.

Cursa tre' să nu-i omoare.

Văzuse doar puţine animale moarte de la sosirea pe planetă. Nici blănuri, nici carne. Se hrănise doar cu specialităţile îndestulătoare gătite din ciupercile cărnoase. Aceşti oameni „vânau” fără să producă vreun rău.

Cine erau ei şi cum evoluaseră în acest fel?

Jangotat i-a privit pe copii cum verificau capcanele cu pereţi subţiri. Marsupialii chitlik şuierau din spatele barierei, dar s-au zbătut mai puţin decât se aştepta atunci când i-au muls, de parcă se jucau doar cu cei care îi ţineau captivi. Creaturile păreau să înţeleagă perfect că oamenii nu le doreau şi nu le făceau rău. Mai târziu, i-a ajutat pe copii să proiecteze capcane şi curse pe baza pregătirii sale de comando – deşii a trebuit să le ajusteze pentru a se asigura că chitlik erau prinşi în viaţă.

S-a întins cât era de lung pe iarbă, uitându-se la soare şi bucurându-se de simplitatea traiului din această comunitate. Cât de curând avea să se întoarcă în luptă, dar deocamdată cel mai important lucru era capturarea unor creaturi mici, blănoase, care le ofereau localnicilor antitoxinele pentru alimentaţie, dar şi un surplus care să suplimenteze comerţul cu ciuperci.

Copiii s-au arătat fascinaţi de degetele sale îndemânatice, iar el i-a amuzat cu priceperea pe care o dobândise în propria sa „copilărie”: manevrarea cuţitului, desfacerea legăturilor de frânghie, urmărirea invizibilă, citirea semnelor, zeci de alte trucuri pe care le învăţase aşa cum alţi copii învaţă să numere prin jocuri şi să sară coarda.

Deşii ochii îi râdeau veseli când au coborât împreună de pe dealuri, inima lui Jangotat era grea. Iar în aceeaşi noapte, la masa comună... atât de asemănătoare şi totuşi atât de diferită de mesele comune pe care le servea împreună cu fraţii săi pe Kamino, s-a gândit...

Aici nu este lumea mea.

Iar mai apoi: Dar ar fi putut fi.

62

După felul cum gândea Obi-Wan Kenobi, ceea ce s-a putut face s-a făcut. Fiecare greşeală pe care au avut posibilitatea să o anticipeze au corectat-o la timp. De această dată, doar o fracţiune dintre recruţii care au supravieţuit au cunoscut exact unde se afla tabăra centrală. Cei patruzeci şi opt de supravieţuitori au fost împărţiţi în celule de câte cinci sau şase, în care doar ei îşi cunoşteau numele. Fermele şi minele îndepărtate au suferit un val de arestări. Cei mai mulţi dintre cei care fuseseră neghiobi încât să se laude prin taverne cu aventurile lor recente zăceau acum prin puşcării – sau

fuseseră măcelăriţi încercând să scape.

Cei capturaţi în mine de droizii JEKY nu ştiau prea multe despre operaţiunile lor, dar împreună cu înregistrarea holografică se putea construi un caz convingător care să arate perfidia celor doi Jedi, probabil suficient cât să inducă şi altor planete ideea de a părăsi Republica.

În ultimele zile, Obi-Wan şi Kit şi-au aşezat tabăra într-o mină de tricupru abandonată, care avea intrarea ascunsă de o stâncă, făcând-o invizibilă pentru patrulele aeropurtate sau pentru sateliţii de supraveghere. O mină neştiută de nici unul dintre recruţii capturaţi. Şi lipsită de pânzele păianjenilor de grotă, având în schimb multiple ieşiri care puteau fi folosite practic instantaneu. Obi-Wan era decis să nu mai accepte ca măcelul acela să se repete. Nu îşi puteau permite încă o astfel de catastrofă.

Patruşpa se apropie de general.

— Jangotat este încă dat dispărut, îl anunţă el.

Skot Onnson, recrutul lor cel tânăr, fusese adus legat la ochi la noua localizare, iar acum stătea într-o poziţie pe care el o considera de drepţi.

— Unii dintre oamenii noştri au încercat să îl scoată, raportă el. Lor le-am găsit trupurile, dar...

— Deci nu ştii sigur ce s-a întâmplat cu el, îl întrerupse Obi-Wan.

— Nu, General Kenobi.

Obi-Wan s-a aşezat sprijinit în mâini, încercând să găsească un sens informaţiilor pe care le primise.

— Este posibil să fi fost trădaţi, sugeră el încet.

Tăcerea se lăsase în grotă. Apoi Treijdo vorbi:

— Sugeraţi că Jangotat şi-a încălcat Codul?

Întrebase cu aerul unuia care fusese anunţat că pe toate planetele gravitatea a încetat să mai acţioneze.

Cepatru îl privi pe Obi-Wan cu o faţă pe care se citea furia.

— Aşa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată.

Obi-Wan era şi el înfuriat că lăsase o astfel de

speculaţie să i se înfiripe în minte. Militarii erau loiali atât cât puteau să fie muritorii. Cepatru considerase pe drept insinuarea ca fiind o ofensă.

— Nu vreau să vă insult pe nici unul. Stabilesc doar un fapt: Jangotat s-a comportat ciudat înainte de atac.

Kit Fisto alese acest moment pentru a vorbi.

— Eu cred că a fost ucis. Un proiectil de energie i-a ars echipamentul portabil de comunicaţii. Tone de pietre au fost dislocate. Se poate să fi fost îngropat sub ele.

Încă o pauză. Clonele militare nu acceptau nici această idee, dar li se părea totuşi mai plauzibilă decât cealaltă alternativă.

— Mai există o posibilitate. Nu am reuşit să o contactăm pe Sheeka Tuli prin radio. Este posibil să fi rămas cu ea... au fost văzuţi împreună.

Kit bătu din palme.

— Suficient. De acum securitatea acestui loc va fi atât de întărită încât nici apa să nu curgă pe aici. Nici un mesaj nu mai pleacă din această tabără. Aşa ceva nu trebuie să se mai întâmple.

— Am înţeles, domnule.

— În acest caz vom trece la etapa a treia, concluzionă aspru Obi-Wan. Sabotaj intensificat. Kit?

Kit examină holograma care plutea în faţa lui, apoi vorbi.

— Ar putea fi posibil să determinăm punctele cele mai critice ale sistemului de fabricaţie şi distribuţie, să suspendăm sau să încetinim producţia fără a produce distrugeri fizice fabricii în sine.

— Iar această selecţie este importantă din motiv că...?

— Cestus nu poate supravieţui fără o modalitate de a face bani. Dacă distrugem productivitatea altfel decât temporar, vom ucide mii de locuitori.

— Deci?

— Deci am un plan...

63

Strict vorbind, aşezările ridicate pe o mie de kilometri pătraţi împrejurul complexului industrial Clandes nu formau un oraş în sine. Puteau fi considerate mai degrabă o colecţie ca o explozie de stele formată din diverse clădiri de producţie, aşezate la trei sute de kilometri sud de ChikatLik şi la doar şaptezeci şi cinci de kilometri sud-est de Munţii Dashta. Cele douăzeci şi patru de niveluri subterane ale complexului Clandes era aglomerat de barăcile angajaţilor şi de structurile care sprijineau pieţele, cantinele, corpurile de serviciu pentru personal şi agenţii de transport care le deserveau. O mare parte din complex se construise pe baza unui fost muşuroi săpat în această locaţie. Demult, înainte de molime.

Odată cu plecarea supravieţuitorilor X'Ting, o duzină de specii de străini s-au mutat înăuntru. Cu timpul s-au ridicat barăci, s-au construit sistemele care deserveau aceste dormitoare, s-au dezvoltat căile de transport, au apărut alte locuri de muncă. În final, ceea ce se dezvoltase aici domina cu mult toate celelalte aşezări de minerit şi ferme, devenind o entitate proprie.

Dar inima locului era complexul de producţie care susţinea încă mai bine de şaizeci la sută din economia de pe Cestus. Iar în acest caz foarte special, avea şi o altă responsabilitate: droizii JEKY.

Obi-Wan şi anarhiştii lui şi-au petrecut o noapte întreagă şi obositoare analizând diversele rute care intrau şi ieşeau din Clandes, tot schimbul care se făcea înăuntru şi toate resursele pe care le controla... Şi care îl controlau. Le-au trebuit ore întregi ca să găsească o singură linie care părea cea mai critică.

Zi de zi milioane de litri de apă erau folosiţi pentru agricultură şi pentru toate activităţile mecanizate, pentru

băut şi pentru recreere. Apa de pe planeta Cestus era perfectă pentru formele de viaţă aborigene, dar microorganismele pe care le conţinea erau mortale pentru străini şi necesita procesare completă chiar pentru uz industrial, darămite pentru consum. În timp ce apa folosită în capitala ChikatLik era pompată din gheţarii din nord, apa în complexul Clandes era trasă prin ţevi din două surse: pârâurile topite de pe Munţii Dashta şi stratul acvifer din Clandes, o formaţiune geologică din straturile adânci de rocă şi nisip care conţinea apă sub presiune suficientă încât să poată fi trasă la suprafaţă cu minim de efort.

Centrul nervos era localizat în oraş, în staţia principală de procesare a apei pentru consum din stratul acvifer. Dacă putea fi distrusă, staţia trebuia să fie reparată altfel în doar câteva zile rezidenţii din Clandes şi-ar fi băut propria transpiraţie. Această distrugere ar fi produs o schimbare serioasă a priorităţilor cât timp staţia de procesare era reparată şi încă o dată cele Cinci Familii puteau fi constrânse să revină la masa tratativelor.

Obi-Wan analiză problema din toate unghiurile. Dintr-o duzină de posibilităţi, era probabil cea mai bună. Exista şi un avantaj adiţional: oricine plănuise contraatacul împotriva Vântului Deşertului autorizase în mod clar folosirea forţei mortale. Să fi fost vorba de Regentul Duris? Trebuia să presupună că aşa era şi, de asemenea, că ea se aştepta la o creştere a conflictului până la un nivel similar de forţă letală. Atacarea staţiei de procesare aşezată pe stratul acvifer, pe de altă parte, era mai indirect şi respecta viaţa – genul de atac pe care nu l-ar executa un inamic disperat cu resurse limitate. Şi deci mai puţin uşor de anticipat.

Obi-Wan avea, de asemenea, şi alte griji: trecuseră patru zile de când nava sa fusese atacată şi doborâtă din cer, iar împreună cu ea singurul lor echipament de comunicaţii la distanţă lungă. Patru zile de când ultimul mesaj fusese trimis Cancelarului Suprem şi Consiliului

Jedi. Curând, Coruscant va presupune pe drept cuvânt că misiunea a dat greş. Acest lucru însemna un bombardament naval. Iar bombardamentul aducea cu el dezastrul.

Clandes atrăsese comercianţi de toate genurile, de la barje de transport interstelare la caravane aborigene care traversau deşertul în timpul nopţii căutând să ajungă la porţile şi platformele de aterizare din Clandes.

În acea zi, gărzile de la porţi au studiat afluxul cu mai multă atenţie decât în mod obişnuit. Deşii gărzile trebuiau să se aştepte la asalturi suplimentare, puteau să facă prea puţin pentru a le preîntâmpina.

Atacul a trebuit condus în două locuri diferite şi cu două intenţii diferite. Locurile: staţia de pompare de la baza Munţilor Dashta şi staţia de purificare a apei din oraş. Distrugerea ambelor obiective simultan ar produce confuzie în rândul forţelor de securitate, permiţându-le oamenilor să se retragă fără să fie interceptaţi. Dacă încercarea de a sabota staţiile de apă ar da greş, forţele care constituiau Vântul Deşertului trebuiau să planteze balize de ghidare pentru bombardamentul inevitabil. Cu o astfel de ghidare direct pe ţintă, chiar dacă dezastrul ar fi lovit măcar victimele bombelor s-ar fi limitat la zeci şi nu la mii.

Aşa că în timp ce Obi-Wan Kenobi cu jumătate din forţe intra în oraş sub diverse deghizări, Kit şi cu ceilalţi se apropiau de staţia de pompare dinspre munţi, aterizând la cinci kilometri depărtare, apoi strecurându-se printr-un teren accidentat pentru a se apropia nevăzuţi de obiectiv.

— Alarme? întrebă serios Cepatru.

Kit îşi examină ecranul plat pe care îl ţinea în palmă. Prezenta schiţa staţiei fizice, plus imagini mişcătoare care reprezentau zonele ocupate de forţele de securitate împrejurul staţiei.

— Sunt la locul lor, aşa cum erau acum o săptămână.

— M-ar surprinde dacă nu au fost îmbunătăţite, spuse Cepatru.

— Deci va trebui să aşteptăm.

Dar nu mult timp. Se simţea expus aici. De când lucrurile începuseră să se înrăutăţească, avea sentimentul ciudat că fiecare mişcare pe care o făcea era anticipată. Kit ura să recunoască, dar el şi Obi-Wan rămăseseră fără idei. Prima oară când aveau să repete o acţiune, erau cu toţii morţi ca şi speranţele pentru o rezolvare diplomatică.

Sincronizarea era totul. Obi-Wan s-a amestecat în caravana pe care Thak Val Zsing o aranjase pentru ei, aducând o sumedenie de marfă de lux în piaţa deschisă sub un cort la suprafaţa complexului Clandes.

Transportau o duzină de feluri de ciuperci tăiate şi uscate, parfumuri şi jucării, mirodenii rare scoase din grotele deşertului, uleiuri aromate pentru baie şi dormitor, sculpturi din oasele pietrificate ale unor creaturi care umblaseră prin deşerturile de pe Cestus în vremurile când solul era fertil şi umed.

Paznicul bărbos cu pielea palidă examină ofertele şi râse.

— Nu prea mai avem piaţă pentru prostiile acestea în ziua de azi. Toată lumea a intrat în alertă acum. Aţi face mai bine să vă duceţi, să veniţi poate altă dată.

Ce idee ridicolă. Gărzile ştiau că oamenii veniseră cu caravana cale de sute de kilometri prin deşert pentru a ajunge la poarta oraşului de la suprafaţă. Nu mai aveau apă, nici hrană, şi le-ar fi plăcut să se odihnească şi ei sub un acoperiş. Obi-Wan se întrebă dacă paznicul era slab la minte aşa cum era uşor de mituit? Merita să încerce un pic de...

Dar înainte de a-şi implementa controlul mental, Resta păşii în faţă.

— Scuzaţ’, vorbi ea cu tonul stricat. ’Nainte să ne ducem, să târguim altă parte, vrem arătăm ţie ’ntâi. Tu, io, mai făcut negoţ.

Şi cu mâinile secundare Resta îşi ridică poalele robei pentru a arăta o serie de benzi de cupru prinse la cingătoare, fiecare reprezentând câte o călătorie în Clandes. Cingătoarea era plină de aceste dovezi.

— Noi facem credit, tu faci credit. Târg mai bun ’ntre fârtaţi. Ia zi?

Paznicul îi privi pe amândoi. Una dintre sprâncenele sale stufoase se ridică odată cu mâna întinsă. Resta aşeză un săculeţ zornăitor în palma întinsă şi paznicul se uită înăuntru. Un zâmbet i se deschise larg în barba blondă nearanjată şi se dădu la o parte.

Caravana intră în oraş şi Obi-Wan se bucură imediat că îşi deghizase figura şi silueta: un droid-sondă îi scană pe fiecare, verificând imaginile cu informaţiile din baza de date computerizată a sistemului de securitate. Aici era intrarea în piaţa de la nivelul suprafeţei, unde întreaga zonă era plină de tarabe pe care se vindeau mii de mărfuri diferite acelor rezidenţi care se aventurau în furtună în căutare de chilipiruri şi lucruri exotice.

După o jumătate de oră în care îşi ajută tovarăşii să îşi ridice propria tejghea, Obi-Wan se prefăcu că sortează sculpturile până când Resta îi dădu semnalul şi fu forţat să acorde mai multă atenţie unui cumpărător, un glymphid gălbui al cărui cap lung şi îngust se potrivea perfect cu corpul slăbănog.

— Ai un bantha sculptat? întrebă glymphidul. Îmi este dor de casă.

Acestea erau cuvintele care ţineau loc de parolă şi după o scurtă târguire Obi-Wan îi vându un baston sculptat.

— Este perfect, se bucură creatura de pe Ploo II. Aş putea fi tentat să mai iau din marfa aceasta. Lucru la comandă. Te interesează?

Obi-Wan aprobă din cap.

Glymphidul se întoarse şi îi conduse pe Obi-Wan şi pe Resta spre domul din duracretă care marca intrarea în oraşul subteran. Paznicul le acordă prea puţină atenţie,

iar ei coborâră cu un tub turbolift în inima complexului Clandes.

Obi-Wan se aşteptase ca oraşul Clandes să semene cu capitala. Avea şi nu avea dreptate. La ChikatLik muşuroiul îşi făcuse casă într-o cavernă creată prin eroziunea naturală a apei. Aici, pereţii erau lustruiţi şi se îmbinau perfect cu sticla, ceea ce însemna că întreaga cavernă se formase printr-un fel de activitate vulcanică subterană: se mutaseră aici după un milion de ani de când se răcise bula. Noii proprietari din alte lumi construiseră peste arhitectura X'Ting.

Resta nu vorbi de când intraseră, dar acum şoptea în barbă:

— Vezi clădirea joasă din piatră din spatele turnului?

Obi-Wan aprobă.

— Acolo centrala de energie. Tăiat ferma mea să vândă energie unui loc al ălor Cinci Neamuri. Vezi clădirea de după?

O construcţie paralelipipedică maronie cu trei etaje. Staţia de purificare.

— Acolo te duci tu. Resta nu merge încolo, 'ţălegi?

Obi-Wan aprobă din nou.

— Îţi mulţumesc pentru tot.

Resta pufni, furia înroşindu-i faţa şi deschizându-i voleturile din gât. Gesticulă nervos spre trecători.

— Crezi Resta riscă viaţa pentru tine? scuipă ea în pământ. Resta nu pasă de viaţa ei. Ai ei sunt gata duşi. Vreau doar să iau cu Resta cât pot mai mulţi.

Şi fără să dea mâna cu Obi-Wan sau vreun alt semn, femeia cu carapacea aurie se răsuci pe călcâie şi plecă înapoi.

Oraşul colcăia ca un cuib de prigi de mare. Cam o treime din cetăţeni purtau uniforme colorate în portocaliu şi auriu. Obi-Wan ştia că acestea erau culorile corporative ale fabricii şi deveni foarte serios când îşi dădu seama de distrugerile pe care se pregătea să le facă.

Străzile fuseseră construite de-a lungul structurii originale a muşuroiului, cu precizia matematică a unui labirint creat de calculatoare. Iată deci de ce îi venea uşor lui Obi-Wan să îşi găsească drumul prin labirintul codificat cu diverse culori până când ajunse trei etaje mai jos la marginea construcţiei maronii cu trei niveluri.

Se trase pe o alee, examinând clădirea din lateral. Văzuse planurile, dar de câte ori avea ocazia se încredea în proprii ochi. Trei niveluri. Conform informaţiilor obţinute al treilea etaj adăpostea punctul vital de comandă, aşa că într-acolo se îndreptă.

Obi-Wan pluti în umbra peretelui, căţărându-se doar pe cele mai mici denivelări, folosindu-şi sensibilitatea pentru a-şi ţine echilibrul pe vârfuri, acolo unde o reptilă s-ar fi prăbuşit în gol. Ajuns la fereastră, se uită în stradă. Aleea era strâmtă şi nu putea să fie observat decât dacă o persoană s-ar fi uitat direct spre el, situaţie pe care ar fi preferat să o evite. Până aici, toate bune. Încuietoarea nu era prea uşor de desfăcut. Era complicată şi dincolo de priceperea lui de a o descuia. Alarma de securitate? Pipăi de-a lungul marginii, încercând să simtă prezenţa vreunui câmp protector de energie. Da. Putu să simtă conductivitatea în circuite, dar curentul nu pulsa cu nici o intensitate. Deci circuitul de alarmă exista, dar nu era activat în timpul zilei, atunci când staţia de purificare probabil colcăia de paznici.

Obi-Wan îşi activă sabia de lumină şi făcu o gaură prin încuietoare şi fereastră. Când scânteile se potoliră şi fereastra se răci, întinse mâna prin gaură şi o deschise.

Se strecură prin fereastră şi iată-l înăuntru. Camera era goală, dar nu pentru mult timp – uşa se deschise larg.

Se repezi prin cameră şi se ascunse înainte ca uşa să se deschidă. Un om intră înăuntru şi Obi-Wan îl lăsă inconştient înainte ca el să îşi dea seama de vreo ameninţare. Victima purta o uniformă fără glugă, ceea ce i-ar fi expus faţa lui Obi-Wan. Tot ce putea să spere era

ca în clădire să fie destui angajaţi astfel încât să nu fie depistat imediat.

Puţini trebuiau să moară în acea zi, aşa că trebuia să spere. Misiunea lor originală se dusese de râpă. Din fericire, lucrurile începeau să îşi revină pe făgaşul normal...

Păşii afară, în camera de comandă, scanând locul rapid. Mai mică decât şi-ar fi imaginat, cu pereţii plini cu maşini de calcul şi instrumente de măsură. Această parte a procesului de purificare era destul de simplă încât să fie nevoie doar de unul, maxim doi angajaţi şi probabil, deocamdată probabil, că deja îşi scosese din funcţie opoziţia.

Apoi optimismul îi pieri. Acolo, în mijlocul camerei, zări clepsidra aurie, înşelător de frumoasă, a unui droid JEKY.

Obi-Wan gemu. Orice fraier şi-ar fi dat seama că Cestus îşi folosea în continuare propriii droizi de securitate. Cu toate acestea, speranţa este o dependenţă teribilă pentru a fi depăşită. Altă cale însă nu mai avea acum. Timpul era limitat şi era foarte posibil ca tovarăşii săi să îşi vândă deja pielea scump.

Forma strălucitoare, elegantă, ar părea atât de inocentă cuiva care nu a văzut niciodată un droid în acţiune. Se apropie tiptil. Ce să facă? Odată ce îl recunoştea ca fiind un intrus avea doar câteva clipe să acţioneze. Probabilitatea îi spunea că era deja prea târziu. Îl pândea dezastrul dacă JEKY ar fi dat alarma. Doar un idiot s-ar fi bucurat de perspectiva unui duel simultan cu droidul şi gărzile.

Care era perimetrul de alarmă al droidului JEKY? Fu surprins să vadă că în nici un caz camera în sine, apoi îşi dădu seama că era posibil pentru muncitorii de la întreţinere să intre în cameră atâta timp cât păstrau o anumită distanţă, se comportau într-un mod prestabilit sau purtau un fel de identificare electronică. Oare JEKY se activa la sunet? La proximitate? Era cumva chiar în

acest moment scanat pentru codurile de securitate cusute în legitimaţii sau ţesătura uniformei? Existau cumva anumite cuvinte pe care trebuia să le rostească pentru a dezarma mecanismul?

De două lucruri era sigur. Primul, nu avea acele cuvinte. Al doilea, dacă încerca să ajungă la panouri droidul ar fi atacat.

Ce să facă?

Înfruntase droizii JEKY în grote şi nu avea nici cea mai mică dorinţă pentru încă o confruntare.

Viteză. Avea nevoie de viteză. Punând în joc totul, Obi-Wan Kenobi îşi scoase sabia de lumină şi o aduse la viaţă. Izbi cu ea violent în panourile de control în acelaşi timp în care se aruncă direct asupra droidului.

Atenţia lui JEKY se împărţi între ordinele de a proteja echipamentul şi acelea de a reţine atacatorul. Tentaculele se extinseră rapid din părţile laterale, sărind spre sabia de lumină şi poate că ar fi apucat-o dacă lama de energie nu i-ar fi secţionat două dintre braţe.

Sabia de lumină mai lovi un panou şi droidul şuieră ca şi cum era viu. Lama de energie tăie brutal prin instrumente. Valuri de cabluri săriră în afară şi scânteile ţâşniră ca o ploaie din metalul ars; secvenţa de închidere se porni automat. JEKY păru să îşi dea seama că fusese păcălit în a-şi împărţi atenţia în două locuri şi se concentră total asupra lui Obi-Wan.

Obi-Wan avea nevoie de sabie în acel moment, dar văzu cu stupoare că se încurcase în încrengătura cablajului din panou. Nu mai avea nici o secundă să stea pe gânduri – JEKY se apropia prea repede. Luând o decizie rapidă alergă spre biodroid, scoţându-şi biciul de lumină de la brâu. Biodroidul îl apucă, strângându-l cu braţele de picioare.

Durere. Braţele de metal transmiteau energie. Părul lui Obi-Wan i se ridică în flăcări de pe ţeastă şi se luptă cu şocul pe măsură ce încărcătura ameninţa să îi oprească sistemul nervos şi să îi paralizeze diafragma.

Droidul îl trase mai aproape, încercând o scanare a retinei, dar Obi-Wan activă biciul de lumină şi coarda de energie porni ciudat sub un unghi, retezând un sfert de braţe într-o clipă. Obi-Wan îşi duse mâinile la ochi pentru a-i proteja de scânteile care îi săreau în faţă. Auzi, dar nu văzu, braţele mecanice căzând pe podea, retezate de împletitura de energie. Dar acum îşi pierduse ambele unelte.

Droidul părea să înţeleagă că şi el fusese rănit, deplasându-se înapoi un pas. Obi-Wan mai luă o decizie rapidă şi se aruncă înainte, convins fiind că mecanismul era puţin pregătit să facă faţă unei mişcări agresive frontale. Maşinăria groazei încercă să răspundă, dar de această dată cu o pauză substanţială în timpul de răspuns. Cioturile zvâcniră când JEKY încercă să îl lovească cu fantomele braţelor amputate, dar braţul rămas întreg îl plesni peste faţă, tăind pielea şi producându-i un şoc de durere în urma arsurii – dar Obi-Wan era deja la foarte mică distanţă.

Vederea îi era tulbure, dar Forţa rămăsese puternică în Obi-Wan. Putea să simtă locul în care lovise biciul de lumină, slăbindu-i carcasa strălucitoare a lui JEKY. Acolo. Obi-Wan închise ochii care îl trădau, inspiră, descoperindu-şi în el însuşi starea în care nu mai avea nici teamă, nici îndoială. Concentrându-se acolo, fiecare muşchi al mâinii se coordona perfect în lovitură, accelerând rapid şi izbind cu un transfer perfect de forţă către suprafaţa deja avariată. Auzi zgomotul metalului rupt şi îşi îndoi mâna, lovind încă o dată şi încă o dată cu cotul în acelaşi punct. Droidul rănit se răsturnă pe spate, în mijlocul scânteilor care ţâşneau în jurul lor.

Nu ştia de câte ori îl lovise, doar că atunci când s-a ridicat de deasupra lui, JEKY zăcea doborât pe o parte. Obi-Wan stătu în picioare, simţindu-se şi el slăbit. Se uită spre droid cu un fel de respect. Fusese nevoie de două arme de energie şi de o luptă bestială corp-la-carcasă pentru a opri lucrul acela. Inima îi bătea puternic în

piept, dar se concentră şi îşi continuă treaba pe care o începuse.

Obi-Wan trebuia doar să planteze explozibilii şi totul era gata. Dacă însă erau dezarmaţi înainte să explodeze, spera că măcar ceilalţi din Vântul Deşertului să fi plantat deja balizele de ghidaj pentru un bombardament care să distrugă staţia de purificare.

Obi-Wan îşi ridică sabia de lumină, apoi biciul de lumină. Îl activă pe cel de-al doilea; împletitura subţire şi luminiscentă scoase câteva flame apoi muri. Celula de energie se epuizase şi trebui să îl arunce cu regret. Dispozitivul îşi servise maestrul cu devotament, Dar acum avea alte griji. Nu mai avea timp pentru jucării.

64

Douăzeci şi cinci de kilometri mai departe, Kit Fisto s-a adăpostit în umbra staţiei de pompare, aşteptând lângă zidurile rectangulare văruite în alb. Razele de securitate măturau zona o dată la douăzeci de secunde, invizibile, detectabile doar cu un aparat performant – sau cu o sensibilitate profundă a Forţei. Şi-a condus oamenii prin reţeaua de energie pas cu pas, până când au ajuns cu toţii în umbra zidurilor staţiei.

— Trebuie să vă las acum. Dacă reuşiţi să decuplaţi sursa de alimentare, croiţi-vă drum înăuntru.

— Dar tu? întrebă Thak Val Zsing.

— Ne întâlnim acolo, îi răspunse.

Kit se uită înăuntrul unui canal de scurgere din duracretă, săpat în afara zidurilor. Fără vreun alt cuvânt sări şi alunecă pe peretele dur şi înclinat până pe fundul canalului. Reuşise să îşi încetinească alunecarea, dar ştia că nu va putea să iasă din canal urcând înapoi pe perete. Dacă planul dădea greş, s-ar fi găsit într-un impas teribil.

Conform informaţiilor obţinute, apa de la barajul

Dashta era pompată prin canal în curenţi la fiecare oră. Altă cale nu avea pe aici, aşa că se pregăti. Auzi zgomotul înainte să îl vadă, un val uriaş de apă care scutură peretele de duracretă şi mătură după un colţ ca un zid furios. Kit se îndoi ca o minge înainte să îl lovească şi pe el, lăsându-se târât de-a lungul canalului până la gura căderii. În câteva momente înota prin curentul de apă ca şi cum nu ar fi părăsit niciodată Glee Anselm. Bang. Valul îl izbi pe Kit în perete, dar el se relaxă cu Forţa, călărindu-l, simţindu-i presiunea şi intensitatea curentului furios. Un grătar în faţă, bare de metal împletite împreună pentru a forma găuri doar cât pumnul. Sabia de lumină a lui Kit prinse viaţă, tulburând apa cu nori de bule de gaz energetic. O tăiere circulară, şi barele se desfăcură, iar el izbi cu capul în secţiunea tăiată dând-o la o parte. Se strecură ca un ţipar prin gaură, se împinse cu picioarele într-un alt perete şi ajunse într-un canal şi mai strâmt în care presiunea apei crescu viteza şi intensitatea curentului.

Drept înainte apa trecea printr-o rază care fulgera continuu, fierbând apa pentru câteva secunde înainte de a o transfera într-un alt sistem de ţevi.

Raza îi juli pielea şi nervii lui Kit urlară de şocul puternic. Nu!

Înotă împotriva curentului, prins între valul rece ca gheaţa şi raza fierbinte ca focul. Foc şi gheaţă, se gândi, conştient că temperatura scăzută i-a secătuit puterile din corp.

Curentul îl împinse înapoi spre apa clocotită şi se trase pe margine, încercând să iasă afară. În van.

Primul fir de panică începu să îşi facă loc în mintea lui şi Kit Fisto îi impuse imediat restricţii, concentrându-se pe fiecare lovitură de braţ, permiţând Forţei să îi găsească drum prin curentul puternic câte un metru, apoi încă unul, până când ajunse la o scară, la doar doi metri de el. Kit se concentră, plonjă în adânc pentru a reveni cu putere afară şi prinse treapta cea mai de jos a

scării, trăgându-se în sus. Tremură din tot corpul: curentul apei topite din gheaţă fusese pe atât de rece, pe cât fusese boilerul de fierbinte. Îi trebuiră câteva momente până când corpul îşi reveni şi se opri din tremurat. Aici se afla în afara radarelor de proximitate şi putea să se cocoaţe pe ziduri în siguranţă pentru a-şi croi apoi drum către o cutie de joncţiune de la nivelul al doilea. Prinzându-se de zid, aşteptă.

Şi aşteptă.

Ceva era în neregulă. Val Zsing şi oamenii lui trebuiau să fi intrat până acum. Îşi verifică crono...

Apoi, dintr-o dată curentul de apă de sub el se linişti într-un firicel. Alimentarea cu energie fusese întreruptă! O alarmă de rezervă începu să sune insistent. Strigăte îndepărtate îşi purtară ecoul prin canal. Doar câteva momente mai dura până când alimentarea revenea, dar şi oamenii lui auziseră acele strigăte de alarmă şi urmau să acţioneze. Sarcina lui era să le cureţe drumul.

Kit se târî de-a lungul unui mal până când găsi o fereastră acoperită cu bare şi îşi folosi sabia de lumină pentru a o tăia, strecurându-se apoi înăuntru.

Auzi zgomot de picioare alergând chiar prin faţa uşii. O alarmă secundară urla insistent, anunţând probabil apariţia Vântului Deşertului. Aşteptă până când paşii se depărtară, apoi ieşi pe coridor.

Nivelul de la bază al staţiei de pompare a apei avea undeva în jurul a zece mii de metri pătraţi, cu un tavan care se arcuia patru etaje în sus. Canalul artificial trecea chiar prin mijlocul lui, unde fiecare picătură de apă intra în razele de energie şi în arcul electric al unui flux luminos, prima linie de purificare. Deşii nu filtra apa atât de bine precum o făcea staţia din oraş, era prima barieră de apărare, distrugând aici optzeci la sută din microorganisme şi neutralizând multe toxine.

Podeaua se cutremură de explozia care scutură complexul. Detonaţia avusese loc lângă una dintre uşile exterioare. Kit Fisto rânjii şiret, auzind cum toate gărzile

dădeau năvală înspre acel loc.

În condiţiile de iluminare slabă şi cu un atac care le distrăgea atenţia spre partea frontală a complexului, lui Kit îi era teribil de uşor să ducă misiunea la bun sfârşit. Poate nu neapărat uşor, dar măcar mai uşor. Prinzându-se de partea de dedesubt a pasarelei, respirând pentru a-şi relaxa degetele şi umerii de tensiune, Kit se deplasă atârnat de mâini de-a lungul perimetrului încăperii şi se lăsă să cadă cincisprezece metri pe puntea de jos, aterizând tăcut.

Intră în cameră unde singurul paznic nici nu avu timp să se întoarcă înainte ca Fisto să se arunce asupra lui. Paznicul reuşi să îşi ridice blasterul de la şold, dar Kit i-l reteză din mână. Nautiloidul îşi continuă mişcarea cu un picior în cap, scoţându-l din luptă înainte ca nefericitul paznic să poată scoate vreun sunet.

Se răsuci, examinând panoul de control, şi închise fluxul de apă trimis spre Clandes. Următoarea fază era chiar uşoară: să distrugă panoul pentru ca ultima comandă să rămână neschimbată. Sabia de lumină a lui Kit fulgeră şi în câteva secunde întregul panou deveni o ruină fumegândă.

Trecu în revistă rapid distrugerile pe care le făcuse aici: le-ar fi luat câteva zile doar să repună staţia în funcţiune. Podeaua se scutură sub picioare în urma unei alte explozii care sfărâmă un alt perete din clădire.

Perfect. Mai multă confuzie, mai multe distrugeri. Spera să nu se lase şi cu prea multe pierderi de vieţi.

Era timpul să scape de aici.

Kit Fisto ieşi din camera de control şi se lovi nas în nas cu echipele de securitate care se întorceau. Dar el era cu un pic înaintea lor, activându-şi sabia de lumină, acum că era pus în situaţia de a se apăra fără a mai sta pe gânduri. Încercă să evite manevre mortale. Ei doar încearcă să îşi facă treaba. Dar reţinerea nu era posibilă întotdeauna şi după o înfruntare în care se învârti printre ei, doi oameni căzură la pământ. Un al treilea îşi duse

arma în poziţie de tragere, dar Jedi sări peste balustradă, căzând două etaje şi aterizând în poziţie ghemuită.

Mai mulţi paznici. Sabia sa de lumină părea să se mişte cu voia ei, înainte ca blasterele să împuşte cu energie, blocând două, trei, patru... apoi intră în ei, cu buzele strânse şi ochii mici.

Gărzile urlau, murind pe locul în care se găseau.

Afacerea aceasta de pe Cestus se face din ce în ce mai urâtă, se gândi Kit Fisto cu amărăciune. Apoi regretele şi ezitările se dizolvară când o reţea de energie din sabia de lumină încinse aerul în jur şi paznicii se prăbuşeau răniţi la podea. Flirtă cu febra luptei, demonul care îi urla în minte prins în ghearele disciplinei, dar conducându-l pe panta abruptă a Formei întâi.

Auzi sirena înainte să se oprească din lovituri, dar chiar înainte, făcându-l să se gândească la faptul că sunetul nu l-a impresionat câtuşi de puţin în mod conştient; concentrarea se păstrase atât de puternică încât orice zgomot extern pur şi simplu nu se înregistrase.

Opt gărzi zăceau în jurul lui, gemând. Kit îşi mişcă buzele într-o înjurătură care ar fi făcut de ruşine întreg Consiliul Jedi dacă ar fi auzit-o. Acesta era exact genul de carnagiu pe care sperase să îl poată evita.

Afară.

Pe drum, un tehnician masiv încercă să îl izbească cu un levier. Cu inima îndoită, Jedi se roti în interiorul spiralei ameninţătoare şi i-l smulse din mâini. Îşi împinse atacatorul într-un zid, cu ochii daţi peste cap de la şocul loviturii aplicată într-un plex de nervi de sub braţ, care i-a paralizat întregul sistem nervos voluntar.

— Dormi, îi şopti Kit Fisto chiar înainte ca tehnicianul să îşi piardă cunoştinţa. Toată viaţa este un vis.

Sau un coşmar, se gândi el. Unul din care tot mai mulţi locuitori de pe Cestus nu se vor mai trezi niciodată.

65

Nimic care să aducă măcar vag a urale de bucurie nu se auzea pe holurile structurii de putere din ChikatLik. Vestea venită de la uzinele Clandes îi anunţa că fluxul de apă se redusese la trei sferturi şi ar fi durat zile dacă nu chiar săptămâni până repuneau totul în funcţiune. Între timp, dacă apa potabilă nu era transportată cumva în oraş, Clandes risca un dezastru umanitar fără precedent.

Cele trei stomacuri de care dispunea G'Mai Duris i se strângeau fiecare ba greu, ba cu amăreală, ba încărcat. Cine făcea toate acestea? Jedi? Putea Obi-Wan să mai trăiască? După ce nava lui fusese aruncată în aer, detectaseră doar o singură capsulă de salvare şi aceea îl adăpostise pe avocat. Atunci cine? Pe de altă parte avea prea puţină importanţă. Îi era evident încotro se îndreptau toate. Aveau să fie supuşi unui bombardament naval şi războiul Republicii urma să transforme Cestus într-o carcasă fumegândă.

Şi cel mai rău lucru dintre toate era că trebuia să întâlnească o complicaţie. Ei, da, Quill zâmbise şiret, pretinzând că persoana care trebuia să intre în sala tronului reprezenta un răspuns la problemele lor, dar Duris fusese prea mult timp un animal politic ca să nu ştie că majoritatea soluţiilor erau doar nişte probleme viitoare ascunse într-un cocon drăguţ.

Cu toate acestea, îşi îndreptă ţinuta, extinzându-se cât era de înaltă şi lată în tronul ei şi făcu semn asistentei să îi permită oaspetelui să intre.

Inima îi bătea rapid, deşii nimic nu îi trăda starea pe figură. Era conştientă că oaspetele îi va simţi bătăile inimii chiar de la distanţă.

Îi era teamă.

Femeia care intră în sala tronului păşea ca un ofiţer militar, dar cu aceeaşi uşurinţă nefirească pe care Duris o remarcase la Kenobi. Trăda un antrenament sever fizic

şi mental, o calitate sinuoasă simultan de invidiat şi într-un fel înspăimântătoare. Jedi arătase aceeaşi mişcare rafinată, aceeaşi concentrare absolută şi intimidantă, dar prin ea îşi proiecta în acelaşi timp decenţa şi înţelepciunea, un respect profund pentru viaţă şi spirit.

Acele calităţi îi lipseau creaturii. Ochi negri ieşeau în evidenţă pe faţa palidă, sub ţeasta rasă şi tatuată, iar ea văzu în ei... oare ce? Ce spaţii reci, ce străfunduri dintre stele numea această fiinţă cămin?

Femeia făcu cea mai adâncă şi arogantă plecăciune pe care Duris o văzuse vreodată la cineva.

— Comandant Asajj Ventress, în serviciul dumneavoastră, spuse femeia. Am să vă răpesc doar un minut din timpul dumneavoastră preţios.

— Nu mai mult?

— Nu mai mult. Eu nu sunt politician. Afacerile mele sunt legate de problemele voastre de producţie.

— Afacerile pe Cestus sunt tot afaceri, răspunse Duris.

Ventress parcă nici nu auzise răspunsul.

— Sunt ambasador comercial trimis de Contele Dooku şi aliaţii dumneavoastră din Confederaţia Sistemelor Independente.

— Aliaţi?! întrebă Duris cu surpriză prefăcută. Dar noi nu avem aspiraţii politice. Avem, este drept, clienţi, pe care îi stimăm foarte mult.

Încercă să îşi filtreze stresul din voce, dar nu reuşi pe deplin. Ventress îşi clătină capul într-o parte şi în alta, subţiindu-şi buzele palide într-un zâmbet dispreţuitor.

— Nu vă bucură în totalitate prezenţa mea.

Duris îşi forţă buzele în cea mai neutră expresie, iar vocea căută un ton protocolar.

— În ultimul timp, am avut anumite motive care mă fac să fiu mai atentă în cine am încredere. Dar nu ţin neapărat să credeţi că vă număr printre persoanele de neîncredere.

Ventress îşi ţuguie buzele. Duris sesiză că străina nu

numai că remarcase încercarea de evitare, dar chiar se bucura.

— Înţeleg. Da.

Ventress îşi plecă puţin capul şi rămase tăcută. În primă instanţă Duris presupuse că Ventress urma să vorbească. După ce trecu un minut întreg Regenta înţelese că femeia o aştepta pe ea să continue.

Cea care va vorbi mai întâi se va pune într-o poziţie defavorizată, dar Duris nu găsea nici un mijloc politicos de a mai evita.

— Spuneţi-mi, Comandant Ventress, vorbi Duris cu atenţie. Înţeleg că sunteţi pe Cestus de câteva zile.

— Chiar aşa? o contră femeia fără să îşi ridice ochii.

— Probabil că v-aţi bucurat de ospitalitatea noastră renumită.

Păşind încet, Ventress înconjură tronul până când ajunse în spatele regentei.

— Aşa am făcut?

Ceilalţi ochi din sală erau atraşi de această femeie care umbla printre ei cu atâta autoritate, cu atât de mult dispreţ faţă de protocolul obişnuit. Totuşi, nimeni nu îndrăzni să o ofenseze.

Femeia tatuată se aplecă spre Duris. Faţa era aproape de umărul acoperit cu catifea al Regentei. Duris îi putea simţi respiraţia. Era excesiv de dulce, ca un aluat de prăjituri.

— Îmi este teamă că am puţin timp pentru distracţii. Fapte măreţe trebuie să fie duse la îndeplinire. Galaxia s-a dezlănţuit.

— Ce vă aduce aici? întrebă Duris.

— Vreau doar să mă asigur că toate comenzile noastre progresează fără întreruperi. Am înţeles că uzinele Clandes vor fi închise pentru câteva zile.

— Vă asigur că putem accelera procesul de reparaţie. Probabil la şaptezeci şi două de ore...

— Da, da, şopti Ventress apoi continuă să înconjoare tronul. Stăpânul meu şi cu mine am aprecia acest lucru

foarte mult. Dar mai există o problemă. Credeţi că deţineţi anumite informaţii care ar putea scutura Cestus Cybernetics. O mică neregulă într-un contract vechi de două sute de ani, obţinut sub pretenţii false. Să fie acest lucru adevărat?

Duris nu îndrăzni să mintă.

— Probabil.

— Da. O sabie cu două tăişuri, treaba aceasta. Dacă o aduceţi la cunoştinţa Senatului, vă promit eu că îl veţi face pe Cancelarul Suprem să o folosească pentru a închide uzinele complet, întocmai ca un bombardament. Muşuroiul va avea de suferit, vă promit. Ba mai mult decât atât – voi, personal, veţi purta povara mâniei Contelui Dooku.

Duris aprobă în tăcere.

— Sunt sigură că ameninţările sunt de prisos, continuă Ventress. Dar Lady Duris... dacă vă pot ajuta cu ceva, vă rog să nu ezitaţi.

Contele Dooku şi Generalul Grievous au resurse puternice şi vă sprijină lupta pe care o duceţi împotriva unei Republici corupte, opresive. Împreună, putem face lucruri mari.

Făcu o pauză.

— Lucruri... mari.

Zâmbi.

— Acesta este, deocamdată, mesajul meu. Cu permisiunea voastră, am să mă retrag.

Comandanta Asajj Ventress se trase înapoi şi ieşi din sală cu o plecăciune care îi ascundea ochii pe jumătate închişi, ca de reptilă.

Când uşile se închiseră în urma străinei, Duris oftă lung, amar, cu o uşurare infinită. Îşi simţea corpul încordat ca un arc. Femeia aceea o făcuse să îi tremure carnea pe ea. Clar, Asajj Ventress era mult mai mortală decât Maestrul Kenobi. Duris era sigură că înşelăciunea nu i se întâmplase firesc lui Jedi. Această creatură nu avea astfel de scrupule. Nici ruşine, nici teamă. Nici

măcar milă.

De fapt, atâta milă cât se putea înţelege din atacarea şi doborârea navei lui Obi-Wan.

Cu o claritate dureroasă, Duris putea să vizualizeze, chiar să vadă, cinci generaţii de progres social pe Cestus alunecând rapid în uitare, dar nimic cu care să poată împiedica pierzania.

Asistenta ei, Shar Shar, se rostogoli mai aproape.

— Restul consiliului este gata pentru conferinţă, doamnă. Sunteţi...

Duris era încă pierdută în propriile ei speculaţii. Sincronizarea cu care apăruse această femeie nu era o coincidenţă. Oare Ventress aterizase înainte sau după venirea lui Obi-Wan? Oare eforturile lor fuseseră coordonate sau mutual antagoniste? Cu siguranţă străina fusese conştientă de prezenţa lui Kenobi, dar oare el fusese conştient de prezenţa ei?...

— Doamnă? întrebă Shar Shar cu pielea ca purpura de nelinişte.

— Da?

— Sunteţi pregătită?

Duris aprobă. Împrejurul ei o duzină de ecrane holografice înfloriră. Directorul de vânzări şi marketing, Llitishi, vorbi primul.

— Regent Duris. Răpirea frauduloasă este o evidenţă clară a Republicii de a se amesteca în suveranitatea planetei Cestus. Este timpul să le dăm o lovitură. Trebuie să îi găsim pe rebeli şi pe colaboratorii lor şi să arătăm Republicii că nu ne va îngenunchea niciodată.

Duris se crispă de naivitatea lui.

— Şi cine vor fi atunci prietenii noştri? Îţi imaginezi cumva că Confederaţia şi-a trimis spionii doar să ne ajute? Stăm din păcate în umbra a doi giganţi, care fiecare foloseşte vorbe mieroase pentru a ne atrage. Şi fiecare mai bine ne va distruge decât să ne vadă în tabăra cealaltă.

Directorul Llitishi părea să nu fie de acord.

— Nu este neapărat adevărat...

— Ce spui! se răsti G'Mai Duris. Şi cu care dintre fiii şi fiicele noastre eşti gata să pariezi?

La această întrebare el nu mai avu nici un răspuns.

Restul conferinţei nu se desfăşură deloc bine, deşii existau rapoarte care anunţau prinderea unor rebeli şi evitarea altor sabotaje. Dar lista victimelor depăşea deja treizeci. Focurile mâniei se dovedeau întotdeauna mai uşor de aprins decât de stins. Forţele de securitate de pe Cestus îi vor vâna pe aceşti sabotori, dar o senzaţie pe care o simţea cu toate oasele îi spunea Regentei că o astfel de reuşită era departe de a o scuti de necazuri.

Prea clar îşi aminti experienţa cu Obi-Wan Kenobi. Trecuse o viaţă de când considera că problemele ei s-ar putea să nu aibă rezolvare. Cu fiecare oră care se scurgea, începea să creadă că tot ceea ce cobise atunci era realitatea de acum.

66

Dacă la curtea şi în cabinetul Regentei G'Mai Duris se creasе tulburare din cauza evenimentelor, nici contingentul interlop şi nici muşuroiul nu erau mai liniştite. Pariurile şi veniturile din afacerile cu droguri scăzuseră odată ce metropola ChikatLik, de teama războiului care se apropia, începuse să îşi restrângă resursele. Toate afacerile diverse ale lui Trillot erau supuse riscului, iar ea începu să simtă deficitul.

Dar dincolo de lipsuri simţea o altă presiune atunci când Ventress s-a întors în vizuină şi s-a prezentat înaintea ei. Ca întotdeauna, străina se purta ca şi cum forma umanoidă era doar o mască. Masca unui prădător în fiecare vorbă şi în fiecare acţiune. Fiinţa aceasta trăia doar pentru a ucide.

— Eu sunt o femeie simplă, îi spuse Trillot, şi nu pretind că aş înţelege toate sensurile şi maşinaţiunile. Dar mie mi se pare că nimeni nu poate spune cu siguranţă cum se vor termina toate acestea. Dacă îmi permiteţi, bineînţeles, Comandante.

— Măcar într-o privinţă ai dreptate, răspunse Ventress. Nimeni nu poate şti cum se vor termina toate acestea, cu o singură excepţie.

Când vorbi o făcu punând în voce o anumită pasiune pe care Trillot nu o mai percepuse până atunci.

— Şi cine sau care este această excepţie?

Ventress îşi miji ochii, obrajii săi palizi prinzând culoare.

— Contele Dooku a prevăzut cum se va întâmpla, iar eu am văzut deja. Orice s-ar întâmpla în rest, Obi-Wan Kenobi şi cu mine ne vom întâlni din nou. Pe Queyta i-am promis lui Kenobi că îl voi ucide. Stăpânul meu îl vrea viu. Aşa că: va părăsi Cestus în lanţuri sau se va odihni veşnic sub nisipuri.

Faţa i se congestiona şi Trillot recunoscu starea. Era dorinţă. Nu doar pasiune fizică, deşii o foame carnală, nedefinită, ardea înăuntrul ei. Era ca o poftă răscolită şi ardea înăuntrul acestei femei ciudate ca un foc pe care nu îl putea stinge.

Cei doi străini puternici şi ciudaţi se îndreptau pe un traseu în care nu mai puteau evita coliziunea, iar Trillot se ruga să nu fie prinsă între ei. Când asemenea giganţi se izbeau, oamenii mărunţi precum Trillot puteau fi distruşi total.

Pe de altă parte, însă, în astfel de vremuri chiar şi oamenii mărunţi se puteau alege cu un profit...

67

— Unde mă duceţi?

— Şşş, i-a răspuns Sheeka.

De aproape o oră umblau pe teren accidentat. Jangotat îşi pierduse de mult simţul orientării, atât de multe întoarceri şi slalomuri făcuseră. Două bandaje din cârpă îi acopereau ochii, iar pe deasupra avea tras un sac. Protecţie triplă. Ce era atât de important încât trebuia să fie legat la ochi? I-au promis o surpriză, apoi l-au avertizat că nu se va putea bucura de ea decât dacă se va lăsa legat la ochi. Un secret, adică.

Acceptase să îl lege la ochi, apoi Sheeka şi Fratele Fate îl învârtiseră în cerc. Când s-a oprit a simţit vântul pişcându-i pielea şi a ghicit destul de uşor direcţia în care stătea cu faţa. Când au început să îl conducă pe coasta unui deal, a trebuit să uite astfel de gânduri şi să se concentreze să nu calce strâmb.

După aproximativ cincisprezece minute de urcuş, aerul s-a răcit, pământul s-a nivelat şi a ghicit că intraseră într-o grotă. Chiar şi atunci nu l-au dezlegat la ochi: s-au învârtit şi au umblat prin grotă, călcând peste gropi şi auzind ecourile unei ape ciudate clipocind în depărtare.

Au mai umblat încă o oră pe teren accidentat. De două ori a auzit apa căzând şi stropi reci i-au udat dosul palmelor. Apoi au început să coboare pe un rând de trepte săpate în piatră.

După aceea a stat aşa, întrebându-se în sinea lui ce trebuia să facă. Dar ea nu i-a spus nimic. Într-un târziu, simţindu-se un pic frustrat în solitudinea lui oarbă, a întrebat „Ce?” dar imediat s-a simţit jenat de silaba aceea nepotrivită.

Îşi duse mâinile la faţă încercând să îşi desfacă legăturile.

— Nu, îl opri Sheeka.

Îi luă mâinile cu degetele ei reci şi i le dădu la o parte.

— De ce nu?

— Nu vreau să te foloseşti de simţurile obişnuite, îi

explică ea. Ochii sau urechile.

Confuzia îi forţa o dorinţă puternică şi neobişnuită de a-i face pe plac. Poate nu era nimic ciudat. Doar îi salvase viaţa şi se dovedise un tovarăş de încredere.

— Ce trebuie să fac?

— Foloseşte-ţi inima, îi explică din nou. Spune-mi, ce simţi?

El se opri şi se gândi. În ciuda avertismentelor, se concentra totuşi pe senzaţiile şi sunetele ambientale. Auzea şipotul înăbuşit al unei guri de apă şi sunetul îndepărtat al picurilor care cădeau şi îşi trimiteau ecoul în beznă. Simţea pământul strâmb sub picioare şi...

— Aer, un curent de aer pe piele, spuse el.

Vocea ei suna un pic frustrată şi totuşi calmă.

— Nu. Mai adânc. Nu cu simţurile. Cu inima.

— Aud apă...

— Nu! Nu îţi mai folosi urechile. Ce simţi? Aici înăuntru.

Îi puse mâna în dreptul inimii. El oftă adânc, simţind căldura palmei pătrunzându-i între şi dedesubtul coastelor.

Dintr-o dată vru să creadă că Sheeka nu se juca doar copilăreşte. Chiar era ceva acolo, dacă putea să afle ce anume.

— Simt... căldură.

— Unde?

— Înăuntru, răspunse el.

Încercă să explice mai mult, dar cuvintele nu se formau. Apoi îşi dădu seama că noaptea falsă indusă de legătura de la ochi nu mai era în totalitate neagră. Siluete incoerente se formau în întuneric, părând să îl măsoare, să îl judece. Nu putea să le distingă foarte clar, dar nu erau desene, nici chiar imagini dimensionale. Erau mai degrabă nişte forme ca nişte viermi care apăsau o suprafaţă plană şi elastică. Feţe rotunde, cu ochii goi. Avea senzaţia că le cunoştea deja, că ştia creaturile acelea, dar fără să fie sigur în ce ipostază ajunsese să

afle despre ele sau în ce circumstanţă...

— Simt ca şi cum aş pluti pe un curent auriu, se auzi el spunând. Sunt pe jumătate adormit, dar complet treaz în acelaşi timp.

— Da.

— Am să... au!

Începuse să vorbească mai departe, dar gâtul i se umplu parcă de praf. Acum licurici de lumină străluceau în întuneric. Erau urmaţi de nişte umbre care pluteau împreună, apoi se despărţeau şi iar se adunau împreună...

Picioarele îi tremurară, se înmuiară. O rămăşiţă a rănilor? Se aşeză pe genunchi şi palme, apoi îi simţi palmele ei pe umeri. Îşi recăpătă suflul în câteva clipe, se ridică în picioare şi îşi lăsă braţele libere pe lângă corp, flexându-şi degetele ritmic, respirând superficial şi hârşâit. Tremurând, aşteptând să explodeze din clipă în clipă, îşi ridică mâinile să îşi desfacă legăturile de la ochi, dar nu îndrăzni.

— Sheeka? o întrebă ezitant.

— Da, răspunse ea.

Nu era o întrebare. Era un cuvânt care îl calmă. Îşi scoase sacul din cap şi îşi desfăcu bandajele de la ochi.

Tavanul grotei era destul de jos, dar radia o lumină caldă, portocalie. Sursa îşi avea originea sub suprafaţa apei unui bazin care unduia într-un ritm constant ca o inimă.

Din tavan curgeau stalactite, iar pereţii luceau ca şi cum fuseseră lustruiţi cu mâna. Chiar şi pământul pe care stăteau pulsa şi radia persistent, reflectând lumina din pietrele înţepenite.

Jangotat tuşii, dându-şi seama că pe moment uitase să respire.

O duzină de ţipari pluteau la suprafaţa apei, ochii lăptoşi studiindu-i. Lumina aceea ciudată părea să vină din lăuntrul lor, astfel că din când în când pielea era aproape translucidă. Jangotat putea chiar să le vadă

oasele şi organele suspendate în corpuri.

Oarbe.

— Ce este locul acesta? Întrebă el, deşii cu o parte din el simţea că deja cunoaşte răspunsul la întrebare.

— Aici vin ţiparii să se întâlnească cu noi.

— Ţiparii dashta?

Ştia foarte puţine despre ei, doar atât cât îi spusese Jedi. Ştia însă că erau parte integrantă a maşinăriilor JEKY.

— Componenta vie a bio-droizilor? Dar noi credeam că vin din Munţii Dashta.

— Nu, îl corectă ea încet. Şi munţii şi ţiparii poartă numele lui Kilaphor Dashta, primul explorator care a realizat o hartă a munţilor şi a grotelor Zantay, cu patru secole în urmă. Au fost sfinţi pentru X'Ting timp de mii de ani, dar s-au retras în grote atunci când muşuroiul a început să cucerească Cestus.

— Aceştia arată mai mari decât ţiparii pe care i-am văzut noi, protestă el.

— Aceia sunt cei tineri, înainte de diferenţierea sexuală.

Apa unduia liniştit sub mişcările lor calme. Unul înotă leneş în cerc apoi se întoarse. Ochii lor orbi îl studiau pe Jangotat. De ce?

Sheeka povestea în continuare, deşii trebuie să îşi fi dat seama că mintea lui era captată total de priveliştea pe care o vedea.

— Cestus este plină de pasaje, râuri subterane şi bazine. Nici chiar membrii X'Ting nu cunosc localizarea unde îşi au cuibul ţiparii dashta. Din câte ştim noi acesta este ultimul loc în care ei interacţionează cu alte specii. Aici ne-au adus prima oară sporii de mucegai.

— Medicamentele?

— Da. Şi hrana fără carne.

— Cum pot fi aceştia dashta? Conform cercetărilor mele, aceştia sunt mult mai mari. Şi sunt... Creaturile acestea par inteligente...

Cum de ştia aceasta? Până acum nu făcuseră altceva decât să plutească. Dar ceva în legătură cu ochii aceia orbi. Scoteau nişte sunete calme, un gângurit paşnic...

— Da, aprobă Sheeka.

El scutură din cap.

— Am citit rapoartele. Dashta sunt insensibili.

— Nu insensibili. Spune-i un fel de somn. Un dar din partea Călăuzelor: o viaţă de visuri. Chiar şi inconştient, sistemul lor nervos oferă sensibilitatea Forţei. Nu înţeleg nici eu totul. Dar sunt bucuroasă că funcţionează.

El tăcu pentru câteva clipe, analizând informaţiile.

— La ce te referi?

— Femelele dashta depun milioane de ouă, îi explică Sheeka. Masculii fecundează doar câteva mii. Din ouăle nefecundate ies cei tineri care nu se vor maturiza niciodată.

— Ţiparii v-au dat copiii lor?!

Ea aprobă.

— Pe cei care ar fi murit în competiţie cu fraţii şi surorile lor fecundate. Aşa au putut să trăiască şi trăind au dat viaţă, iar noi ne-am împrietenit cu ei.

— De ce ar face un asemenea gest?

— Cu mult timp în urmă, povesti Sheeka, planeta aceasta era mult mai fertilă, pe ea trăiau mai multe specii sensibile. Multe au murit, unele în competiţie cu altele, aşa cum şi nisipul a distrus pădurea. Lupta pentru supravieţuire nu a fost pe placul ţiparilor, care s-au retras adânc în miezul planetei. Noi suntem primii lor prieteni în ultimul mileniu.

— Voi.

— Da. Ţiparii ne-au oferit ouăle lor nefecundate, ştiind că JEKY vor duce Cestus în mijlocul comunităţii de lumi.

— Şi în lumea aceea există conflict.

— Da. Atâta timp cât vor exista cei care mănâncă şi cei care sunt mâncaţi, va exista conflict. Dar dashta au

potenţialul pentru ca speciile sensibile să îşi satisfacă nevoile fără a se ucide unele pe altele. Acesta este potenţialul, nu prezentul.

Nevoia rar declanşează războiul, se gândi Jangotat. Dorinţa este mult mai ucigătoare. Membrii X'Ting i-au alungat pe păianjeni în munţi. Dacă molimele nu au fost un accident, atunci Cestus Cybernetics distrusese muşuroiul. Separatiştii şi Republica ar putea foarte uşor să distrugă la rândul lor Cestus Cybernetics...

Un lanţ nesfârşit de dominaţie şi distrugere. Iar el era una dintre cele mai puternice zale.

Jangotat îşi păstră gândurile pentru el. Era aici ceva mai important decât un discurs filozofic. Voia să înţeleagă mai mult decât tânjea după următoarele două minute de aer.

— Nu au ochi. De ce radiază lumină?

— Pentru noi, răspunse ea şi se aşeză pe o piatră să se uite mai de aproape la ţipari. Pentru tine şi pentru mine. Vin aici uneori. Nu prea des, dar ocazional, atunci când simt nevoia să mă împrospătez.

Grăia adevărat. Putea şi el să simtă şi simţea de câteva minute bune. Era o senzaţie nici de cald, nici de rece... ci de cu totul altceva. Ceva care era o... vietate. Simţi cum o viaţă întreagă de lecţii criminale se topeşte, ca şi cum nu ar fi fost nici pe departe unul dintre lucrurile care fusese antrenat să devină. Dar dacă nu era unul dintre lucrurile acelea, atunci ce era?

— Sunt soldat, şopti el.

— Nu, îl contrazise ea. Aşa eşti programat doar.

Jangotat îşi îndreptă spatele.

— Sunt fratele clonă al unui războinic magnific.

— Nu, insistă Sheeka.

Şi nu era nici urmă de bătaie de joc în vocea ei. Dar era, în schimb, o umbră dintr-o altă emoţie pe care nu putea să o definească.

— Este doar corpul tău, bagajul tău genetic. Noi suntem mai mult decât atât. Tu nu eşti deloc „fraţii" tăi

şi nici ei nu sunt tu.

Privirea lui Jangotat începu să se tulbure şi se frecă la ochi cu mâna. Îşi privi umezeala de pe degete, prostit. Nu putea să îşi aducă aminte să fi lăcrimat vreodată. Ştia ce sunt lacrimile, dar nu le văzuse curgând niciodată din propriii ochi. Or dacă putea să facă ceva ce nu mai făcuse niciodată... poate că putea să facă şi altele?

Ce era locul acesta? O parte din el voia să îşi ia tălpăşiţa cât putea de repede de aici. Iar altă parte voia să se aşeze jos şi să se lase îmbăiat de lumina ţiparilor pentru tot restul zilelor.

— Cum te simţi?

Îşi închise iar ochii. Un fior care îi amorţea măduva spinării îl cuprinsese, ridicându-l deasupra. Se auzi rostind cuvinte fără să şi le recunoască şi înţelese că era posibil să nu se fi cunoscut niciodată în întregime.

— Cum mă simt? întrebă el cu vocea tremurată de emoţie. Ce ai făcut din mine? Simt totul. Tot ce nu am ştiut vreodată că îmi lipseşte.

Ea îi luase mâna într-a ei. Degetele ei micuţe erau şi calde şi reci.

— Mă... văd pe mine, din fragedă pruncie până la bătrâneţe.

Era adevărat.

Copil.

Prunc, plutind într-un decantor, progenitura unei nopţi fără sfârşit.

Apoi, corpul lui îndoit de durere şi răvăşit de războaie... murind, flăcările luptei încă strălucindu-i în ochi.

Alte trupuri de Jangotat îmbătrânite, răvăşite şi epuizate nu de război, ci de timp, timp pe care el nu îl va avea niciodată. Un Jangotat zbârcit, cu privirea slăbită, dar zâmbind, înconjurat de...

— Da?

Pentru o clipă văzu copii pe care el nu îi va avea niciodată, nepoţi pe care nu îi va ţine niciodată în braţe şi

sentimentul brusc, dureros, al drumului care îi fusese refuzat îl copleşi atât de devastator încât simţi că izbucneşte. Ca şi cum tot ce trăise aici pe Cestus îi trezise o memorie genetică profundă şi irezistibilă înăuntrul său. Memoria vieţii pe care ar fi trebuit să o aibă. Ar fi putut să o aibă, dacă ar fi fost copilul dragostei şi nu al războiului. I-a văzut pe toţi acei copii din sat şi în ochii lor şi-a găsit puterea de a se întoarce înapoi la începuturi, la propria pruncie, înapoi la...

Jangotat se prăbuşi în genunchi. Lacrimile pe care o viaţă întreagă şi le reprimase curgeau iarăşi.

— Este greşit, şopti el. Totul este greşit.

Se uită la ea cu ochii goi, pierduţi.

— Nu am auzit niciodată inima mamei mele. Nu i-am simţit niciodată emoţiile atunci când dormeam, la adăpostul pântecului ei.

— Nu, îi spuse Sheeka blând. Nu ai simţit-o.

Cu mâinile tremurând îşi îngropă faţa în palme. În oricare altă zi din viaţa lui, căldura şi umezeala lacrimilor l-ar fi ruşinat, dar Jangotat era acum departe de ruşine.

— Nimeni nu m-a legănat, spuse el. Nimeni nu îmi va simţi lipsa atunci când nu voi mai fi.

Tăcu şi în liniştea aceea auzi o voce care şoptea din adâncul fiinţei sale. Te rog, Sheeka. Spune-mi că îmi vei simţi lipsa atunci când nu voi mai fi. Atunci când îmi voi fi îndeplinit funcţia singulară pentru care m-am instruit până la perfecţiune.

Să mor.

Aici pe planeta aceasta. Sau pe următoarea. Sau pe următoarea. Spune-mi că măcar o parte din amintirea mea va rămâne aici cu tine. Că mă vei visa. Că îţi vei aminti zâmbetul meu. Îmi vei cinsti curajul. Onoarea. Te rog. Spune-mi ceva. Orice.

Dar ea nu spuse nimic şi el îşi dădu seama că poate aşa era cel mai bine; venise într-un loc din viaţa lui în care îşi trăise întrebările existenţiale la care nici o entitate din afară nu putea să îi dea răspuns. Aici era

singurătatea lui, destinul lui înspăimântător şi necruţător. Şi în acest moment teribil, toate cuvintele frumoase despre imortalitatea Marii Armate a Republicii răsunau la fel de goale ca burta unui sarlacc.

— Jangotat?

În ciuda a ceea ce înţelegea cu groază, nu putea să îşi oprească o altă rugăminte pe care o disimulă nepriceput.

— Nimeni nu mi-a spus vreodată că mă iubeşte.

Se întoarse şi se uită în sus spre ea. Parcă îi venea greu să îi abată privirea de la bazin.

— Sunt chiar aşa de urât?

— Nu.

Nu. Nu era o monstruozitate a naturii. Putea să simtă tot ce ea nu rostea, ştia de ce Sheeka îl adusese în acest loc: să îşi trăiască propriile temeri şi propria singurătate pe care le ascunsese până acum de el însuşi, îi răscolea mintea. Dar era necesar. Următoarele cuvinte fură o şoaptă:

— De ce ar părăsi cineva acest loc odată ce l-a descoperit?

După minute bune, ea vorbi din nou cu fraze întregi.

— Jangotat, nu putem alege una sau cealaltă. Nu trăim fie o viaţă de aventură şi acţiune, fie una în contemplare spirituală. Adevărat, fraţii şi surorile noastre vin aici să mediteze. Dar apoi se reîntorc în lume.

— În lume?

— În lumea de afară. Fermele, minele, oraşul. Lumea are nevoie de noi să fim activi, dar în acelaşi timp şi să contemplăm consecinţele acţiunilor noastre. Să îndeplineşti ordinele este un lucru bun, Jangotat. Cu toţii trăim într-o societate care ne impune obligaţii reciproce. Dar să acceptăm să le îndeplinim fără discuţie ne face nişte maşini, nu fiinţe. Tu eşti viu, Jangotat?

El dădu din buze fără să scoată vreun sunet.

— Eu cred că eşti. Trezeşte-te înainte să fie prea târziu. Nu eşti doar un număr, eşti un bărbat, un bărbat

care trăieşte şi respiră. Ai fost crescut visând că eşti un fel de maşinărie, o piesă programată şi uşor de înlocuit. Dar nu eşti.

— Atunci ce sunt? Clipi el, tremurând puternic. Ce sentiment este acesta? Nu l-am mai avut niciodată.

Dar se opri cu gura căscată de stupoare.

— Singurătate, recunoscu el într-un târziu şi răspunzându-şi singur la întrebare. Mă simt atât de singur. Nu m-am simţit niciodată singur. Cum aş putea? Am fost întotdeauna înconjurat de fraţii mei.

— Şi eu m-am simţit singură în mijlocul mulţimii, răspunse Sheeka. Doar un singur lucru ar vindeca singurătatea.

— Care anume?

Era încă o rugăminte, dar nu îi mai fu ruşine de întrebările pe care şi le punea.

— Sentimentul că universul ştie că suntem aici.

Confuzia se lupta cu claritatea.

— Dar cum mă poate vedea pe mine în mijlocul atâtor fraţi? Toţi suntem la fel.

— Nu, îl contrazise Sheeka şi vocea ei purta o nouă asprime. Nu sunteţi deloc. Aşa cum mi-ai spus, nici măcar doi nu aţi trăit aceleaşi experienţe. Aşa că nici măcar doi nu puteţi fi la fel.

— Am minţit, spuse el cu amărăciune. Nu există nici un eu în mine. Este numai noi. Marea Armată a Republicii. Fraţii mei. Codul. Dar unde am ajuns? Cine sunt?

— Ascultă-ţi inima.

Palma şi degetele ei îi atinseră pieptul. El îi simţi căldura, atât de profund încât pentru o clipă se temu să nu dispară, se temu că dacă ea şi-ar retrage mâna el s-ar transforma într-o stană de piatră.

Din nou.

— Bătăile inimii tale spun totul. Spun că suntem cu toţii complet unici.

Ea făcu o pauză.

— Şi mai spun că, în această unicitate, suntem cu toţii la fel.

Suntem cu toţii la fel... pentru că suntem cu toţii unici. Cuvintele îşi purtară ecoul prin grotă, dar el le auzi nu doar cu urechile. Înţelegea acum de ce ea îl îndemnase să nu mai asculte sunetele. Să nu mai asculte cu urechile externe, astfel încât vocile dinăuntru să îşi poată şopti secretele.

— Unici, aşa cum fiecare stea este unică. Aşa cum fiecare particulă din univers este unică.

Şi în această unicitate, suntem cu toţii la fel. Fiecare fiinţă. Fiecare particulă. Fiecare planetă. Fiecare stea.

El vorbea cu el însuşi. Ea vorbea cu el. Ţiparii dashta vorbeau cu el. Viitorul Jangotat bătrân, încărunţit şi zbârcit, cel care nu avea să existe niciodată, vorbea cu el. Copilul care nu fusese niciodată, cel care cunoscuse dragostea de mamă şi fericirea unui cămin, o mamă care îl îngrijise şi îl educase astfel încât într-o bună zi să poată lua propriile decizii în lume...

Toate vorbeau cu el. Îi vorbeau fiecare pe o limbă proprie, dar împreună formau un cor unic, un sentiment unic, copleşitor prin simplitate şi prin dragostea care îi unea.

Din genunchi se lăsă pe o parte. Toată puterea aceea falsă, toată acea bravadă de până atunci se scurgea din el ca apa stoarsă dintr-un burete, în locul ei rămase un sentiment de uşurare mai degrabă decât de putere, întotdeauna crezuse despre el că era un om de fier, dacă nu chiar de duroţel. Ce nevoie avea duroţelul de aer, de apă, de dragoste?

Jangotat auzi un clipocit, apoi încă unul şi încă unul. Se uită în jur. Ţiparii se târau afară din bazin, înconjurându-l. Tentaţia era prea mare, se întinse şi îl atinse pe cel mai apropiat. Faţa aceea oarbă, fără ochi, îl observa cu o inteligenţă vastă şi dureroasă. Atingerea era chiar iubirea însăşi.

— Ce ai văzut? îl întrebă Sheeka din spatele lui.

— O altă viaţă, răspunse el.

— Altă viaţă?

El aprobă.

— Aş fi putut să fiu născut de o mamă şi un tată. Să am fraţi şi surori. Să mă joc cu animalele mele.

Ultima mărturisire fu o surpriză pentru ea.

— Animale?!

Emoţii absurd de blânde îl copleşiră.

— Am văzut odată un phoenix corosian. Cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Am vrut să am unul. Doar pentru mine.

Râse de gândul copilăresc.

— Dar nu în staţia aceea militară. Şi nici într-un alt post în care am ajuns. Ar fi fost o povară pentru armată, înţelegi?

— Ciudat, spuse ea nedumerită. Ciudat. De obicei Călăuzele au o influenţă vindecătoare.

— Dar au.

Buzele învineţite se arcuiră într-un zâmbet.

— Pentru că dacă aş avea acum şi cealaltă opţiune aş alege tot viaţa mea. Oricum şi pentru orice aş fi fost adus pe lume, tot aş alege întâmplările care m-au adus până la acest moment.

Făcu o pauză, simţind cum i se învârteşte totul în cap.

— Aş alege tot ce m-a adus în acest loc, tot ce m-a adus la tine.

Ea se lăsă în jos lângă el, ţiparii făcându-i loc. Deşii nu aveau ochi să vadă, vedeau totul.

Ea îşi lipi buzele de ale lui, luându-i obrajii în palme pentru a-l ţine strâns. Deşii se mai sărutase cu alte femei, acum era cu totul altfel, ceva care îi desfăcea inima.

Sheeka Tuli îşi lipi obrazul de al lui, şoptindu-i ceva nedesluşit.

— Ce? întrebă el, fiindu-i teamă că ştie. Ce ai spus?

— Ceea ce nu ai auzit niciodată, îi răspunse ea şi

făcu o pauză înainte de a repeta cuvintele pe care el le aşteptase o viaţă scurtă, dar plină. Te iubesc.

Pielea neagră, frumoasă, a femeii lucea de la lumina reflectată. Jangotat aflase acum că în întreaga sa existenţă nu găsise mai multă pace şi împlinire decât în aceste clipe. Se sărutară din nou, buzele ei fierbinţi acoperindu-le pe ale lui.

68

Următoarele zile au fost ca un vis, o fantasmă din care inevitabil urma să se trezească. Satul acceptase faptul că el se mutase să locuiască cu Sheeka, iar copiii îl acceptaseră să doarmă în camera de oaspeţi.

Cum Jangotat şedea la soare, băiatul lui Sheeka, Tari, veni să se aşeze lângă el pe prispă. Au stat de vorbă o vreme, apoi Jangotat şi-a scos cuţitul şi a început să cioplească o jucărie copilului cu părul bălai.

Vedea şi Jangotat că toţi îl primeau cu bucurie să devină unul de-al lor. Deşii o astfel de alegere îi era imposibilă, Sheeka îl invita să rămână. Erau toţi un popor paşnic şi se rugau ca planeta Cestus să nu fie atras într-un conflict pe care ei nu îl înţelegeau. Jangotat vedea acum lucrurile cu totul altfel. Ţiparii le dăduseră prietenilor lor dragi permisiunea de a-i folosi pe tinerii sterili, dar numai în scopuri defensive. Doar cât să dea oamenilor o sursă de venit, pentru a salva economia planetei care le dădea viaţă. Modificarea droizilor pentru aplicaţii pe câmpul de luptă era o grozăvie care îi putea distruge pe toţi. Încă un motiv de confuzie.

Dar în ciuda problemelor, fără chiar a se pronunţa în vreun fel anume, fermierii care cultivau ciuperci pe Dealurile Zantay îi dăruiseră lui Jangotat ceva ce el nu avusese niciodată: nu doar un loc unde să îşi aştearnă capul, ci un cămin adevărat. Fiica vitregă a lui Sheeka,

Tonote, veni şi ea să se aşeze lângă el, cu ciuful roşcat răsfirat de briza zilei care sufla dinspre deşert.

— Unde o să mergi după aia? întrebă Tonote cu vocea ei fragilă şi dezarmantă.

— După ce?

— După ce nu mai eşti soldat. Unde o să te duci? Unde este casa ta?

— Marea Armată a Republicii este casa mea.

Copila îşi propti căpşorul de umărul lui.

— Dar când nu o să mai lupţi. Unde o să te duci?

Ciudat cum acele vorbe aveau o anumită rezonanţă în mintea lui. Unde o să te duci?...

Nu trebuie să te duci nicăieri. Vei muri acolo unde ţi se va spune.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

De ce o minţea? Cea mai mare dorinţă a unui militar este să moară în serviciu.

Nu era aşa? Posibilitatea unei alte soarte nu fusese niciodată discutată. Clonele nu duraseră suficient de mult încât vreunul dintre ei să se usuce în felul lor prematur sau să iasă la pensie... orice ar fi însemnat aceasta pentru o fiinţă cu o durată de viaţă atât de trunchiată.

Nu exista pur şi simplu un precedent.

Tari îl privi admirativ, iar Tonote îşi îndoi gâtul graţios şi îşi sprijini căpşorul de umărul lui Jangotat. Sheeka îi privi de la fereastră, zâmbi tainic, apoi închise obloanele la loc.

69

Furtuni de nisip s-au dezlănţuit a doua zi, urmate de o ploaie scurtă, violentă. A liniştit praful, dar a creat în acelaşi timp o pătură de nori negri, grei. Timpul părea să se întindă fără sfârşit şi mai toată dimineaţa Jangotat

umblă singur pe străzile pline de noroi, căutând nici el nu ştia ce. Ceva. O anume înţelegere a acestor oameni, căreia continua să îi scape înţelesul. Îl priveau în timp ce îşi făcea de lucru pe lângă case şi se arătau destul de prietenoşi, dar îl tratau aşa cum merita: ca pe unul care era doar în trecere. Aflat în drum spre alte locuri. Zâmbetele mai senine şi râsetele mai sănătoase erau rezervate pentru cei care rămâneau sau pentru cei care ştiau că se vor întoarce.

El nu era nici una, nici alta.

În aceeaşi seară târziu, Sheeka primi vestea că s-a intrat în contact cu Vântul Deşertului. Jangotat îşi luă rămas-bun cu lacrimi în ochi de la săteni şi de la copii. Ar fi vrut foarte mult să se întoarcă la grota ţiparilor pentru a-şi lua un alt fel de rămas-bun, tot atât de dificil, dar intuiţia îi spunea că ar fi depăşit limitele bunei cuviinţe. Căci el fusese prezentat ţiparilor şi nu ei lui. Cuibul era un secret şi riscul era deja mare odată ce îl duseseră acolo. Nu putea şi nici nu avea să ceară mai mult.

Sheeka îl duse pe un teren de aterizare, unde după câteva minute apăru un motorepulsor, pilotat de cel mai tânăr membru al grupului Vântul Deşertului.

— Cum merg lucrurile, Skot? întrebă Sheeka.

Onnson reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Ne-am regrupat, ceea ce este mai mult decât m-aş fi aşteptat acum o săptămână. Toate sunt în regulă, mai puţin Thak Val Zsing.

Ea se uită chiorâş la el.

— Ce-i cu el?

Onnson pufni dispreţuitor.

— El ne-a trădat. Nu sunt prea sigur de ce s-a întâmplat, dar bătrânul s-a pierdut cu firea. Ştia că droizii aceia ucigaşi veneau spre noi. În loc să ne avertizeze, şi-a salvat doar el pielea. Acum e doborât rău.

Skot se uită la Jangotat.

— Măi să fie. Nu m-am aşteptat sincer să te văd pe picioare atât de curând.

Jangotat ridică din umeri.

— Am primit foarte mult ajutor de la...

Se uită la Sheeka, înţelegând semnul subtil pe care i-l făcea din cap.

— Prieteni.

— Este bine să ai prieteni, spuse Onnson.

Sheeka Tuli îl privea cu faţa calmă şi impasibilă.

— O să te mai văd din nou? îl întrebă încet pe Jangotat.

— Nu ştiu.

La sfârşit, adevărul.

Ea îşi aşeză capul pe pieptul lui şi îl bătu uşor cu pumnii încleştaţi.

— Nici nu ştiu de ce îmi fac atâta rău, se plânse ea încet. Am un loc aparte aici în capul meu pentru genul vostru puternic, care sunteţi mulţumiţi cu voi înşivă.

Braţele lui, braţe care nu puteau să o protejeze, îi îmbrăţişară trupul suplu.

— Vrei să spui un loc aparte în inima mea? îi şopti el în păr.

Ea îl privi în ochi, o umbră de răutate trecându-i pe faţă.

— Vreau să spun exact ce am spus.

Apoi Jangotat se surprinse şi pe el însuşi, aplecându-se să o sărute puternic, fără să îi pese de ce ar fi putut Onnson sau oricine altcineva să vadă şi să gândească.

Apoi a plecat. Pe măsură ce motorepulsorul prindea viteză, el privi înapoi spre silueta tot mai mică, bătută de nisipul deşertului, a lui Sheeka Tuli, intuind că nu avea să o mai vadă niciodată, dar fără să ştie ce putea să însemne acest lucru pentru nici unul dintre ei.

70

Folosind rute ocolitoare tânărul Onnson l-a adus pe

Jangotat înapoi în noua tabără. Era aşezată într-o mină abandonată în mijlocul unor dealuri surpate, complet acoperită şi imposibil de încercuit fără a fi văzut. Aprobă imediat amplasamentul, gândindu-se că puteau să găsească unul la fel de bun înainte de primul lor dezastru. O asemenea prevedere ar fi scutit clanul păianjenilor de pierderi.

După ce au ascuns motorepulsorul, au mers pe sub stânci – ferindu-i de sateliţii de spionaj – apoi au intrat în grotă.

Fraţii lui care supravieţuiseră l-au întâmpinat cu bucurie, bineînţeles. Amintirea a ceea ce se întâmplase chiar înainte de a fi rănit era cam tulbure, dar conform tuturor mărturiilor se achitase foarte bine de îndatoriri.

Ghemuit între pietre la marginea taberei pândea bătrânul Thak Val Zsing. Dacă până nu demult arăta doar uşor grizonat şi obosit, acum arăta îmbătrânit de-a binelea. Neglijent. Fărâmat, o umbră a bărbatului mândru şi optimist care fusese până acum câteva zile. Ceilalţi membri din Vântul Deşertului îl evitau ca pe un ciumat şi de două ori văzu oameni scuipând în ţărână la picioarele lui. Într-o clipă în care îşi pierduse judecata, Thak Val Zsing ştersese cu buretele o viaţă întreagă de curaj.

Onoare. O noţiune atât de fragilă.

Jangotat şi-a petrecut câteva ore explorând noul mediu, familiarizându-se cu rutele de urgenţă şi verificând toată logistica. L-au informat în legătură cu întâlnirea lui Obi-Wan cu JEKY şi cu suspendarea temporară a uzinelor Clandes.

Toate pierderile suferite, inclusiv şansa nefericită ca Generalul Kenobi să fi fost ucis, pentru ca realizările să se rezume doar la o suspendare temporară. După standarde, obţinuseră doar zece la sută.

— Ce ai mai auzit? l-a întrebat pe Patruşpa.

— Vestea este că Generalul Kenobi încă nu are legătura. Ar trebui să fie gata să transmită.

— Deci... nici o veste din Războiul Clonelor?

— Nici una. Orice se poate întâmpla acolo sus. Dincolo.

Patruşpa dădu din cap.

— Mai mult de zece la sută nici nu putea să fie.

Târziu, în aceeaşi noapte, o aeronavă ateriză pe platoul vestic, aducându-i pe cei doi Jedi fără fanfară sau urale. Obi-Wan şi Kit s-au strecurat prin intrarea camuflată a minei şi au fost imediat întâmpinaţi de clonele militare şi informaţi de tot ce se întâmplase în lipsa lor în tabără. Apoi, cei doi Jedi s-au retras într-o grotă laterală pe care o foloseau drept cartierul lor general şi s-au pregătit de somn.

Kit a observat tăcerea neobişnuită a lui Obi-Wan, dar tovarăşul său s-a grăbit să vorbească înainte ca nautiloidul să se intereseze de starea lui.

— Îmi amintesc de vorbele ei, Kit.

— Ale cui vorbe?

— G'Mai Duris. M-a avertizat că povestea s-ar putea transforma într-un scenariu fără învingători, unul în care eu am să dau greş în încercarea de a preveni distrugerea unui întreg popor paşnic.

Kit răscoli în foc cu un băţ. Scântei săreau deasupra văpăii.

— Atunci trebuie să nu dăm greş. Pe cele O Mie de Valuri, trebuie să existe o cale.

— Da, răspunse Obi-Wan schiţând un zâmbet filozof. Dar ştiind că există şi spunând-o nu este totuna cu a o găsi.

71

Neliniştit, dar nevrând să îşi arate întreaga stare de nelinişte, Obi-Wan îl privea pe Treijdo cum se chinuia să repare echipamentul distrus. După eforturi eroice

militarul reuşise să ascundă un mesaj într-o comandă comercială de îngrăşăminte trimisă de la ferma unde locuia Resta, lângă lacul Kibo, dar se îndoia că mai puteau folosi încă o dată acelaşi truc. Forţele angajate împotriva lor erau puternice şi într-adevăr inteligente. Cel mai sigur lucru era să presupună că doar un singur mesaj putea fi transmis sau recepţionat în siguranţă pe aceeaşi rută.

Echipamentul de comunicaţii al lui Treijdo reveni la viaţă.

— Merge, domnule!

— Noroc? întrebă Obi-Wan.

— Perseverenţă. Am putut să mă cuplez într-unul dintre circuitele de rezervă. Echipamentul militar este construit redundant.

— Splendid.

Obi-Wan îşi ocupă locul şi echipamentul de comunicaţii începu să transmită. În câteva secunde recepţionă imaginea unui bărbat falleenez, tehnicianul unui releu îndepărtat.

Imaginea holografică a personajului cu pielea de smarald şi gulere înalte ridică din sprâncene.

— Nu vă recunosc protocolul de comunicaţii.

— Autentificarea automată a fost distrusă, explică generalul, apoi transmise o serie codificată de cuvinte, încheind cu o rugăminte. Sunt Obi-Wan Kenobi, Cavaler Jedi, însărcinat cu afaceri din partea Republicii. Asigură-ne legătura şi vei fi răsplătit.

— Foarte bine atunci.

După şase minute de zgomot static Obi-Wan află că primul adresant pe care îl căuta, Maestrul Yoda, nu era disponibil, fiind plecat pe front pentru a supraveghea o operaţiune. Luă o decizie rapidă, schimbă codurile de acces şi imediat îşi făcu apariţia Palpatine însuşi.

— Domnule Cancelar?

Faţa înţeleaptă şi afectată de intemperii a politicianului se încreţi de plăcere.

— Maestre Kenobi. Consiliul şi cu mine începuserăm să ne facem griji.

— Există o cauză, admise Jedi. Nu totul s-a desfăşurat bine.

— Explică, te rog.

Obi-Wan inspiră adânc şi începu raportul.

— Cestus nu este o planetă obscură unde se produc maşinării periculoase. Pare a se afla în centrul unei tablle invizibile de joc. Contele Dooku s-a infiltrat adânc, concentrând aici resurse neprevăzute.

— Cu ce rezultat? vocea gravă, rezonantă a Cancelarului inspira calm.

— Cu rezultatul că misiunea mea a fost compromisă şi suntem forţaţi să ne ascundem. Lovim infrastructura de câte ori este posibil.

Cancelarul se gândi serios înainte de a întreba.

— Aştepţi ca tactica aceasta să aibă succes?

— Nu sunt sigur. Dar vă solicit mai mult timp pentru a încerca.

Cancelarul dădu din cap.

— Avem nevoie de rezultate, General Kenobi. Intenţionez să trimit un supercrucişător care să te sprijine.

Inima lui Obi-Wan începu să bată cu putere.

— Dar, domnule, nu credeţi că...

— Cred că o navă de război poziţionată pe orbită lângă Cestus îi va face un pic mai ascultători, nu crezi?

— Confederaţia se va folosi de aceasta ca o scuză pentru a interveni cu navele lor, pretinzând că protejează o planetă inocentă împotriva agresiunii Republicii.

— Păi bine, atunci va trebui să te grăbeşti să rezolvi situaţia înainte să contraatace navele lor, ce zici?

Cancelarul îşi încheie transmisia.

Obi-Wan fierbea. Aşa deci. Mai întâi „o navă” apoi „înainte să contraatace navele”. Cancelarul îi trimitea un mesaj deloc subtil: în cazul în care Contele Dooku îndrăznea să se amestece, Palpatine era fericit să îl

umilească. De fapt, considerând problema pe care o aveau în a face navele Confederaţiei să se expună, Obi-Wan se întrebă dacă nu cumva întreaga afacere era doar o fentă, o lovitură pregătită special pentru a provoca un răspuns agresiv.

Dar nu. Dacă gândea aşa, atunci următorul gând, chiar imediat după acesta, era să se întrebe dacă Palpatine putea fi capabil să le sacrifice lor vieţile în schimbul victoriei...

În ciuda neîncrederii în politicieni, Obi-Wan nu credea, nu putea să creadă aşa ceva.

Dar dacă ar fi crezut, ce urma?

Şi dacă nu reuşea să rezolve situaţia, moartea urma să vină în multe feluri: ucis de focul propriei armate, de forţele de securitate, de bombardamentul militar...

Sau chiar de mâna nevăzută a adversarului lor misterios.

A doua zi la răsărit s-au apucat din nou să se organizeze într-o unitate stabilă. Odată cu întoarcerea lui Nopt, Obi-Wan sesiză şansa de a creşte eficienţa atacurilor.

Plus... Obi-Wan simţi că se întâmplase ceva cu soldatul. Evident că reuşise să îşi vindece carnea şi oasele rănite, dar mult mai interesante erau schimbările produse psihicului.

— Jangotat, unde ai fost exact? l-a întrebat pe militarul risipitor când şi-a dat primul raport prescurtat.

— Nu cunosc cu exactitate locaţia, domnule, şi aş prefera să nu dezvălui această informaţie.

O pauză, apoi a adăugat rapid:

— Doar dacă generalul insistă, bineînţeles. Insistaţi, domnule?

— Nu, a răspuns Obi-Wan după ce s-a gândit o clipă. Presupun că ne-ai informa despre orice are legătură sau poate afecta operaţiunea.

— Afirmativ, domnule, a răspuns Jangotat şi s-a reîntors la curăţatul armamentului.

Discuţia avusese loc cu aproape douăzeci de ore mai înainte. Acum, Obi-Wan îi privea pe militari executând exerciţii de luptă fără arme, aruncări, strangulări şi lovituri scurte, ca de ciocan, cu pumnii. Nimic extraordinar, dar totul cu intensitate şi executate profesional, combinate cu o cunoaştere adecvată a ţintelor interne. Nu era o simplă demonstraţie, deşii recruţii îi priveau şi ei. Nu era nici pur antrenament, deşii la sfârşitul exerciţiilor erau toţi leoarcă de transpiraţie.

Nu, Obi-Wan intui că aceasta era o activitate de diagnosticare, un mod prin care militarii se asigurau că fiecare membru al trupei se ridica la cerinţele Codului în toate felurile posibile.

Şi detectă ceva în plus – un simţ al fluidităţii şi graţiei în mişcare destul de surprinzător de văzut la nişte războinici scoşi pe bandă rulantă. Dacă nu se înşela...

Da. O fentă de şold trecu într-o lovitură de călcâi, cu o încărcare de energie elastică în muşchi şi tendoane, care glăsuiau despre o mică introducere în antrenamente avansate. De fapt, ghicii exact de unde obţinuseră militarii o asemenea cunoaştere.

— Scuzaţi-mă, le spuse după ce terminaseră o serie de exerciţii în forţă. Mi se pare mie sau recunosc anumite elemente din tehnicile Fluxului Jedi. V-a antrenat cumva Maestrul Fisto?

Ei se uitară unii la alţii cu plăcere, dar şi jenă, şi Obi-Wan înţelese că demonstraţia fusese pregătită pentru el.

— Da. Un pic. Doar câteva elemente de bază, desigur, adăugă Patruşpa în grabă crezând că Obi-Wan ar fi putut fi ofensat.

Generalul râse.

— Nu, vă rog. Este bine. Dar... cu permisiunea voastră pot să mă alătur şi eu în câteva trânteli?

Vociferându-şi încântarea, militarii se împrăştiară, iar Obi-Wan păşii în ring în faţa lui Jangotat.

Ştia că militarul era puternic, rapid şi bine pregătit. Iar elementele adiţionale din Fluxul Forţei erau un lucru

bun de încercat, astfel că Obi-Wan lăsă lupta să decurgă câteva minute. Era doar un joc, bineînţeles, în care intenţionau să îşi verifice şi să îşi modifice echilibrul dinamic, nu doar să îşi domine oponentul. Ceea ce nu anticipase însă era capacitatea clonei pentru subtilităţi şi improvizaţie. Iar sensibilitatea lui la modificări minore de presiune şi viteză era excelentă.

Obi-Wan îşi testă teoria, antrenându-se cu ceilalţi militari, unul după altul. Erau şi ei pricepuţi, fluizi, dar... Jangotat avea ceva în plus. Empatie emoţională. Intuiţie. O mai mare abilitate de a-şi imagina ce putea gândi sau simţi oponentul. Era greu de crezut că omul acesta fusese rănit doar cu câteva zile mai înainte. Oare unde fusese? Ce făcuse?

Obi-Wan se opri în faţa lui Jangotat.

— Hai să creştem un pic nivelul. Primul doborât?

Jangotat aprobă, pregătindu-se.

Cei doi s-au încleştat cu Jangotat făcând prima mişcare agresivă. Obi-Wan dezechilibră forţa atacului cu un pas lateral şi o pivotare fină. Când se risipi praful căpitanul zăcea la pământ, cu braţul prins într-o cheie juzziană, nervii încheieturii şi ai cotului presaţi puternic. Obi-Wan îl fixa cu un picior pe umăr, răsucind şi apăsând nervii până când Jangotat bătu cu palma în pământ în semn de cedare.

Obi-Wan le mulţumi pentru exerciţiu şi se întoarse să plece, când militarul îl strigă.

— Maestre Kenobi!

Obi-Wan se opri şi îl aşteptă pe soldat să i se alăture.

— Da?

— Am... vru să spună ceva, dar apoi renunţă în ultimul moment. Suntem cu mult inferiori, domnule.

Nu asta a vrut să spună. Evident că Obi-Wan răspunse intenţiei. Ultimele minute de luptă cu el i-au arătat lucruri de valoare despre militarul trupei de comando, toate pozitive.

— Nu! Nu! Sunteţi curajoşi, coordonaţi, tenaci... calităţi pe care le-ar admira oricine.

Zâmbi.

— Calităţi pe care eu le admir.

Obi-Wan oftă exasperat. Ceva se trezise în interiorul militarului. În mod obişnuit ar fi sărbătorit trezirea unui spirit individual, de data aceasta simţea însă că dacă soldatul ar fi văzut singur că Obi-Wan poate fi un aliat pe calea descoperirii adevărului personal, revelaţia ar fi fost mai puţin inoportună decât s-ar fi dovedit a fi acum.

Într-o săptămână puteau să moară cu toţii. Totuşi, nu avea sens dacă nu încerca să facă tot ce îi stătea în puteri să liniştească un suflet tulburat. Într-un târziu îi adresă întrebarea la care se gândea de mult şi al cărei răspuns îl cunoştea, dar pe care nu o dezbătuse niciodată.

— Ştiu că militarii sunt supuşi şi ascultători chiar când li se cere să facă lucruri greşite. Dar în inima ta, nu pui niciodată la îndoială ordinele?

Umerii lui Jangotat se îndreptară atât de brusc încât postura nu putea fi decât un răspuns programat.

— Soldaţii nu pun la îndoială nimic. Soldaţii se supun.

Făcu o pauză şi Obi-Wan simţi că masca militarului căzuse. Era un om cu totul altul decât cel cu care plecaseră iniţial la drum.

— Nu credeţi?

Iată o întrebare în spatele întrebării. Şi încă una în spatele aceleia. Obi-Wan se plimbă câteva minute, fiind sigur că Jangotat îl va însoţi. Găsi un loc mai ferit şi se aşeză pe o piatră, invitându-l pe militar să ia loc lângă el.

— Mulţi se înscriu voluntari în armată pe viaţă. Alţii sunt încorporaţi pentru o perioadă, apoi după ce sirenele de alarmă s-au oprit se întorc la fermele sau familiile lor. Dar un om născut pentru război, instruit pentru război? Pot să îţi simt ambivalenţa, Jangotat. Ai vrea să găseşti anumite răspunsuri. Ţinând cont de grija cu care ţi s-a

format mintea, sunt impresionat de faptul că poţi să îţi formulezi întrebările.

Obi-Wan oftă şi se scărpină pe una dintre juliturile pe care le căpătase în confruntarea cu JEKY.

— Tu nu poţi fi liber. Ai fost născut să lupţi în războaiele altor oameni fără folos sau glorie.

Închise gura, sigur fiind că deja spusese prea mult. Obi-Wan nu comentase niciodată în această problemă a clonelor sau oamenilor născuţi liberi. Nu era problema lui. Probabil că Jangotat regreta deja întrebarea.

Surprinzător, dar Jangotat nu fusese dat înapoi de cuvintele sau tonul lui Obi-Wan.

— Dar ce se întâmplă cu sentimentele? întrebă el. Jedi sunt cei mai buni războinici din câţi am văzut. Cu toate acestea aveţi sentimente.

Obi-Wan chicoti.

— Dacă nu le-am avea, nu ne-am mai chinui atât să le ţinem sub control.

Lui Obi-Wan îi era un pic teamă că şi el, ca toţi ceilalţi, considera că fiecare soldat avea locul lui, o reţea infinită de bucăţi identice de carne de tun micşorându-se ca o sală a oglinzilor până când nu doar umpleau, ci defineau orizontul însuşi.

Dar Jangotat deja alăturase minciuna de această prezumţie.

— Aveţi o casă? întrebă, aproape ruşinat.

— Templul Jedi este casa mea. Şi a fost încă din copilărie.

— Şi aţi ales să deveniţi Jedi?

— Da. Am fost crescut din fragedă pruncie între zidurile Templului. A existat cu siguranţă un moment când am luat o hotărâre oficială de a deveni Cavaler Jedi, dar de fapt picioarele mele au fost îndreptate pe acest drum înainte să pot merge.

— Nu eraţi totuşi prea tânăr să luaţi o astfel de decizie?

Obi-Wan se gândi serios la această întrebare. Oare

era posibil ca băiatul de atunci să fi putut cunoaşte care îi era viaţa de acum? Cu toate pericolele şi sarcinile? Sau grijile? Ce ar fi gândit acel băiat dacă ar fi ştiut?

Răspunse cu grijă.

— Dacă aş fi făcut acea alegere cu mintea, probabil că da.

— Cu inima?

— Unii ar putea să spună şi aşa, răspunse Obi-Wan. Dar adevărul este că noi simţim Forţa cu tot corpul. Fiecare parte din mine ştia că acesta avea să îmi fie destinul. Am ştiut că nu voi avea bucuriile şi confortul oamenilor normali. Chiar la vârsta aceea fragedă am acceptat acest fapt.

Obi-Wan îl bătu pe militar pe umăr.

— Eu am luat decizia aceea.

— În locul meu au luat alţii decizia, răspunse Jangotat.

Erau deci pe maluri diferite ale unei prăpăstii: unul era un bărbat care renunţase la toate însemnele unei vieţi normale pentru o existenţă de serviciu şi aventură. Celălalt, o piesă uşor de înlocuit într-o armată fără faţă, ales înainte de a se naşte, turnat într-o matriţă pe care era croit să o umple.

Oare luase Obi-Wan acea decizie sau o luaseră midiclorianele în numele lui? Ca o analiză finală, oare avusese el sau Jangotat o altă alegere posibilă?...

Avem careva?

72

Umbrele dansau în arcuri prelungi, ca o pantomimă tăcută pe zidurile grotei, trimise de văpaia lemnelor care ardeau pe foc. Trecându-i în vedere pe fiecare membru al grupării Vântul Deşertului, Obi-Wan se gândi că peste tot în galaxie, de-a lungul vremurilor, fiinţe curajoase

dintr-o mie de specii s-au strâns în secret în astfel de grote, în jurul unor astfel de focuri, din motive similare.

— Avem în faţa noastră obstacole colosale, îşi începu el discursul.

— Dar noi făcut ce trebuie, se opuse Resta.

— Este adevărat. Şi cu nişte costuri. Dar costurile cresc. Nu ne mai putem permite.

— Cum de s-a întâmplat aşa ceva? spuse Onnson dându-şi părul blond de pe frunte şi dezvăluind o cicatrice care înflorea ca un corn al lunii. Ne-am zbătut atâta...

Obi-Wan era tulburat de durerea pe care o simţea în vocea tânărului.

— Este adevărat, răspunse el. Iar vina nu vă aparţine. V-aţi dat sângele şi sudoarea peste măsură. V-am dezamăgit.

Kit Fisto se uita impasibil în flăcări. Obi-Wan îşi dori să ştie la ce se gândea prietenul său.

Bărbaţii şi femeile, gândindu-se probabil că tocmai cei doi Jedi se pregăteau să îi părăsească, începură să vocifereze şi să protesteze.

— Nu! se răsti Onnson. Fără voi nu am fi lovit niciodată atât de tare şi adânc. Doar nu am luptat degeaba!

— Nu, se auzi Kit Fisto. Nu degeaba, dar am fost contraatacaţi de fiecare dată atât de precis încât noi credem că există factori suplimentari de care nu suntem conştienţi.

— Ce factori? grohăi Resta.

— Informaţiile au ajuns la guvern, strânse fie cu ajutorul spionilor şi echipamentelor, fie cu ajutorul trădătorilor sau...

Aici vocea accentuă pauza ca şi cum căuta mental o explicaţie.

— Sau ce?

— Sau cineva care este şi priceput şi fără scrupule. Cineva care este capabil să...

Vocea iar lungi cuvântul. Scânteia intuiţiei se stârni în mintea lui. Ideea îi venise prima oară în timpul unei meditaţii profunde în acea dimineaţă, atunci când restul oamenilor din tabără dormeau adânc. În timpul transei simţise o anumită legătură. În timpul şederii sale pe Cestus îşi ştersese aura cu cineva... sau ceva... care devenise ulterior un factor vital în toată situaţia. Dar se aflase continuu în spatele curbei de când sosise. Totul fusese perfect şi cu toate acestea...

Se scutură din transa pe care şi-o autoindusese şi continuă.

— Tot ce s-a întâmplat ne-a scos planurile din funcţiune, iar ca urmare suntem absolut convinşi că în curând Cancelarul Suprem Palpatine va trimite aici un supercrucişător pentru a o ameninţa pe Duris. Dacă situaţia nu va progresa în bine până atunci, este foarte posibil că vor declanşa un bombardament care va conduce rapid la un război total.

Făcu o pauză pentru a le permite să absoarbă înţelesul vorbelor pe care le rostise.

— Dacă se întâmplă aşa ceva, toată lumea pierde.

— Ce putem face? întrebă Skot Onnson.

— Am o idee, răspunse Jedi, care ar putea încheia acest conflict fără să se mai tragă un singur foc de blaster şi fără ca întreaga economie să se dărâme. O idee foarte periculoasă, dar care ar putea foarte bine să funcţioneze.

73

În zilele care s-au scurs de când Fizzik s-a alăturat organizaţiei surorii sale, Trillot, avu parte de o avansare rapidă. Părea că liderul interlop nu avea încredere mai mare decât în legăturile de sânge. Fizzik se pomeni că duce la îndeplinire misiuni de importanţă din ce în ce mai

mare, dar nu îşi permise niciodată să uite cât de repede i se poate întoarce norocul. Aşa că atunci când Fizzik fu trimis spre est la postul comercial Jantos pentru a se întâlni cu Jedi, era de înţeles să îl cuprindă neliniştea.

— Deci, spuse Fizzik, ce vreţi?

Nervii îi tremurau ştiindu-se în acest loc. Dacă sora lui ar fi vrut să îl asasineze, profilul misiunii curente se potrivea perfect.

— Caut să fac o achiziţie, răspunse Obi-Wan.

— Şi mai exact ce v-aţi dori?

— Un costum Baktoid împotriva radiaţiilor, clasa şase.

— Şi la ce bun v-ar fi un astfel de costum?

— Aici este treaba mea.

Fizzik se uită în ochii albaştri ai lui Jedi, dorindu-şi să se priceapă mai bine la interpretarea expresiilor faciale umane. Avea acum de dus o informaţie extrem de periculoasă. Aflase că membrii Jedi produceau haos în complexurile industriale, iar oricine ar fi ajutat sau încurajat sabotajele putea fi executat.

Un costum împotriva radiaţiilor. Oare nu auzise el odată de un sistem de control protejat de un reactor? Probabil, dar cine se putea încrede în astfel de zvonuri? Ce punea la cale acest Jedi?

Dar Fizzik îşi păstră opiniile pentru el, se ridică şi făcu o plecăciune cuviincios. Nu era rostul lui să caute motive. Venise doar să îşi servească sora până când avea să găsească o slujbă mai pe plac.

Care slujbă, ţinând cont de condiţiile ce se agravau din ce în ce mai mult, nu putea să o găsească nicicum pe Cestus.

— Tu ai încredere în Trillot asta? întrebă Kit după ce Obi-Wan se întoarse.

— Mi-a dat tot ce i-am cerut. A vorbit adevărul oricum l-am căuta. Iar sursele noastre de pe Coruscant au încredere în ea.

Oftă.

— Văd că nu zici dacă tu ai încredere în ea, observă Kit.

— Am un plan, răspunse Obi-Wan. Care are nevoie de Trillot. Sunt dispus să îmi asum încă o dată riscul. Trillot mi-a vorbit cândva despre un centru de control ascuns, protejat de un câmp de radiaţii. Va fi teribil de costisitor să obţin un costum de protecţie, dar şi dacă reuşesc atunci pot să intru în inima reactorului de pe Cestus şi să opresc întreaga linie de producţie din uzinele Clandes fără a cauza pagube extreme infrastructurii. Cred că asta îi va convinge.

— Şi pe urmă, domnule? întrebă Patruşpa.

— Putem să oprim bombardamentul şi reluăm negocierile.

— Dar câţi bani am strâns de pe urma raidurilor noastre? întrebă Onnson. Nu trebuia să fie un fond al supravieţuitorilor?

— Dacă nici aşa nu reuşim, atunci nu vor mai rămâne suficienţi supravieţuitori să împartă între ei nici măcar un credit, răspunse. Priorităţile noastre s-au schimbat.

Partea cea mai grea era aşteptarea. Să aştepte un semn din partea lui Trillot. Un semn din partea flotei. Din partea fermelor îndepărtate, vulnerabile în faţa reprimărilor începute de forţele de securitate de pe Cestus.

Aşteptarea era întotdeauna chinuitoare, dar Obi-Wan îşi folosi o parte din timp pentru a se antrena cu Jangotat. Militarul părea să aibă un apetit nepotolit pentru tehnicile Jedi şi atâta timp cât putea ţine cont de limitările trupei de comando, Obi-Wan era dispus să împartă un pic din cunoaşterea lui.

Cu permisiunea lui Obi-Wan, Jangotat îi demonstră modul în care înţelesese el tehnica Fluxului Jedi până când începură să curgă apele de pe el.

— O fi bine? întrebă Jangotat, adăugând: Domnule General?

Obi-Wan dădu din cap într-o parte şi în alta, înţelegând că ei doi dezvoltaseră o relaţie foarte ciudată.

— Te mişti foarte bine. Ţine minte că atunci când găseşti un punct de tensiune în corp, să nu încerci să îl desfaci cu forţa. Relaxează-te, lasă-l să se topească. Respiră prin el. Carnea memorează fiecare durere, emoţională sau fizică, pe care ai suferit-o vreodată. Aşa încearcă să te protejeze. Durerea şi teama concurează cu tehnica şi atenţia.

— Generalul Fisto ne-a spus că temerile şi gândurile sunt precum bolovanii, iar Forţa este precum râul care curge printre ei. Multă lume ajunge să fie atât de mult plină de durere şi regret încât apa nu mai poate curge de la munte către mare.

Obi-Wan râse.

— Perfect. Mare parte din antrenamentul Jedi este gândit să elimine aceste obstrucţii.

— Dar Generalul Fisto m-a avertizat că nu voi putea învăţa niciodată să ajung la fel de bun precum un Jedi, spuse Jangotat.

Obi-Wan îl povăţui cu blândeţe.

— Bucuria în viaţă nu vine din depăşirea priceperii celorlalţi, ci din manifestarea totală a propriei noastre priceperi.

Jangotat cântări aceste vorbe, apoi se decise că antrenamentul era mai bun decât analiza şi îşi petrecu încă o oră de efort contorsionându-şi trupul în forme şi treceri exotice, descoperind adâncul muşchilor de unde izvorau teama, resentimentul şi singurătatea, eliberându-le. Câte un metru, câte o clipă, Jangotat îşi găsea drumul către mare.

74

Amiralul Arikakon Baraka era într-o pasă extrem de

proastă. Fusese forţat să ia parte la manevrele de instruire a clonelor, iar acum urma ordinele care îl plasau departe de vânătoarea separatiştilor, aducând nava Nexu lângă o planetă numită Cestus. Când va termina de ameninţat această lume din Inelul îndepărtat, restul flotei va fi deja angajată într-o bătălie majoră, iar gloria va aparţine altora.

Nu aşa se câştiga avansarea sau recunoaştere din partea strămoşilor la care el tânjea mai mult.

Cu toate acestea, Baraka supraveghea rutele de navigare, comandându-şi echipajul, executând exerciţii de verificare pentru toate sistemele critice şi pregătindu-se să îşi îndeplinească misiunea. Îi va toca pe aceşti locuitori de pe Cestus bucată cu bucată, apoi se va întoarce cu toată viteza spre bătălia importantă care urma să aibă loc undeva în curentul Borleias.

Doar un singur obstacol stătea între el şi glorie.

Iar curând, nu va mai sta nimic.

Motorepulsoarele torceau încet, pregătite pentru ultimul pas din această aventură. Kit se adresă clonelor militare după ce termină de împachetat.

— Suspendaţi toate operaţiunile, le ordonă nautiloidul. Nu trebuie să existe nici o şansă ca vreunul dintre voi să cadă în mâinile inamicului. Corpurile voastre vor fi dovezi de netăgăduit împotriva Republicii, târâte prin faţa celor O Mie de Lumi ca dovadă a perfidiei lui Palpatine. Dacă nu auziţi veşti direct de la noi, dacă nu ne mai întoarcem, încercaţi să transmiteţi un mesaj prin intermediul fermei lui Resta. Semnalizaţi-i Amiralului Baraka să vă ia de aici. Dacă nu primiţi un ordin direct nu părăsiţi tabăra. S-a înţeles?

Militarii se uitară unii la alţii neliniştiţi.

— N-ar fi posibil să putem iniţia o acţiune de salvare dacă aveţi probleme, General Kenobi?

Obi-Wan reuşi un refuz încrezător.

— Nu părăsiţi tabăra decât dacă primiţi un ordin direct, am fost destul de clar?

Militarii aprobară şi cei doi Jedi porniră într-un vânt puternic. Furtuna de nisip continua să se înăsprească pe măsură ce traversau deşertul spre nord către ChikatLik. Din când în când Obi-Wan se uita înapoi, dar nu vedea motorepulsorul lui Kit; trebuia să aibă încredere că tovarăşul său se ţinea aproape.

La fel cum nu vedea nici o rezolvare la îndemână pentru situaţia actuală, dar trebuia să aibă încredere că un răspuns exista până la urmă.

— Avem creditele pe care le-ai cerut. Unde este costumul nostru?

Le-a trebuit o zi întreagă până au reuşit să se strecoare înapoi în capitală, iar nervii lui Obi-Wan erau foarte iritaţi. Încă o complicaţie neprevăzută.

Trillot râse scuzându-se.

— Nimic de pe planetă nu este mai bine păzit decât costumele acelea. Cuibul meu este supus periodic raziilor, gândiţi-vă că ar fi găsit aici; nici o explicaţie sau apărare legală nu ar fi de ajuns.

Destul de plauzibil, dar...

Obi-Wan îi remarcă disconfortul şi brusc sesiză pericol peste tot în jur.

— Păi atunci, unde este?

Ce era în neregulă? Toate cuvintele erau bune şi totuşi... Şi totuşi...

— Urmaţi-mă la turboliftul meu personal, le spuse Trillot. Vă voi conduce personal la docuri. Unde sunt creditele?

— Jumătate acum, spuse Kit trântind un săculeţ pe masă în faţa ei.

Ochii lui negri nu o scăpaseră deloc pe gazdă.

— Şi jumătate după ce ne dai costumul. Cinstit?

— Desigur, acceptă Trillot.

Obi-Wan şi Kit o urmară pe Trillot către platforma liftului. Intrară şi uşa se închise în urma lor. În timp ce coborau, Kit se întoarse spre Trillot, ochii săi imenşi reflectând lumina slabă de pe platformă.

— Am auzit de tine şi sunt încântat că am această oportunitate să te întâlnesc. Dacă vom avea dificultăţi îţi promit că nu ne vom mai întâlni vreodată.

— Cred că nu vom mai avea alte afaceri, fu răspunsul pios al gangsterului.

Când se opri liftul, uşile se deschiseră într-o cavernă cât un transportor de largă, undeva sub oraşul principal. Cât vedeai cu ochii, mii şi mii de cuiburi părăsite stăteau aranjate de-a lungul pereţilor fostului muşuroi. Obi-Wan simţi o sursă de apă: un lac subteran sau mai probabil un râu. Docul era înconjurat de grămezi de containere nedeschise. Un muşuroi transformat în depozitul unui contrabandist, se gândi Obi-Wan. Contrabandă cu mărfuri pe râurile subterane? Ingenios. Dar...

— Fii atent, îl avertiză Obi-Wan ieşind din lift.

— Dacă mai era nevoie de vreun avertisment, veni replica lui Kit.

O a treia voce interveni în discuţie.

— Mai ales atât de târziu.

Instantaneu, un cerc strălucitor de lumină străpunse aerul împrejurul lui Obi-Wan. Îl recunoscu imediat: un scut de forţă Xythan. Un şarpe.

— Un nou dispozitiv de securitate creat de Cestus Cybernetics. Absoarbe şi respinge toată energia. Eşti liber să îţi foloseşti sabia de lumină.

Obi-Wan cunoştea ultima voce. Brusc şi cu o claritate şocantă, tot ce se întâmplase în ultimele zile avea un sens teribil.

— Asajj Ventress, exclamă el.

Femeia misterioasă apăru din umbră, dar nu doar umbra o proteja, în fiecare mână ţinea câte un hanger de lumină, curbat şi strălucitor.

O duzină de tineri X’Ting ieşiră din containere împrejurul ei. Băieţi abia ieşiţi din adolescenţă, judecând după straturile subţiri de blană din jurul gâturilor. Luară poziţii arogante, dar imature.

— Ai perfecţionat meditaţiile Quy’OlTek, Adepto, o

apostrofă Obi-Wan. Poţi să îţi ascunzi Forţa.

— De proşti, da, îi răspunse ea zâmbind. Daţi-i drumul, folosiţi-vă săbiile de lumină. Scutul le va absorbi energia din ele.

— Şi ăştia?

Trillot se apropie de marginea scutului de energie.

— Ei sunt loiali muşuroiului, le spuse ea.

— Ea nu te iubeşte câtuşi de puţin, Trillot, îi spuse Obi-Wan.

— Iar pe tine şi mai puţin, cred eu.

Gangsterul râse. Ventress se întoarse spre ea.

— Poţi să ne laşi acum, Trillot. Droidul tău de protocol îmi va traduce ordinele pentru X'Ting.

Trillot se grăbi să urce înapoi în lift atât cât putea să se mişte de repede.

Ventress zâmbi către Jedi.

— Am ştiut că până la urmă am să te înfrâng.

— Asta numeşti tu luptă dreaptă?

Aciditatea din tonul vocii lui Obi-Wan nu ascunse deloc furia mortală care clocotea în el. Acum înţelegea toată moartea, toate nereuşitele de când sosiseră pe Cestus. Toate încercările de a rezolva în pace situaţia de aici au fost contraatacate de vrăjitoarea aceasta chealǎ, iar confuzia pe care o simţise până în acest moment se topi pe dată.

— Deloc, îi răspunse ea calm. Asta numesc eu victorie.

Supercrucişătorul comandantului Baraka ieşi din hiperspaţiu şi ocupă poziţie deasupra planetei Cestus. O scurtă scanare nu le arătă nici un sistem de apărare capabil să reziste unei nave din clasa Nexu, aşa că se apropie fără ezitare, folosind şansa pentru a-şi trece echipajul prin câteva exerciţii de atac.

Până când se scurgeau cele zece ore sau până când primeau un anumit mesaj codificat nu aveau altceva de făcut.

Cestus se întindea înaintea lor, o lume bogată fără războinici să o apere. Le trebuia doar un mesaj venit de pe suprafaţa planetei sau direct de la Cancelarul Suprem. Era doar o chestiune de timp.

Atunci când crucişătorul şi-a făcut apariţia în sistem, alarmele gemură în ChikatLik ca nişte tornade. Fiecare ştia pe cineva de la care auzise că metropola urma să fie distrusă. Părăsiră oraşul cu miile în primele trei ore, jeturi de refugiaţi care aglomerau culoarele de zbor şi drumurile.

G'Mai Duris transmisese public cetăţenilor promisiunea că nava de război venise acolo doar pentru a proteja interesele Republicii. Din moment ce Cestus avea relaţii de prietenie cu Republica, cum se putea gândi cineva că le vor face rău? Faptul că mesajul fusese transmis către fiecare sistem stelar important din Inelul îndepărtat nu scăpă nimănui.

Discret, liderii celor Cinci Familii se scuzară fiecare şi plecară spre refugiul lor privat construit sub lacul Kibo. Majoritatea locuitorilor de pe Cestus vedeau clar cum planeta lor era prinsă la mijloc între Republică şi Confederaţie şi sperau să plece cât mai repede de aici, supravieţuirea fiind deocamdată o motivaţie mai urgentă decât profitul.

Cele Cinci Familii vedeau aici un joc al cărui final putea să le aducă sfârşitul erei de putere sau, din contră, ascensiunea la niveluri mai înalte. Palpatine putea să învingă. Contele Dooku putea să învingă. Indiferent care, ei intenţionau să supravieţuiască.

Adevărul era că o furtună se abătuse asupra planetei Cestus, dar atâta timp cât ei supravieţuiau, contractele încheiate cu Confederaţia puteau fi până la urmă onorate cumva. Doar întreaga galaxie stătea cu ochii pe ei, iar aceasta era o ocazie perfectă pentru Contele Dooku de a oferi un exemplu grăitor despre avantajele care puteau fi obţinute din comerţul cu Separatiştii.

Mai erau şi alţi factori, desigur, pe care cele Cinci Familii le discutară personal sau cu cei care treceau în revistă evaluările private distribuite numai directorilor. Dar aceşti factori cu implicaţiile lor nu mai aveau importanţă dacă nu supravieţuiau în următoarele câteva zile...

— Totul se va termina în... probabil douăzeci de ore.

Ventress se uită la cei doi Jedi încă prinşi în capcana scutului de energie.

— Regret că nu voi avea ocazia de a încrucişa din nou sabia de lumină cu tine, Obi-Wan Kenobi. Contele Dooku te vrea în viaţă, îl anunţă ea patrulând prin faţa scutului.

Atât de intensă era foamea de luptă încât vârfurile hangerelor ei tremurau.

— Dar nu m-ar ierta oare dacă te-aş străpunge pur şi simplu în duel?

— Te rog, o provocă Obi-Wan fixându-i privirea. Încearcă-mă.

— Mai degrabă mă laşi pe mine să am această onoare, se interpuse Kit.

— Oooo, răsuflă ea adânc. Ei, da, tu şi eu. Se va întâmpla, Obi-Wan Kenobi. Dar trebuie să îmi amintesc totuşi că operaţiunea este mai importantă decât satisfacţia mea individuală sau promovarea, înţelegi desigur ceea ce spun.

Se uită în sus la tavanul aspru de deasupra lui.

— Cancelarul Suprem va distruge independenţa sistemului Cestus ca un exemplu pentru celelalte planete separatiste. Soarta acestei micuţe planete va împinge sute de sisteme stelare în braţele Confederaţiei. Misiune îndeplinită.

— Ce o să se întâmple cu bio-droizii? Nu îi mai vreţi?

Ea zâmbi.

— Ar fi bine, dar volumul producţiei necesită clonare, iar eforturile noastre de a clona ţesutul dashta ne va mai lua încă un an, cel puţin. Deocamdată, acesta

este un drum închis. Am blufat.

Zâmbi şi se trase mai aproape, atât de aproape încât faţa ei fu cât pe aci să atingă scutul de energie.

— Balizele acelea de ghidaj pe care le-ai plantat în uzinele Clandes. Foarte isteţ. N-ai putut să intri în uzina propriu-zisă, aşa că ai triangulat trei semnale externe. Un plan bun. Dar unul uşor de contraatacat. Ce păcat că li s-au recalibrat coordonatele.

— Despre ce vorbeşti? pufni Obi-Wan, temându-se că înţelegea precis la ce se referea vrăjitoarea.

— Planul tău era să distrugi staţia de filtrare şi centrala de energie cu minim de pierderi de vieţi. Îmi este teamă că nu se poate aşa ceva. Planurile noastre cer... un eveniment mai dramatic.

— Ce ai făcut? şopti el.

— Nu... mai bine ai întreba ce ai făcut tu, îl corectă Ventress. Şi de ce aţi adus un crucişător să lovească în mod deliberat o grotă, distrugând întregul complex industrial împreună cu milioanele de muncitori? Da, cred că un măcel ca acesta va polariza întreaga galaxie, nu crezi?

Capul i se învârtea lui Obi-Wan. Contele Dooku nu avea puterea să cloneze şi să producă în masă ţesut de dashta nici într-un an?

— Atunci comanda voastră pentru droizi a fost o şmecherie ieftină?

— Intenţionam să îl facă pe Palpatine şi pe Consiliul vostru preţios să se înspăimânte şi să ia o contramăsură. Pot să mă laud că planul nostru a funcţionat, ce zici?

Râsetul ei era la fel de cald ca o bucată de gheaţă.

— Măcelul rezultat va întoarce galaxia în favoarea noastră. Apoi, când vom clona ţesuturile până la urmă, cine o să mai aibă nevoie de Cestus?

— Eşti un monstru, o gratulă Kit cu vocea calmă a unei mări moarte.

În acel moment, energiile vaste din Obi-Wan se răscoliră şi se liniştiră. Pe cât de disperată părea situaţia,

credea cu toată fiinţa că nu se terminase încă totul. Undeva, Ventress făcuse o greşeală. Şi când acea singură greşeală se va manifesta, el va fi pregătit să profite de avantaj...

75

Aflaţi încă sub influenţa ordinului direct, cei patru supravieţuitori ai trupei de comando au rămas sub consemn în tabără. Erau perfect conştienţi de forţele desfăşurate împrejurul lor, dar mai ales de coşmarul care stătea să se abată asupra planetei Ord Cestus.

Mintea lui Jangotat înota frenetic printre viziuni şi posibilităţi. Cunoştea mai bine ca oricine mandatul misiunii cu care fusese însărcinată trupa lui de comando. Îi fusese gravat în creier întocmai ca numărul propriu. Opriţi producţia de JEKY. Menţineţi ordinea socială.

Menţineţi ordinea?! Dar societatea era coruptă! Cele Cinci Familii erau dispuse să ucidă cu sânge rece mulţimi de civili doar pentru a face în continuare profit. Or, dacă aceasta nu era definiţia exactă a trădării, atunci care? Chiar mai rău, doar un prost nu putea să vadă că se aliaseră deja cu Separatiştii, iar cei doi Jedi nu erau nici pe departe proşti, lucru sigur.

Militarii din trupa de comando erau deci prinşi în vâltoarea evenimentelor, controlaţi de programarea militară. Întocmai ca o clonă, gândi Jangotat.

Nexu aştepta pe orbită deasupra. În orice clipă putea sosi un mesaj de la Generalul Kenobi pentru a începe bombardamentul. Dacă nu, nava urma să măture toată zona marcată de balizele de ghidaj fără să aştepte altă autorizare.

Oamenii aceia urmau să moară. Cetăţenii de rând, care îşi făcuseră un rost undeva, nu puteau să îşi arunce lucrurile într-o raniţă şi să îşi ia tălpăşiţa în caz de

pericol. Se adăposteau împotriva întunericului, se luptau pentru cei dragi, se rugau în linişte.

Militarii au aşteptat, dar mesajul de care aveau atâta nevoie nu a venit de la generali. Să fi murit? Să fi fost capturaţi? Timpul trecea.

În câteva ore va începe bombardamentul şi acesta ar fi aranjat lucrurile cât se putea de bine, nu?

Jangotat umbla de-a lungul perimetrului, muşcând nervos dintr-un baton energizant pentru a-şi amorţi stomacul care îi producea acid din cauza nerăbdării. Ceva era în neregulă.

Când se întoarse la ceilalţi, Cepatru vorbea.

— Ce facem acum?

Patruşpa ridică din umeri.

— Dacă nu se întorc, înseamnă că nu le-a reuşit. În acest caz va începe bombardamentul, noi vom solicita transport şi vom pleca acasă. Nu avem altceva de făcut decât să aşteptăm.

Jangotat se depărtă, cu mintea aiurea, sperând din tot sufletul ca ambii comandanţi Jedi să ia legătura cu ei, să le trimită veste că linia de producţie a fost închisă fără distrugerile unui atac de pe orbită.

Îl surprinse să îi vadă pe Thak Val Zsing şi pe Resta apropiindu-se de el. Val Zsing păruse dărâmat, dar acum ceva îl înviorase şi îi făcea din nou sângele să dea în clocot.

— Ştiu anumite lucruri, spuse Val Zsing cu nerăbdare. Te rog, ascultă-mă.

Jangotat, amintindu-şi ce învăţase în grota ţiparilor, îşi deschise simţurile. Văzu rănile bărbatului, dar şi tăria lui. Era convins că această epavă mizerabilă de acum avea nevoie, chiar merita încă o şansă de a-şi reabilita numele.

Suntem mai mult decât acţiunile noastre. Mai mult decât faptele, sau decât programarea.

— Ce este? îl întrebă Jangotat.

— Nimeni nu vorbeşte la Resta. Nimeni nu vorbeşte

la Thak Val Zsing, se plânse femeia. Aşa că vorbim noi. Vorbim de zile bune. Ce spunea Bunii de ocne, cum muşuroiul lu' Resta era pus la săpat în ele. Ţin minte nişte treburi.

Se bătu cu degetul pe tâmplă.

— Văd despre staţiunea Neamurilor, pufni ea. Ştii, aia care ne-a luat energia de la noi ca să o facă? Aia unde a murit omul meu?

Femeia X'Ting se dădu mai aproape, cu sprâncenele roşii arcuite şi părul vâlvoi.

— M-am uitat pe hartă în comp'.

— În calculatoarele noastre?

Thak Val Zsing aprobă. Ochii bătrânului aruncau văpăi.

— Aceeaşi hartă pe care aţi folosit-o când v-aţi deplasat prin tuneluri, atunci când cei doi Jedi s-au dat în spectacol, ţii minte, copil de stele?

Jangotat îşi amintea, dar nu vedea legătura.

— Pe harta aia sunt trecute consumurile de energie, facturile de întreţinere, toate genurile de informaţii în timp real din sistemele principale.

Vocea lui Val Zsing se transformă într-o şoaptă entuziastă.

— Iar noi am văzut ceva. Măi, nene, dacă am văzut eu vreodată ceva!

— De cinci ore, când nava mare s-a tras pe orbită, lumina la staţiune s-a aprins.

Resta era şi ea atât de entuziasmată încât de abia dacă îşi mai ţinea cumpătul.

— Acolo-i ascunzişul ălor Cinci Familii!

— Vreau să discut cu voi o posibilitate, le spuse Jangotat fraţilor săi.

Se luptă să îşi ascundă entuziasmul.

— Posibilitate? întrebă Cepatru. Ce fel de posibilitate?

— Familiile par să fi făcut o greşeală critică. Dacă informaţiile pe care le-am obţinut sunt bune, pentru

prima oară ştim unde se află. Au cuplat staţiunea la reţea, staţiune pe care credem că o folosesc de fapt ca adăpost. Luând în calcul situaţia de urgenţă actuală, aş spune cu un grad înalt de siguranţă că se află acolo. Dacă punem mâna pe ei, putem să îi forţăm să încheie un târg. În cazul în care capitulează, putem să rezolvăm situaţia şi să oprim bombardamentul.

O vreme nimeni nu vorbi. Treijdo fu primul care rupse tăcerea, şocat de ce auzise.

— Dar înseamnă să nesocoteşti ordinele directe!

Jangotat izbi cu pumnul în masă.

— Am putea să rezolvăm conflictul!

— Frate, spuse Cepatru, conform Acordurilor Kamino sunt forţat să te avertizez că sugestia ta nu se conformează Codului.

Patruşpa se uită furios.

— Nu face asta. Şi apoi, râse el cu răutate, bătrânul acela este un laş. Probabil şi un mincinos.

Împotriva Codului?! Acuzaţia lui Cepatru îl atinse pe Jangotat ca o lovitură fizică, dar nu îşi putea permite să fie laş. Ideea în sine îl umplea de greaţă. Nici o clonă nu încălcase vreodată Codul şi nici nu nesocotise un ordin de orice fel. Simţi un perete de energie închizându-i-se în minte şi fiecare muşchi îi tremură la gândul interzis.

— Eu îl cred, le spuse Jangotat încleştându-şi dinţii pentru a nu-i lăsa să clănţăne. Întrebaţi-vă şi voi: dacă v-aţi pierde onoarea, nu aţi face orice să o recăpătaţi? Nu v-aţi dori ca o persoană să vă dea această şansă?

Ştia că atinsese un punct sensibil cu această întrebare: o clonă din trupele de comando nu mai rămânea cu nimic dacă îşi pierdea reputaţia. Cepatru gemu dureros înţelegând conceptul.

Şi totuşi, chiar în clipa în care menţionase acest lucru, Jangotat a înţeles că trăsese o linie între el şi ceilalţi. Avea acum ceva diferit faţă de ei, iar ei simţeau, chiar dacă încă nu comentaseră. Menţionând ceea ce nu trebuia menţionat însă, îi făcuse să se concentreze pe

propriile lor instincte.

Jangotat nu mai era complet unul de-al lor. Era un pic altceva, iar fraţii lui se puseseră în gardă.

— Nu este conform Codului, frate, îl avertiză Cepatru privindu-l fix.

Şi Jangotat înţelese că nu avea şanse să mai insiste.

Se întoarse la sacul lui de dormit. Înţelegea foarte bine intenţia pe care o avusese şi mai ales de ce. Ştia că era interzis, dar credea în ea, credea cu toată fiinţa lui că dacă generalii ar fi ştiu ce ştia el acum, i-ar fi aprobat acţiunea.

Cu toate că...

Ar fi încălcat Codul.

Muşchii pieptului i se încordară şi o transpiraţie rece îi umezi subţiorile. Ce era drept? Ce se conforma cu adevărat Codului? Erau definiţiile sau faptul că voia să facă ceea ce ar fi făcut comandanţii lui dacă aflau acea informaţie?

Jangotat se luptă cu gândul ore bune înainte de a lua o hotărâre şi a se strecura afară din sacul de dormit. Aproape că reuşise să iasă din grotă când Patruşpa îl prinse din urmă.

— Unde te duci?

— Ştii că trebuie să fac asta, îi spuse Jangotat.

Patruşpa aprobă.

— Şi tu ştii că nu pot să te las.

— Atunci opreşte-mă dacă poţi, îi răspunse Jangotat.

Cum toate cele erau identice, Jangotat şi Patruşpa erau în mare luptători de acelaşi calibru.

Dar lucrurile nu mai erau egale. Jangotat lupta pentru tot ceea ce lupta şi Patruşpa, plus încă ceva mai mult.

Sheeka. TonotQ. Mithail. Tari.

Călăuzele.

Nu cu ce se luptă un om, ci pentru ce se luptă el contează.

Cei doi înaintară unul spre altul, oprindu-se la

distanţa critică pentru a judeca situaţia. În clipa următoare se declanşă o serie de lovituri de pumn şi picior care de abia puteau fi urmărite conştient. Patruşpa era mai puternic şi mai rapid...

Dar nu însemna nici o diferenţă. Jangotat vedea acum totul mult mai clar. Mai mult decât putuse să vadă în toată viaţa lui, ca şi cum acel moment era fixat într-un bloc invizibil de gheaţă. Văzu modelul după care Patruşpa îşi aplica loviturile de răspuns, directele şi croşeele. Jangotat se simţi ca şi cum ar fi fost în afară, privind încleştarea fără să fie implicat în ea. Patruşpa putea foarte bine să îşi fi detaliat dinainte fiecare mişcare pe care intenţiona să o facă. Mişcându-se încet, cu un calm pe care nu îl mai experimentase vreodată în luptă, Jangotat pur şi simplu alunecă printre mişcările lui Patruşpa. Şi cum acesta încerca să îşi păstreze echilibrul între lovituri îşi contractă postura, iar răspunsul firesc al lui Jangotat fu să îşi ridice cotul în poziţie perfectă şi să îi şteargă cu putere falca fratelui său.

Patruşpa se lăsă ghem la pământ şi rămase nemişcat. Jangotat se opri şi îl privi şocat. Oare aşa trebuia să se simtă dacă ar fi fost Jedi? Avusese măcar o fracţiune din acea senzaţie?

Sau aşa se simţea când era liber? Habar nu avea ce uşă se deschisese în minte, ce antrenament şi ce... ce...

Şi ce făcuse dragostea pentru el.

Încercă un entuziasm profund. Putea să se îndrepte spre moarte, dar era mai viu decât fusese vreodată, decât fusese oricare dintre cei de teapa lui.

Putea, trebuia să reuşească. Nu avea altă soluţie.

Se întâlni cu Thak Val Zsing şi Resta unde erau parcate motorepulsoarele. În câteva minute le sabotă pe celelalte – le-ar lua o oră fraţilor săi să le repare, iar până atunci era de mult plecat.

Traversară cincizeci de minute spre nord-vest. Aerul îi răvăşea părul iar soarele lumina cerul în stânga lui spărgând treptat întunericul nopţii. Îi plăcea solitudinea,

sentimentul că era deja dincolo de toate. Şi mai ales să ştie că pentru prima dată în viaţa lui îşi alesese singur destinul.

O nouă zi, mai preţioasă. Probabil ultima pentru el.

Rânjii feroce. Mai bine să nu risipească nici un minut din ea.

Cincisprezece kilometri la nord de unde îşi avea Resta ferma, un tub de lavă se căsca în mijlocul câmpiei mocirloase. Pe acolo intrară, cărând cu ei raniţele încărcate cu tot ce le trebuia. Se târâră nouăzeci de minute prin beznă, julindu-şi şi învineţindu-şi genunchii pe suprafaţa sticloasă. Thak Val Zsing deschidea drumul şi din când în când le mai spunea câte ceva.

— Puşcăria este undeva la est, iar noi suntem într-unul dintre tunelurile de evadare.

Râse în bătaie de joc.

— Tuneluri de evadare. Ce glumă: întreaga planetă era o puşcărie, nu aveau cum să scape de pe ea. Dar calculatoarele centrale ne arată că staţiunea celor Cinci Familii a fost construită într-o aripă a puşcăriei subterane după ce a fost abandonată.

Ajunseră într-o zonă mai largă, târându-se afară din tunel într-o grotă suficient de înaltă încât să se ridice în picioare. Mai mult decât înaltă: făcea parte dintr-o mină mai veche, cu mai multe aerisiri mici urcând în toate direcţiile.

— Până aici ştiu eu, spuse bătrânul. Pe aici a evadat străbunicul meu.

Văgăunile penitenciarului Cestus deveniseră deci buncăre pentru cele Cinci Familii. Ce ironie maliţioasă.

— Să mergem, spuse Resta încercând să plece înainte.

Jangotat îi tăie drumul.

— Trebuie să te întorci, îi spuse el.

— Nu am nimic pentru ce să mai trăiesc. Pierdut omul. Pierdut ferma.

Jangotat dădu din cap.

— Ce s-a întâmplat aici, cu poporul tău, nu ar fi trebuit să se întâmple. Ce ai făcut aici nu va trece neobservat. Când toate se vor fi terminat, trimite un raport cu fraza A-Nouă-Opt cod T.A.C. doisprezece.

Se uită în ochii ei.

— Aceasta înseamnă că ai efectuat un serviciu extraordinar pentru mine în timpul unei misiuni oficiale. Eşti prietenă a Republicii, iar Republica are grijă de ai ei.

Ea se uită curios, nevenindu-i să creadă. Să creadă că putea să mai existe pentru ea altceva decât răzbunare şi moarte.

— Nu. Merg cu voi.

— Cineva trebuie să mai cânte cântecul muşuroiului, îi spuse Jangotat. Găseşte-ţi altă pereche. Faceţi copii sănătoşi. Luptaţi mereu pentru ce este al vostru.

Era atât de uimită încât nu reacţionă atunci când Jangotat o răsuci şi o prinse într-o strangulare care să o adoarmă. Resta începu să se zbată, să se elibereze cu toată puterea – era mai puternică decât orice bărbat uman. Dar el avea unghiul şi poziţia potrivite. Indiferent cum se zbătea ea, el ţinea strâns. Alergă cu spatele pentru a-l izbi de un perete, dar el ţinu strâns. O sută de structuri fiziologice ale diverselor specii îi veniră în minte, apoi îşi aminti de geonosezi. Şi ei erau insectoizi; or pentru ei strangularea căilor respiratorii era considerată ineficientă. Dar aveau noduri nervoase...

Acolo la ceafă, la baza capului. Îşi desfăcu o mână şi apăsă cu cotul din ambele direcţii, riscând totul. Impactul puternic s-ar dovedi fatal, dar presiunea singură...

Resta se lăsă moale ca o cârpă şi îşi pierdu cunoştinţa.

Jangotat se uită la ea, gâfâind. Ce luptătoare! Cât le trebuise oare să le secătuiască voinţa acestui popor?

— Cum sunt oare bărbaţii lor? îl întrebă în şoaptă pe Thak Val Zsing.

— Nici nu vrei să ştii, îi răspunse Val Zsing.

Jangotat mai stătu câteva minute să se calmeze.

Apoi Thak Val Zsing arătă spre ultimul tunel şi împreună coborâră în văgăună.

76

S-au târât încă o oră până au ajuns la peretele camerei exterioare. O scanare rapidă le-a arătat că peretele era construit doar dintr-un strat de un centimetru grosime de duroţel, iar Jangotat ştia că putea să îi facă faţă. Minele împotriva blindajului fuseseră construite pentru a scoate din luptă droizii, dar puteau să meargă şi aici foarte bine. Jangotat scoase din raniţă două discuri plate şi le ataşă de perete cu benzile lor adezive, potrivindu-le cronometrul. De abia au avut timp el şi Thak Val Zsing să se retragă la adăpostul tunelului înainte ca minele să se declanşeze şi suflul detonaţiei să îi arunce pe amândoi la pământ.

Uşor ameţit, Jangotat îşi luă carabina şi intră ca o furtună în cameră, sub luminile galbene şi roşii de avertizare. Prin fumul gros văzu un banc plin de echipamente de comunicaţii şi un morman de provizii de alimente. Se întoarse la timp pentru a surprinde un om şi un wroonez grăbindu-se să se ascundă într-un buncăr în formă de dom, închizând după ei uşa de duroţel.

Ajunse prea târziu şi izbi degeaba cu patul carabinei în uşă. Uşa avea cel puţin cinci centimetri grosime. Nimic din ce avea în raniţă nu va putea să facă drum prin aşa ceva.

Adăpostul hurui, vibră, apoi se linişti de îndată ce uşa s-a închis ermetic.

— Ce facem acum, copil de stele? întrebă Thak Val Zsing din spate.

— Hai să verificăm camera, spuse Jangotat. Trebuie să găsim ceva.

Camera era de fapt un atrium, un fel de seră

proiectată să se potrivească în structura adăpostului. Căldura de aici era densă ca într-o pădure tropicală, un teren pe care Jangotat nu îl mai văzuse niciunde pe Cestus. Se deplasau încet, atenţi la orice mişcare.

Se întoarse când simţi Ucigaşul-de-Jedi venind spre ei. Nu gândi, ci acţionă.

Îşi amintea droizii JEKY prea bine. Viteza, puterea şi versatilitatea lor mai mult intimidau. Nu avea timp să gândească, cu atât mai puţin să se mişte. Reuşi să păşească înapoi pentru a se feri de tentaculele care se întindeau spre el şi de abia îl auzi pe Thak Val Zsing strigând „Atenţie!” când podeaua sub ei se despică în valuri. Un tentacul deghizat îşi închidea capcana, schimbându-şi în acelaşi timp culoarea pentru camuflaj!

Uimitor. Unul dintre tentacule îl atinse şi simţi şocul doar o clipă înainte să scape cu un salt înapoi. Dar clipa aceea a fost suficientă să îi smulgă părul din scalp într-o explozie de energie, iar el trase o rafală de blaster din apropiere, retezând tentaculul.

Thak Val Zsing deschisese focul din lateral, dar proiectilele de energie săreau fără putere din carcasa aurie a droidului JEKY.

Val Zsing se retrase ţipând, la timp pentru a evita un alt tentacul. Jangotat se aruncă pe spate, trăgând din săritură, apoi se rostogoli înapoi în cădere şi reveni în picioare, comutând carabina pe nivelul maxim de pulsuri energetice.

Prea rapid!

JEKY era uimitor, deplasându-se în zig-zag şi mişcându-şi tentaculele subţiri prea rapid pentru a le putea nimeri. Trei focuri, patru. Ţeava carabinei pulsă de energie şi îşi scuipă blasterele în pereţi şi în podea, de fiecare dată pe lângă maşinăria care evita focurile cu pricepere. Miezul de energie al carabinei se supraîncălzi şi aproape cedă. Jangotat renunţă, ieşind prin spărtura prin care intraseră.

Thak Val Zsing se ascunsese deja acolo, ghemuit în

umbră, tremurând în tăcere. JEKY se mai apropie cu un metru de ei, apoi se opri şi se retrase în mijlocul camerei. Clar, nu aveau cum să îl atragă în afara poziţiei pe care fusese instruit să o apere.

— Nu putem să îl oprim! exclamă tremurând Thak Val Zsing.

Jangotat îl apucă de umeri şi îl zgâlţâi puternic.

— Revino-ţi, omule! O să moară mii şi mii dacă lăsăm crucişătorul să bombardeze.

Dar nervii pierduţi în primul atac din grotă nu îl ajutau pe Thak Val Zsing să reziste fricii în faţa droidului. Thak Val Zsing se retrase.

Jangotat înjură şi luă o decizie. Probabil că nu putea să oprească droidul cu blastere trase din carabină. Să vedem ce se întâmplă dacă dărâm tavanul pe el.

Sări prin spărtură, rostogolindu-se şi trăgând în tavan în acelaşi timp. Fragmente de rocă se prăbuşiră din adăpostul de duracretă şi îngropară droidul, aproape ucigându-l şi pe Jangotat. Rămase întins la podea, cu piciorul fracturat, dar roca se dădu la o parte şi JEKY reveni în luptă.

— Thak Val Zsing! urlă militarul în timp ce JEKY se apropia de el ameninţător. Arzăte-ar blasterul, Val Zsing! Laşule!

Frustrarea lui Jangotat ajunsese la limită, aşa cum era şi sentimentul nereuşitei. JEKY îl trase aproape, până când ajunse gata să îl atingă. Din carcasa aurie ţâşni o rază de lumină îndreptată spre ochii lui Jangotat, probabil o scanare a retinei cu care să îl verifice în baza de date. Negăsindu-l şi incapabil să îl identifice, droidul trimise un flux de energie prin tentacule.

Jangotat căzu pe o parte. Scântei albăstrui dansau încolo şi încoace pe tot corpul militarului. Putea să le vadă. Putea să le simtă. Putea să le şi audă sfârâind.

Ce nu putea să facă era să se mişte. Nici un milimetru.

— Thak Val Zsing! Laşule!

Fostul conducător al grupării Vântul Deşertului trecuse dincolo de teamă, dincolo de ruşine. Anumite momente apar tocmai pentru a defini o fiinţă umană şi odată trăite îţi este imposibil să le ştergi din existenţă.

Uneori reuşeşti să îţi creezi o nouă soartă.

Val Zsing dezlipi banda adezivă de pe suport şi îşi fixă una dintre mine de-a latul pieptului. Îl văzuse pe Jangotat manevrând minele şi era destul de familiarizat cu explozibilii astfel încât să îşi dea seama singur de instrucţiunile de utilizare.

Intră în adăpost şi se îndreptă direct spre droid. Braţele maşinăriei îl apucară atât de rapid încât de abia avu timp să acţioneze cronometrul declanşatorului.

JEKY ezită o clipă, neînţelegând probabil de ce Thak Val Zsing nu încerca să evadeze. Haide. Un pic mai aproape... Droidul îl trase la doar un metru şi un tentacul ridicat la nivelul feţei îi proiectă raza de lumină în ochi.

Acum, se gândi omul. Acum trebuie să fie.

Thak Val Zsing auzi un ultim sunet. Ding. Lumina cuprinse încăperea, se transformă rapid în beznă, apoi totul se stinse.

Detonaţia trimise un val de energie în adăpost, scuturându-i lui Jangotat sistemul nervos. Scânteile care îi jucau pe tot corpul dispărură, eliberându-l de curentul paralizant. Ameţit, îşi cercetă piciorul: fracturat, plin de schije. O bucată de ţesătură îi explică ce se întâmplase cu tovarăşul său.

Aha. Deci nu a fost laş până la urmă, Thak Val Zsing.

JEKY era stropit cu sânge şi praf, dar îşi reveni şi se îndreptă, carcasa rămânând la fel de neatinsă. Maşinăria aceasta era indestructibilă. Un blestem amestecat: carcasa droidului îl protejase şi pe el de explozie.

Jangotat gemu. Se terminase. Nu mai avea nici o speranţă...

Dar brusc JEKY începu să se învârtă spasmodic. Spre uimirea lui Jangotat, droidul se împinse în sus, căzu la podea, se roti în cerc, se opri, se scutură, scoţând un

sunet ca un plânset.

Brusc, Jangotat înţelese adevărul. Ce farsă imensă! Cea mai bună. Putea doar să spere să reuşească să le spună şi altora, astfel încât tovarăşii săi să poată râde şi ei într-o zi la gluma sinistră în care se transformase toată afacerea de pe Cestus. Jangotat se porni într-un râs isteric, uitându-se spre uşa buncărului. Nimic. Cele Cinci Familii se încuiaseră în siguranţă înăuntru.

Nimeni nu poate fi în siguranţă, pufni el dispreţuitor. Este timpul să le dăm o lecţie.

Oare era corect ce urma să facă? Sau greşit? Oamenii aceştia condamnaseră o întreagă planetă la moarte şi nu se găsea nimeni să îi oprească.

JEKY îl ignoră, alergând înainte şi înapoi, apoi ascunzându-se într-un colţ, tremurând şi izbindu-se fără noimă de pereţi.

Lui Jangotat scena i se păru extrem de comică.

Se târî până la uşa buncărului, sigilând-o cu câteva proiectile de energie din carabină. Uite aşa. Arma îi folosea totuşi la ceva.

Dacă el nu putea să pătrundă în buncăr, nici ei nu mai aveau cum să scape de acolo.

Durerea îi tulbura judecata. Care erau coordonatele? Nu putea să îşi amintească. Ce glumă. Ce glumă imensă. Apoi îşi aduse aminte: ce naiba, coordonatele erau el. El era coordonatele.

Scotoci după aparatul de comunicaţii şi îl scoase afară... distrus şi de nefolosit.

Apoi se porni iarăşi să râdă de situaţie. Doar intrase într-un adăpost burduşit cu de toate, din care cele Cinci Familii se gândeau evident că vor respinge o revoltă sau un atac. Sistemul lor de comunicaţii îi folosea foarte bine.

La bordul crucişătorului Nexu, tehnicianul responsabil cu transmisiunile, un veteran intitulat CT-9/85, detectă un semnal.

— Domnule, îl anunţă el pe ofiţerul de serviciu. Avem un cod de ghidaj pentru ţintă primit de la un

militar din trupele de comando, pe o frecvenţă prioritară.

Comandantul Baraka traversă puntea până la staţia de transmisiuni, foarte interesat de situaţie.

— Care este mesajul?

— Să schimbăm coordonatele iniţiale ale bombardamentului spre... undeva la est de lacul Kibo. Apoi să aşteptăm instrucţiuni.

— Arată autentic?

— Sută la sută. Militarul solicită încărcătura fix deasupra lui. Nu poate fi mai serios decât atât.

Baraka pufni dispreţuitor. Ce fel de maşinării fără creier erau creaturile acestea?

— Ce se află în locul acesta?

— Apare ca un punct luminos pe reţeaua de energie. Pare a fi un soi de bază secretă.

— Atunci să le dăm pe cârcă, exclamă Baraka şi dădu ordinele necesare.

Jangotat zăcea peste un scaun în atrium, cu piciorul fracturat atârnând într-o parte. Era ocupat acum cu conceperea unui nou mesaj şi apăsă butonul de transmisie după zece minute, cu doar câteva momente înainte ca buncărul să huruie şi să vibreze.

Tot timpul cât aşteptase, Jangotat a fost surprins să se audă fredonând un cântecel.

„Unu, unu, un chitlik zăcea la soare.
Doi, doi, kista de chitlik fierbe-n ibric.
Trei, trei, lasă-ne şi nouă un pic...”

Care era numele melodiei? Unde a învăţat-o? A, da: şi-a amintit că i-a auzit pe Tari, pe Mithail şi pe micuţa Tonote cântându-l pe dealurile Zantay. Spera că vor fi în siguranţă.

Următoarea explozie a fost cumplită şi foarte aproape.

— Din apă ne-am născut, în foc vom muri, şopti Jangotat. Trupurile noastre vor însămânţa stelele.

77

La câteva momente de când Nexu şi-a aruncat toată furia energiei din armele principale, domul de deasupra ţintei misterioase deveni o concavitate în flăcări. Cutremurul care trebuia să distrugă uzinele Clandes a trimis o undă minoră de-a lungul platoului Kibo. Nu s-au înregistrat victime, doar câteva persoane rănite, deşii şocul s-a semnalat până la Barrens, undeva la sud. În Clandes câteva ziduri s-au crăpat, iar alarmele au început să sune în tot oraşul. Spre nord, către ChikatLik, s-a produs un alt efect, mai imediat.

Suprafaţa lacului subteran a reflectat fulgere roşii şi galbene în clipa în care scutul de energie care îi ţinea prizonieri pe Obi-Wan şi Kit Fisto şi-a micşorat nivelul. Obi-Wan s-a simţit străpuns de durere şi de foc când a trecut prin scut, dar sabia sa de lumină a absorbit suficient din forţa câmpului încât să nu îl ardă. Scutul s-a închis la loc la fel de rapid, pârlindu-i lui Kit călcâiul stâng în momentul în care nautiloidul a sărit şi el în afară.

Droidul de protocol lătră un ordin şi toţi aliaţii lui Ventress îşi depuseră armele la podea.

— Cu siguranţă nu au de gând să se predea, mormăi Kit.

Ventress râse rece.

— Nici pomeneală. Le-am spus că nu au nici o şansă în faţa voastră cu blasterele.

— Şi atunci...

— Şi atunci, se răsti ea, apăraţi-vă, Jedi.

Tinerii tâlhari X'Ting au strâns cercul în jurul celor doi. Obi-Wan gemu. Nu putea să îi taie pur şi simplu. tineri şi proşti precum erau, credeau că acţionează spre binele muşuroiului.

— Ştiu ce gândeşti, rânjii Ventress. Ai vrea să îi poţi convinge cu vorba. Ce păcat că nu vorbeşti X'Ting.

— Obi-Wan? întrebă Kit.

— Păi, nu putem să-i măcelărim.

„Nu?!” părea Kit să spună.

— Dar nu sunt deloc inocenţi.

Nautiloidul radia de nerăbdare, poziţia din Forma întâi devenind puternică pe măsură ce se pregătea de încleştare. Ventress era cheia. Trebuiau să o oprească pe ea. Or dacă idioţii aceştia se aşezau între ei şi sluga lui Dooku, femeia care putea să reprezinte salvarea a milioane de suflete, o făceau doar spre ghinionul lor.

Dar... tot masacru se chema. Obi-Wan îşi întrebă conştiinţa şi luă o decizie grea.

— Trebuie să ne ocupăm de ei fără săbiile de lumină.

Kit păru să se opună ideii, apoi oftă.

— Un pic de exerciţiu nu strică, spuse el şi îşi dezactivă sabia de lumină cu destulă părere de rău.

Obi-Wan îşi dezactivă şi el arma şi, ca la un semn, aliaţii proşti la minte cu care se înconjurase Ventress atacară din toate părţile. Obi-Wan se feri larg de o rangă, izbind în acelaşi timp cu latul tălpii şi dislocând genunchiul tânărului X’Ting. Un alt X’Ting i se aruncă în spate. Obi-Wan apucă încheietura mâinii primare drepte şi pe cea a mâinii secundare stângi, le smulse din strânsoare şi le înnodă una peste cealaltă, forţând puternic torsiunea: X’Ting se răsuci în aer şi ateriză peste un morman de lăzi.

Kit Fisto mârâi ameninţător printre dinţi, lăsându-se purtat de tehnicile fără arme ale Formei întâi. Atacurile lui erau de o fluiditate absolută, o mişcare trecând în următoarea fără cel mai mic efort. Capete sparte, membre dislocate din încheieturi şi X’Ting azvârliţi cu urlete în lac.

Ventress stătea la o parte, privind atentă şi studiindu-şi, aşa cum bănuia şi Obi-Wan, oponenţii.

Grota era acum plină de corpuri azvârlite. Aceştia erau doar nişte lachei, iar Ventress îi sacrifica până la ultimul ca să poată afla ceea ce voia să ştie. Mai ales că

era convinsă că Jedi nu îndrăzneau să îi taie. Îi privea, îi studia, şi păstra ultimul moment pentru lupta ei.

Tacticile luptei fără arme îi vor dezvălui tehnica pe care o folosea fiecare în lupta cu sabia de lumină: iar ei nu aveau cum să prevină acest lucru.

Oponenţii lui Obi-Wan aveau mult entuziasm, dar puţină tehnică. Forţa înflorea în el, iar percepţia timpului se extinsese, încetinind realitatea. Avea tot timpul din lume să alunece în afara loviturilor şi să le răspundă cu economie perfectă de efort.

Văzu cu coada ochiului cum Kit îşi croia drum spre Ventress şi ceea ce văzu pe măsură ce nautiloidul îşi creştea eforturile aproape i-a rupt concentrarea lui Obi-Wan. Tovarăşul său devenise un uragan marţial viu, corpul lui se mişca în două, chiar trei direcţii în acelaşi timp, flexat din încheieturi, nelimitat de reţinerile unei coloane vertebrale umane.

Pe oricine atingea, cădea la pământ. Iar cei care cădeau, rămâneau jos pentru multă vreme. Ventress o fi adunat ea o gaşcă de tâlhari, dar tinerii X'Ting luptau fără teamă, ca pentru propria lor viaţă.

Un asemenea măcel nu lăsa timp nici pentru judecată, nici pentru planuri, cu atât mai puţin loc pentru mişcări rafinate. Doar atac şi apărare, de multe ori prea puţin timp şi pentru apărare.

Obi-Wan putea doar să atace, continuu, întorcând lupta în defavoarea tâlharilor, creându-şi propria sincronizare şi distanţă în luptă, croindu-şi drum către Ventress.

Fluturându-şi ameninţător acele descoperite, tinerii X'Ting veneau spre ei valuri-valuri. Obi-Wan se calmă, folosind pe câte unul drept scut împotriva celorlalţi, mişcându-se continuu şi feroce.

Acum... o lovitură din partea stângă înspre zona feţei. Obi-Wan se apără cam încet şi un cuţit ticălos îi găuri mantaua. Iar şi iar, de abia evită dezastrul din aceeaşi parte. „Mă studiază?” se gândi Obi-Wan. „Las-o

aşa”.

Obi-Wan pierdu momentul, dar Kit îşi croise până la urmă drum spre Ventress. Ea îşi ridică mâna şi tânărul X’Ting care îl asalta pe nautiloid renunţă şi se întoarse să îl atace pe Obi-Wan, lăsând-o faţă în faţă cu Kit.

Acum, în sfârşit, Kit îşi scoase sabia de lumină. Ventress îl întâmpină cu o pereche de hangere roşii de foc. Îşi înclină capul cu respiraţia accelerată şi buzele îndoite într-un zâmbet.

— În sfârşit, spuse ea.

— Ce plăcere, şuieră Kit şi se aruncă spre ea.

El se lupta ca focul, iar ea precum fumul. Dansul celor doi avea substanţă, dar îi lipsea forma. Doar dâre de lumină imposibil de rapide, incredibil de mortale. Cei doi săreau şi se răsuceau, se încleştau şi se respingeau. O singură sabie împotriva a două hangere de lumină. Mâini, genunchi, picioare, toate formând dâre greu de desluşit cu ochiul liber.

Obi-Wan şi-ar fi dat o mână să poată lua şi el parte. Sau măcar să privească un astfel de spectacol. Dar deocamdată avea alte griji, alte lupte de încheiat.

Se lupta cu dorinţa de a scoate pur şi simplu sabia de lumină şi de a-i toca pe toţi X’Ting. Inamicii atacau unul după altul sau mai mulţi odată, lovind rapid, dar nepriceput, împiedicându-se unii de alţii. Obi-Wan era direct în atac şi evita precum o briză.

Pierduse momentul confruntării, dar brusc – Kit fu doborât! Rănit şi ameţit de o lovitură de picior care îi mutase falca din loc; pentru prima oară Ventress reuşi să îi străpungă garda. Hangerul din stânga îl tăie pe braţ, dar el reuşi să fugă de lama care tăia din stânga, nimerind însă într-o directă de dreapta.

Obi-Wan auzi urletul, dar fără să reuşească să vadă cât de severă era rana. Kit se rostogoli pentru a scăpa de Ventress, căzând în lac şi dispărând undeva sub apă. Ventress rămase pe marginea docului, cu braţele şi picioarele deschise larg într-un gest de triumf, râzând cu

acea voce arctică.

Obi-Wan îşi croi drum printre ultimii X'Ting, rupând câteva mâini şi picioare, apoi îşi activă sabia de lumină.

— Lupta este între mine şi Ventress, urlă el.

De ajuns cu joaca!

— Oricine îmi stă în cale de acum în colo, moare. Tradu-le, Ventress.

— De ce? lătră ea.

— Pardon?! o îngână el. Nu ai aflat încă ce trebuia să afli? Nu ai văzut ce voiai să vezi? Ce rost are să îi trimiţi pe copiii aceştia la moarte? Vor muri doar pentru că au încredere în tine. Nu mai ai nimic în tine? Dacă nu inimă, poate măcar loialitate?

Ochii femeii străfulgerară pentru o clipă, dar el ştia că anumite cuvinte îi atinseseră totuşi o coardă sensibilă. Ea aprobă din cap.

— Spune-le să plece, se răsti ea către droidul de protocol şi maşina transmise mai departe traducerea.

Obi-Wan reduse distanţa dintre ei cu un singur salt mortal. Asajj Ventress era extraordinar de rapidă, dar el se folosi de ferocitatea ei pentru a descoperi o deschidere în poziţia de luptă, acel moment în care el să ajungă în avantaj. Îi blocă hangerele de lumină şi le fixă în jos.

Ventress fu surprinsă, dar în momentul următor îşi eliberă hangerul din dreapta şi lovi cu el spre gâtul lui Obi-Wan, cu intenţia de a-i tăia capul.

Nu avea timp să stea pe gânduri, nu avea timp pentru nimic, doar pentru un răspuns la atac. Obi-Wan evită şi se răsuci înapoi. Ventress se concentră pe partea stângă, sări în aer şi îl lovi cu piciorul din întoarcere, trimiţându-l pe Obi-Wan pe spate. Odată ce căzu, nu mai avu şansa să se ridice în picioare, trezindu-se că luptă de jos, trăgându-se într-o parte şi în alta cu mişcări atât de limitate încât îşi dădu seama că mai mult de câteva secunde nu poate rezista. Prima senzaţie de disperare îşi făcu loc prin scuturile sale emoţionale.

Obi-Wan strânse din dinţi. Aşa cum îl auzise de mai multe ori pe Maestrul Yoda spunând în ultimul timp: Partea întunecată a înnorat Galaxia. Dificil de văzut viitorul este.

Plutind dedesubtul docului, Kit Fisto de abia dacă se mai mişca. A evitat cu greu moartea care îl căutase cu o rană de hanger de lumină la cap, iar simţurile sale erau încă de necontrolat. Dar un instinct profund îl avertiză că tovarăşul său Obi-Wan era în pericol, luptându-se pentru amândoi. Se trezi din inconştienţă cât să apuce sabia de lumină.

O activă şi reteză pilonii care sprijineau docul. Ventress urlă surprinsă şi căzu urmată de Obi-Wan în lacul subteran. Kit ar fi vrut cu disperare să ajute, dar îşi consumase deja şi ultimele puteri. Cedă rănilor şi îşi pierdu cunoştinţa.

Obi-Wan avu doar un moment în care să apuce muştiucul aparatului de respirat şi să îşi asigure astfel rezerva de oxigen, iar în următorul observă că Ventress nu putea să facă acelaşi lucru! Strângea un hanger mortal de lumină în fiecare mână!

Se repezi la ea cu sălbăticie, nelăsându-i nici o clipă să îşi dezactiveze una dintre lame ca să poată apuca aparatul de respirat.

Cavalerul Jedi se putea mişca în trei dimensiuni, atacând de sub apă şi din toate direcţiile, iar apărarea forţată la care se vedea nevoită să apeleze Ventress nu îi lăsa timp decât să mai ia o gură de aer atunci când ieşea un pic la suprafaţă.

Aproape panicată, Ventress scăpă un hanger de lumină şi cu mâna liberă se repezi în gâtul lui Obi-Wan, surprinzându-l ea de data aceasta.

Apoi făcu un salt mortal pe spate şi reuşi să îşi apuce muştiucul aparatului de respirat şi să îl introducă în gură.

Acum, cu ochii arzând de ură, se întoarse împotriva lui.

Cei doi se încercuiră unul pe celălalt ca doi prădători acvatici, dar nici unul nu era în elementul său. Întrebarea era care dintre ei putea să se adapteze mai repede.

Momeşte-o. Lasă o deschizătură pentru o lovitură din stânga în zona capului. Voi bloca mai încet, aşa cum se aşteaptă. Apoi mă voi crispa, aşa cum am făcut mai devreme cu X'Ting, iar ea va crede că a agravat o rană şi că mă voi retrage. M-a văzut făcând la fel de două ori.

Apa era mocirloasă, iar el îşi dădu seama că nu putea avea încredere în ce vedea cu ochii. Opreşte-te. Nu te mai concentra cu ochii. Simte presiunea apei modificată de mişcările ei. Ai încredere în Forţă.

Obi-Wan simţi un val de apă repezindu-se spre el şi lăsă acel val să îl poarte firesc. Sabia de lumină străfulgera arcul de apă şi pentru prima dată îşi tăie oponenta.

Rana era jos la coaste, în partea dreaptă, iar durerea şi teama îi bulbucară femeii ochii.

În loc să se retragă, Obi-Wan înaintă. Ea îl izbi în gură, smulgându-i muştiucul aparatului de respirat. Dar reuşita o uimi până şi pe ea şi în aceeaşi clipă Obi-Wan îi tăie şi el aparatul de respirat.

Aşa deci. Erau acum amândoi sub apă. Primul care se va grăbi să iasă la suprafaţă se va pune singur într-o poziţie vulnerabilă. Primul care nu va mai putea rezista va pierde.

Prea bine, deci, Ventress. Care dintre noi îşi poate ţine respiraţia mai mult?

Aici era un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a muri. Dacă aici trebuia să îşi găsească sfârşitul, ce era mai bine decât să ia cu el o creatură precum Ventress?

Atunci ea îi citi hotărârea pe faţă. Da. Întocmai ca Duris. Sunt gata să mor aici şi acum pentru acest motiv. Sunt dispus să mor ca să te ucid. Poţi spune acelaşi lucru?

Cu atenţia fixată pe curenţii de apă, Obi-Wan se avântă împotriva ei. Sabia lui de lumină împungea într-o

parte, tăia în cealaltă, sub toate unghiurile, iar rana ei îi îngreuna mişcările...

Ea se lupta cu un singur hanger, cu ochii bulbucaţi şi ficşi.

Apoi ceva cedă înăuntrul lui Ventress. Scuipă un flux de bule de aer şi acţionă un dispozitiv legat la centură. Apa din jurul ei se întunecă într-un nor de onix, ca şi cum ar fi golit un sac cu cerneală.

Şi în acea vâltoare de negreală şi spume, Asajj Ventress dispăru.

78

Cu apa curgând şiroaie de pe ei şi şchiopătând, Obi-Wan şi Kit se ajutară unul pe altul să iasă din lac.

— Eşti întreg? întrebă Obi-Wan.

— Am să mă refac destul de repede, răspunse nautiloidul. M-a cam subestimat.

Obi-Wan îşi aminti cum reuşise să prăbuşească docul şi dădu din cap cu încântare.

— Sunt de aceeaşi părere, prietene. Să mergem.

Urcară pe o scară tăiată în piatră aproape douăzeci de etaje până când ajunseră la suprafaţa muşuroiului, undeva la vreo doi kilometri sud de ChikatLik. Obi-Wan şi Kit se uitară spre sud. Unde se vedeau fulgere brăzdând orizontul. Tunetele distante ale bombardamentului masiv îşi trimiteau ecourile până la ei.

— A început distrugerea, spuse Obi-Wan cu tristeţe. Am dat greş.

— Ciudat totuşi.

— Ce anume?

— Mă aşteptam ca atacul să fie mult mai la sud-vest.

— Ai dreptate, murmură Obi-Wan. Pare să fie lângă Kibo.

Scoase un macrobinoclu cu indicator de distanţă şi focaliză imaginea. Prin lentile se vedea o coloană de fum şi foc ridicându-se în spirală spre cer. Forme întunecate cădeau din nori, împreună cu razele de energie. O conflagraţie de foc mortal.

— Aşa este? întrebă Kit.

Obi-Wan făcu ochii mici şi răspunse nelămurit.

— Ciudat, într-adevăr. Să mergem.

Când au ajuns în sfârşit la aeronava lor, o luminiţă care clipea intermitent le atrase atenţia.

— Un mesaj, exclamă Obi-Wan.

— Ar trebui să îl vedem.

— Ar trebui să îţi acord îngrijiri medicale.

— O să supravieţuiesc, insistă Kit. Deschide mesajul.

Obi-Wan introduse codul în tastatură şi imediat apăru imaginea unui ofiţer al trupelor de comando.

— Jangotat, murmură Kit uimit.

Faţa puternică şi bronzată era acoperită de răni şi lovituri, ochiul stâng era închis, dar militarul zâmbea cu un efort chinuit.

— Salutări Generalului Kenobi şi Generalului Fisto. Aici A-Nouă-Opt, cel căruia aţi avut amabilitatea să îi spuneţi Jangotat. Dacă recepţionaţi acest mesaj, atunci cel puţin unul dintre dumneavoastră este în viaţă. După toate aparenţele, mă voi urca pe o scară să culeg flori de soare.

Zgomot.

— Împotriva Codului, v-am nesocotit ordinele dumneavoastră directe şi îmi asum întreaga responsabilitate pentru tot ce a rezultat de aici. Nu fraţii mei sunt vinovaţi, ei au făcut tot ce le-a stat în putinţă să mă oprească. Am plecat spre buncărul celor Cinci Familii din Kibo, cu intenţia de a-i captura. Dumneavoastră eraţi limitaţi în acţiuni şi din această cauză mii de locuitori inocenţi urmau să moară. Lucrurile nu au decurs cum speram, dar am găsit un răspuns şi cum deja probabil aţi aflat cele Cinci Familii au murit...

Kit şopti cu uimire.

— Au... ce?!

—... Am folosit un semnal cu prioritate pentru a reseta coordonatele bombardamentului spre adăpostul celor Cinci Familii. În curând, acum.

Deci... fumul...

— Acest lucru ce înseamnă? întrebă nautiloidul.

— Depinde de ce fel de femeie este G'Mai Duris, conchise Obi-Wan.

Închise ochii.

— Duris este Regent şi şef al consiliului muşuroiului. Cu Familiile rămase în haos a devenit cea mai puternică femeie de pe planetă... Şi cred că putem renegocia cu ea. Anunţă-l pe Amiralul Baraka.

— Mii de locuitori? exclamă Kit nevenindu-i să creadă. Jangotat a salvat milioane.

— Adevărat, dar el nu a ştiut. Nu a avut habar că Ventress schimbase coordonatele balizelor de ghidare. Nu a avut nici cea mai mică idee cât de importantă a fost alegerea lui.

Obi-Wan şi Kit împărţiră un moment de reculegere. Apoi Obi-Wan deschise aparatul de comunicaţii şi apelă crucişătorul Nexu.

A doua zi, în dealurile Zantay, aşa cum îi rugase Jangotat în înregistrarea care ţinea loc şi de testament, cei doi Jedi îi arătară lui Sheeka Tuli mesajul.

— Nu vă faceţi griji din pricina droizilor JEKY, continuă Jangotat. Nu ar fi funcţionat niciodată pe câmpul de luptă. Oricine i-a cunoscut vreodată pe dashta ştie că ei sunt vindecători, nu ucigaşi. Când Thak Val Zsing a murit violent în braţele droidului JEKY, Dashta din interiorul lui practic a înnebunit. Adevărat, nu sunt tehnician. Nu mă întrebaţi cum de ştiu, pur şi simplu. Aplicaţii de securitate pentru reţinerea agresorilor? Aceasta este o treabă. Să ucidă fiinţe care gândesc era prea mult pentru ei. Chiar şi o Călăuză adormită a înnebunit. Călăuzele sunt creaturi simple, bune. Ei i-au

adus pe X'Ting şi pe străini împreună. X'Ting au adus ciuperci fermierilor care mureau din cauza solului arid. Le-au adus înapoi unele dintre vechile obiceiuri. Sunt convins că şi cele Cinci Familii au ştiut adevărul şi l-au înşelat pe Contele Dooku. Probabil plănuiau să pună mâna pe plăţi în avans şi să dispară înainte ca armata Confederaţiei să ducă droizii JEKY pe front, lăsând planeta Cestus să plătească preţul dacă Republica ar fi pierdut.

Obi-Wan şi Kit se uitară unul la altul, ca prostiţi. Oare spusese cineva adevărul în toată această mascaradă? Incredibil! Doar minciuni, de la un capăt la altul.

— Nu mă voi întoarce, ceea ce mă întristează, pentru că mi-am dorit. Pentru prima oară în viaţa mea m-am gândit cu adevărat la un viitor.

Jangotat făcu o pauză lungă, gândindu-se la ceva. Apoi continuă.

— Îmi este foarte greu să vorbesc. Nu mă prea pricep la cuvinte. Până când te-am întâlnit pe tine, nu am fost sigur nici măcar dacă sunt om. Am fost doar jurământ, uniformă şi grad. Ei bine, nu. Tu mi-ai arătat că am fost mai mult decât atât, mai mult decât unul dintr-un milion de soldaţi proiectaţi după un criminal şi scoşi pe bandă rulantă. Am descoperit cât de valoros este să îţi cunoşti locul în univers, dar şi altceva, iar tu m-ai ajutat să descopăr.

Cei trei se uitară unii la alţii contrariaţi.

— Trebuie să îţi spun ceva: dacă aş fi scăpat din această acţiune, dacă m-aş fi întors cu sarcina îndeplinită, aş fi rămas mai departe în Marea Armată a Republicii. Pare greu să înţelegi, dar este un lucru bun şi măreţ să poţi lupta pentru ceea ce crezi că este corect. Sheeka, dacă aş fi fost alt om, nu mă pot gândi la nici o bucurie mai mare decât aceea de a sta împreună cu tine. Dacă şi când mi s-ar fi terminat serviciul ca militar, aş fi vrut să mă întorc la tine, dacă m-ai fi primit. Îmi pare rău

că nu sunt bărbatul pe care l-ai cunoscut cândva...

Deci ea îl cunoscuse pe Jango? Lucrurile păreau să aibă un înţeles acum.

— ... îmi pare rău că tu şi eu nu am avut nici trecut, nu vom avea nici viitor.

Sheeka nu scoase nici un sunet, doar ochii ei fixaţi în pământ spuneau multe.

— Să ştii că mai mult decât orice altceva pe lumea asta, am fost soldat, Şi că tu, tu şi nimeni altcineva în toată galaxia, ai ţinut inima acestui soldat în palmele tale.

În afară de plânsul molcom al lui Sheeka înfundându-şi faţa în umărul lui Obi-Wan, nimeni nu mai făcu nici un zgomot în cameră mult, mult timp.

79

ChikatLik; roia dedesubtul lor. Acum îi venea mai uşor lui Obi-Wan să observe arhitectura originală şi să vadă unde îşi lăsaseră străinii semnătura. Muşuroiul trăia mai departe. Putea să crească şi să se schimbe, ca orice altă fiinţă vie. Fusese călcat în picioare şi împrăştiat în ţărână, dar muşuroiul trăise.

Obi-Wan, Kit şi G’Mai Duris stăteau pe o pasarelă, privind în jos la oraşul care bolborosea sub ei. Curenţi de aer artificial îi fluturau mantaua.

— Ciudat cum pot să îşi vadă mai departe de vieţile lor de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, spuse G’Mai.

— Oare?

— Debbikin, perechea Por’Ten, vărul meu Qui, jumătate din clanul Llitishi. Măturaţi complet. Ce rămâne din Familii sunt în haos, bătându-se pe rămăşiţe. Deocamdată consiliul a preluat puterea. Directorii care au supravieţuit din Cestus Cybernetics vor trebui să negocieze cu noi corect. Regimul de trei sute de ani

tocmai s-a încheiat şi nimeni nu dă semne să ştie. Nimănui nu-i pasă, nimeni nu simte şi nu îmbrăţişează libertatea.

— Oare sunt liberi? întrebă Kit.

— Da, Maestre Fisto. Liberi pe cât au puterea să fie.

— Un lucru diferit, comentă Obi-Wan. Dar au un lider demn de admiraţie. În toată această afacere sordidă, dumneavoastră sunteţi singura care aţi vorbit adevărul, chiar şi în faţa inamicilor. Dumneavoastră, G'Mai Duris, sunteţi o femeie extraordinară.

Ea îşi coborî privirea cu timiditate.

— Sunteţi prea amabil... Deci, Maestre Kenobi, presupun că aţi câştigat aici până la urmă. Sunteţi generos să ne oferiţi termenii iniţiali de negociere propuşi de Cancelarul Suprem. Sunt surprinsă să constat că nu ne trataţi cu mai multă asprime. Nu cred că ne aflăm într-o poziţie din care să putem negocia.

— Nici eu nu sunt un negociator, se scuză Obi-Wan. Rolul acesta nu îmi este deloc confortabil şi m-ar bucura să îl las altcuiva. Regent, regret că datoria mea m-a adus în situaţia de a vă înşela.

— Nu eram prieteni, Maestre Kenobi. Acţiunile voastre au purtat pecetea necesităţii. În lumea politică, adevărul este doar un alt lucru de oferit la schimb.

— Atunci vreau să îmi petrec restul vieţii printre prieteni.

Îşi zâmbiră.

— Ştiţi că vă voi considera întotdeauna drept prietenul nostru, îi spuse ea. Şi prietenul meu.

O pauză, apoi schimbă subiectul, întorcându-se la afaceri.

— Aşa deci. Republica ne garantează contracte pentru droizii de serviciu. Ceea ce va da ocazia sistemului Cestus să stabilească o reţea de servicii şi instruire în fiecare lume din cadrul Republicii... Dar fără JEKY. În cazul în care Cancelarul îşi va ţine cuvântul dat, atunci vom fi încă în siguranţă.

— Eu cred că actuala situaţie poate fi caracterizată uşor drept un start favorabil.

— Mulţumesc, Maestre Kenobi.

El se gândea la ceva.

— Vreau să îmi faceţi o favoare, o rugă Obi-Wan.

— Da?

— Mulţi s-au sacrificat în această luptă, îi explică el. Mulţi dintre ei au pierit. Aş dori amnistie pentru supravieţuitori şi pentru cei capturaţi. Fără stigmate. Lăsaţi-i să se întoarcă la vieţile lor. Să fie un nou început şi pentru ei. Şi încă ceva...

— Da?

— Lăsaţi-le păianjenilor grotele. Şi aşa nu au prea multe.

— Îmi pare rău pentru toate perioadele de mizerie fără sfârşit de pe Cestus. Muşuroiul nostru a făcut multe greşeli, dar eu mă voi strădui să le îndrept.

80

A venit timpul pentru Jedi să îşi ia rămas-bun. Ultimele forţe din Vântul Deşertului au umplut grota pentru ultima oară. Resta le-a cântat un cântec despre curajul lui Thak Val Zsing. Şi-au dat mâinile, au salutat, s-au îmbrăţişat şi au schimbat vorbe calde înainte ca militarii supravieţuitori să împacheteze echipamentul şi să îl încarce pe naveta trimisă special la cererea personală a Amiralului Baraka.

— Maestre Kenobi? spuse Sheeka Tuli într-un moment de linişte.

— Da?

Ea nu putu să îi susţină privirea.

— Am făcut un lucru rău, un lucru egoist?

— La ce te referi?

— Am vrut să aduc înapoi ceva ce am crezut că îmi

lipseşte în viaţă. Ceva... cineva pe care l-am cunoscut demult.

— Ai încercat să îl aduci înapoi?

Ea aprobă.

— Faţă de toate vorbele pe care mi le tot spun că este mai bine să trăieşti în prezent, acum înţeleg... că am fost cea mai ipocrită.

— Cum aşa?

— L-am deşteptat, Maestre Kenobi. Putea să îşi trăiască întreaga viaţă şi să se simtă împlinit şi împăcat cu drumul lui.

Obi-Wan îşi împreună degetele.

— Mie mi-a părut un om împlinit. Arăta foarte mult ca un om care a traversat inelul galactic pentru a se simţi aici ca acasă.

— Dar nu vezi? A ştiut şi ce să îmi spună. A ştiut că voi vedea acel gol, că nu avea să se mai întoarcă. Şi mi-a spus toate vorbele acelea pentru a îmi elibera mie mintea.

Dădu din cap de câteva ori.

— Ştiu, ştiu, parcă sunt nebună şi poate că sunt chiar un pic acum.

Îl privi cu disperare pe Obi-Wan.

— Spune-mi. Spune-mi, Jedi. L-am deşteptat; oare, l-am convins că are o viaţă preţioasă numai bună ca să o piardă? Cum mă pot numi în acest caz?

— O femeie care odată a iubit un bărbat, apoi a îndrăznit să îl iubească din nou.

Ea îşi lăsă lacrimile să îi curgă pe obraji şi îl privi cu duioşie.

— Nici unul dintre noi nu suntem stăpâni pe inima noastră, îi spuse Obi-Wan. Facem ce putem, ce vrem, ce trebuie... ghidaţi de etică şi responsabilitate. Poate fi o singurătate.

— Ai fost vreodată...? începu ea, dar nu reuşi să termine întrebarea.

— Da, răspunse el fără să îi dea alte detalii.

Pentru Sheeka Tuli, acel singur cuvânt a fost de ajuns.

— Acum trebuie să fii puternică, o îndemnă Obi-Wan. Pentru Jangotat, care, cred eu, ţi-ar fi mulţumit pentru oricâte zile de limpezime ai fost în stare să îi oferi. Pentru tine însăţi, al cărei singur păcat a fost iubirea.

Se apropie de ea şi îşi aşeză palma pe stomacul ei.

— Şi pentru copilul pe care îl porţi.

Ea clipi uimită.

— Ştii?!

Obi-Wan zâmbi.

— Un copil puternic, cred. Care va avea un nume, nu un număr.

— Nu un număr.

— Nu.

Stăteau într-o grotă pustie. Ţiparii plecaseră. Cei alungase? Cutremurul? Zvonurile despre un posibil război? Nimeni nu ştia. Poate se vor reîntoarce. Poate nu. Dar oamenii au abuzat de darul lor preţios, iar oamenii şi X'Ting vor avea răbdare până când Călăuzele vor lua o hotărâre. Aici, timp de o sută de ani şi mai bine, au oferit cu toată dragostea cel mai mare cadou care se poate imagina: propriii lor copii, astfel încât noii lor prieteni să prospere. Iar darul acela a fost la un pas să îi ucidă pe toţi.

Poate ar fi mai bine dacă nu s-ar mai întoarce.

Printre rocile din afara ultimei tabere, Obi-Wan şi Kit au fost martorii unei ceremonii funerare pregătite de trupa de comando pentru unul de-al lor. A fost mai simplă decât şi-ar fi imaginat.

Cei trei au săpat un tranşeu scurt în care au depus cu respect trupul neînsufleţit al lui Jangotat. Fiecare a aruncat deasupra o mână de ţărână sau de nisip. Apoi, Patruşpa a rostit o singură replică.

— Din apă ne-am născut, în foc vom muri. Trupurile noastre vor însămânţa stelele.

După ce au terminat, cei doi Jedi i-au ajutat pe

militari să ridice un mormânt de piatră, mai mult înalt decât lat, ca un singur deget arătător îndreptat spre stele. Au stat acolo lângă el, uitându-se la grotă, la pietre, la cer, absorbind un pic din acest loc care i-a costat prea mult.

Apoi au încheiat şi nu le-a mai rămas nimic de făcut.

Aşa că au plecat.

81

Trillot se răscoli şi se răsuci de pe o parte pe alta în pat, adâncită într-o viziune plină de sânge şi distrugere. Munţii se prăvăleau. Planetele explodau. Spaţiul dintre stele se înnegrea de sânge.

Se trezi brusc, uşurată. Fusese doar un coşmar. Doar unul dintr-un şir fără sfârşit de fantezii şi vise oribile...

Privirea i se limpezi, dar uşurarea o părăsi la fel de brusc cum se trezise. Mai prezentă decât un coşmar, Asajj Ventress stătea aplecată deasupra ei.

— Ai umblat în visurile mele, lătră Ventress. Şi umblând, te-am văzut.

Hangerul de lumină coborî hotărât.

Într-un loc discret, la vreo treizeci de kilometri de ChikatLik, doi paznici zăceau frânţi în umbra navei comandantei Ventress. Îşi puse hangerul de lumină înapoi la centură, urcă rampa şi începu secvenţa de verificare şi de pregătire pentru lansare.

— Obi-Wan, murmură ea.

A vrut să îl vadă mort. Dar acolo în apă, când putea să îl urmeze în moarte, el a rămas sigur. A fost...

Se uită la palmele ei. De ce îi tremurau? Nu aşa era ea. Ştia cine este. Şi-a aşternut patul cu mult timp în urmă şi era mai pregătită ca nicicând să se întindă în el.

Asajj Ventress reluă pregătirile pentru zbor. La

jumătatea secvenţei, observă că mâinile nu îi mai tremurau. Acţiune. De acţiune avea ea nevoie. Îi era foame de acţiune. Va accepta laudele Contelui Dooku, apoi se va oferi voluntar pentru cea mai periculoasă misiune pe care o putea plănui Generalul Grievous şi pe orice planetă ar fi ajuns, în orice maelstrom de epave şi ruine s-ar putea scufunda, îşi va găsi curăţirea spirituală şi liniştea.

Ventress se ridică în pătura de nori de deasupra metropolei ChikatLik şi dispăru.

Din spatele unei stânci, chiar pe panta care pornea de pe platoul de unde decolase Ventress, Fizzik apăru în lumină, tremurând necontrolat. Venise timpul să părăsească Cestus. Planeta aceasta devenise brusc un loc bolnav şi periculos. Dacă s-ar putea întoarce în cuibul lui Trillot, poate ar reuşi să pună mâna pe creditele surorii lui înainte să îi găsească careva cadavrul.

Bineînţeles că dacă l-ar fi aflat înainte ca Fizzik să poată scăpa, putea să nu îi meargă prea bine.

Ce să facă, ce să facă?

Lipsa curajului însemna sărăcie.

Fizzik se decise: mai fusese sărac şi înainte, dar mort niciodată şi avea de gând să stea aşa cât mai mult timp posibil.

82

S-a lăsat noaptea peste munţii Dashta. Sheeka Tuli a aşteptat ca Jedi, trupa de comando şi toată lumea să plece, apoi a îngenuncheat la mormântul lui Jangotat, luându-şi un foarte personal rămas-bun.

A privit cerul şi cele două dâre de lumină, acolo unde două nave diferite se îndreptau în direcţii opuse.

Sheeka şi-a pus palma pe pântec, încă plat, dar purtând copilul ei. Copilul LOR. Al ei şi al lui Jango.

Nu, nu al lui Jango. Jango nu ar fi murit niciodată să salveze nişte străini. Jangotat a fost un om diferit. Un om mai bun.

Omul ei.

Un nume, nu un număr, Jangotat. A-Nouă-Opt.

Jur pe fiinţa mea.

POSTFAŢĂ

Când am văzut prima oară, în 1977, Steaua Morţii traversând de-a latul ecranul, nu publicasem nici măcar un singur cuvânt literar, nu scrisesem nici măcar un singur episod pentru televiziune. Dacă m-aş fi gândit atunci că treizeci de ani mai târziu şi două milioane de cuvinte îmi vor aduce contribuţia personală la acest canon ştiinţifico-fantastic, mi-aş fi tulburat cumplit mintea mea tânără.

Aduc mulţumiri serioase oamenilor de la Lucasfilm, în mijlocul cărora am petrecut două zile glorioase la Ferma Skywalker, pentru a trece în revistă toate detaliile. Lui Sue Rostoni de la Lucas Licensing. Lui Shelly Shapiro de la Del Rey, pentru că este genul de editor care are încredere în scriitorii săi, lăsându-le spaţiu să îşi desfăşoare visurile.

Lui Betsy Mitcheil, pentru că mi-a dat această oportunitate. Aprecieri, de asemenea, soţiei mele, romanciera Tananarive Due, pentru că îmi aminteşte permanent de responsabilităţile pe care le am şi, desigur, fiicei mele, Nicky, pentru că îmi dă puterea să le îndeplinesc.

Nepoatei mele, Sharlene Chiyako Higa, pentru că i-a permis lui Unchiu’ să îi împrumute porecla pentru o anumită bulinuţă albăstruie.

Fiului meu nou-născut, Jason Kai Due-Barnes: îţi mulţumesc mai mult decât vei şti vreodată.

Tuturor fanilor Războiului Stelelor care au luat legătura cu mine de-a lungul lunilor, oferindu-mi încurajări şi entuziasm. În special lui Andrew Liptak. M-ai

ajutat să nu uit despre ce este vorba în tot. Şi lui Adam Daggy, pentru excelenta lui impresie Jar Jar.

Mai sunt şi alţii cărora trebuie sa le mulţumesc şi multe alte piese din acest puzzle pe care noi îl numim scrierea unei cărţi, dar ar fi criminal să îl uit tocmai pe domnul Scott Sonnon, care a creat tehnica minunată Fluxul-Corpului pe care eu am „împrumutat-o” şi am transformat-o într-o instituţie Jedi. Tehnica lui poate fi găsită la adresa www.rmaxinternational.com.

În timpul petrecerii organizate în 1983, la încheierea filmărilor pentru întoarcerea lui Jedi, l-am cunoscut în trecere pe George Lucas. Cu limba legată, am reuşit doar să bâigui cât de mult îmi plac producţiile sale. Sigur că puteam să spun multe alte lucruri, dar dacă domnul Lucas citeşte cumva aceste rânduri, aş vrea să adaug:

Vă mulţumesc pentru că aţi creat acest vast şi flexibil teren de joacă. Vă mulţumesc pentru că aţi creat cel mai popular mit al secolului douăzeci, un dar care a adus miliarde de ore fericite de vizionare într-un moment critic al istoriei noastre şi în timpuri în care avem, probabil, cel mai mult nevoie să credem în onoare, sacrificiu, suflet şi în acea magie specială numită viaţa însăşi.

Cât voi trăi, nu voi uita niciodată momentul în care Luke Skywalker zbura cu disperare prin tranşeul acela de pe Steaua Morţii, acompaniat de muzica magnifică a lui John Williams şi sprijinit de efectele nemaipomenite create de Industrial Light and Magic. În acel moment în care pulsul creştea vertiginos, un moment în care un singur om părea să nu aibă rost sau înţeles într-un univers prea vast şi prea cibernetic pentru el, l-am auzit pe Obi-Wan Kenobi şoptind că trebuie să avem încredere în propriile simţuri.

Forţa curge prin noi. Ea ne controlează. Noi o controlăm. Viaţa o creează. Este cu mult mai puternică decât orice Stea a Morţii.

Sute de milioane de spectatori au exclamat, au oftat

uşuraţi şi au aplaudat, plecând spre case sau oprind videocasetofoanele cu un sentiment de curaj şi o putere pe care nu le aveau în momentul când luminile s-au stins şi fanfara a început să prezinte genericul.

O realizare deloc minusculă.

Forţa fie cu dumneavoastră, domnule Lucas.

Şi cu noi toţi. Mereu.

Steven Barnes Longview,
Washington

Sfârşit

